

An illustration featuring two anime-style girls and two chibi characters. The girl at the top left has short, spiky blonde hair and large green eyes, looking down with a slight smile. The girl at the bottom left has blonde hair tied in pigtails with purple bows, wearing a pink dress with a large red bow at the waist, and is holding a small white chibi character. This chibi character has green eyes and a purple bow on its head. To the right, another chibi character with green eyes and a green military-style uniform with a tan cap is looking towards the girl holding the chibi. The background is white with a pattern of small red and blue dots.

Viên Nghệ

*Trọn đời
có duyên*

Editor

Shmily smile

Mục lục

<u>Chương 1: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 2: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 3: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 4: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 5: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 6: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 7: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 8: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 9: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 10: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 11: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 12: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 13: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 14: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 15: Duyên đến như thế</u>	
<u>Chương 16: Mặt trời mọc</u>	
<u>Chương 17: Mặt trời mọc</u>	
<u>Chương 18: Mặt trời mọc</u>	
<u>Chương 19: Mặt trời mọc</u>	
<u>Chương 20: Mặt trời mọc</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31: Tương tư như mộng</u>	
<u>Chương 32: Tương tư như mộng</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34: Tương tư như mộng</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46: Trước sau hôn nhân

Chương 47: Trước sau hôn nhân

Chương 48: Trước sau hôn nhân

Chương 49: Trước sau hôn nhân

Chương 50: Trước sau hôn nhân

Chương 51: Trước sau hôn nhân

Chương 52: Trước sau hôn nhân

Chương 53: Trước sau hôn nhân

Chương 54: Trước sau hôn nhân

Chương 55: Tả Tả Hữu Hữu ra đời

Chương 56: Trước sau hôn nhân

Chương 57: Trước sau hôn nhân

Chương 58: Trước sau hôn nhân

Chương 59: Trước sau hôn nhân

Chương 60: Trước sau hôn nhân

Chương 61: Kết cục hoàn mỹ

Chương 62: Kết cục hoàn mỹ

Chương 63: Kết cục hoàn mỹ

Chương 64: Kết cục hoàn mỹ

Chương 65: Kết cục hoàn mỹ

Chương 66: Kết cục hoàn mỹ

Chương 67: Kết cục hoàn mỹ

Chương 68: Ngoại truyện

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 1: Duyên đến như thế

“Ai, chị, chị chuẩn bị xong chưa nha?” Lý Thụy dựa vào cửa xe, cau mày hướng vào trong nhà hô. Nắng gắt tháng năm đã có cảm giác làm nóng cả người, đứng dưới ánh mặt trời lâu liền có cảm giác vầng đầu hoa mắt.

Đợi hơn mười phút đồng hồ, đã sớm mất hết kiên nhẫn mà chị ấy sao mãi còn chưa đi ra thế? Lý Thụy thở dài chấp nhận tiếp tục chờ đợi.

Ba đã giao trọng trách nặng nề này giao cho anh, phải đem chị đến phòng cà phê Kỳ Cảnh, đây là sự tin tưởng dành cho anh, muốn đem người chị khó trị của anh đến nơi xem mắt, đây thật sự là cuộc khảo nghiệm đối với anh!

Nếu không thuận lợi đưa đến? Anh chờ về nhà bị ăn chửi đi nha.

Phải nói chị cũng thật là, không phải là cùng gặp mặt thôi sao, cần gì phải đẩy trái đẩy phải, nếu mà không thích, về sau không cần liên lạc lại không tốt sao.

Nghe mẹ nói, ba đã gặp con trai của chiến hữu cũ, hình như cũng là quân nhân, nghe nói tuổi không lớn lắm, 32, quân hàm Trung tá, xứng với bà chị già 28 tuổi của anh, thật đúng là không sai biệt lắm.

Ba lúc này rất cao hứng, nhất định bắt chị phải đi, nếu không đi ông liền lấy xe cảnh sát đưa chị của anh đi, bà chị lúc này mới bị khuất phục. Muốn trách thì trách anh và chị anh không tham gia quân ngũ, đây chính là tiếc nuối lớn nhất của ba, có một người lính làm con rể, coi như là đền bù tiếc nuối của ba.

Chị cũng thật là, cũng sắp 30 rồi, còn không để ý chuyện lớn cả đời mình chút nào, làm ba mẹ cả ngày đều có tinh lực cần nhằn, nhìn thấy đàn

ông tuổi không chênh lệch lắm đi trên đường liền nhào tới, hỏi anh ta có đồng ý lấy con gái nhà mình không... . Thật không phải mất mặt bình thường.....

Với lại, con gái không phải ai cũng đều ảo tưởng có một anh chàng anh tuấn nhều tiền sao? Chị của anh sao lại ngoại lệ chứ, đối với những kẻ muốn trèo cao, bầu vú nhà giàu thì không thèm để ý không nói, còn cả ngày nghĩ cách làm sao tránh khỏi sắp đặt xem mắt của bố mẹ, thật là hiếm có, thật không hổ danh là chị của Lý Thụy anh ~

Có lẽ là do vậy, nên những anh chàng trẻ tuổi trong bót cảnh sát cũng không dám lộ đầu trước mặt cha già của anh, chỉ sợ cha anh lo lắng nhều lại bắt về làm con rể.

Ai ai, thật ra bà chị của anh cũng là một mỹ nhân già mà, sao lại không có ai muốn đây? Thật sự là kỳ quái, trừ bỏ thích ở một chút, có đôi khi tính thối một chút, thích khi dễ đứa em trai như anh, cái khác, bà chị của anh đúng là rất không tệ, mang ra ngoài chắc chắn không làm mất mặt. Với lại, bà chị của anh trước mặt người khác tuyệt đối là bộ dáng thực nữ, sao mà còn chưa có người nào mắc mưu bị lừa lấy bà chị này lấy về nhà nha?

Trên thực tế chính là kỳ quái như vậy, người từ diện mạo đến dáng người tuyệt đối không phải gái ế vậy mà lại thành gái ế, tuổi cũng lớn rồi, trước mắt đang tiến hóa thành Tề Thiên Đại Thánh.

Đây là một vấn đề nan giải. Cho nên Lý Thụy quyết định tạm thời gác lại trước đã, trước hết đem chị ấy đến nơi hẹn rồi nói sau, tóm lại là phải hoàn thành nhiệm vụ cái đã.

Đầu tại mẹ anh cả, lại nói có người lớn đi cùng bọn trẻ sẽ không được tự nhiên, cho nên đã đổi thành em trai là anh đưa đi. Mẹ thật là, mẹ không sợ con trai mẹ sẽ thành bóng đèn hay sao? Quấy rầy người ta gặp mặt sẽ bị lừa đá đấy.

Nhưng mà, sau đó mẹ giống như muốn bồi thường, nên đưa cho anh danh sách cả chục khoản mua sắm, cho anh muốn mua gì đó trong nhà thì

mua.....ORZ, không ai muốn làm việc như vậy đâu, thật là nhiều việc, mua đồ xong lại còn phải đón chị về...

Đây hoàn toàn là bóc lột nha! Anh là một chàng trai trẻ tuổi cứ như trong mơ, lại không thể hẹn hò với cô gái xinh đẹp, mà ở trong này nằm vùng cho bà chị già, thật sự là...

Anh cũng có cuộc sống tự do đấy, không thể cứ xoay chuyển xung quanh bà chị già mãi được! Ngã!

Lý Thụy ở trước nhà thật rối rắm, Diệp Dĩ Mạt trong phòng cũng thật buồn bức. Ba và dì sao cứ vội vã như vậy chứ, cô cảm thấy một mình cũng tốt lắm mà, tự do tự tại, cũng không có nhiều việc phiền lòng. Bàn luận về tình yêu chỉ được cái vừa lãng phí thời gian vừa lãng phí sức lực.

Nhưng mà ba đã nói rất kiên quyết rồi, nếu lần này cô nói không đi, lần tới ông liền tự mình đưa cô đi bằng xe cảnh sát. Vừa nghĩ tới ba tính tình vừa thối lại vừa cứng, còn có cảnh tượng xe cảnh sát gào thét, Diệp Dĩ Mạt không khỏi cảm thấy mồ hôi lạnh đổ liên tục, để thẳng nhóc Lý Thụy này đưa đi còn hơn ngửi xe cảnh sát đấy, cô không làm chuyện gì vi phạm kỷ cương pháp luật làm sao phải ngửi xe cảnh sát chứ.

“Ra đây, ra đây~” soi gương nhìn lại mình lần nữa, váy chiffon màu xanh dương nhạt có hoa nhỏ, tóc thẳng ngang vai, nếu trên lưng mà đeo cái túi sách thì rõ ràng có thể giả dạng thành sinh viên đại học, không biết ba và dì sao cứ vội như vậy, ài.

Vội vàng ngửi vào xe, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của em trai, Diệp Dĩ Mạt theo thói quen vỗ vai em trai: “Thụy à, ông trời muốn giao trách nhiệm nặng nề cho em, phôi nấng một tí không có vấn đề gì đâu, là đàn ông thì phải có màu sắc đàn ông, mặt trắng nhỏ cũng không nổi tiếng đâu” (mặt trắng nhỏ: kiểu đàn ông trắng trẻo, thư sinh).

Lý Thụy liếc mắt xem thường, đối với việc bà chị nhà mình luôn luôn động tay động chân đã tập mãi thành thói quen, nhưng ngoài miệng vẫn cãi lại: “Bà chị à người chị gặp mặt đúng là đàn ông trong đàn ông, từ từ mà

thường thức đi nha chị ~” hàng năm lẫn lộn trong quân khu, sao không nổi bật được?

Diệp Dĩ Mạn ghen hòng, thật sự không ngờ nha, Tiểu Thụy nhà cô lại tranh luận với cô đấy: “ Bà chị đây nhìn trúng loại nước hoa mới nhất của Dior, làm em trai cũng nên bày tỏ tấm lòng đi chứ?” Diệp Dĩ Mạn lần nào cũng dùng chiêu này để kích thích em trai, đàn ông mà nước hoa cũng mua không nổi, thật không có tư cách tán gái nha, muốn theo đuổi cô giáo Tiểu Tiểu Hàm, trước hết vẫn nên học anh Chu thành người đàn ông thành thực đi! Cho nên em trai này vẫn nên chấp nhận làm trâu ngựa cho bà chị là cô đi, đợi đến khi bà chị này huấn luyện anh thành người đàn ông hoàn hảo nhất định phải nhớ trả ti tiền công đấy~

Lý Thụy há miệng thở dốc, cuối cùng lại khép lại, ánh mắt nhìn đèn đỏ trên đường, không hề để ý đến bà chị này. Hừ, vĩnh viễn không nên đánh giá thấp một người đàn ông, nhất là ti tiền lực của họ, sẽ phải khiếp sợ đấy! Lý Thụy âm thầm mở miệng, chờ sau này anh kiếm được ti tiền, nhất định mua cho chị ấy một chiếc xe cao cấp, làm cho chị ấy xem như vàng bạc bảo bối mà dùng! Hừ!

Rất nhanh đã đến Kỳ Cảnh, Lý Thụy không còn so đo với sự cố ý khiêu khích của bà chị nữa, thật ra, có ngày nào hai chị em không ân ái, đó mới là chuyện lạ thế giới. Từ khi Lý Thụy bắt đầu được hai tuổi, anh vẫn luôn bị áp bức như vậy, trên thế giới sao lại có một người đàn ông khoan dung độ lượng như anh vậy chứ, thật ra cũng phải cảm ơn công lao của người chị nhà họ Diệp. Đó là mấy chục năm bị áp bức không thấy ánh mặt trời đấy ~ thật sự là em trai Lý Thụy sống không dễ dàng nha ~

Mỗi ngày Diệp Dĩ Mạn đều dùng hết mồm miệng để chiếm hết tiện nghi của em trai, không làm gì liền luyện biện luận suy nghĩ logic cùng em trai luyện, cuộc sống như thế thực sự rất vui vẻ nha. Ai, vừa nghĩ em trai chính mình cực khổ b ả dưỡng ra sau này sẽ đưa cho cô gái khác, lúc này tim Diệp Dĩ Mạn liền cảm thấy thật lạnh, có vợ liền không cần chị thì sẽ bị thiên lôi đánh đấy!

“Thụy, về sau cưới vợ cũng không nên quên chị nha... .. Chị vẫn đang chờ em mua nước hoa cho đấy... ..” Diệp Dĩ Mạn bỗng nhiên khó hiểu nói ra câu này, làm bộ dạng tội nghiệp như con chó nhỏ lôi kéo ống tay áo em trai không buông.

Khóe miệng Lý Thụy co rút lợi hại, lại nữa rồi, mỗi ngày một lần, chị ấy mà không nói thì cả người sẽ cảm thấy không thoải mái hay sao? “Yên tâm đi chị, nước hoa của chị em sẽ giúp chị mua, SIX GOD, sản phẩm quốc tế, nhãn hiệu lớn, hàng tốt ~”

Diệp Dĩ Mạn:..... Xem như em lợi hại.....

“Đến nơi rồi, chị mau vào đi, lúc nào về thì gọi điện thoại cho em, em ở siêu thị bên cạnh.” Theo lời mẹ dặn, bắt đầu một vòng lớn đi mua sắm. Mẹ anh đã nói, con nhẫn tâm để người mẹ như hoa như ngọc của con chen chúc cùng mấy bà cô hay sao? Vì vậy nhiệm vụ mua sắm vĩ đại này liền giao cho con trai là anh ~

Lý Thụy thật muốn học máu, mẹ sao mẹ lại có thể để đưa con đẹp trai của mình chen chúc cùng mấy bà cô chứ?

“Chị, nhớ gọi điện thoại cho em đó ~” Lý Thụy mãi chăm sóc như vậy, trong nhà luôn bị hai người phụ nữ ức hiếp làm anh thật sự có xu thế thành bà mẹ già nha, thật đáng sợ.

Lý Thụy cảm thấy, chị nhà mình lần này gặp mặt chắc chắn là đánh nhanh thắng nhanh, còn việc đưa đối tượng gặp mặt về nhà, Lý Thụy lấy tư duy bình thường suy nghĩ một trăm lần cũng không thể nào trông cậy vào một người đàn ông cả ngày chỉ biết tập luyện, tập luyện lại tập luyện có thể giác ngộ được, anh nên chủ động nhận lấy nhiệm vụ này thôi.

Diệp Dĩ Mạn sửa soạn lại váy một chút, trên mặt đã không còn biểu cảm vui đùa như lúc nãy ở cùng em trai, thay vào đó là vẻ mặt đoan trang nhã nhặn, Lý Thụy xem xong cũng phải che mặt, chị thay đổi sắc mặt cũng không cần nhanh như vậy đâu, chị này thật sự rất có khiếu lừa người nha! Ngộ nhỡ không cẩn thận lừa được một tên đàn ông mạnh mẽ thì làm sao bây giờ? Đây thực sự là phạm tội đấy, không chừng ngay cả muối mẹ cũng

đều không nhận ra được, bỗng nhiên có tên đàn ông nào thấy chị ấy giả dạng hiên thực như vậy không khéo sẽ bị rơi vào tay giặc đấy! Chị không thể như vậy được!

Diệp Dĩ Mạt tất nhiên không biết tâm trạng vướng mắc của em trai mình, sửa sang lại tóc, liền nhấc chân đi vào Kỳ Cảnh. Đây cũng không phải là lần một hay lần hai cô đến Kỳ Cảnh này, cô và Tiểu Hàm đều rất thích phong cảnh nơi đây, đi dạo phố một mỗi đều vào đây ng ẩ một lúc, nhưng mà đến để gặp mặt thì đây là lần đầu tiên nên có một chút khẩn trương.

Diệp Dĩ Mạt chưa có ý niệm kết hôn trong đầu, nhưng không thể nói cô không có khao khát đối với hôn nhân. Thân là cô gái hai mươi tám tuổi, đối với đối tượng có khả năng kết hôn trong tương lai của mình, ai cũng không thể hoàn toàn bình tĩnh được, Diệp Dĩ Mạt cũng giống như vậy.

Nhìn xung quanh một vòng xong, không nhìn thấy người nào mặc quân trang cả, Diệp Dĩ Mạt không khỏi nghi ngờ đối phương cũng không có ý muốn gặp mặt giống như cô, cho nên đã chạy trốn từ trước r ấ?

Vừa xuất hiện ý nghĩa này, Diệp Dĩ Mạt liền cảm thấy có cảm giác không vui, cũng có cảm giác như trút được gánh nặng, đợi lát nữa không cần phải xấu hổ r ấ, dù sao cũng là con chiến hữu cũ của ba, một chút thể diện mà không cho cũng không được; nhưng mặt khác lại có chút không thoải mái, dù sao thì cũng có chút khó chịu khi bị cho leo cây, cô đã đến đúng hẹn thì đàn ông như anh ta cũng phải đến sớm hơn một chút mới phải chứ?

Đang nghĩ đi tạt đâu đâu lại thấy phía bên cửa sổ có người đàn ông mặc áo sơ mi cười cười vẫy tay gọi, anh ta đưa lưng về phía ánh mặt trời, đơn giản mà nói thì ánh sáng chói lọi rơi xuống trên người anh ta, mái tóc ngắn nhẹ nhàng mà khoan khoái lưu loát. Rõ ràng là áo sơ mi trắng nhưng mặc trên người anh lại có vẻ cực kỳ cao lớn và tuấn tú.

Diệp Dĩ Mạt có chút chần chờ, nhưng nhanh chóng đã nhận ra người đó, không phải là phụ rể trong hôn lễ của thầy giáo Lý sao? Cô có ấn tượng với người này tất cả là nhờ công lao của Tiểu Hàm, không phải Tiểu Hàm

đã nói trong hôn lễ của thầy giáo Lý có một phù rể có dáng dấp đặc biệt dễ nhìn sao? Đó không là anh ta à?

Không phải trùng hợp như vậy chứ?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 2: Duyên đến như thế

“Xin chào. Cho hỏi anh có phải là anh Tất không ạ?” Tuy rằng người đàn ông này thể hiện ra bộ mặt đẹp trai tươi cười, nhưng mà Diệp Dĩ Mạt rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt nhàn nhạt mỉm cười, lẩn vào trong đám người có thể nhận ra được sao??

Tất Tử Thần mỉm cười gật đầu, đưa menu cho cô.

Diệp Dĩ Mạt mỉm cười gật đầu, kéo váy ngồi xuống, mặc dù đây là xem mắt, nhưng bởi vì người lớn hai nhà không đến cùng, cộng thêm trước kia coi như đã gặp mặt, hai người lại có chung bạn bè, không khí lập tức trở nên dễ chịu hơn.

Nhìn người đàn ông trước mắt này, Diệp Dĩ Mạt lại rất muốn cười thần, tên nhóc Lý Thụy này nói sai rồi, ai nói tham gia quân ngũ nhất định phải cao lớn thô kệch, đen thui? Người đàn ông trước mắt này, áo sơ mi trắng, quần tây màu đen lịch sự, nếu không nói anh ta là phó doanh trưởng binh đoàn pháo binh trình sát có người còn nhầm tưởng anh ta là giảng viên đại học đấy!

Hơn nữa tên của anh ta, Tất Tử Thần thật đúng là văn vẻ nhã nhặn. Nhưng mà – Diệp Dĩ Mạt nhếch nhếch khóe miệng, cũng không có ai nói người tham gia quân ngũ đều phải yêu nước, yêu quân, yêu dân đi?

“Tôi không nghĩ là anh đâu” Diệp Dĩ Mạt mở miệng trước tiên.

Tất Tử Thần cũng hơi hơi nhếch nhẹ khóe môi, anh cũng không nghĩ đến cô lại là con gái chiến hữu cũ của ba già. Anh đã nghe ba nói muốn anh gặp một cô giáo dạy môn lịch sử ở trường trung học, không chỉ đẹp lại còn dịu dàng ít nói.

Nhưng mà..... Tất Tử Thần sờ sờ mũi, nhếch miệng cười đùa giỡn , trong hôn lễ ngày đó, lúc cô gái nhỏ này mời rượu lại làm ầm ĩ cực kỳ, nếu không phải anh tự mình nhận rượu, nói không chừng lão Chu sẽ bị cô đánh ngã đấy. Từ nơi nào có thể nhìn ra cô dịu dàng ít nói chứ?

Bên này Tất Tử Thần đang suy tư, bên kia Diệp Dĩ Mạt cũng thấy buồn bực, tên đàn ông này, cho dù là kẻ vô tích sự thì phụ nữ cũng sẽ nguyện ý ở chung đó, trên TV không phải đều nói như vậy sao?

Nếu thật sự không tìm được vợ, một là đáng đáp thật xin lỗi, thật lòng không cách nào nhìn được, mặt khác chính là nhân phẩm có vấn đề, cơ bản là không có cách nào để ở chung, không thể nào tâm sự được.

Tất Tử Thần anh ta thì làm sao có vấn đề chứ? Xét về vẻ bề ngoài thôi, thì đã là đáng đáp tốt rồi, như lời Tiểu Hàm nói đó chính là đây nghị lực, cao lớn đẹp trai.

Diệp Dĩ Mạt vừa khuấy ly cà phê trong tay, trong lòng lại không nhịn được trêu chọc, người đàn ông trước mắt này, có lẽ là một đóa hoa trong quân doanh đấy, tuy rằng không được tính là trắng nõn như tuyết, nhưng mà cũng không thể nào liên hệ cùng với quân nhân cả ngày phơi nắng dưới ánh mặt trời được, dù sao trong nhà cô thì ba cô chính là một ví dụ, màu da tựa như hóa trang Bao Thanh Thiên, buổi tối nếu mặc đồ đen ra đường, không lộ hàm răng thì căn bản không ai có thể nhận ra ông.

Nghe nói ba cô trước kia là một thanh niên tuấn tú nhất ở quê nhà, kết quả sau 8 năm đi lính trở về thì tạo thành đức hạnh này.

Diệp Dĩ Mạt híp híp mắt, uống một ngụm cà phê nhỏ, suy nghĩ không hiểu được bình thường anh ta huấn luyện như thế nào, cho dù là thoa kem chống nắng để tránh ánh mặt trời, chắc cũng không đạt được hiệu quả như thế này chứ?

Hơn nữa, dù thế nào thì anh ta cũng được coi là thành công trong sự nghiệp nha, tuy rằng tham gia quân ngũ hàng năm không thể ở nhà, nhưng mà có nhiều người tham gia quân ngũ vẫn tìm được vợ nên nghề nghiệp hoàn toàn không phải là một vấn đề.

Nghĩ như vậy, Diệp Dĩ Mạt lại có chút tư duy không bình thường, bắt đầu từ từ suy nghĩ theo hướng kỳ dị... .Này, không phải như cô nghĩ đó chứ?

Các nội dung vở kịch cầu huyết trong đầu Diệp Dĩ Mạt từ từ được tiến hành.

Tất Tử Thần nhìn cô gái nhỏ trước mắt đang cằn lặt cà phê bắt đầu mất hồn, anh thật không biết mình có nên gọi cô hay là tiếp tục im lặng xem cuộc vui.

Nhưng mà, anh không có nhiều thời gian nha, vẫn nên tranh thủ thôi.

“Cô Diệp” Tất Tử Thần lấy tay quơ quơ trước mặt cô, Diệp Dĩ Mạt đột nhiên hoàn hồn, nhận thấy được sự không phải phép của mình, lập tức liếc mắt, áy náy nói không ngừng: “Thật xin lỗi, lúc tôi suy nghĩ hay dễ dàng bị mất hồn...”

Tất Tử Thần lắc đầu không để ý: “Không có việc gì, cô giáo Diệp, tôi gọi cô là cô giáo Diệp nhé.” Tất Tử Thần cười đơn giản “Buổi chiều tôi còn phải trở về, cho nên chúng ta hãy tranh thủ thời gian.” Thời gian là yếu tố chiến đấu đầu tiên, tốc chiến tốc thắng luôn là nguyên tắc của doanh trưởng.

“À, thế bây giờ đi đâu?” Diệp Dĩ Mạt không giải thích được, cái ghế này ngẩng lên còn chưa có ấm chỗ đã định đi sao?

“Đi ăn cơm trước đã, cơm nước xong tôi đưa cô về” Tất Tử Thần lấy áo khoác đặt ở lưng ghế tựa, đứng lên nói.

Diệp Dĩ Mạt cũng nhanh chóng cằn túi đứng lên.

Tất Tử Thần hơi hơi hạ thấp người, lịch sự ý bảo Diệp Dĩ Mạt đi trước, anh đi sau cô, nhanh chóng đã đuổi kịp.

Diệp Dĩ Mạt âm thầm gật đầu, tên nhóc thú vị Lý Thụy đã đoán sai lần thứ hai, tham gia quân ngũ cũng có ga lăng mà, ừ, rất tốt. Nhưng như vậy

thật sự rất kỳ lạ nha, bên ngoài tốt, sự nghiệp to lớn, phong độ tốt, có hết ba yếu tố của đàn ông tốt, sao lại không có người yêu chứ?

Nghĩ đến đàn ông không mạnh mẽ, thì trong đầu Diệp Dĩ Mạt lại nghĩ ra ý tưởng kỳ dị: không lẽ là chờ người ta đến chinh phục à?

Phi phi phi, Diệp Dĩ Mạt vội vàng vút ý nghĩ khùng bỏ ra khỏi đầu óc, bước đi có chút lảo đảo.

Cô không biết rằng Tất Tử Thần đi đằng sau đã thấy hết những động tác này, đó lại được xem là một trong những căn cứ chính xác cô giả dạng điệu dàng ít nói.

Thật ra con gái điệu dàng hay không điệu dàng không quan trọng, không biết ba già nhà anh từ đâu mà biết anh thích con gái điệu dàng ít nói nên mỗi lần sắp xếp gặp mặt đều tìm những người như vậy. Nhưng các cô gái vừa thấy anh, không im lặng từ đầu đến đuôi thì lại đỏ mặt không biết nói cái gì, không thì lại nói toàn những chuyện tình yêu đau xót làm tổn thương người, nếu không vì phép lịch sự thì anh đã chạy lâu rồi.

Kết hôn với những loại người này không phải là buồn bực muốn chết hay sao? Anh cưới vợ để sống chứ không muốn tìm người để đóng phim đâu.

So sánh ra tuy tính tình cô giáo Diệp hơi mơ hồ nhưng ít nhất anh còn có thể nói chuyện bình thường thì thích hợp với anh hơn đấy. Tất Tử Thần nhíu mày nhìn người con gái đi đằng trước, váy hoa đến đầu gối, tóc đen thẳng mượt ngang vai, đã đi vào trái tim anh.

Tuy anh không để ý lắm đến trang phục của con gái nhưng cũng không chấp nhận loại tóc uốn nhuộm màu sắc kỳ quái. Nhìn màu sắc đơn giản trên váy cô gái nhỏ lại thấy dễ nhìn, anh không thích mấy loại ăn mặc quái dị đâu.

Tóm lại, Tất Tử Thần cảm thấy ba mẹ mình lần này cũng làm được một việc đúng đắn.

Nếu biết được kết quả này thì có lẽ Tất Trọng Tường phải dập đầu bái tổ tông r ồi, thằng cháu bất hiếu cuối cùng cũng tìm được cháu dâu r ồi.

Mà Diệp Dĩ Mạt đi phía trước cũng có chút không được tự nhiên, dù nói như thế nào thì đây cũng chỉ được coi là lần thứ hai gặp mặt người đàn ông này, r ồi cùng đi ăn cơm, cho dù hai bên nghĩ như thế nào thì mục đích vẫn là đến xem mắt cho nên vẫn có chút không được tự nhiên.

“Doanh trưởng Tất, bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Ng ồi trên xe Tất Tử Thần, Diệp Dĩ Mạt cất tiếng hỏi. Diệp Dĩ Mạt cứ nghĩ xe của Tất Tử Thần phải là chiếc xe Jeep màu xanh quân đội gây chú ý, không ngờ lại là một chiếc xe Audi A6 cực kỳ bình thường, thuộc loại hình phù hợp cho cho các gia đình. Diệp Dĩ Mạt nhìn quanh bốn phía chỉ thấy có mô hình chiếc xe bọc thép là cảm thấy có chút hơi thở quân nhân.

Thật có cảm giác không nói nên lời, tao nhã lịch sự như giáo sư, người đàn ông như vậy làm sao giống như ấn tượng bình thường về các chiến sĩ kiên cường chứ? Ba mươi tuổi đầu đã là Trung tá, tính cách lại ôn hòa, diện mạo nhã nhặn lịch sự, người đàn ông này vô cùng không phù hợp với hình tượng quân nhân mà cô nghĩ nha.

Phải biết rằng vị kia nhà cô chân chính xuất thân từ quân nhân, tính cách nóng nảy đến cả những tên nhóc cứng đầu trong cục cảnh sát đầu ngoan ngoãn nghe lời ông . Như chuột thấy mèo ấy.

Tất Tử Thần đang lái xe nghiêng đầu sang trả lời vấn đề của Diệp Dĩ Mạt : “ Đến hàng nhà bà ngoại mới mở trên đường Cẩm Tú, cô giáo Diệp thấy có được không?”

Diệp Dĩ Mạt tự nhiên gật đầu: “Được ,doanh trưởng Tất quyết định là được”.

Tất Tử Thần nghe cô xưng hô như thế không khỏi nhú mày lại, có chút do dự nhưng vẫn mở miệng nói: “ Cô giáo Diệp, ở bên ngoài không cần gọi tôi là doanh trưởng Tất đâu cô thấy tôi cũng đâu có mặc quân phục, cứ gọi tôi là Tử Thần được r ồi”. Hơn nữa, anh tốt nghiệp đại học r ồi mới tham gia quân ngũ, khi còn trẻ suốt ngày đối chọi với ba anh, ba muốn anh học

trường quân sự anh lại thi đỗ hệ kinh tế, lại học tập hai loại ngôn ngữ. Nhưng sau khi tốt nghiệp, anh cũng đã chín chắn hơn nên cũng biết lựa chọn cái gì tốt nhất cho mình.

Tham gia quân đội, học trường quân sự.

Thật ra lúc anh học đại học rất thích đùa giỡn mọi người, nhưng ở trong quân doanh nhiều năm rất nhiều thói quen đã được sửa đổi, quân phục kia lúc nào cũng mặc trên người. Hôm nay, mẹ anh nói muốn để cho cô gái có ấn tượng tốt nên đã bắt anh thay bộ đồ bình thường anh không mặc đã lâu mà mẹ tìm được.

Thật ra anh muốn nói là chỉ bộ đồ bình thường thôi mà, người ta cũng đâu có nhìn quần áo mà chọn người đâu, đàn ông sao có thể giống phụ nữ được, ra khỏi nhà mà còn tốn cả nửa tiếng đồng hồ để sửa soạn.

“Tử, Tử Thần” Diệp Dĩ Mạt khó khăn mở miệng, gọi như vậy quá thân mật nhưng kêu anh Tất cũng rất kỳ lạ, anh ta lại không cho kêu doanh trưởng Tất chỉ có thể thuận theo tự nhiên thôi.

“Đợi lát nữa anh có việc thì cứ đi trước đi, tôi gọi em trai tôi đến đón được rồi...” Nói chưa hết câu thì điện thoại di động của anh đã kêu lên.

Tất Tử Thần cười cười xin lỗi với Diệp Dĩ Mạt, bắt máy: “Alo. Ủ, được.... Ủ, tôi biết rồi”.

Anh tắt điện thoại, quay mặt lại giờ điện thoại trong tay lên, cười nói: “Hôm nay tôi không cần trở về, lát nữa có thể đưa cô về được rồi”. Ban đầu là nghe lời ba anh đi gặp mặt, nhưng bây giờ anh rất có hứng thú đi tiếp.

Duyên phận cũng thật kỳ lạ, Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Thần nhiều lần cũng coi như là từng gặp mặt có một lần, anh lại thấy cực kỳ có duyên với cô. Ủ, giống như kiểu người vợ anh đang tìm. Nghề nghiệp thích hợp, tính tình cũng được, không cảm thấy nhàm chán cũng không làm ảm đạm.

“Được, vậy thì làm phiền anh vậy”. Diệp Dĩ Mạt mỉm cười nói cảm ơn, tay không tự chủ nhẹ nhàng nắm lấy túi điện thoại, tí nữa phải nhắn tin cho

Lý Thụy đề cho em ấy về nhà trước không cần đợi cô.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 3: Duyên đến như thế

“Cô giáo Diệp, cô thích ăn gì?” Tất Tử Thần nghiêng người hỏi, rất ga lăng đưa thực đơn cho Diệp Dĩ Mạt.

Người phục vụ đứng bên cạnh cười nói: “Chúng tôi có món ăn đặc biệt cho mùa hè, hai vị có muốn dùng thử không ạ?”

Thấy Diệp Dĩ Mạt gật đầu, Tất Tử Thần mới gật đầu mỉm cười: “Được, ăn thử xem thế nào”.

Chọn xong món ăn, Tất Tử Thần mới hỏi: “Cô giáo Diệp, cô muốn uống gì? Tí nữa tôi còn lái xe nên không uống rượu”. Ở trong bộ đội, đầu lên mặt giả bộ uống cốc rượu, nhưng ở bên ngoài vẫn không nên uống rượu, dễ dàng phá hư kỷ luật. Hơn nữa, lát nữa còn đưa nữ sĩ về nhà, uống rượu không thích hợp.

“Tôi cũng không uống rượu, uống nước chanh là được rồi” Diệp Dĩ Mạt nhìn anh cười nói. Đây là chỗ tốt khi chơi lâu với Tiểu Hàm, sau lần uống rượu say rồi đi hát đã nói là tuyệt đối không uống rượu, Tiểu Hàm ra ngoài đi liên hoan, cô cũng đi theo thơm lây, có thể không uống rượu sẽ không uống, dù sao thì các cô nhiều nhất là cùng đồng nghiệp đi liên hoan, có phải như trên thương trường không uống không có hợp đồng đâu mà lo.

Đồ ăn được mang đến, im lặng dùng cơm.

Diệp Dĩ Mạt giả bộ như vô ý nhìn qua người đàn ông trước mắt lại thấy có chút ngạc nhiên, sao lại có người vừa có tốc độ ăn nhanh lại vừa nhã nhặn lịch sự như vậy? Không giống như loại đàn ông ăn như hổ đói mà cô nghĩ, cũng không phải cố ý thông thả ung dung, thật không ngờ.

“Tí nữa cô có phải đi làm không?” Tất Tử Thần thấy cô đặt đĩa xuống, dừng lại động tác trên tay, ngừng đầu cười hỏi.

Diệp Dĩ Mạt cảm ơn sự tử mỉ của anh, cười dịu dàng, nhún mày dùng ánh mắt hỏi: buổi chiều vẫn đi cùng sao?

Buổi xem mắt này hai bên không phải chỉ muốn đối phó với bố mẹ trong nhà thôi sao, gặp mặt ăn cơm một bữa rồi nói tạm biệt, không phải như vậy à?

Tất Tử Thần nhìn vẻ mặt không hiểu của cô cười thầm trong bụng, thần nhiên nói: “Tôi năm nay ba mươi hai, bố mẹ trong nhà thúc giục đã lâu rồi, cũng đã gặp vài người nhưng đều không thấy thích hợp như cô giáo Diệp” Ý tứ rõ ràng là tôi có ý tứ với cô, buổi chiều tiếp tục tìm nhiều nhau.

Diệp Dĩ Mạt xúc động muốn lật bàn miễn cưỡng nở nụ cười “được”. Em gái anh! Nếu biết trước buổi chiều còn phải đi cùng anh ta cô sẽ không chọn đôi giày cao gót cho phù hợp với chiếc váy này! Đi rất đau ~

Ra khỏi nhà hàng là đường dành cho người đi bộ.

Đi dọc theo đường dành cho người đi bộ mười mấy phút đồng hồ, Diệp Dĩ Mạt có chút không chịu đựng nổi, đôi giày này lần trước mua lúc đi dạo phố với Tiểu Hàm, phong cách nhẹ nhàng khoan khoái, phù hợp với váy cô mặc hôm nay, nhưng do không thường xuyên đi nên có chút vướng chân. Hơn nữa, đôi giày này cao, mà cô thì toàn đi giày một hai phân, ai bảo ba cô nói hôm nay cô gặp người có vóc dáng cao lớn làm gì?

Diệp Dĩ Mạt chỉ không tự tin về chiều cao của mình, ai bảo bên cạnh cô toàn những người giống như là người khổng lồ chứ? Tiểu Tử và Tư Tư đều cao 170+, Tiểu Hàm cũng cao 166, chỉ có cô là còn thiếu 2 cm nữa mới được 165. Giống như vật hợp theo loài sao?

Ánh mắt cô bị người bên cạnh hấp dẫn, cô đi giày cao gót mới đứng đến cầm anh, anh ta đúng là rất cao đấy. Phải biết rằng, tên nhóc Lý Thụy vài năm nay cũng không chịu thua kém, đã vọt lên 1m8, cô đi giày đứng

bên cạnh cũng đến tai em trai rồi, dễ nhận thấy rằng Tất Tử Thần cao hơn Lý Thụy một ít.

Tất Tử Thần nhanh chóng thấy người bên cạnh ngày càng đi chậm lại, nhìn xuống phía dưới thấy cô đi giày cao gót liền hiểu rõ, con gái mà, có thể không đi giày cao gót sẽ không đi, lúc anh còn học đại học trong lớp có bạn nữ suốt ngày đi giày cao gót đến nỗi chân cũng bị biến dạng luôn.

Nhìn xung quanh, ưu thế của lính trinh sát được phát huy, thấy không xa có cửa hiệu giày nữ. Híp mắt một cái, Tất Tử Thần nghiêng người sang hỏi: “Lâu rồi tôi không mua quà tặng cho em gái, cô giáo Diệp có thể giúp tôi chọn giày nữ được không? Tôi không biết con gái thích loại gì cả”.

Diệp Dĩ Mạt hơi buông lỏng tay cầm túi xách, bàn chân có cảm giác đau rát, miễn cưỡng bày ra vẻ mặt tươi cười gật đầu nói: “Được”. Nếu có thể cô cũng muốn đổi một đôi giày.

Đi vào cửa hàng giày, Tất Tử Thần để cho Diệp Dĩ Mạt ngồi xuống, anh tự mình đi lấy xuống hai đôi giày có kiểu dáng đơn giản rồi xoay người hỏi: “cô giáo Diệp, cô đi giày cỡ bao nhiêu?”

Diệp Dĩ Mạt đang muốn tháo khóa giày trên chân nghe câu hỏi của Tất Tử Thần, liền tùy ý trả lời: “37”. Đến khi phục hồi tinh thần lại mới thấy có chút không đúng, không phải mua giày cho em gái anh sao?

Tất Tử Thần nhẹ nhàng nhếch khóe miệng như biết nghi vấn của cô, nói với nhân viên bán hàng “lấy hai kiểu này cỡ 37” rồi đi đến bên cạnh Diệp Dĩ Mạt ngồi xuống: “Chân em gái tôi cũng gần giống cô, cô giúp tôi thử trước đi”. Nhìn xuống thấy bàn chân cô bị cọ sát đã có vết đỏ, liền nhíu mày lại.

Những cô gái nhìn mềm mại non nớt như em bé như vậy không chịu đau nổi chứ? Nhớ rõ em gái của anh trên tay bị cắt một ít là đã kêu to hết cả buổi sáng rồi.

“Ừ”. Diệp Dĩ Mạt kéo kéo váy không được tự nhiên, bị một người đàn ông nhìn chằm chằm cái chân cảm thấy có chút không thích hợp.

Tất Tử Thần cũng biết mình vô lễ, rất bình tĩnh dời đi ánh mắt, đúng lúc nhân viên bán hàng cũng mang giày đến, Tất Tử Thần được thể đứng lên nhường lại chỗ ngồi.

“Chân bạn gái anh nhìn rất đẹp, đi giày này rất hợp”. Nhân viên bán hàng cười rất chuyên nghiệp.

Tất Tử Thần và Diệp Dĩ Mạt cùng liếc nhìn nhau, lại nhanh chóng nhìn đi chỗ khác, dễ dàng phát hiện ra mặt cả hai người đều nổi lên một tầng màu hồng nhạt.

Ai cũng không giải thích ---- sao phải giải thích với một người xa lạ họ không phải là một đôi đang yêu nhau mà là đối tượng xem mắt?

“Rất vừa vặn, em gái anh chắc chắn sẽ thích đấy”. Diệp Dĩ Mạt thử hai đôi giày, không thể không nói ánh mắt của Tất Tử Thần rất tốt, giày màu xanh da trời nhạt thiết kế đơn giản và thoải mái, giày bệt, vừa đẹp vừa thực tế.

Thật ra Diệp Dĩ Mạt rất tiếc..... Nhưng sao có thể đổi giày ở trước mặt đối tượng xem mắt, cho dù anh ta không để ý nhưng mà tự nhiên lùn đi một ít vẫn rất kỳ lạ.

Suy nghĩ của cô giáo Diệp, có đôi khi cũng rất kỳ lạ, sau này không thể bảo Tư Tư nói chuyện ngang ngạnh nữa.

“Ừ, vậy đi, phiên cô bọc đôi này lại, đôi kia đi luôn là được rồi”. Dừng một chút, lại chỉ vào đôi giày xăng đan cao gót của Diệp Dĩ Mạt nói: “ Nhờ cô bọc đôi này lại luôn”.

Diệp Dĩ Mạt ngây ngốc nhìn đôi giày xăng đan bị động tác lưu loát đóng gói vào trong hộp, nâng mắt quả nhiên thấy người nào đó cười dài mắt.

Được rồi coi như hôm nay cô thiếu anh một món nợ ân tình.

Nhưng mà người đàn ông này sao lại tử mĩ như vậy? Diệp Dĩ Mạt không biết là do ngượng ngùng hay vì khuôn mặt tươi cười của người khác mà tim đập nhanh, nói lời cảm ơn rồi mới đi theo phía sau anh đi ra cửa.

Hơi không quen khi chỉ cao tới ngang vai của anh, nhưng mà ở góc độ này nhìn sang có thể thấy gò má đẹp đẽ của anh, thật sự là không tồi.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 4: Duyên đến như thế

Sau đó là tiết mục chuẩn bị cho xem mắt – xem phim. Diệp Dĩ Mạt thật bất đắc dĩ mà nghĩ, về nhà sẽ nói cho Tiểu Thụy Tử biết hẹn hò cùng con gái nhất định không nên xem thể loại chiến tranh được. Thật muốn lật bàn!

Nhìn người đàn ông bên cạnh đang hết sức chăm chú nhìn màn ảnh, với góc độ là giáo viên lịch sử của Diệp Dĩ Mạt nhìn ra thật sự có thể lý giải được lựa chọn của anh, so với cùng người máy Nhật Bản nói chuyện yêu đương hoặc là chó tia chớp ... phim thiếu nhi, thể loại chiến tranh tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nhìn theo góc độ đi xem phim cùng đối tượng xem mắt, người đàn ông này sao lại có thể vừa thấy loại phim này liền hết sức chăm chú đến bộ mặt nghiêm túc đây?

Diệp Dĩ Mạt im lặng nghịch ngón tay tỏ vẻ cô không phải không tập trung xem phim, chẳng qua là ngày mai còn phải lên lớp cho nên bây giờ đang phải suy nghĩ việc quan trọng cần phải giải quyết không thể để sai sót được.

Phim điện ảnh dài dòng cuối cùng cũng kết thúc giữa cảnh ca múa mừng thái bình, nghe nhạc đoạn cuối vang lên, Diệp Dĩ Mạt lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Cô giáo Diệp thấy xem phim cùng tôi rất nhàm chán à?” Khi đi ra rạp chiếu phim Tất Tử Thần ấy nãy nhìn Diệp Dĩ Mạt cười nói: “Vừa thấy loại phim thời kỳ khói lửa chiến tranh bay toán loạn, thật sự không có biện pháp bình tĩnh được”.

Diệp Dĩ Mạt gật đầu đã hiểu: “Tôi hiểu được, ba tôi cũng xem như vậy”. Xem Thái Hành Sơn thượng có thể xem đến khóc, kiểm phát sáng,

mỗi lần nhất định phải xem đến cùng, đây chẳng lẽ là ôm ấp tình cảm cách mạng của đàn ông sao?

“Không còn sớm nữa, để tôi đưa cô về” Đây xem như là hẹn hò ngày đầu tiên sao? Tất Tử Thần nhếch nhẹ khóe miệng, chậm rãi đi bên cạnh cô. Bên cạnh là một cô gái xinh xắn nhã nhặn lịch sự, tóc vén sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc không nói lời nào, đôi mắt to rất nghiêm túc nhìn phía trước làm cho người ta rất muốn cười.

Cũng được coi là thành công đi.(?) Tất Tử Thần tự chấm điểm cho mình, trong tất cả các cuộc xem mắt của anh, hôm nay tuyệt đối có thể xếp thứ nhất, ở chung thời gian dài xếp thứ nhất, ấn tượng tốt cũng xếp thứ nhất.

“Cô giáo Diệp, để tôi đưa cô về” Tất Tử Thần dựa vào thân hình cao lớn đem cô che chở bên người, giúp cô tránh khỏi dòng người chen lấn. Người thấy trên người cô nhận nhận mùi thơm thoang thoảng, Tất Tử Thần lần đầu tiên phát hiện anh đối với mùi cước hoa cũng không có chán ghét như vậy. Đây, hình như là hương bưởi?

Mặt Diệp Dĩ Mật đỏ hồng, nhưng cũng không ngăn cản ý tốt của anh. Lúc nào ra khỏi rạp chiếu phim cũng đông người chen chúc nhau như vậy, cô không thoải mái kéo váy, người phía sau sốt ruột đẩy đến mấy lần rồi, nếu không phải có anh đỡ, thiếu chút nữa là đụng vào tường rồi.

“Cảm ơn anh”. Lên xe, Diệp Dĩ Mật khách khí nói lời cảm ơn. Người ta là thân sĩ có thừa chăm sóc đối với nữ sĩ, bản thân mình cũng không thể coi là chuyên đương nhiên, nên lúc này muốn tỏ vẻ biết ơn.

Tất Tử Thần cười cười không để ý, cài dây an toàn, nghiêng mặt lại nói: “Tôi đưa cô về nhé”. Nếu đã đi đến bước này thì nên đem những việc cần làm làm đủ luôn đi.

Đối với việc mình bị vứt bỏ ở siêu thị Lý Thụy có trăm mối nghi ngờ, với tin nhắn của chị bảo lát nữa Tất Tử Thần đưa chị về duy trì thái độ xem chừng, Lý Thụy cảm thấy có thể chị thấy ngượng ngùng nên cùng đồng nghiệp đi dạo phố cũng nên?

Nhưng mà đợi đến khi chiếc xe Audi màu đen đậu dưới nhà mình, sau đó anh chàng đẹp trai nho nhã và chị gái tươi cười dịu dàng ấm áp từ trong xe đi ra, Lý Thụy cảm thấy chắc chắn là mình bị phơi nắng dưới ánh mặt trời cho nên mới bị hoa mắt!

Tất cả là tại ba, lúc trước cũng không cần lấy tấm hình đến xem một chút, chỉ hẹn thời gian và địa điểm bắt chị đi, theo tình huống này chị rất có thể nhận sai người gặp mặt rồi!

Này này này! Mặc dù chị luôn ức hiếp anh nhưng thân là em trai yêu quý, anh nhất định không thể để cho chị anh bị người khác lừa được! Cho nên cần thú, mau thả chị anh ra!

Là em trai luôn quan tâm đến những việc hệ trọng của chị gái, Lý Thụy thấy mình chắc chắn phải đi xuống dưới để tìm hiểu mọi chuyện, nhưng mà chỉ 1 phút sau anh biết là không cần thiết phải xuống dưới nhà, vì người ta đã đi lên đây.....

“Chị”. Mở cửa, Lý Thụy rất ra dáng em trai quan tâm nhận lấy túi xách của chị gái, ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông đẹp trai nho nhã, ánh mắt giấu hoài nghi mờ mờ, nghi ngờ đối diện với ánh mắt của chị: “Chị, vị này là?”

Diệp Dĩ Mạt âm thầm bĩu môi, đối với việc Lý Thụy mấy lần nhìn nhàn tập mãi cũng thành thói quen: “Lý Thụy em trai tôi, đây là Tất Tử Thần, em kêu.....” Diệp Dĩ Mạt có chút do dự, đầu năm nay còn lưu hành gọi đại ca không?

Ngược lại Tất Tử Thần tự mình nói tiếp: “Gọi anh là anh Thần là được rồi”. Thật ra lúc ở bộ đội, những binh lính không biết lớn nhỏ muốn nhúng tay vào gọi anh là giáo sư, ai bảo anh trời sinh đã có bộ dạng như người dạy học làm gì, nhưng mà đó chỉ là bên ngoài thôi, vẫn không nên lộ ra bí mật ở bên trong.

Lý Thụy há mồm thở dốc, vuốt ve mắt kính không tồn tại: “Anh Thần, mời vào ngồi”. Chị, chị nhất định được bảo bối rồi! Tham gia quân ngũ cũng không phải tất cả đều cùng một dạng giống ba nha! Vốn dĩ anh còn lo lắng

chị anh gặp được Bao Thanh Thiên thời hiện đại, xem ra bây giờ tuyệt đối là Triển Chiêu đấy!

Diệp Kiến Quốc và Trần Hạnh chưa tan tãn, trong nhà chỉ có mình Lý Thụy. Diệp Dĩ Mạt rót nước, đi gọt hoa quả, để lại hai người đàn ông ngồi nói chuyện trong phòng khách.

Thật ra Diệp Dĩ Mạt mời anh lên ngồi một chút xuất phát từ phép lịch sự, không nghĩ anh một chút cũng không khách khí như vậy, cô cũng không thể nói ‘tôi chỉ khách khí mời sao anh lại thật sự lên đây’, nói như vậy thật sự rất quăng phân... Hôm nay, trước mặt anh đã bị mất mặt nhiều lần. Hơn nữa, hôm nay anh cũng chiều cố cô nhiều rồi, để đáp lễ, Diệp Dĩ Mạt tất nhiên phải mời anh lên nhà ngồi một lát.

Lúc bùng dưa hầu đi ra, Lý Thụy và Tất Tử Thần đang trò chuyện rất vui vẻ, tình hữu nghị của đàn ông đến có phải rất kỳ lạ hay không? Cô giáo Diệp nhớ lại các nam sinh trong lớp mình trong lúc ở chung có tình cảm, hai người đàn ông này, cũng được xem là bình thường đi?

“Chị, chị nói chuyện với anh Thần đi, em đi gọi điện cho ba mẹ, nói họ nhanh trở về”. Lý Thụy cười híp mắt, tốt lắm tốt lắm, anh rể này anh rất thích nha ~ không có nhiều đàn ông có thể đem bà chị quản thúc, anh nhìn ra được anh Thần này rất có tiềm lực đấy!

Diệp Dĩ Mạt không tiếng động đưa tay, không nghĩ tới lại không bắt kịp em trai thân hình cường tráng, tiểu tử thối, lúc bình thường sao lại không thấy anh tích cực như vậy chứ!

“Em trai cô giáo Diệp rất có sức sống đấy”. Tất Tử Thần cười cười, vốn dĩ anh định nói, tình khôn như con khỉ, nhưng mà không phải lính của anh nên đã khéo léo chuyển lời.

“Nó à, ngoài chơi game chính là chơi game, còn có thể làm gì đâu”. Diệp Dĩ Mạt nói về em trai của mình, tuy là vẻ mặt khinh thường nhưng đáy mắt lại chứa ý cười và cưng chiều, xem là hiểu ngay.

Tên nhóc này chỉ biết chơi trò chơi, may mắn là tốt nghiệp trung học không tính là trượt. Lúc trước còn nhuộm tóc thất bại, không biết cuối cùng bị cái gì kích thích đã nhuộm lại màu đen. Còn để cô giúp giới thiệu đi làm gia sư cho mấy học sinh, hiểu chuyện không ít đấy.

Vậy mới nói, cho dù là người lớn như vậy nhưng vẫn chưa phải là quản giáo không được.

Tất Tử Thần cười dịu dàng, nhìn ra được tình cảm chị em bọn họ rất tốt. Trong nhà, em gái anh không phải cũng thích quăn quýt lấy anh trai là anh sao?

“Không nghĩ đến cô giáo Diệp cũng là một người chị tốt đấy” Tất Tử Thần cười nói, đặt cốc nước trên tay xuống.

Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng, lời khen này có chút hữu danh vô thực làm cô nhận lấy có điểm then thùng. Khụ khụ, bình thường ức hiếp, chen ép thật ra là giáo dục Tiểu Thụy Tử nha ~

Thật ra cũng không có cái gì, Lý Thụy đã lớn rồi cũng biết mình phải làm những gì” Diệp Dĩ Mạt có chút khách sáo nói.

Nhìn nhau không biết nói gì trong lúc nhất thời không khí phòng khách rơi vào lung túng khó hiểu. Cuối cùng nhờ Lý Thụy ng ẩ xuống, nghe anh riu rít lúc này không khí mới sinh động trở lại.

Ng ẩ khoảng mười mấy phút đ ồng hồ, khéo léo từ chối ý tốt mời ở lại ăn cơm tốt của Lý Thụy, Tất Tử Thần đứng dậy tạm biệt ra về Tuy hội nghị chiều nay bị hủy bỏ, nhưng buổi tốt lúc tắt điện anh vẫn phải có mặt, tí nữa còn phải về nhà một chuyến nên lúc này anh không thể không đi.

Tiến Tất Tử Thần xuống dưới nhà, Diệp Dĩ Mạt khách khí nói cảm ơn. Nhìn xe khởi động, Diệp Dĩ Mạt mới xoay người lên đi l ầu.

“Chị sao không giữ anh Thần ở lại ăn cơm tối?” Lý Thụy ph ồng miệng cực kỳ bất mãn, khó khăn lắm mới có khách đến nhà, mẹ đã nói sẽ lập tức

xin phép r ồi đi mua thức ăn, ba cũng nói lập tức sẽ v ề nhà, kết quả là người ta đã đi r ồi, lát nữa anh làm sao có thể khai báo với ba mẹ đây.

Cả hai người đều muốn thấy con rể tương lai, hiếm khi mang v ề nhà một người, thế nhưng lại không để cho họ xem, thật là.

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt khinh thường, tức giận nói với em trai: “Mới chỉ gặp mặt thôi, sao em li ền nghĩ anh ta là anh rể của em thế?” Nói xong cũng không nhìn nét mặt ghen cứng của em trai, tâm tình rất tốt đi v ề phòng.

Tất Tử Th ần, người cũng không tệ, nhưng mà việc này có ai nói trước được đâu, cho dù ấn tượng đầu tiên có tốt cũng không thể hiện mọi người có thể phát triển đến bước tiếp theo? Cho dù có phát triển ai biết được sẽ phát triển theo hướng nào? Ai nói chính xác nam nữ không thể thành bạn bè thu ần túy? Không chừng cô giáo Diệp cường đại cô lại có thể cùng Trung tá văn võ song toàn thành anh em! Hừ hừ ~ ~

Miệng cắn dưa hấu, Diệp Dĩ Mạt rất không có hình tượng ng ồi phịch trên ghế sofa: “Thụy, lấy giúp chị hộp sữa chua lại đây ~”

Lý Thụy: .....Chị không cần quá đáng như thế! Ăn hết sẽ béo không có người thích đâu!

Được r ồi, mắt Lý Thụy nhìn chị gái trên sofa không có động tĩnh, xoay người cam chịu số phận đi lấy sữa chua đưa cho chị. Ủ rủ mặc kệ nó, em trai Lý Thụy vô lực thừa nhận, chị anh thật sự là ăn không mập, mỗi buổi tối khi kết thúc giờ học đầu ăn khuya nhưng cân nặng chưa bao giờ đạt đến ba con số, không thể không nói đó là một kỳ tích nha. (ở TQ 1 cân = 0,5 kg, nên có nghĩa là chị Mạt chưa bao giờ lên đến 50 kg)

Ăn đồ ăn không mập, đây mới là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới.

“Chị, chị đối với anh Th ần thật không có cảm giác sao?” Lý Thụy chưa từ bỏ ý định, người đàn ông tốt như vậy, đốt đèn l ồng đi tìm cũng không thấy đâu, chị cũng gần tuổi băm r ồi, nếu qua thôn này r ồi không chừng sẽ không thấy cửa hàng nữa đâu.

Cô giáo Diệp Nhi ầu năm không nhìn thấy vẻ mặt giả bộ đáng thương của em trai đã thành thói quen, vừa nhìn thấy Lý Thụy tỏ ra vẻ mặt lấy lòng giống chú chó nhỏ, lập tức quay đầu: “Có cảm giác hay không là việc của chị, chuyện chủ yếu của em bây giờ là đi làm gia sư! Còn có nhớ rõ là ngồi xe công cộng mà đi, để xe lại cho chị, tối chị cần dùng”

“Chị, chị muốn đi 18 đưa tiền sao?” Lý Thụy nháy mắt lấp lánh.

Diệp Dĩ Mạt che mặt: “Chị muốn đi đưa túi cho cô giáo Tiểu người em tâm tâm niệm niệm đấy” Cũng không phải là hát hí khúc, cần gì tới 18 đưa tiền nha!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 5: Duyên đến như thế

Không được nhìn thấy con rể tương lai đối với Diệp Kiến Quốc là một vạ cái hối tiếc, này giờ nhìn con gái giống như là con chó nhỏ bị bỏ rơi, cực kỳ buồn bã.

Trần Hạnh nhìn hai cha con cô, lòng tràn đầy bất đắc dĩ, một người muốn đánh một người muốn chịu, bà còn có thể nói cái gì được?

“Lý Thụy, đi bưng món ăn ra, không muốn ăn tối phải không?” Không có biện pháp, Trần Hạnh cảm thấy bà không có bản lĩnh dẹp yên lão già đang tức giận, không thể làm gì khác hơn là cùng con trai nói sang chuyện khác, giờ cũng hơn sáu giờ rồi nha, chẳng lẽ lão già kia không định ăn cơm tối hay sao? Hôm nay bà đã làm một bàn món ăn đấy.

“Ăn cơm ăn cơm .....” Cơm nước xong đã mới đem nha đầu này tính sổ, Diệp Kiến Quốc oán, không để cho ông nhìn thấy con rể tương lai, đưa con gái này thật là không ngoan.

“Đói bụng đói bụng ~ Thụy em bới cơm cho chị ~” Diệp Dĩ Mạt thở nhẹ ra, cứ như vậy nữa cô rất muốn bỏ nhà trốn đi nha! Vỗ vỗ bả vai Lý Thụy, như ý khi thấy vẻ mặt chết lặng của em trai, thật sự bên ngoài là chị gái thực nữ nhã nhận lịch sự nội tâm bên trong thì âm u kinh khủng, anh có thể sống sót dưới tay cô đến nay thật sự là không dễ dàng nha, nếu không phải là người có trái tim mạnh mẽ thì hôm nay sao mọi người có thể thấy anh đẹp trai tuấn tú được.

Em trai Lý luôn tự cho mình là mỹ nam hiếm thấy, mặc dù chị Diệp chỉ cho là em trai mình cùng lắm là dễ nhìn thôi.

“Chị em các con..... Ai.” Ba Diệp hoàn toàn bại trận, con gái không quản được còn chưa tính, con trai hôm nay lại còn không nghe lời nữa ~

ông thật nhớ tên nhóc thời ngày nhỏ nằm ở đầu vai ông cười đến ngu ngơ đơn giản, cho dù là có khi nó còn tiểu lên đầu vai ông cũng không sao hết ~

Con trai lớn rồi không cần ba nha, rõ ràng là con trai đang học đại học ở gần nhà, bảo hẳn về nhà thì không vui, chỉ thích ở trường, mỗi tuần chỉ có chủ nhật mới về nhà một lúc rồi lại đi không ở nhà qua đêm nữa. Con gái cũng vậy, có công việc rồi dọn ra ở riêng một mình, nếu không phải ông hay gọi điện chắc cũng không về đâu ~ sao ông lại làm một người ba thất bại như vậy chứ? Không phải là ông chỉ muốn con gái mau kết hôn con trai sớm mang bạn gái về nhà thôi sao? Đây không phải là việc thường tình hay sao, sao bọn trẻ không hiểu đây!

Nếu mà Diệp Dĩ Mạt và Lý Thụy mà biết lời độc thoại nội tâm của ba mình chắc sẽ học máu mất. Chuyện này bọn họ có thể hiểu được, ai nói là không hiểu nha. Chẳng qua là, ba sao ba có thể không nói thẩn ba trăm lần một ngày ở khắp nơi được không? Như vậy thật sự không chịu nổi được ~ rốt cục cũng hiểu tại sao mấy tên nhóc trong cục cảnh sát cứ thấy ba là lại biến cụ già, đúng phải một cấp trên yêu thích nói chuyện lâm bầm thật sự rất đau khổ nha!

“Hừ hừ ~” Ba Diệp cầm cốc rượu uống vừa nghe tin tức như thường lệ, tâm tình có chút khó chịu, nếu con rể tương lai đến không phải là có thể uống rượu cùng ông hay sao! Lão Tất đã nói, con trai ông ta tửu lượng rất tốt!

Ba, không phải là ba không thấy cây nho nên ảo tưởng là nho cây nho rất ngọt hay sao? Diệp Dĩ Mạt co rút khóe miệng bày tỏ đối với tính trẻ con của ba mình không để ý, cô dạy học sinh cấp 2 trung học, không phải là học sinh tiểu học cho nên không biết như thế nào là dễ trẻ nhỏ cả nhà!

Đối với việc Tất Tử Thần sau khi rời đi để lại vô số vấn đề rắc rối, Diệp Dĩ Mạt ghi tạc trong lòng, sau này thấy anh ta sẽ đi đường vòng nếu không sẽ rất phiền toái, cô giáo Diệp phải để ý, phải nhớ kỹ đấy ~

Diệp Dĩ Mạt đối với tính tình trẻ con của ba mình không để ý, bên kia Tất Tử Thần đối phản ứng ra dáng lãnh đạo nói với bạn bè của lão nhân nhà mình có chút bất đắc dĩ, không phải anh chỉ nói là có ấn tượng không

tệ đối với cô gái xem mặt lần này thôi sao? Sao lại có thể vui vẻ ra như vậy? Lần lượt gọi điện thoại thông báo với các chiến hữu cũ chuẩn bị tề tựu mừng? Cái gì mà con ta sắp kết hôn, các ông là chú không phải nên chuẩn bị tề tựu mừng đi, không đúng còn phải nhớ một phần cho con dâu tôi nữa?

Cha à, anh đã nói muốn kết hôn lúc nào? Việc này thật là còn lâu lâu nha. Tất Tử Thần hoàn toàn bất lực nhìn cha già cùng các chiến hữu cũ khoác lác qua điện thoại, ông ấy bình thường rất cứng đầu, ai khuyên cũng không nghe, trong lúc này anh có thể giải thích rõ ràng được sao?

Tất Tử Thần nhún vai, sờ sờ sống mũi, có thể một ngày nào đó lời của ông ấy sẽ trở thành sự thật cũng nên, giống như là không có lỗi nha? Doanh trưởng Tất nhếch nhếch khoe miệng, cùng cô ấy kết hôn đường như bộ dạng cũng không kém?

“Mẹ con phải đi bây giờ, sao này sẽ về thăm mọi người sau ~” cha già lúc này đã ôm điện thoại hoàn toàn không thấy mọi người trong nhà, cho nên Tất Tử Thần chỉ có cách nói với mẹ, nói là một thời gian ngắn nữa sẽ về nhưng thực chất hơn phân nửa chỉ là nói suông.

Lý Mân thở dài, dặn dò con trai: “Nhớ ăn cơm đúng giờ, có thời gian thì gọi điện về nhà, ba con tuy không nói ra nhưng trong lòng rất nhớ con. Hiếm khi ông ấy mới vui vẻ được như hôm nay.” Dừng một chút lại dặn dò: “Nếu có ấn tượng không tệ đối với cô gái kia thì thử đi lại xem sao, tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, đừng làm cho ba mẹ lo lắng nhiều. Nghe lời ~” cả đời làm chủ gia đình Lý Mân cơ bản chưa bao giờ nói nặng, nhất là đối với đứa con trai luôn có chủ kiến như anh lại càng thêm không có gì đáng nói. Ai bảo con trai của bà từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng có chủ kiến riêng đây? Người khác hâm mộ bà sinh được đứa con hiểu chuyện, chỉ có bà biết, và hi vọng biết bao nhiêu con trai có thể làm nũng với bà, ai, kiếp này làm mẹ cũng không có dễ dàng gì.

“Mẹ com biết rồi, con đi đây ~” làm lính nhiều năm như vậy, làm gì cũng có thói quen hùng hùng hổ hổ, hôm nay cùng cô giáo Diệp xem mặt anh đã nhiều lần khắc chế mình muốn bộc phát, cái gì mà cùng con gái đi dạo phố, thật sự là quá lãng phí thời gian, nhiều lần anh thiếu chút nữa cho

là mình đang ở trên võ đài, còn thiếu mỗi nhấc chân lên đá nữa thôi, may mà một phút cuối cùng đầu óc đã tỉnh táo lại, nghĩ đến trước mặt mình là đối tượng hẹn hò chứ không phải là những đò dề con mắt dịch trong bộ đội.

Nếu mà đá một cước ra thật .....Tất Tử Thần tưởng tượng ra cảnh tượng này, có phải cô gái sẽ khóc rồi quay đầu bước đi.....? Tất Tử Thần nuốt một ngụm nước miếng, đột nhiên cảm giác được cái ớn có chút lạnh, khả năng cô gái xách giày cao gót xông lên cùng anh liêu mạng cũng rất lớn đi?

Nghĩ đến cô gái kia thỉnh thoảng lộ ra bộ dáng tác quái, mặt Tất Tử Thần không khỏi giãn ra, một cô gái nhìn rất dịu dàng ít nói, nhưng hết lần này đến lần khác lúc cười lên ánh mắt thích hơi nheo lại, như thế nào cũng đều thấy giống tiểu hồ ly giao hoát. Ho khan một cái, thật ra còn rất đáng yêu.

Tìm hiểu nhiều hơn? Tất Tử Thần gãi nhẹ lông mày, nghĩ đến khi này lúc ra khỏi nhà mẹ có dặn, không khỏi ngất trán. Năm ngoái xuất ngũ về nhà Tiểu Bạch cũng đã làm ba ba rồi, còn gửi hình con trai mập mạp đến làm cho cả đám bộ đội còn độc thân nhìn mù quáng.

Tên nhóc này, năm ngoái xuất ngũ, năm nay liêu làm cha, hắc, tốc độ cũng đủ nhanh đấy.

Quan trọng nhất là lúc tên nhóc này xuất ngũ mới chỉ có 24 tuổi nha, nói cách khác, tên tiểu tử thối nhỏ đó hơn anh 8 tuổi mà đã làm cha, anh già mất rồi, ài.

Hoặc là, thử chung đụng xem sao? Anh nhìn ra được cô giáo Diệp cũng là người thoải mái, rất thích hợp, kết hôn cũng không có vấn đề gì chứ? Nghĩ đến lúc cô gái nhỏ khi gần gũi người thích nhăn đôi mày xinh đẹp lại, Tất Tử Thần bỗng muốn cười, sau này lúc cô nấu cơm tốt nhất là không nên gần gũi.

Tất Tử Thần nghĩ như vậy liêu ngẩn ra, mới chỉ nghĩ đến, sao tự nhiên lại xuất hiện trong đầu anh rồi? Cô gái tóc dài mặc tạp dề vui vẻ vừa bận

rộn vừa ca hát trong phòng bếp, xoay người, anh đẩy cửa mang vào phòng đầy ánh sáng mặt trời.

Giống như là bộ dạng rất khá nha.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 6: Duyên đến như thế

Bởi vì giảng dạy lớp 12 cho nên bình thường công việc có vẻ bận rộn, rất nhanh sẽ phải thi tốt nghiệp trung học, thời điểm này có thể thấy Diệp Dĩ Mạt có bao nhiêu áp lực.

Lần này chất lượng học sinh rất tốt, thầy hiệu trưởng đối với học sinh lần này ôm kỳ vọng cực lớn, rất hi vọng đạt được t ầm vóc mới, vậy nên đối với giáo viên giảng dạy các cô cũng có yêu c ầu cao hơn.

Diệp Dĩ Mạt để xuống giáo án, lấy tay xoa bóp bả vai đau nhức, suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đăng một chương trong t ần cảo (từ này ta k tra đc nghĩa hình như là trang mạng nào đó). Lâu nay cũng không có đổi mới gì – viết văn chẳng qua chỉ là hứng thú, nó cũng chỉ có thể làm hứng thú mà thôi. Cô rất thích đôi câu vài chữ lịch sử qua tay cô có cảm giác trở nên linh hoạt sống động hơn.

“Chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học cho nên các bạn nhỏ đều phải cố gắng lên nga ~ văn chương không phải chân dài chạy, cho nên các bạn nhỏ đều phải cẩn thận chuẩn bị cho cuộc thi ~”

Thông qua một số thông tin phản h ồi, Diệp Dĩ Mạt biết được trong số độc giả của mình có một số người vẫn là học sinh trung học, trong đó còn có mấy người chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học – đúng vậy, cô có thói quen gọi họ là các bạn nhỏ. Dù sao thì cô cũng hơn họ vài tuổi, một tuổi hai tuổi có khi mười mấy tuổi, ở trong mắt cô, chẳng qua đều là những đứa nhỏ tìm kiếm an ủi trong văn chương mà thôi.

Tắt máy tính, sửa sang lại tài liệu dùng cho ngày mai, Diệp Dĩ Mạt mới rửa mặt đi ngủ. Một mỗi một ngày nhưng không thể ngủ được, đã quen với đ ồng hồ sinh học cho nên không đến 12 giờ li ền không thể ngủ được.

Nằm trên chiếc giường nhỏ màu trắng của mình, Diệp Dĩ Mạt mới có thời gian c̣ần lên chiếc điện thoại di động bị mình vứt tùy tiện trên tủ đầu giường. Lúc cô làm việc không thích để điện thoại bên người, có thể đã có thói quen đặt điện thoại ở trên tủ đầu giường cũng nên?

Giống như thường ngày, Diệp Dĩ Mạt chỉ liếc mắt nhìn điện thoại di động sau đó liền đi ngủ, sao lại có vài tin nhắn vậy? Diệp Dĩ Mạt thấy kỳ quái. Có chuyện gì quan trọng sao?

Không phải ba và dì Tr ầ n, bọn họ đều thích trực tiếp gọi điện thoại, cũng không thể là Lý Thụy, anh có việc cũng sẽ không... nhắn tin đến vào thời điểm này, tên nhóc này có biết cô không có thói quen xử lý công việc vào buổi tối. Vềph ầ n Tiểu Hàm các cô, bình thường đều có thói quen ngày mai gặp mặt ở trường r ấ i nói.

Diệp Dĩ Mạt chống cằm, mở tin nhắn, là một số lạ.

“Ngủ chưa? Chắc là cô đã ngủ r ấ i, tôi chỉ muốn nói với cô một tiếng, món ăn ở nhà hàng nhà bà ngoại cũng rất được, l ầ n sau có dịp thì cùng đi ăn nữa nhé” mới lúc 9 giờ 50 đây.

“A, đúng là đã ngủ r ấ i, sáng mai thấy tin nhắn của tôi thì nhớ lưu số điện thoại lại nha ~” thời gian là sau tin nhắn trước một giờ.

Không c ầ n suy nghĩ nhi ề u Diệp Dĩ Mạt cũng biết chủ nhân của số điện thoại này là ai. Ngoài Tất Tử Th ầ n ra thì còn ai nữa.

“Ngại quá, vừa r ấ i đang soạn bài cho nên không thấy tin nhắn, hôm nay cám ơn anh đã chiêu đãi ~ ^ . ^, còn có, l ầ n sau anh về để tôi mời anh đi ~ ngủ ngon mộng đẹp ~” nhấn nút gửi đi, thấy báo gửi đi thành công, tắt máy, ngủ.

A, sao lại giống như không để ý đã đ ồng ý l ầ n sau gặp mặt r ấ i? Diệp Dĩ Mạt vỗ trán, trên mặt có chút nóng nóng, đối tượng gặp mặt chủ động nhắn tin đến, có phải có ý nói là anh ta có ấn tượng không tệ với cô?

Mặc kệ nói như thế nào thì cô gái cũng hi vọng được chấp nhận, gái ế lớn tuổi Diệp Dĩ Mạt cũng không ngoại lệ. Đối phương thể hiện muốn tiến thêm một bước tính ra làm cho người ta sáng khoái tinh thần hơn so với bị “pass” đi?

Cho nên hôm nay cô giáo Diệp ngủ rất ngon giấc, về phần vì sao, ngay cả cô cũng không biết, có thể bởi vì gần đây tên nhóc Lý Thụy rất nghe lời đi, sáng sớm thứ hai trước khi đi làm cô giáo Diệp đã tìm cho mình lý do như vậy.

Ấn tượng của Tất Tử Thần đối với Diệp Dĩ Mạt tốt lên không ít sau khi nhận được tin nhắn, quả nhiên là kiểu cô gái rất dễ sống chung. Sợ nhất là gặp phải cái dạng ‘ai nha thật ngại quá tôi còn chưa nghĩ có muốn tiếp tục cùng với anh hay không đây’ như vậy, thế thì sao anh có thể thẳng thắn nói với lão ba được? Đây có phải là chưa nghĩ ra nên vẫn rụt rè chờ anh hẹn trước?

Trước khi đi vào giấc mộng Tất Tử Thần cuối cùng có ý tưởng – cho nên nói, lão ba thật đã làm chuyện tốt nha.

Tuy là thời điểm bận rộn nhưng mà dẫn dắt lớp 12 cũng có chỗ tốt, đó chính là khi kết thúc kỳ thi tốt nghiệp trung học, thân là giáo viên Diệp Dĩ Mạt cũng theo học sinh lớp 12 được nghỉ dài đến 3 tháng hè.

Ở một mình trong phòng nhỏ một tuần, cuối cùng bị ba liên tục gọi điện gọi về nhà. Thật ra Diệp Dĩ Mạt rất thích phòng trọ nhỏ của mình, so với phòng của Tiểu Hàm cũng không khác bao nhiêu, chẳng qua là có thêm một cái ban công ở phía nam – ban đầu chọn phòng này cũng chính bởi vì cái ban công này, vào mùa đông cô thích sưởi ấm dưới mặt trời, uống chút trà, đọc một ít sách, gõ vài chữ bên cạnh cửa sổ ban công đóng chặt, ngày ngày nhàn nhã mà thích ý.

Làm tổng vệ sinh phòng, đem đóng sách chuyển vào phòng khách rồi mới khóa cửa đi về nhà.

Về đến nhà, dì Trần đã làm xong một bàn món ăn, đều là món nàng thích ăn. Đi vào phòng bếp, lấy tay bốc miếng thịt gà xốp giòn thơm ngon,

Diệp Dĩ Mạt cảm giác đầu lưỡi mình muốn khiêu vũ, ngon đến nỗi nhắm mắt hưởng thụ: “Dì Trần, tài nấu nướng của dì thật tốt quá ~ ba ba thật hạnh phúc quá, ngày nào cũng được ăn món ăn dì Trầ làm ~”

Trần Hạnh trợn mắt nhìn nha đầu này một cái, cời tạp dề trên người xuống, nhón chân lên không nặng không nhẹ điểm cái trán của cô: “Ăn ngon như thế sao không thấy con hay về nhà ăn cơm? Ba con cũng mong thầ trở về bao nhiêu, nuôi con gái còn không bằng nuôi mèo, mỗi ngày còn biết về nhà ăn cơm đấy ~”

Diệp Dĩ Mạt lè lưỡi, tội nghiệp làm nũng nói: “Dì Trầ, không phải là do công việc của con bận rộn sao ~ Dì Trầ là tốt nhất ~ ~ dì cũng không thể không hiểu lý lẽ giống ba con mà ~” còn chưa nói hết lời đã nghe thấy sau lưng một âm thanh trung khí mườì phần: “Ai nói ta không hiểu lý lẽ? Khấp thiên hạ ba con là hiểu lý lẽ nhất đấy!” Diệp Kiến Quốc mặt đen lại đi vào phòng, thấy con gái dựa lên người vợ mình làm nũng nặng nề “hừ” một tiếng, rồi mới quay sang nói với vợ: “Tí nữa lớp trưởng cũ đến chơi, bà nấu thêm vài món nữa đi.”

Đưa nhỏ kia, nếu không phải ông gọi điện thoại nó sẽ không biết về nữa! Được nghỉ cũng không biết về nhà, sống trong căn phòng nhỏ tí, không biết ăn cơm đúng giờ, đến khi đau dạ dày mới biết là vấn đề lớn. Đã lớn như vậy rồi sao còn không biết tự chăm sóc mình nữa?

“Ba ~ ba cũng tốt nhất nữa ~ ~” Diệp Dĩ Mạt mang vẻ mặt ‘xong đời’ cười khở với Trần Hạnh, lúc xoay người lại đã là bộ mặt tươi cười lấy lòng: “Ba, ba là tốt nhất rồi ~ ba ba là người tốt nhất thiên hạ ~ ~” ai ai, ba cô chính là mạnh miệng mềm lòng, trên mặt luôn hung thầ ác sát kỳ thật rất dễ nói chuyện, ngược lại dì Trầ luôn tươi cười hòa nhã lại không dễ lừa gạt, yêu cầu rất nghiêm khắc với Lý Thụy, đối với cô cũng đối xử bình đẳng – may mắn từ nhỏ cô đầu làm việc có chừng mực, cơ bản là không làm người ta để ý quá, cho nên cũng không có cơ hội trải nghiệm chính sách cây gậy và củ cà rốt của dì Trầ. Theo như Lý Thụy nhớ lại, tư vị thực sự mất hầ nha.

Diệp Kiến Quốc vẻ mặt bất đắc dĩ, đã 28 tuổi rồi đấy, cũng đã làm giáo viên đi dạy bên ngoài nhưng sao về nhà lại cứ như là nhóc con mười lăm mười sáu tuổi vậy? Chẳng lẽ là tại ông suốt ngày kêu nhóc con nhóc con sao? Không được không được, từ hôm nay trở đi phải sửa miệng, không thể tiếp tục kêu như vậy được! Cứ như vậy thì ai chịu cưới cô? Người ta là muốn cưới cô gái về nhà!

“Con gái à, ba cũng đã qua 30 tuổi rồi, nói chuyện có chút bài bản được không?” Diệp Kiến Quốc ngẩng ghế sa lon, mi mắt có chút co rút.

Diệp Dĩ Mạt vừa nghe những lời này liền bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, đưa tay kéo kéo quần áo bởi vì vừa rồi nhào vào trên người dì Trăn mà có chút nếp nhăn, thu lại vẻ mặt cợt nhả, cằn lên khay trà, ánh mắt, ngừng mặt, mỉm cười, đi đầu chỉnh hơi thở: “Phụ thân đại nhân, ba cảm thấy như thế này được không?”

Diệp Kiến Quốc bại trận, ông không thể trông cậy vào con gái của mình có điểm bình thường được! Nhớ lại Diệp Kiến Quốc ông cả đời trừ hại cho dân, không chuyện gì sai trái, sao lại sinh ra đứa con gái không biết đi đâu đây! Lát nữa lớp trưởng cũ sẽ tới, để cho ông ấy thấy đức hạnh của con dâu tương lai như thế, đám cưới còn có thể thành được sao?

Chắc chắn con ông là do di truyền từ mẹ! Nếu không một con người chính nghĩa lắm liệt như ông sao lại có thể sinh ra đứa con gái đáng đánh như vậy? Theo như lời Tiểu Thụy hay nói, thì phải là thỉnh thoảng động kinh không định kỳ cần sửa chữa nha!

Lời tác giả: Mẹ Lý Thụy tái hôn với ba Diệp Dĩ Mạt, Lý Thụy theo họ của cha đẻ, cho nên hai chị em có họ khác nhau, nhưng tình cảm là thực sự. Khi Lý Thụy 2 tuổi đến nhà họ Diệp, cho nên từ nhỏ đã gọi Diệp Kiến Quốc là ba, mà khi đó Diệp Dĩ Mạt đã lên tiểu học rồi, tuổi tương đối lớn cho nên vẫn gọi mẹ Lý Thụy là dì Trăn.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 7: Duyên đến như thế

"Ba đã nói với con, lát nữa lớp trưởng cũ của ba sẽ đến chơi, con hãy cư xử cho bình thường, đừng làm ông ấy sợ ~" Diệp Kiến Quốc quặm mắt lại đe dọa, nghĩ tới nghĩ lui, ông còn quyết định phòng ngừa trước, tránh cho nhóc con này, a không đúng, cô nàng này lát nữa lại đột nhiên gây ra tình huống gì, đem ba ch ồng tương lai dọa sẽ không tốt —— mặc dù ông cảm thấy lấy lớp trưởng cũ này trải qua lễ rửa tội lửa đạn chiến tranh, kinh nghiệm cuộc sống phong phú mà nói, bị một cô gái nhỏ tuổi hù dọa là chuyện rất không có khả năng xảy ra, nhưng là cũng nên có dự phòng, dù sao, người này sau này già r ồi năng lực chịu đựng sẽ giảm xuống nha, do thói quen nhàn nhã a

"Ah, ba, lớp trưởng cũ của ba, thì có liên quan gì đến con chứ?" Diệp Dĩ Mạt lấy mắt kiếng xuống, giương mắt hiếu kỳ nói. Cô cận thị không nghiêm trọng lắm, trừ khi đi dạy, bình thường cũng không đeo kính.

Nếu nói, khi đi dạy mang mắt kiếng, hơn phân nửa cũng là vì ‘ cố làm ra vẻ ’ thôi, ai bảo ở trường học của cô hơn phân nửa giáo viên lịch sử đầu nh ều tuổi và râu ria giống như ông cụ đây? Coi như không phải lão già, cũng hơn nửa là đã trải qua cuộc sống phong phú của các ông chú bà cô r ồi. Giống như cô như vậy chưa trải qua phong tr ần cuộc sống lịch sử nặng nề cảm giác không đủ a ~ cô bình thường mặc quần đùi đeo một cái túi sách còn có thể giả bộ sinh viên Đại Học đấy. Vì để dọa người, không thể làm gì khác hơn là đeo mắt kính gọng đen thôi, chỉ là vì tăng thêm mấy phần cảm giác lịch sử tang thương, cô thật ra thì cũng không dễ dàng a, Diệp Dĩ Mạt thở dài.

"Lớp trưởng cũ của ba đến là để nhìn con dâu tương lai." Diệp Kiến Quốc trừng mắt nhìn con gái, tức giận nói.

"Gì?" Diệp Dĩ Mạt tròn to cặp mắt. Trong nhà có ba người, cha dì Trầ còn có cô, nhìn bên trái một chút ba mặt đen, nhìn bên phải một chút mặt hi ền huệ vô tội của dì Trầ, cuối cùng, Diệp Dĩ Mạt không thể không kết luận, cái gọi là nhìn con dâu tương lai, là chỉ cô chứ?

Trầ Hạnh cũng là vẻ mặt nghi hoặc, chống lại ánh mắt của ch ồng, không tiếng động hỏi có chuyện gì xảy ra à?

Diệp Kiến Quốc giả vờ ho khan hai tiếng, thật có chút không dám nhìn con gái d ần d ần biến thành đen mặt, khuê nữ này, duy nhất giống như ông cũng chính là tức giận li ền có chút mặt đen, còn lại, nói là nhật được đầu có người tin.

"Chính là ba của Tất Tử Thầ, là lớp trưởng cũ của ba. Bảo là muốn tới nhà ng ồi một chút." Chột dạ nghiêng đầu sang chỗ khác: "Ba cuối cùng không thể nói không hoan nghênh chứ?" Trên thực tế, là do ông mời, ông sao có thể không gặp nha, hai đứa đầu đã gặp mặt, cũng không thấy hai đứa nhỏ này có cái gì tiến triển, ông này làm cha của con gái cũng không thấy có gì, lớp trưởng cũ này làm cha càng thêm điện thoại của con trai cũng không nhận được mấy, cùng đ ồng bệnh tương liên, không phải hẹn xong cùng nhau ăn một bữa cơm, uống trà đánh cò sao. Hơn nữa, thức ăn bên ngoài sao tốt bằng ở nhà, cho nên, địa điểm này tự nhiên cũng li ền định ở trong nhà nha.

"Ba. . . . ." Diệp Dĩ Mạt đã không biết phải nói gì nữa, nôn nóng bắt đi xem mắt cũng là ba, nôn nóng bắt lập gia đình cũng là ba, cô thật rất muốn nói một câu a, ba nếu không ba gả đi? Nhưng cô là một đứa con gái ngoan, lớn như vậy cũng chưa làm đi ầu gì trái nghịch nha, nhi ều nhất là bu ồm bực không cùng ba già nói chuyện.

Từ nhỏ đến lớn, chiều này l ần nào cũng đúng. Con gái không cùng ông nói chuyện bằng ông làm sai việc gì r ồi. Cái định luật này tạo thành khuôn mẫu cố định trong đầu Diệp Kiến Quốc, cho nên vừa nhìn thấy con gái xoay mặt đi, Diệp Kiến Quốc cũng biết việc lớn không tốt r ồi.

Niếp Niếp người không cần tức giận với ba nữa ~~ ba sai l ần r ồi sai l ần r ồi, không nên tùy tiện dẫn người về nhà ~~ Diệp Kiến Quốc lấy lòng

tới gần phía trước, nháy mắt nhìn con gái.

"Ai ai, tất cả đều đi rửa tay cho tôi, khách gần đến rồi ~" Trần Hạnh luôn làm công việc giảng hòa giống như vài chục năm trong quá khứ. Phụ nữ cần phải luôn luôn như vậy, rõ ràng tình cảm rất tốt, lại cứ phải làm ra một bộ dạng kiêu ngạo, làm không chê một cái.

"Tốt lắm tốt lắm, ba ba đừng sưng mặt lên nữa, làm trưởng ngại bộ mặt thành phố ~" Diệp Dĩ Mạt quạ quạ mặt, không chút lưu tình đả kích.

Diệp Kiến Quốc: . . . . .

Nhóc thối ba dầu gì cũng là ba con! Không có ba có thể có con sao! Ba con không phải là đen một chút thôi sao, đó cũng do phôi nặng đó nha! Năm đó ba của con cũng là một cành hoa nhỏ nha! A Phi rõ ràng là một nhánh cỏ mẹ! Những cô gái theo đuổi ba con cũng có thể từ hẻm nhỏ xếp hàng đến gian hàng bán cháo trên đường cái bên cạnh đi, ông chủ bán cháo mỗi ngày đều cho ba con hai chuỗi cháo miễn phí a, cũng bởi vì ba con quảng cáo làm ăn giúp ông ta đấy!

Con gái làm sao con có thể ghét bỏ ba con được? Đây là không đạo đức nha. . . . .

Diệp Dĩ Mạt đẩy vạch đen, ba người làm chút chuyện đứng đắn không được sao? Cả ngày ba khoe khoang với con gái ba năm đó về điểm này có ý tứ sao? Khó trách cô tại sao thích hành hạ Tiểu Thụy một chút, này hoàn toàn là di truyền!

"Tốt lắm tốt lắm, đừng nói nữa, có hay không đều được, khách đã tới rồi ~" nghe được tiếng chuông cửa, Trần Hạnh vội vàng đứng dậy đi mở cửa, vẫn không quên nghiêng đầu đối với này hai cha con chăm sóc nói.

"Ai, con ngoan chút cho ba, nếu không không cho tiền tiêu vặt đâu ~" Diệp Kiến Quốc vội vàng đuổi theo, xoay người trước còn hung hăng trừng mắt nhìn con gái một cái, hoàn toàn quên con gái ông đã sớm độc lập về kinh tế rồi.

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt xem thường, đối với loại gián tiếp tính mau quên của ba đã tập mãi thành thói quen, coi như không cần dặn, cô cũng không đến nỗi ở trước mặt khách thất lễ a, thiệt là.

Sửa sang lại tóc, Diệp Dĩ Mạt cũng đuổi theo sát bước ba cô. Mặc dù nói kể từ ngày gặp mặt đó về sau, cô và Tất Tử Thần cũng chỉ là thỉnh thoảng gửi cái tin nhắn, nhiều nhất chỉ là bạn bè thăm hỏi, nhưng mà đối phương là phận bề trên, tất nhiên phải lễ phép.

"Bác Tất, bác khỏe chứ." Diệp Dĩ Mạt mỉm cười, hướng người đàn ông tóc trắng cường tráng trước cửa chào hỏi nói.

Người đến nhìn bộ dạng hơn 50 tuổi, tinh thần rất tốt, nhất là một đôi mắt, nhìn như bình thần, trong lúc lơ đãng toát ra sắc bén, lại làm cho người ta chột đảm chiến. Đó là người trải qua rất nhiều mới có ánh mắt như vậy, trong bình tĩnh lộ ra vẻ nắm cuộc sống trong tay, loại này khí độ, sẽ không bởi vì tuổi già yếu mà biến mất, ngược lại sẽ bởi vì từng trải cuộc sống phong phú mà càng mạnh mẽ hơn.

Diệp Dĩ Mạt nhìn bác Tất vuông vuông thẳng thẳng mặt chữ quốc còn có màu da giống ba như đúc, có kết luận, Tất Tử Thần có gương mặt tuấn tú và màu da phơi nắng không bị đen, xem chừng là di truyền từ bác gái.

Tất Trọng Tường cho cảnh vệ Binh đi trở về trước, mình thì là đập bả vai Diệp Kiến Quốc cười ha ha, nhìn như thế, ngược lại có thể lơ mờ nhìn ra bọn họ năm đó rất có tình cảm.

"Tốt, lão Diệp, con gái cũng lớn như vậy rồi nha!" Tất Trọng Tường vỗ bả vai Diệp Kiến Quốc, ánh mắt rơi vào trên người Diệp Dĩ Mạt đứng ở cửa trước. Hai vị chiến hữu cũ đã lâu không gặp hay bởi vì cùng chung mục đích mà tiến tới với nhau rất là tâm ý tương thông cùng cười một tiếng. .

"Lớp trưởng cũ con trai của ông không phải cũng rất lớn sao. Ai, này làm cha mẹ thực là chưa có lo lắng xong a ~" làm bộ lắc đầu một cái, gương mặt quan tâm của người cha.

Tất Trọng Tường nhìn bộ dáng của chiến hữu cũ, cười thề, nhàn nhạt thu hời ánh mắt, âm thầm tán thưởng, đúng là đứa con gái thật tốt, tướng mạo thanh tú, lúc cười lên mắt cong cong, con người trong cũng lộ ra cổ linh khí, khó trách thằng nhóc thối nhà ông mắt cao hơn đầu cũng khen ngợi vài câu. Như vậy khuê nữ làm con dâu Tất gia nhà ông, không tệ không tệ, cũng có thể khiến tên nhóc kia kiêu chể tâm, không phải luôn nghĩ tới chạy ra ngoài.

"Ai Tiểu Mạt a, bác Tất khó được tới một lần, con hôm nay cũng đừng đi, cùng lão già chúng ta trò chuyện a. Chuyện trường học, ngày khác lại đi xử lý đi a." Diệp Kiến Quốc cố làm ra vẻ phân phó nữ nhi nói.

Diệp Dĩ Mạt đẩy vạch đen, ba buổi sáng là người đem con call trở lại để cho con nghỉ hè cũng ở trong nhà a, thế nào giờ lại trở thành cô về nhà xem lát nữa muốn đi à? Diễn trò cũng không ai như vậy.

Thật ra thì Diệp Dĩ Mạt biết mình cha lấy ý đồ này ở đâu ra, còn không phải là vì chào hỏi, bác Tất thích nhất người nghiêm túc trong công việc, ba đây là giúp con giải bày đấy !

Một mực đứng ở cửa cũng không phải là chuyện hay, hai đấng mày râu vừa hét lớn đi vào trong, ngời xuống liếc tán gẫu.

Giúp đỡ dì Trần bưng hết đồ ăn lên bàn, Diệp Dĩ Mạt mặt khéo léo cần chai rượu trên quý của ba, đặt lên trên bàn.

"Lớp trưởng cũ, ông có thể uống rượu chứ? Chị dâu sẽ không trách tôi chứ?" Diệp Kiến Quốc nói giọng hỏi.

Tất Trọng Tường cười ha ha, "Chị dâu ông quản thiên quản địa nhưng không xen vào việc tôi uống rượu!"

"Đến đây, Tiểu Mạt cũng cùng nhau uống a, đừng đứng đấy nữa." Đã ngời xuống Tất Trọng Tường cố gắng làm ra một bộ dáng hiên lành của trưởng giả, nhiều năm đã thành thói quen, đối với tiểu tử thú trong nhà lại không thể hòa ái, nụ cười từ ái còn không bằng mặt không chút thay đổi đấy.

"Bác Tất hai người ăn trước, con giúp dì Trần bụng thức ăn ra." Trần Hạnh vẫn còn ở trong phòng bếp bận rộn món ăn cuối cùng, Diệp Dĩ Mạt cười nhẹ nói hết liền xoay người vào phòng bếp.

"Ai, con gái của tôi a, chỉ là có chút nóng nảy, bị tôi làm hư nữa à ~" Diệp Kiến Quốc vừa rót rượu cho lớp trưởng cũ, một bên cười nói.

Tất Trọng Tường cười nhìn về phía phương hướng phòng bếp, vô tình lắc đầu một cái: Đứa con gái tốt, con gái biết làm nũng, có nóng tính chút thì sao, con gái chính là để cưng chiều đó a! Nơi nào giống tiểu tử thú nhà chúng ta kia, từ nhỏ đã bị giáo dục muốn chăm sóc em gái nha!"

Hai người làm cha này, nói gần nói xa nói đâu có con trai và con gái, một nói con gái nhà tôi tính khí không tốt lắm nhưng là tâm địa còn là rất hiền lành, một lập tức nói tiếp con trai nhà tôi cái khác không tính , chính là rất biết chăm sóc người.

Một nói con trai nhà tôi công việc bận rộn a, không tìm được bạn gái, một lập tức nói tiếp con gái nhà tôi là làm giáo viên, ngày nghỉ dài a.

Một nói con gái nhà tôi không thích ra cửa chỉ là ngược lại có mấy bạn tốt, một lập tức tán dương Cố Gia tốt, con gái còn hay ở nhà tốt.

.....

Hai người cha vui mừng nói chuyện bưng bưng, trong phòng bếp một người nghe được phun cười, một người nghe được đầy vạch đen, không cần hoài nghi, vạch đen đó nhất định là Diệp Dĩ Mạt.

"Dì Trần, dì xem ba kia, càng nói càng quá mức ~" Diệp Dĩ Mạt ủy khuất hướng dì Trần chu mỏ, nói cái gì cùng cái gì a, cũng mau đem chuyện cô khi còn bé dãi dầm cũng lật đi ra rấi.

Nghe một chút.

“Tiểu Mạt nhà tôi từ nhỏ đã cẩn thận nha, chưa bao giờ phá tiền! Em trai của nó cùng nó ra đường, cho tới bây giờ đâu là đem tiền đưa cho chị

gái, không cần lo lắng!"

"Có thể trị gia mới tốt a! Cùng một đạo lý cách mạng, cái gì đâu là một cây kim một sợi chỉ tiết kiệm được tới a!" Đây là Tất Trọng Tường âm thanh trung khí mười phần.

"Tất Tử Thần nhà tôi tuy ở trong bộ đội, nhưng mà là cùng có bằng kinh tế cùng ngoại ngữ lâu rồi, cùng Tiểu Mạt nhà ông có thể nói là rất thích hợp nha! Ha ha, người trẻ tuổi nha, tóm lại là có đề tài nói chuyện đó a!" Nói chuyện còn là Tất Trọng Tường, chỉ là lời này khiến giọt mồ hôi trên ót Diệp Dĩ Mạt càng lớn chút, vừa mới bước ra phòng bếp chân rút lại: "Dì Trăn, dì bụng đi ra đi nói, con ở lại dọn dẹp phòng bếp sẽ ra sau ~" lúc này đi ra ngoài, có thể hay không bị người ta từ đầu đến chân nghiên cứu một lần? Cô có chút hồi hộp a.

Chỉ là, Diệp Dĩ Mạt bất chợt nghĩ đến một vấn đề, sao lại để cho cô một người hưởng thụ đối xử này được? Một vị đương sự khác thì sao đây?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 8: Duyên đến như thế

Núp ở trong phòng bếp, Diệp Dĩ Mật lấy điện thoại di động ra: "Doanh trưởng Tất, anh làm gì vậy?" Tại sao cô ở nơi này chịu trận, anh ta lại tiêu diêu tự tại một chút sóng gió cũng không có chứ? Cô giáo Diệp thấy có chút không công bằng.

Tất Tử Thần một thân mồ hôi ướt đầm mới từ trong sân huấn luyện trở lại tức xá, dù thế nào cũng không nghĩ ra một ngày kia thế nhưng anh cũng có thể cá nước mặn xoay người nhận được tin nhắn do cô gái nhỏ kia chủ động nhắn đến? Thật đúng là mặt trời mọc lên từ phía tây sao chứ, gần tháng nay, không phải là toàn là anh bắt chuyện thôi sao?

Gải nhẹ dưới lông mày, Tất Tử Thần rất dứt khoát trực tiếp gọi tới, anh trở về tắm rửa sau đó còn phải đi kiểm tra doanh trại, không có nhiều thời gian để lãng phí: "Cô giáo Diệp à, tôi vừa mới huấn luyện xong, có chuyện gì à?" Mặc dù nói, Tất Tử Thần thời học đại học, nhân khí cũng rất cao, dù sao chỉ là cao diện mạo cũng không có tệ, năm thứ hai đại học cũng tham gia vào đội bóng rổ, không thiếu nữ sinh vụng trộm để ý anh. Khi đó cũng có mấy bạn bè là nữ, nhưng anh cũng không tự luyện đến mức cho là cô gái nhỏ này chủ động gửi nhắn là vì hai ngày nay anh không liên lạc với cô, nên đã nhận ra tầm quan trọng của anh. Chuyện này thực sự rất không có khả năng? Cho là đóng phim thần tượng sao!

Đại khái là có chuyện gì chứ? Tất Tử Thần nghĩ như vậy.

Diệp Dĩ Mật tựa vào tủ lạnh ngăn người đi đâu rồi, cũng không biết người nọ nhận được tin nhắn sẽ nghĩ sao, sao khi này cô lại chủ động gửi tin nhắn cho anh chứ? Nói thật ra, thật ra thì cũng không có gì chuyện mà?

Đang suy nghĩ đầu đầu, điện thoại di động vang lên. Nhìn điện thoại chột vang lên, trong nháy mắt tim Diệp Dĩ Mạt chột đập mạnh và loạn nhịp, ngay sau đó phản ứng kịp, nhanh chóng nhấn nút nghe. Chuyện cười, nhạc chuông ‘chết đầu muốn yêu’ có lực xuyên thấu như vậy, bị mấy người trong phòng khách nghe được thì tính sao?

"Alô, Doanh trưởng Tất có chuyện gì sao?" phản ứng đầu tiên của Diệp Dĩ Mạt chính là như vậy, ai bảo cô đây khẩn trương nên quên mất là mình gửi tin nhắn trước?

Tất Tử Thần cười khế một tiếng, có thể tưởng tượng dáng vẻ luống cuống tay chân của cô nhóc này: "Đang làm gì vậy? Sao nói chuyện nhỏ như vậy." Không phải được nghĩ rồi sao, trả lời sao giống như là đang đi dạy vậy?

"Đang ở phòng bếp ~" không đúng, mẫu chốt không phải cái này!" Doanh trưởng Tất, đến cùng là có chuyện gì xảy ra với ba anh và ba tôi vậy?" Từ lúc bác Tất vào cửa đến bây giờ, hai ông già nói cũng không biết là thứ gì, hoàn toàn không biết nói tới. Nghe ý kia, giống như là muốn tiến tới cho cô và Tất Tử Thần sao?

"Ah? Cô nhìn thấy lão thủ lĩnh nhà tôi rồi à?" Tất Tử Thần không ngờ rằng, lão già đây là có ý gì? Gặp chiến hữu cũ, xem chừng là có mục đích? Tất Tử Thần cũng không nhận ra lão già nhà mình sẽ không đến hàn huyên mà cố ý tới tìm đến cô nhóc này tán gẫu.

"Tôi cũng không biết, hôm nay ba tôi chột nói có khách đến chơi, sau đó bác Tất đã đến rồi." Tiếp đó hai vị chiến hữu cũ liền bắt đầu buôn chuyện rồi, khoác lác các loại trên bàn rượu, hắc, rất hăng say.

"Ba tôi khẳng định nói người không ít lời hay chứ?" khoe miệng Tất Tử Thần khế nhếch cười, móng tay cắt tỉa gọn gàng gõ nhẹ lên mặt bàn, mắt ngó ra ngoài cửa sổ sân điên kinh, trong thao trường, nhiều tân binh đang chạy bộ, vì hơn một tháng sau có Đại hội tỷ võ toàn quân.

"Ah? Làm sao anh biết được?" Diệp Dĩ Mạt đổi tai nghe điện thoại, nghe lời của anh, không khỏi nâng cao giọng, có chút ngạc nhiên nói.

Người này chẳng lẽ biết trước? Biết bác Tất cần một đồng từ ca ngợi để hình dung cô? Đầu nói cô, umh, đỏ mặt.

Nghe cô cười có nghi ngờ trong lời nói, Tất Tử Thần không nhịn được bật cười. Trời chiều rơi xuống người đàn ông cao lớn đứng bên cửa sổ, một thân màu xanh lá cây dùng trong huấn luyện còn lấm bụi đất. Anh cũng chỉ là nhân nhật cong lông mi, ánh chiều tà lại làm cho người ta cảm thấy cực kỳ ấm áp tuần tú.

"Tôi chính là biết lão ba nhà tôi, đối người ông ấy để ý luôn là liêu mạng khen ngợi." Tất Tử Thần cười giải thích. Lão già rất ưa cô nhóc này đi, cho nên mới phải đặc biệt chạy tới nhìn cô, bằng không, theo như tính tình ông ấy, dù là thấy chiến hữu cũ, cũng nhiều lắm là tìm một chỗ cùng chiến hữu cũ vui vẻ uống mấy chung rượu, tuyệt đối sẽ không đặc biệt đi đến nhà chiến hữu chơi.

"A a, như vậy à." Diệp Dĩ Mạt không ý thức được trong lời nói của Tất Tử Thần có thâm ý, chỉ là đơn thuần cảm thấy lại gặp phải một trường bối rất thích cô mà thôi, dù sao từ nhỏ đến lớn, người lớn như vậy cũng không phải là chưa bao giờ gặp, ở đâu hẻm bà Vương đặc biệt thích cô cùng Lý Thụy, khi còn bé mỗi lần đi qua, luôn luôn nhét một thanh kẹo hoặc là hai quả quýt cho bọn cô.

"Gần đây công việc có còn bận rộn không?" Tất Tử Thần tùy ý tìm đề tài. Anh không có nhiều thời gian, nhưng mà anh không muốn kết thúc lần trò chuyện này nhanh như vậy. Đợi lát nữa tắm nhanh lên một chút đi, dù thế nào đi nữa anh cũng thói quen tắm nhanh.

"Tôi đã được nghỉ rồi ~" Diệp Dĩ Mạt tựa lên tủ chén, nhẹ đầu nói. Phần lớn học sinh đã đi đến xong tờ nguyện vọng, đối với giáo viên bọn cô cũng coi là thật thanh nhàn. Bây giờ việc làm mỗi ngày của cô cũng chỉ là gõ mấy cái chữ, học sách một lát, không chính là tìm mấy bộ phim mỹ lúc trước không có thời gian xem một chút.

Tất Tử Thần cũng có nói gần đây anh đang có việc bận, hai người trò chuyện một chút, âm thanh này cũng không tự giác lớn hơn, Diệp Dĩ Mạt đã sớm quên mình còn bị mấy người bên ngoài tìm đến hỏi con tin rồi.

"A, thật tốt, anh xem anh thật hạnh phúc đấy, tôi đang phải loay hoay nhưc đầu lắm." Theo ý của cô là hãy khen cô mấy câu.

"Hắc hắc, người tài nhiều vất vả mà ~~ đại doanh trường Tất ~~" Diệp lấy mặt híp mắt cười đến hải lòng, xem người ta khó chịu cô cũng rất thoải mái, ai, này cũng chỉ để trong lòng thôi, không thể để lộ ra ngoài.

Chỉ là —— giống như tâm tình tốt lên rất nhiều đấy.

Diệp Dĩ Mạt quá chuyên chú nghe điện thoại, cho nên căn bản không chú ý tới phía ngoài phòng khách có một phút yên lặng.

Thật ra thì Diệp Kiến Quốc, Tất Trọng Tường và Trần Hạnh đã sớm nghe được chuông điện thoại di động r ồi, nhưng mà bọn họ ai cũng không để ý. Chỉ là lúc nghe ‘bác Tất’, ba người họ ng ần hiểu lẫn nhau ngưng nói chuyện với nhau, sau đó nghe được âm thanh ngây thơ ‘đại doanh trường Tất’, khéo miệng ba người nụ cười muốn giấu cũng không giấu được r ồi, nhất là Tất Trọng Tường và Diệp Kiến Quốc, tâm tình cực tốt c ần ly rượu lên, cạn chén, thông gia tương lai!

Trần Hạnh bất đắc dĩ nhìn hai người đàn ông này ăn uống linh đình, không thể làm gì khác hơn là mình lên tiếng kêu: "Tiểu Mạt, mau đến ăn cơm đi, thức ăn cũng nguội mất ~"

Che điện thoại di động, Diệp Dĩ Mạt ngẩng đầu đáp một tiếng: "Dì Trần, đến ngay đây ạ ~" nói xong, lập tức hướng về phía điện thoại di động nhỏ giọng nói: "Tôi phải tắt máy đây, dù sao tôi chỉ muốn nói cho anh biết sự tiến triển của tình huống thôi ~" không thể để tôi một người bị tội được ~

"Ừm, tôi biết r ồi, đừng cam cộng khổ." Tất Tử Thần cười yếu ớt nói.

. . . . . Này cùng cái gì cùng cái gì! Diệp Dĩ Mạt rất muốn phản bác mấy câu, nhưng là bên ngoài dì Trần thúc giục gấp, nghĩ tới nghĩ lui ăn cơm là lớn nhất, dân dĩ thực vi thiên chứ sao."Không thêm nghe anh nói nữa, bái bai nha ~"

"Bái bai." Nghe trong điện thoại di động truyền tới tiếng tắt máy, Tất Tử Trầ sờ sờ ột, ngửa đầu duỗi lưng một cái, ai nha, ngày mai là một ngày mới kia ~

"Dì Trầ, con đến đây ~" ng ồi xuống bên cạnh dì Trầ, hướng về phía ba cùng bác Tất nụ cười biết đi ầu, Diệp Dĩ Mạt ngoan ngoãn bới cơm.

Ngược lại Tất Trọng Tường mặt thương yêu gấp rất nhiều món ăn cho cô: "Tiểu Mạt ăn nhiều một chút, xem có gầy như vậy, con gái không phải mập một chút mới tốt sao ~"

Diệp Dĩ Mạt vội vàng đưa qua bát qua: "Cám ơn bác Tất, tự con lấy cũng được ~" thật ra thì cô rất tham ăn đấy, chỉ là ăn không mập mà thôi, cái này thì có biện pháp gì được?

"Tử Trầ nhà tôi rất biết nấu ăn , về sau con kết hôn, để cho nó trở tài nấu cho con ăn."

Nghe bác Tất không đầu không đuôi nói một câu, Diệp Dĩ Mạt khoe miệng co rút, sắc mặt khế biến. Còn có ba, ba không cần dùng cái này loại ánh mắt muốn cưới con gái đi của nhìn con, đoán chừng còn phải mấy năm con gái ba mới phải gả ra ngoài!

"Ăn cơm trước đã, bây giờ nói này quá sớm rồi, chờ Tử Trầ trở lại mọi người cùng bàn bạc đi ~" Trầ Hạnh trước sau như một mà cười nhẹ nhàng đề xuất lời hoà giải.

Diệp Dĩ Mạt vốn là nghe nửa câu đầu còn muốn cảm khái, rốt cuộc còn có người hiểu biết nữa, sau khi nghe nửa câu sau cái ột cũng đầy vạch đen rồi, dì Trầ dì thật sự không phải dì nghĩ như vậy! Còn nữa, lúc nào thì dì Trầ dì đã gọi người ta là Tử Trầ rồi, thân thiết như vậy. . . . . Dì còn chưa từng thấy qua hình dáng anh ta mà! Bình thường gặp dì đối với con trai cũng chưa lộ ra nét mặt dịu dàng như thế ~ chỉ thấy được Tiểu Thụy nhi thật đáng thương một mình bị lấn áp ~

Được rồi em trai Lý Thụy, mẹ và chị em thật ra thì cũng một bộ đức hạnh, đó chính là lấy khi dễ người làm nhiệm vụ của mình, nhìn lấy người

biến sắc mặt làm thú vui thú vị.

"Dì Trầ, dì dạy con lúc ăn cơm không được nói!" Diệp Dĩ Mạt ‘mím cười’ gấp chiếc đũa thịt om măng đến trong bát của dì Trầ, trên mặt muốn bao nhiêu hiền huệ liền có bấy nhiêu hiền huệ.

Cảm thấy tay bưng bát cơm của Trầ Hạnh cứng lại, bình thường lúc Tiểu Mạt cười như vậy, đâu là Tiểu Thụy xui xẻo, nhưng là, hôm nay đối tượng giống như đối người r ấ đấy. Cho nên, bà nên là an tĩnh ăn cơm đi, ăn cơm no mới có công phu tiếp tục khi dễ con trai Tiểu Thụy ~

"Đúng thôi đúng thôi, ăn nhiều một chút, con gái vẫn không thể quá gầy ~" Tất Trọng Tường cười híp mắt nói cùng.

Diệp Dĩ Mạt liền nghĩ đến Tất Tử Thầ mới vừa r ấ nói, lão già nhà bọn họ đối với người ông ấy thích sẽ khích lệ không đi đâu kiện, vỗ trán, này chẳng lẽ chính là ‘trưởng bối thích nhất thể chất’ trong truyền thuyết? Bị trưởng bối thích, thật đúng là muốn cảm kích ba và mẹ đã sinh ra mặt có tính lừa gạt như vậy.

"Đúng vậy Tiểu Mạt, ăn nhiều một chút." Diệp Kiến Quốc cũng gấp đùi gà to mà cô thích ăn cho cô."Tiểu Mạt, không phải con được nghĩ sao, hai ngày nữa, con phải đi một chuyến đến Nam Kinh đấy, mang cho Tử Thầ một ít đồ, người ta làm huấn luyện khổ cực như vậy, con rảnh rồi, phải đi thăm nó chứ." Diệp Kiến Quốc cố gắng để cho mặt của mình nhìn qua không quá xấu xa, nhưng là dường như không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là dùng sức lộ bộ răng trắng của mình.

"Ba, con lúc nào nói ta muốn đi Nam Kinh chứ?" Diệp Dĩ Mạt đối với đùi gà mình thích ăn cũng mất khẩu vị, này ai có thể nói cho nàng biết đến tội cùng xảy ra chút gì sao?

"Ai ai, đây không phải là rất đúng nha, Tử Thầ không xin nghĩ được, đương nhiên chính là con đi thăm nó chứ sao" Diệp Kiến Quốc trả lời như chuyện đương nhiên, vẫn không quên nói thầ: "Đi xem bạn trai nha, không phải rất hợp lẽ thường sao."

". . . . ." Diệp Dĩ Mạt không biết nói sao, đây là tình huống gì? Nàng lúc nào thì cùng Tất Tử Thần thành bạn bè trai gái chứ?

Diệp Kiến Quốc cũng có chút nghi ngờ nhìn về phía Tất Trọng tường, Tất Trọng Tường gãi cái ót ha ha cười nói: "Không phải tên nhóc nhà chúng tôi nói ẩn tượng đối với Tiểu Mạt không tệ lắm sao, tôi cảm thấy sớm hay muộn cũng sẽ ở chung một chỗ thôi, ha ha ha ha, đúng không lão Diệp?"

Diệp Kiến Quốc đại khái yên lặng mười giây đồng hồ, sau đó nhìn trong ánh mắt ngoan cường của con gái mà cười ra tiếng: "Ha ha ha, lớp trưởng cũ người nói đúng! Bọn trẻ này nha, xấu hổ ấy mà! Ha ha!"

Trần Hạnh bất giác co quắp, nghiêng người an ủi: "Tiểu Mạt, ăn cơm đi, dì Trần cho làm con món khoai tây Gà thích ăn nhất đấy." Chớ vì ba con lời nói không biết đi đâu mà tức giận, nếu không đợi lát nữa bị thương nhất định là Tiểu Thụy đáng thương, mặc dù Tiểu Thụy Tử năng lực kháng đòn không tệ, nhưng là bà còn muốn giữ lại từ từ chơi ~ chớ một cái gánh nặng quá nặng OVER mất.(Tội nghiệp Tiểu Thụy Tử quá cơ :3)

Diệp Dĩ Mạt hít thở sâu, trên mặt cố gắng mỉm cười, không thể tức giận không thể tức giận. Nhưng là thật sự rất muốn lật bàn! Xấu hổ, còn xấu hổ? Cô cũng không phải là Hàm Tu Thảo!

Tất Tử Thần anh rốt cuộc nói cái gì mà lời nói làm cho người ta hiểu lầm như vậy! Không phải chỉ là mấy cái tin nhắn bình thường thăm hỏi mấy tiếng thôi sao? Làm sao lại biến thành bộ dáng này nữa?

"Tiểu Mạt, cứ quyết định như vậy đi, lại nghe mẹ con nói không phải muốn kỷ niệm ngày thành lập trường sao, vừa đúng trở về xem một chút. Thuận tiện. . . . . Thuận tiện đi xem Tử Thần một chút luôn ~ hắc hắc, đúng không?" Diệp Kiến Quốc cảm giác mình lúc nói lời khuyến khích này hết sức chưa đủ, ai bảo con gái của ông đang dùng ánh mắt cô giáo nhìn học sinh nhìn ông đây? Năm đó ông cũng bởi vì học tập không giỏi mới đi đầu quân đó, ai biết sinh con gái cũng là một đường học tới nghiên cứu sinh, cuối cùng còn làm giáo viên, giờ bất thành lình bị con gái dùng cái loại ánh mắt này nhìn chằm chằm, làm cho ông có cảm giác học sinh

nhỏ mắc lỗi nha ~ phải biết, năm đó ông sợ nhất chính là chủ nhiệm lớp tiểu học, tuổi không lớn lắm, cười một tiếng đứng lên liền thích mimi mắt, rất giống con gái ông ~

Con gái ai, ba con d`âu gì cũng là người sắp về hưu, cũng quản không ít cấp dưới đâu, đừng có dùng loại ánh mắt nhìn học sinh có vấn đề này của con nhìn ba được không?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 9: Duyên đến như thế

"Cứ quyết định như vậy đi, Tiểu Mạt con có rãnh rồi thì đi thăm Tử Thần một chút, tiện thể mang ít thứ cho nó." Ba Diệp lên tiếng tổng kết.

Nghĩ tới ba hôm nay là chủ nhà, hơn nữa đối mặt với bác Tất bày ra bộ mặt 'tôi thật là vui mừng', 'nhờ cậy cả vào Tiểu Mạt', Diệp Dĩ Mạt cuối cùng vẫn nuốt xuống câu nói 'không cần'.

Tiền bác Tất đang hài lòng ra về, Diệp Dĩ Mạt nhìn về phía ba mình đang bày ra bộ mặt lấy lòng 'con gái nếu mà tức giận thì hung hăng mắng ba đi', ngoài than thở một tiếng, còn có thể nói gì?

"Ba, con đi mấy ngày còn phải trở về trường học nữa, cố vấn cho học sinh ghi danh thi." Diệp Dĩ Mạt vừa giúp đỡ dì Trần dọn dẹp bàn ăn, vừa nói hành trình mấy ngày sau đó của mình.

"Được, dù sao nghỉ hè cũng dài mà, đợi qua đợt bận rộn này đã, trước khi đi gọi điện thoại cho Tử Thần trước, để cho nó ra đón con." Diệp Kiến Quốc bày ra gương mặt thỏa mãn, cười đến rất vui vẻ.

Diệp Dĩ Mạt nhún nhún vai, dù sao cô cũng phải đi về tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, chỉ là thuận đường đi xem anh ta một chút mà thôi.

"Phải đấy, Tiểu Mạt con cũng đừng để mệt nhọc quá ~ mấy ngày nay hãy nghỉ ngơi cho tốt, con gái ngủ ngon mới có thể thật xinh đẹp ~" Diệp Kiến Quốc vui vẻ rạo rực vây quanh con gái, thế nào tốt như vậy, ông làm sao lại có bản lĩnh như vậy, sinh được đứa con gái xinh xắn như vậy?

Giúp xong chuyện dự thi tốt nghiệp trung học, đã hơn phân nửa tuần. Rất may cô chỉ là giáo viên lịch sử, không giống chủ nhiệm lớp, loay hoay giống như con quay, tiếp theo còn phải cái này cái kia nhận điện thoại

của học sinh, đọc qua bản tham khảo thật đầy đủ từ học sinh, không có thời gian lại cũng nóng đến đâu đấy thôi.

"Cô giáo Diệp, em có thể vào được không?", Một nữ sinh tóc ngắn đứng ở cửa phòng làm việc đang mở ánh mắt có chút mê mang hỏi.

Diệp Dĩ Mạt ngẩng đầu, theo thói quen đeo lên mắt kiếng đang để trên bàn, mỉm cười: "Có thể, vào đi." Cô biết cô nữ sinh này, lúc ban đầu nghe nói qua cô ấy, chỉ là bởi vì cô ấy có thành tích vô cùng xuất sắc trong khoa văn, mà thành tích cùng vô cùng hồng bét trong khoa tự nhiên, sau lại chú ý tới cô, là bởi vì cô họ Tất, hơn nữa tên là Nghiêu.

"Cô giáo Diệp, em là Tất Tử Nghiêu lớp mười một ban 1, có một số việc muốn hỏi cô ạ. . . . ." Nữ sinh mím môi, tóc ngắn gọn gàng làm cho người ta rất có hảo cảm, nhất là trong mùa hè nóng bức.

"Em ngồi đi." Diệp Dĩ Mạt cười yếu ớt, các giáo viên khác trong phòng làm việc cũng đi ra ngoài cả, cô thật cũng không để ý giúp nữ sinh giải quyết một chút vấn đề trong thời kỳ trưởng thành, nhất là nữ sinh này, giống như cùng người khác có lớn lao liên lạc.

"Cô giáo Diệp, em sắp lên lớp mười hai rồi, nhưng học lệch rất lớn. . . . ." Tất Tử Nghiêu ngẩng đầu đối diện với Diệp Dĩ Mạt, có chút khẩn trương tay nắm chặt đặt ở trên đầu gối, "Môn số học của em, rất khó có thể đạt tiêu chuẩn. . . . ." Lúc nói ra những lời này, nữ sinh giống như rất ngại, trên mặt có hơi ửng đỏ.

Diệp Dĩ Mạt gật đầu, cái này cô biết, cô biết lớp mười một có một học sinh thành tích khoa Văn rất tốt, đạt rất nhiều giải viết văn học sinh, cô cũng biết người học sinh này có thể làm cho giáo viên số học phát điên.

"Em không biết em như vậy lên lớp mười hai tình hình sẽ như thế nào. . . . ." Tất Tử Nghiêu cắn chặt môi, có chút không dám đối diện với giáo viên. Hôm nay cô vốn là muốn đến tìm cô giáo Vương, nhưng mà cô giáo Vương là tổ trưởng, vừa là giáo viên Ngữ Văn, lúc này đang bị học sinh cấp 3 cùng phụ huynh vây quanh rồi, lúc cô đi ngang qua văn phòng làm việc, liền thấy cô giáo Diệp lặng lẽ ngồi ở trước bàn làm việc.

Cô giáo Diệp là giáo viên lịch sử trẻ tuổi nhất trong trường học, bởi vì dạy học khôi hài mới lạ, cho nên rất được bọn học sinh hoan nghênh, cô vẫn luôn rất ưa thích lịch sử và văn học, cho nên cũng muốn lúc học lớp mười hai có thể học với cô giáo Diệp. Mới vừa rồi lúc đi ngang qua, từ cửa sổ thấy cô giáo Diệp không đeo mắt kiếng, không biết thế nào, cô giống như là bị cặp mắt trong suốt lạnh nhạt kia hấp dẫn, không tự chủ đã gõ cửa phòng rồi.

Nếu đã gõ cửa, cũng chưa thể đi luôn, Tất Tử Nghiêu lúc này mới nhắm mắt nghĩ đến chuyện của mình. Coi như thành tích khoa Văn khá hơn nữa, số học vẫn thất bại, cô cũng rất khó thi được thành tích tốt. Nếu như vậy, cô không thể đi đến N mà cô vẫn mơ ước, cũng không thể giống như anh trai khiến ba mẹ kiêu ngạo. Mà cô chỉ còn lại thời gian không đến một năm, thật không đợi được rồi.

"Nếu như là như em vậy, cô cảm thấy." Diệp Dĩ Mạt suy tư một hồi, mới mở miệng nói: "Cô cảm thấy vẫn là nên tìm giáo viên giúp em học thêm. Dù sao học số học cũng rất khó, nói bằng lời thì cũng không có hiệu quả"

Tất Tử Nghiêu gật đầu một cái, chỉ là chột lại làm khó ngắc lên đầu nói: "Bình thường em cũng có tìm giáo viên dạy thêm, nhưng không có hiệu quả rõ rệt. . . . ." Cũng chỉ là từ hai ba mươi điểm biến thành bốn mươi năm mươi điểm, còn chưa thể đạt tiêu chuẩn. Nhìn con số và đề thi nhiều hơn nữa, cô thà bị chạy quanh bãi tập chạy một trăm vòng, cũng tốt hơn vô đầu bút tai làm những thứ kia, rút kinh nghiệm xương máu về sau vẫn không thể làm mấy đề toán học.

Giật giật khóe miệng, Diệp Dĩ Mạt cố gắng làm ra một bộ dạng giáo viên đức cao vọng trọng: "Cô nghĩ có thể là phương thức dạy của vị giáo viên kia không thích hợp em, cho nên không có thể sinh ra hiệu quả, nếu như mà có thể, em thử đổi một giáo viên khác thử xem sao." Năm đó cô xuôi gió xuôi nước, khoa văn lý cũng không có đặc biệt xuất chúng, nhưng là cũng không có đặc biệt hỏng môn nào, chia đầu xuống, bình thường trong cuộc thi muốn lấy điểm cao cũng không là vấn đề

Mặc dù không có gì đặc sắc, nhưng là ứng phó thi tốt nghiệp trung học dư dả. Mà em trai cô, rõ ràng chính là nhân tài vật lý, ngữ văn Anh ngữ cũng thực tề, toán lý hóa li ền cường đại đến trình độ cô theo không kịp. Cũng bởi vì cái này, Lý Thụy năm đó ở tình huống thi Anh ngữ thiếu chút nữa thất bại, lại vẫn cao hơn điểm tuyển chọn vài điểm, không thể không nói, khoa học tự nhiên kéo điểm vô cùng lợi hại.

"Nói như vậy," Tất Tử Nghiêu chợt dậy hi vọng trong lòng nhìn Diệp Dĩ Mạt: "Cô Diệp, cô biết giáo viên số học nào sao? Có thể giới thiệu giúp em được không?"

Gì? Diệp Dĩ Mạt khẽ nhú nhú mày, có chút khó xử, giáo viên số học trong trường học cũng không phải không biết, chỉ là, phải bổ túc một học sinh nổi danh như vậy, áp lực cũng không phải lớn bình thường đâu. Ngô nhỡ không có hiệu quả, đây không phải là tự đập danh tiếng của mình? Dù sao, dạy tư trong trường trung học, cạnh tranh giữa các giáo viên thật ra thì vẫn rất là thô bạo, nếu như dạy lớp học đặc biệt xuất sắc, cần ti ền thưởng cũng sẽ rất khả quan. Bình thường trường học cũng không quá quan tâm đến sinh hoạt đời tư của giáo viên, bởi vì so sánh với ti ền lương làm gia sư, nếu như có thể dạy ra toàn bộ một khóa lớp học chính quy, vậy tuyệt đối đếm ti ền đến tay rút gân.

Cái này, thật đúng là khó thực hiện đấy.

Chỉ là —— Diệp Dĩ Mạt lập tức nghĩ tới một thí sinh thích hợp, Lý Thụy không phải nói chương trình năm thứ hai đại học không khẩn trương sao? Trước giúp một tay dạy bổ túc cho học sinh lớp mười hai tốt nghiệp cũng được đi, không phải nó đang rảnh hay sao?

"Em cho cô số điện thoại vào đây, cô thấy có người thích hợp sẽ liên lạc với em." Diệp Dĩ Mạt đưa qua một trang giấy và một cây bút, đáy mắt mang theo ý cười nhợt nhạt, khích lệ mà hướng cô cười một tiếng.

"A. . . . . Được, cảm ơn cô Diệp ~" Tất Tử Nghiêu có chút thụ sủng nhược kinh nhận lấy giấy, bút, cô mới vừa r ồi cũng chỉ là thuận miệng thuận hỏi một câu, không ngờ cô Diệp sẽ đáp ứng đấy.

"Đã quấy rầy cô giáo Diệp rồi, cảm ơn cô!" Tất Tử Nghiêu đứng lên, lễ phép khom người với Diệp Dĩ Mạt mới ra khỏi phòng làm việc, còn không quên nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong nháy mắt cửa khép lại, hai người không hẹn mà cùng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm. Diệp Dĩ Mạt nghĩ đến, may mà còn có Tiểu Thụy Tử, nếu không còn không biết làm thế nào để giải quyết xong việc đây. Tất Tử Nghiêu lại nghĩ là, cô giáo Diệp thật rất tốt a, chẳng những trên lớp dạy hay, người cũng hòa ái thật là thân thiết nữa, không có chút nào giống như bạn học nói là Băng sơn mỹ nhân đâu ~ không được, cô nên vì cô giáo Diệp đánh chính lại ~

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 10: Duyên đến như thế

Lý Thụy vừa mới chơi bóng xong, một thân mồ hôi trở lại ký túc xá công nhân, vừa lấy điện thoại di động ra, liền thấy tin nhắn của chị gái: "Chủ nhật về nhà một chuyến, chị tìm giúp em việc gia sư dạy kèm tại nhà, trước tiên gặp mặt cái đã."

Lý Thụy lau mồ hôi, chấp nhận gọi lại: "Chị, cuối tuần công ty em có trận đấu bóng rổ, không thể về nhà được." Tháng trước anh nhờ chị ấy giúp một tay tìm người để gia sư, dù sao hiện tại anh cũng đang học đại học, đến trường là ba thứ lớn rồi, có thể kiếm tiền tiêu vặt lúc rảnh cũng tốt.

Cho nên nghỉ hè năm nay, bây giờ trừ công việc đến công ty này thực tập kinh nghiệm thực tế, anh còn muốn kiếm thêm thu nhập ———— thật ra thì, trước đây anh cũng đã ngượng ngùng đưa tay xin tiền ba mẹ. Từ lúc lên đại học về sau, vẫn luôn muốn kinh tế độc lập, chỉ là lúc mới bắt đầu một không có kinh nghiệm hai không có trình độ học vấn, trừ làm gia sư dạy kèm tại nhà thì không còn việc gì khác. Nhưng mà bây giờ tốt hơn nhiều rồi, vẫn có thể tìm được kiêm chức chuyên nghiệp, vào ngày nghỉ, tranh thủ hăng hái làm việc vẫn có thể kiếm đủ học phí.

Từ nghỉ hè tốt nghiệp trung học đến bây giờ, anh không nhiều không ít vừa đúng nhận làm gia sư hai mươi người, một người trong đó cuối cùng thi đậu đại học Q, còn đặc biệt mời anh đi ăn cơm. Tiểu tử này sau này lại thường xuyên gọi điện thoại cho anh, mở miệng một tiếng là gọi anh Thụy rất vui vẻ.

Nghe âm thanh của bà chị trong điện thoại, Lý Thụy nở nụ cười ấm áp, bà chị mặc dù ngoài miệng yêu cầu anh một chút, thật ra thì lòng dạ rất mềm, cách một tháng hay hai tháng thì mua quần áo mua giày cho

anh. Không cần chi tiêu cho trang phục, anh chủ yếu chỉ lo cái miệng của mình nữa thôi, thật ra thì vẫn còn rất nhẹ nhàng.

Tháng trước, người cuối cùng anh gia sư là đối tượng thi tốt nghiệp trung học, thi xong về sau, mời anh đi ăn kem ly, quả nhiên cô gái rất bị áp lực.

"Vậy được, nếu cuối tuần này không được, vậy thì đến lúc đó nói tiếp, trước hết chị nói với người ta một tiếng." Diệp Dĩ Mạt mở miệng: "Chẳng qua chị nói cho em chuẩn bị tâm lý trước thôi, em học sinh này số học kém đến nhân thân cộng phần(*), em phải chuẩn bị sẵn sàng đấy. Đừng để đến lúc đấy lại làm mất thể diện của chị." Vuốt vuốt đôi mắt nhức mỏi, Diệp Dĩ Mạt nghiêng người dựa vào trên ghế sa lon, ôm ôm gối tức giận nói.

(*) nhân thân cộng phần: cả người và thân đều phải tức giận.

"Được rồi, em trai chị là ai vậy, đừng nói là số học kém, cho dù là số học ngu ngốc em đều dạy cho đến dạng sáng sủa hết đấy!" Lý Thụy cười đùa nói.

Diệp Dĩ Mạt đối với cái bộ dáng này của em trai thấy nhưng không thể trách, nghiêng qua trên ghế sa lon vừa gọi điện thoại vừa nhàm chán xem TV: "Vậy cứ như vậy đi, đừng có mà đến lúc đó như xe bị tuột xích."

"Ai chị, người này là học sinh của chị sao? Sao coi trọng như vậy."

"Đúng vậy, nói không chừng nửa năm sau là học sinh của chị đấy, cho nên để ý một chút, đừng đến lúc đó đi đập chiêu bài của chị em." Diệp Dĩ Mạt gãi nhẹ dưới lông mày trên đùa nói. Thật ra thì cô biết, chủ yếu nhất vẫn là cô ấy họ Tất, cái tên là Nghiêu thôi. Tất Tử Thần, Tất Tử Thần, có quan hệ gì sao?

Miễn cưỡng ngã lệt ở trên ghế sofa, trên TV là mấy người phụ nhân ở đó quang quác, đột nhiên Diệp Dĩ Mạt cảm thấy hơi mệt, híp mắt lại, bóng người trên TV dần dần mờ hồ. Gần đây, mệt chết đi được, cho nên, đi chơi một chuyến hình như cũng là cái lựa chọn không sai chứ?

Chủ nhật, Lý Thụy gọi điện thoại về nhà, nói là có công ty trộn bóng rổ không thể về được, trừ Trần Hạnh thì thêm mấy câu tiêu tử này ở bên ngoài đánh bóng không biết có quên ăn cơm hay không, còn lại cũng bình thường. Chỉ là Diệp Dĩ Mạt có hơi phiền toái, dù sao đã nói với Tất Tử Nghiêu cuối tuần sẽ giới thiệu cho cô ấy gia sư dạy số học, hiện tại nuốt lời, thật không được hay cho lắm.

Lấy ra số điện thoại mà ngày đó Tất Tử Nghiêu đưa, Diệp Dĩ Mạt bấm điện thoại.

"Alo, xin chào." Diệp Dĩ Mạt khẽ có vẻ trốn tránh, nghe điện thoại không phải là Tất Tử Nghiêu, nghe âm thanh có vẻ là mẹ cô ấy.

"Xin chào, tôi là cô giáo của Tất Tử Nghiêu, có thể làm phiền bà gọi giúp Tất Tử Nghiêu được không ạ?" Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng nói. Đối với phụ huynh, nhất là phụ huynh học sinh cấp 3, ngàn vạn lần không thể biểu lộ ra một chút nóng nảy, nếu không, rất có thể sẽ làm cho một gia đình cả đêm không ngủ. Lúc cận kề kỳ thi quan trọng cả đời, ai cũng biết học sinh cấp 3 có rất nhiều áp lực.

"Không, không phải vậy, Tất Tử Nghiêu ở trường học biểu hiện rất tốt, chỉ là bởi vì mấy ngày trước em ấy nhờ tôi giúp một chuyện, cho nên bây giờ tôi mới trả lời chắc chắn cho em ấy." Diệp Dĩ Mạt nghe giọng nữ trong điện thoại chợt có chút trở nên khẩn trương, vội vàng trấn an nói.

Nghe được điện thoại đầu kia một hồi 'soạt soạt', chắc là đem điện thoại trên tay giao cho Tất Tử Nghiêu.

"Alo, Tử Nghiêu à? Tôi là cô giáo Diệp, mấy ngày trước đồng ý giúp em tìm gia sư số học, chỉ là tuần này anh ta có việc, cho nên có thể phải cuối tuần mới có thể bắt đầu, em xem được không? Nếu như không được, tôi sẽ giúp em liên lạc với những người khác." Lý Thụy có mấy bạn học cũng làm gia sư, cô cũng đâu biết, lúc có thời gian còn có thể mời họ cùng đi uống nữa, miệng ai cũng đều rất ngọt, uống một ngụm lại gọi chị Diệp.

"Không sao đâu cô Diệp, đã làm phiền cô rồi. Vậy thì cuối tuần bắt đầu, cảm ơn cô." Âm thanh Tất Tử Nghiêu rất ngọt, xuyên qua dây điện

thoại truyề đến tai Diệp Dĩ Mạt, cũng rất giống có thể nhìn đến nụ cười mềm mại của nha đầu kia.

"Được, cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó em đưa địa chỉ cho cô, cô đem người đến cho em." Dừng một chút, Diệp Dĩ Mạt lại bổ sung: "Trước tiên cô đưa số di động của anh ta cho em, bây giờ em có gì nghi vấn, cũng có thể gọi điện thoại hỏi anh ta một chút, số học của anh ta không tệ." Không bóc lột thật là đáng tiếc.

"Được, vậy cảm ơn cô Diệp, nhất định em sẽ lợi dụng ‘tài nguyên’ hợp lý." Đoán chừng là nghe được trêu chọc trong lời nói của cô giáo Diệp, Tất Tử Nghiêu cũng cười giỡn.

Phải đấy, Diệp Dĩ Mạt cong lên khóe miệng, nha đầu này, nhìn dáng dấp bản chất cũng không phải là dạng nữ xinh nho nhã yếu đuối mà hôm đó cô đã gặp đâu.

"Tốt lắm, vậy trước tiên như vậy đi, cô gọi điện thoại chỉ có việc này thôi."

Cúp điện thoại, Diệp Dĩ Mạt duỗi lưng một cái, giải quyết.

Mà bên kia, Lý Mân thấy bộ dạng con gái nhỏ ôm điện thoại cười khúc khích, cũng không khỏi tò mò, nghe âm thanh mới r ấ, phải là một cô giáo rất trẻ tuổi, vừa bắt đầu bà còn có chút khẩ trương, có phải hay không con gái ở trường học xảy ra chuyện gì, hoặc là thành tích có vấn đề gì, dù sao sau khi vào năm học mới Nghiêu Nghiêu li ền lập tức lên lớp 12 r ấ, mà thành tích số học của con bé thậm không nỡ nhìn, cũng vẫn là nỗi lo lớn trong tim của bà, dù sao, bài thi 150 điểm, vĩnh viễn là số lẻ điểm thi của một bạn học khác, thành tích như vậy, thật đúng là không có lời nào để nói.

Mời không ít gia sư dạy kèm tại nhà, lúc mấy ngày đầu có thể có chút hiệu quả, nhìn đèn trong phòng cũng là sáng đến sau nửa đêm, nhưng là hơn không được bao lâu, lập tức lại khôi phục trạng thái ban đầu, bài thi không muốn làm, đề không muốn xem, lúc quan trọng, thấy con số li ền nhúc nhích.

"Nghieu Nghieu a, mới vừa rồi cô giáo gọi điện thoại có việc gì vậy?" Lý Mân lên tiếng hỏi. Thân là bà chủ nhà, bà có thể làm cũng chính là chăm sóc tốt người nhà, lão già và con trai hàng năm ở trong bộ đội, con trai là đứa chưa bao giờ cần bà bận tâm, duy nhất chỉ có con gái nhỏ ở bên cạnh, tự nhiên là mối quan tâm quan trọng nhất của bà.

"A, mẹ, vừa rồi là cô giáo Diệp dạy lịch sử lớp 12 ở trường con..., mấy ngày trước con vốn là muốn tìm cô Vương khoa con nói chuyện, vừa vặn thấy cô Diệp ngồi một mình, con liền hỏi cô ấy. Cô Diệp đề cử giúp con tìm một gia sư môn số học, cuối tuần bắt đầu." Tất Tử Nghiêu kéo cánh tay mẹ, ngưỡng mặt lên cười đến ngọt ngào: "Cô Diệp là người rất tốt, chẳng những an ủi con, còn giúp con tìm gia sư số học, tuần sau Cô Diệp sẽ đưa thầy giáo dạy kèm đến đây, mẹ phải chuẩn bị trước đấy ~"

"Cô giáo Diệp?" Lý Mân nghi ngờ nói, còn là giáo viên lịch sử? Không phải trùng hợp như vậy chứ? Ông già đã nói qua, con gái chiến hữu cũ của ông chính là giáo viên dạy lịch sử lớp 12 của trường Nghiêu Nghiêu.

"Cô giáo kia có phải tên là Diệp Dĩ Mạt không vậy?" Lý Mân thay con gái sửa sang lại cổ áo sơ mi, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy ạ, làm sao mẹ biết?" Tất Tử Nghiêu nhéo đầu, mắt to chớp chớp, Tất Tử Nghiêu thấy kỳ quái không hiểu tại sao mẹ nhà mình biết cô giáo trong trường học, mẹ trừ hội phụ huynh, thời gian còn lại lại không đến trường học, ngay cả giáo viên Ngữ Văn và giáo viên số học cũng còn không biết rõ nữa, làm sao lại biết cô Diệp không phải giáo viên chủ nhiệm khóa mình,.

Lý Mân nhìn con gái một cái, cười cười giải thích mà nói: "Anh con thời gian trước không phải đi gặp con gái chiến hữu cũ của ba con sao, mẹ nghe nói chính là họ Diệp, hình như là giáo viên lịch sử trường của con." Nói xong, Lý Mân giống như là như nghĩ tới đi ầu gì, mặt tò mò nắm tay của con gái hỏi "Nghieu Nghieu, dùng ánh mắt sắc bén của con gái nói xem, Cô giáo Diệp này với anh con, có đẹp đôi không?"

Tất Tử Nghiêu mặt đầy vạch đen, mẹ, vậ sau mẹ ít cùng dì nhỏ lẫn lộn đi, lớn tuổi như vậy còn nhìn cái gì manga thiếu nữ, đây không phải là dọa

người sao!

"Cô Diệp là một người tốt." Tất Tử Nghiêu đầu tiên trăn thuật quan điểm của mình, về phần những thứ khác, còn cần đi sâu tra lâu dài nữa chứ? Chỉ là, cô không ghét cô giáo Diệp là được.

Dường như, có một chị dâu dịu dàng bác học, giống như là không tởn nha? Vừa nghĩ tới anh trai nhà mình nhìn nho nhã tuấn tú thực tế phúc hắc vô cùng, Tất Tử Nghiêu có chút kiêu ngạo, lại có chút vì tuổi thơ bị thảm của mình mà mặc niệm.

Có một anh trai cái gì cũng rất ưu tú, đúng là kiêu ngạo lớn nhất của cô. Ở gần đây, chỉ cần nghe tên tuổi Tất Tử Thần, sẽ không có người không biết. Người lớn mỗi nhà đều sẽ làm ra bộ dạng bưng tỉnh hiểu ra: a ~ con trai nhà họ Tất này à? Tiểu tử kia thật tốt, về sau nhất định là có tiền đồ.

Sự thật cũng là như thế, anh trai vô luận là việc học hay sau này nhập ngũ, cũng tuyệt đối đạt thành tích cực kỳ xuất sắc làm cho người ta lau mắt mà nhìn, nhưng là cũng bởi vì như vậy, thân là em gái của Tất Tử Thần hoàn mỹ, cô không hoàn mỹ, cũng liền trở thành tâm bệnh lớn nhất trong lòng cô.

Cho dù ngoài mặt, cô vẫn là em gái hoạt bát sáng sủa đối với anh trai, cô vẫn như cũ thích treo ở trên miệng mình thích nhất anh trai, nhưng là chỉ có chính cô biết, mỗi lần thấy người khác nói ‘a, đó là em gái Tất Tử Thần à..., không thông minh mới là lạ chứ’ những lúc nghe như vậy, trong lòng cô có nhiều khổ sở, cho dù khi đó, nụ cười của cô vẫn rực rỡ như cũ.

Cô Diệp à. Tất Tử Nghiêu thoáng qua trước mắt hình ảnh ngày đó nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt trong suốt, cô Diệp tuy còn trẻ tuổi, nhưng mà, giống như ở trong nhìn nhận của học sinh danh tiếng rất tốt, phần lớn anh chị khóa trên lúc ra trường giống như đều chụp ảnh chung cùng cô Diệp, có mấy chị còn đặc biệt dự thi trường đại học cũ của cô Diệp đấy. Đây, coi như là sức quyến rũ từ nhân cách sao?

Tất Tử Nghiêu cười tựa vào đầu vai mẹ: "Mẹ, nếu anh con đã nói dối có ấn tượng không tệ với cô Diệp, mẹ cũng không cần lo lắng đâu~ ánh

mắt của anh con mà mẹ còn chưa tin à?" Đúng không, ánh mắt như rắn độc của anh trai, còn có Yêu Ma Quỷ Quái gì có thể che giấu?

Chỉ là, cô Diệp rốt cuộc có biết cô là em gái của anh ấy hay không? Tất Tử Nghiêu nhú nhú mày, cô và anh cô tên tuổi rất giống, người bình thường đều có thể nhìn ra được, nhưng mà —— cô Diệp không hỏi, cũng không có ra vẻ ý tứ gì đặc biệt, đây rốt cuộc là biết hay không biết?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 11: Duyên đến như thế

Tất Tử Nghiêu suy nghĩ một lát, cảm giác đầu óc mình dường như thích hợp tiếp nhận những thứ chữ vuông quen thuộc kia, đối với cái cần năng lực trình thám Logic gì đó, cô chỉ biết nhìn từ xa ngưỡng mộ thôi.

"Mẹ, dù sao thứ sáu tuần sau cô Diệp sẽ đến đây, đến lúc đó mẹ tự nhìn không phải sẽ biết sao?" Tất Tử Nghiêu nhún vai một cái, mặc dù đi đâu kiện của anh cô không tệ, nhưng là cô cũng không có tự luyện đến nỗi cho là cô Diệp vì đến gần anh cô mà đặc biệt lấy lòng cô, dù sao, người thích cô Diệp cũng rất nhiều mà? Khóa của cô có nhiều nam sinh đã bày tỏ, về sau muốn tìm bạn gái, nhất định phải tìm người có khí chất mỹ nữ cổ điển tao nhã như cô Diệp.

Diệp Dĩ Mạt chắc cũng không ngờ, mình mang mắt kiếng để có vẻ lớn tuổi chút, già đời chút, ai biết tại người khác xem ra lại thành tao nhã lạnh nhạt. Chuyện như vậy, ai nói chính xác được đây? 1,000 người có một ngàn loại cái nhìn khác nhau thôi.

"Tốt lắm tốt lắm, rửa tay đi ăn cơm đi." Lý Mân cương chỉ đầu nhìn con gái một cái, rốt cuộc là phải có con gái đấy, miễn mại biết làm nũng, không như tiểu tử thú kia, qua năm tuổi cũng không thích bà ôm, thật là không ngoan mà.

Một tuần trôi qua rất nhanh, công ty Lý Thụy thực tập cuối tuần được nghỉ, cho nên gần tối thứ sáu, anh đã về nhà rồi.

"Về rồi à?" Ba mẹ cũng chưa tan việc, trong nhà chỉ có một mình Diệp Dĩ Mạt. Thấy em trai đầu đây mồ hôi vào nhà, Diệp Dĩ Mạt rất ra dáng chị em tình thân đưa bát canh đậu xanh ướp lạnh cho anh, nhân tiện cười híp mắt: "Lát nữa em làm cơm tối nha."

Lý Thụy mắt tròn trắng lên, không chơi nghi nhàn ép người như vậy, không kịp thở một ngụm đã bắt anh đi nấu cơm đi. "Chị, chị sớm muộn gì cũng phải lập gia đình, sao lại không chịu xuống bếp đây?" Rõ ràng biết nấu cơm, bình thường thà ôm bánh bích-quy gặm, thật là có đủ lười.

"Ai ai, không phải em không biết, phụ nữ mà xuống phòng bếp, biến thành thiếu phụ luống tuổi trước 10 năm đấy ~" Diệp Dĩ Mạt hí mắt hướng về phía em trai cười đến rất 'dịu dàng', "Chị cũng sắp 30 rồi, phải bảo vệ da thật tốt, cho nên em trai à, nhiệm vụ nấu cơm này liền giao cho em đấy ~"

Lý Thụy giựt giựt khóe miệng, chẳng lẽ anh không ở đây mấy ngày nay, chị ấy buổi trưa đâu không ăn cơm sao? Bà chị già này. "Bà chị à, chị cũng biết chị sắp 30 nữa à? Vậy chị đừng nói với em, buổi trưa chị đâu không ăn cơm?"

"Còn là em trai tốt nhỉ, biết quan tâm chị gái ~ chị đem cháo buổi sáng để trong tủ lạnh, buổi trưa hâm lại là được rồi ~" thuận tiện giảm cân, Diệp Dĩ Mạt tâm tình tốt lắm nháy mắt mấy cái.

ORZ. Lý Thụy bình tĩnh. Anh không thể dùng tư duy bình thường của người để lý giải suy nghĩ chị của anh, anh ở đâu mà quan tâm chị ấy, anh chỉ là cười nhạo chị ấy ba mươi tuổi còn không biết chăm sóc mình mà thôi, này, không phải quan tâm, đúng không?

Được rồi, cho dù nói như thế nào, em trai, em chấp nhận đi nấu cơm đi ~ lên được phòng khách xuống được phòng bếp, đây mới là tiêu chuẩn đàn ông tốt thời đại mới ~ chị của em chỉ là vì nhân phẩm tương lai của em sau này thôi ~

Trần Hạnh trở lại, thấy chính là cảnh tượng con trai mình đeo tạp dề phim hoạt hình nấu cơm, chặc chặc, thật đáng yêu a ~ không được, phải chụp làm kỷ niệm mới được, sau sau này chia sẻ cho cháu trai tương lai ~

Khụ khụ, bà nội tương lai, người quên cháu trai mẹ sao?

"Tiểu Mạt Tiểu Mạt, mau lấy cho mẹ cái máy ảnh ~" Trần Hạnh vùng giãy cao gót, hướng về phía cô con gái nằm trên ghế xô pha hô.

"Dì Trần . . . . ." Vừa nghe thấy sự hưng phấn trong lời nói của dì Trần, Diệp Dĩ Mạt liền không nhịn được đầu đầy hắc tuyến, thật ra thì thật xấu thích khi để Lý Thụy của cô thật không phải trời sinh, hoàn toàn là ngày ngày học dì Trần. Lý Thụy lúc nhỏ, mặt trái táo mắt to, đặc biệt đáng yêu, dì Trần khi đó liền đặc biệt thích bóp mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của con trai, một ngày không bóp buổi tối ngủ không ngon giấc, còn đặc biệt thích chụp ảnh Lý Thụy khi còn bé đái dầm ướt nệm và đi tiểu ướt quần đùi, nói là lưu làm kỷ niệm.

Lại nói, sao lại có người mẹ thích mang con trai ra bên xấu thế này chứ, cô làm chị gái cũng không thể không bị nhiễm được, nếu không không phải rất xin lỗi nhiệt tình như lửa của dì Trần rồi hả ?

"Vâng ạ ~" Diệp Dĩ Mạt nhận lệnh, bật người lên liền chạy về phòng mình, máy chụp ảnh của dì Trần vẫn còn ở phòng cô, lần trước trường học tổ chức đại hội thể dục thể thao cô cần đi dùng, vẫn chưa trả cho dì Trần.

"Tách tách" đèn flash chợt lóe lại lóe lên, Lý Thụy đối với niềm yêu thích quái gở của hai người này đã thấy chết lặng, muốn trách thì trách anh đi, dù thế nào đi nữa anh cũng đeo kính, mặc tạp dề phấn hồng này cũng không ảnh hưởng đến phong thái ngọc thụ lâm phong của anh ~

"Con trai à, con nói mẹ con làm sao lại có khả năng như vậy đây? Làm sao lại sinh ra cái người con trai đẹp trai như vậy chứ?" Trần Hạnh chống cằm hối tiếc, nhìn Diệp Dĩ Mạt mặc cảm. Dì Trần, muốn đạt tới tiêu chuẩn dì ấy, cô còn phải học tập nhiều ~

"Dì Trần, ngày mai Tiểu Thụy sẽ đi làm gia sư cho học sinh của con, buổi trưa bọn con không ở nhà ăn, buổi sáng dì không cần để cơm trưa cho con đâu ~" Diệp Dĩ Mạt úp sấp bên cạnh dì Trần, cũng làm bộ chống cằm, thuận tiện thưởng thức trai đẹp tay cầm muối ớt.

"Tốt, về cơm tối ăn chứ? Ngày mai dì không có việc gì, buổi chiều thì hãy cách thủy thượng chân heo trong nồi cho con, chờ các con tối nhớ

quay lại uống ~ mỹ dung dưỡng nhan a ~~" nói xong, hai người phụ nữ rất tâm ý tương thông mà nhìn nhau, nữ nhân mà, thì phải đối với mình tốt một chút. Mặt nạ lòng trắng trứng cái gì, hay là muốn nhồi bổ sung a.

"Thụy à, ba con hôm nay không về nhà ăn cơm, làm ít hai món ăn là được." Trần Hạnh khoan thai mở miệng, nghe được Lý Thụy thiếu chút nữa lật bàn, anh đã làm bốn món một canh mới nói! Thật là quá đáng!

Mặt đen lại đem món ăn bưng lên bàn, Lý Thụy không nói tiếng nào xới cơm, sẽ không để ý các người, sẽ không để ý các người, nghĩ đến ép con người toàn vẹn liền vứt bỏ ở một bên, thật không có đạo đức! Hừ hừ, bà chị về sau chị gả người đầu bếp mới được, dưỡng chị thành heo luôn ~ mẹ, hừ hừ, cẩn thận về sau con trai rời nhà trốn đi ~

Đối diện hai người phụ nữ cũng không biết trong lòng Lý Thụy nghĩ gì, cười híp mắt đang ăn cơm, ừm, Tiểu Thụy tay nghề có tiến bộ nha ~ ai, về sau như vậy hẳn huệ Tiểu Thụy không phải là của các cô nữa à, làm thế nào đây, thật đau lòng ~

"Con trai, về sau cưới vợ chớ quên mẹ ~"

"Em trai, về sau cưới vợ chớ quên chị ~"

Gân xanh trên trán Lý Thụy giật giật, hai người này không thể an tĩnh ăn bữa cơm sao?"Chị, chị không lo ăn cơm, em liền gọi điện thoại cho anh Thần!" Dừng một chút, lại đem tầm mắt quét về phía mẹ: "Mẹ, mẹ mà không nghe lời, con liền không về nhà!"

Nói trúng tim đen.

Đánh rắn đánh giáp đầu a, đây là cha làm cảnh sát giao cho anh. Đối phó với hai người này, không dùng chiêu độc không được ah.... May mắn lần trước đã lấy số điện thoại Thần ca đấy.

"Nhưng mà, làm sao em có số điện thoại của anh ấy?" Diệp Dĩ Mạt không được tự nhiên bĩu môi, làm bộ như vô tình hỏi.

"Còn có thể thế nào có? Hỏi chứ sao."

"Nói nhảm, ý của chị là, em hỏi khi nào vậy?" Diệp Dĩ Mạt liếc mắt xem thường.

"Còn không phải là lúc chị đi rót nước."

Đem. . . . . Nàng đi rót nước cắt trái cây, chỉ là có năm phút đồng hồ thì có chuyện tình gì chứ? Tiểu tử người hành động lúc nào thì nhanh như vậy rồi hả ?

Đề tài rõ ràng đã dời đi, chỉ là Trần Hạnh cũng không ngại, dù sao cũng là bát quái, gương mặt hưng phấn như cũ: "Con trai mẹ đã nói với con rồi, chị con tuần sau muốn đi thăm anh Thành của con đấy ~" ngàn dặm thăm chồng ~ thật là lãng mạn mà ~

Nói đến đây, Trần Hạnh lại không giấu nổi vẻ mặt tò mò: "Con trai, con biết anh Thành của con trông như thế nào không?" Bà đến con rể tương lai trông như thế nào cũng còn không biết mặt nữa, lần trước lớp trưởng cũ của lão Diệp đến, bà cũng ngại nói với người ta muốn xem hình.

Mẫu chốt là, nhìn bộ dáng lớp trưởng cũ như vậy cũng không phải luôn mang hình con trai theo bên người chứ? Bà cho rằng ai cũng giống lão Diệp sao, trong túi lại luôn mang theo hình của con gái và con trai chứ? Gặp người liền cùng người khoe: đây là con gái tôi, xinh đẹp chứ? Đây là con trai tôi, đẹp trai chứ?

Nghĩ tới đây, trong mắt Trần Hạnh cũng dần dần lan ra tia ấm áp, gả cho ông, thật rất hạnh phúc. Mặc dù lão Diệp người này nóng tính một chút, là người sợ ý một chút, nhưng là không thể không nói, hơn hai mươi năm này, bà chưa từng có hối hận qua. Lão Diệp đối với Lý Thụy giống như con ruột, khi còn bé rất thích vác anh trên bờ vai chơi đùa khắp nơi. Nghĩ lại lúc Lý Thụy thi lên đại học, ông còn đặc biệt chạy đến trước khi thi đi mua một trọn bộ thiết bị leo núi, bởi vì ông đã đồng ý với con trai, chờ anh thi lên đại học thì mua cho anh.

Còn có Tiểu Mạt, mặc dù nhìn thích khi dễ Tiểu Thụy một chút, nhưng là trên thực tế, cô chị gái này, đối với em trai này không nên quá tốt. Con gái đi ra ngoài đi dạo phố, cô không nhất định sẽ mua đồ cho mình, nhưng nhìn đến đồ con trai đẹp mắt, nhất định sẽ mua cho Tiểu Thụy. Tiểu Mạt nói như thế nào tới? Em trai cô quá đẹp trai như vậy, đương nhiên là muốn mặc xong xem chút. Như vậy đi ra ngoài mới sẽ không làm mất mặt cô chứ sao. Nha đầu này, miệng cứng lòng mềm thôi.

"Tốt lắm, chị, em không đùa giỡn với chị đâu, chị sẽ đi thăm anh Thần à?" Lý Thụy cố làm ra vẻ nhú mày, cười đến vẻ mặt mập mờ: "Em đối với sức quyến rũ của anh Thần này đúng là không phản đối, chỉ là chị, con gái phải dè dặt chứ ~ tự mình đưa đi lên cửa có phải hay không. . . . . ? À?"

"cái đầu nguoi! À cái đầu!" Diệp Dĩ Mạt rất không thực nữ cau mày một cái, không khách khí đem ôm gối trong ngực làm vũ khí đập tới, tiểu tử thúi này, thế nhưng cũng dám nhạo báng chị nó, nhìn Hàng Long Thập Bát Chương của cô đi! Hắc hắc ha ha!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 12: Duyên đến như thế

Diệp Dĩ Mạt bắt nạt em trai xong, mặt sáng khoái tinh thần. Tiểu tử Lý Thụy này nói rất đúng, quả thật nên gọi điện thoại cho Tất Tử Thần, tránh cho đến lúc đó cô bỗng nhiên xuất hiện, sẽ hù dọa người ta. Cho dù ai một chút chuẩn bị cũng không, chợt liền nghênh đón một người sống sờ sờ như vậy, cũng phải giật mình mà.

Lý Thụy rất tính giác ngộ, cảm thấy tính mạng của mình trị giá hay là giữ lại để tán gái thì tốt hơn, đối đầu cùng chị gái này hoàn toàn là tự sát từ từ. Cho nên cơm tối vừa kết thúc, anh liền lập tức ngoan ngoãn trốn vào trong phòng chơi game, cùng với năm ngày đi làm, tức xá của nhân viên lại không có Internet, cũng là bức chết anh.

Không có em trai tốt đùa giỡn, Diệp Dĩ Mạt rất là thương cảm trở về phòng, nhanh chóng tắm rửa, tóc ướt đến trên ban công hóng gió. Gió đêm hè không giống ban ngày ấm áp, thổi vào người lạnh lạnh, mát mát, cực kỳ thoải mái. Do dự một chút, Diệp Dĩ Mạt điện thoại cho Tất Tử Thần ‘tút tut tut.’ xưa nhất ‘tút tut’ một tiếng, quả nhiên là người làm lính mà, Diệp Dĩ Mạt cười khế.

"Alo." Điện thoại tiếp thông, truyền đến âm thanh trong trẻo của đàn ông.

Diệp Dĩ Mạt nói không ra là cái cảm giác gì, âm thanh Tất Tử Thần rất êm tai, âm sắc rõ ràng, nhưng không phải cái loại khàn khàn trầm thấp mà rất nhiều người cảm thấy khêu gợi, lúc anh cười lên, nghe càng giống như là thiếu niên trong sáng.

Diệp Dĩ Mạt thừa nhận, cô cảm thấy không ghét anh, một phần nguyên nhân rất lớn cũng là bởi vì giọng nói của anh. Diệp Dĩ Mạt có một nửa

thiện cảm, cho nên nói là một nửa, bởi vì cô còn chưa tới trình độ si mê, nhưng là, lý luận thêm thực tế, cô cũng sẽ đối với người có giọng nói dễ nghe sinh ra ấn tượng đầu tiên thật tốt.

"Doanh trường Tất," ở trong điện thoại, Diệp Dĩ Mạt phải rất thiết thực lựa chọn tránh gọi là 'Tử Thần' cái này rất dễ dàng làm cho người ta buồn nôn: "Anh đã nghe bác trai Tất nói gì chưa? Cuối tuần tôi sẽ đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường học cũ, bác trai Tất nhờ tôi giúp một tay mang ít đồ cho anh, đến lúc đó chúng ta gặp mặt đi." Diệp Dĩ Mạt hơi lén đổi một chút khái niệm, tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường với thăm anh, mọi người sau.

Tất Tử Thần chắc là biết đầu đuôi chuyện rồi, từ trong điện thoại có thể nghe được tiếng cười nhè nhẹ: "Tôi biết rồi, mẹ tôi đã gọi điện thoại cho tôi, vậy liên hệ nhờ cậy cô, cô Diệp." Lúc mẹ gọi điện thoại cũng không phải là nói như vậy, mở miệng một tiếng 'phải bắt được cơ hội', 'muốn ở cùng con gái nhà người ta thật tốt', đây rõ ràng là bị buộc tới 'tham công' mà.

Không biết làm sao, bây giờ tâm tình của Tất Tử Thần cực tốt, cách điện thoại, giống như anh cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nha đầu đối diện kia nhú lỗ mũi bất đắc dĩ, ừm, mắt phải là thói quen cong lên, sau đó nháy mắt hai cái, ngây thơ như trẻ nhỏ, giống như lúc trước anh thấy vậy.

Nói xong lời này, Diệp Dĩ Mạt suy nghĩ một lát, cũng không còn cái gì khác có thể nói, liên trước tiên là nói về hẹn gặp lại. "Vậy cứ như vậy đi, tôi cúp trước." Diệp Dĩ Mạt ngáp một cái, mới vừa nói xong lời này, rồi lại giống như nhớ tới cái gì, liên tục không ngừng gọi lại: "Đợi chút, doanh trường Tất, có phải anh có một người em gái không?" Đây Tất Tử Nghiêu Tất Tử Thần, nói là trùng hợp, giống như cũng có chút thật trùng hợp chứ? Dù sao họ Tất cũng không giống như họ Diệp như vậy bình thường thấy nhiều.

"À? Có, có một em gái." Tất Tử Thần nhìn đồng hồ báo thức trên bàn một chút, 10 giờ 30, sáng sớm ngày mai có tập huấn, đợi lát nữa còn phải đi kiểm tra phòng một lần. "Thế nào?"

"Gọi là tất Tử Nghiêu sao?" Diệp Dĩ Mạt trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, cô gặp qua Nghiêu Nghiêu rồi hả?" Tất Tử Thần nhún mày hỏi ngược lại, chỉ là lập tức lại tìm được đáp án mà mình nghi ngờ: "Đúng rồi, Nghiêu Nghiêu học cùng trường với cô, gặp qua cũng bình thường."

"Uh, gặp qua mấy lần, Nghiêu Nghiêu mấy ngày trước tìm tôi nhờ tôi giúp cô ấy tìm gia sư dạy số học, tôi định bảo Lý Thụy giúp cô ấy học bổ túc." Cũng không có gì cố giấu diếm, Diệp Dĩ Mạt đem tất cả đầu đuôi câu chuyện đều nói ra. Chỉ là, ngày mai đưa Lý Thụy đi làm gia sư, chẳng phải là chính là đi nhà Tất Tử Thần à? Nghĩ đến bác trai Tất lúc nhìn thấy cô cười đến như vậy, Diệp Dĩ Mạt không khỏi có chút nhức đầu. Chuyện này, có chút không dễ làm đây nè.

"Được, cô an bài là được." Tất Tử Thần gật đầu một cái, sẵn sốc bổ sung: "Muốn tôi gọi điện thoại cùng tôi mẹ nói một tiếng không? Ba tôi bình thường cũng về rất trễ, lúc cô đi qua chắc chỉ có mẹ và em gái tôi ở nhà."

A ~ Diệp Dĩ Mạt thở nhẹ một hơi, bác trai Tất không có ở nhà là tốt rồi."Không cần, tôi đưa Lý Thụy đến nhà đã, không cần chăm sóc gì cả." Diệp Dĩ Mạt cười cười, "Vậy cứ như vậy đi, ngủ ngon ~"

"Uh, ngủ ngon." Tất Tử Thần nghe am thanh bên đầu điện thoại kia, không khỏi nâng lên nụ cười yếu ớt, thật không có chuyện gì sao? Mẹ anh, giống như đối với ứng cử viên con dâu tương lai, rất có hứng thú đấy ~

Đồng thời, đối với đối thoại quen thuộc tự nhiên giữa hai người, Tất Tử Thần cũng cảm thấy thú vị, tổng cộng cũng không còn nói chuyện điện thoại nhanh chóng nữa, gửi tin nhắn đoán chừng cũng có thể đếm được số từ, cốt tình hai người nói chuyện thật giống như quen biết hồi lâu, không có một chút cảm giác xa lạ. Này, coi như là khí thế hợp sao? Không có từ trước đến nay, Tất Tử Thần rất muốn cười.

Thật đúng là hợp khí thế mà. Nếu không, làm sao anh sẽ cảm thấy nha đầu này trong ngoài khác biệt thật đáng yêu? Là thế, là rất đáng yêu mà, chu mỏ cau mày mím môi, mỗi một động tác, cũng làm cho người cảm thấy, thật là muốn xoa bóp mà. 诶, làm sao anh lại nghĩ như vậy, nghĩ khi

để khi dễ cô đây? Tất Tử Thần xoa huyết Thái Dương khẽ cười, ai, mình rất lâu không có muốn làm chuyện tình vô lương ngay thơ như vậy nữa à.

Biết tất Tử Nghiêu là em gái Tất Tử Thần, Diệp Dĩ Mạt cũng không có gì cố giấu diếm, ngày thứ hai lái xe đưa Lý Thụy đi trên đường liền khai báo: "Chị giới thiệu học sinh cho em là em gái của Tất Tử Thần, đợi lát nữa em cần chú ý một chút." Nói cho cùng, thật ra thì cũng không có gì cần chú ý, Diệp Dĩ Mạt cũng chính là thuận miệng nói như vậy, em trai của cô vóc người cao lớn tuấn lãng sáng sủa, cộng thêm trong nhà mỗi ngày ba đầu dùng 'cảnh dân một nhà hôn', 'xây dựng xã hội hài hòa' hun đúc tư tưởng, thấy thế nào đều là năm thanh niên tốt Xã Hội Chủ Nghĩa mà.

Chỉ là Lý Thụy thì không phải là nghĩ như vậy rồi. Đặc biệt tìm gia sư vì em gái anh Thần? Được đấy chị, này không nói một tiếng, hần còn tưởng rằng chị ấy không có tình cảm đối với anh Thần chứ, này muốn không có tình cảm, có thể chủ động giúp người nhà giải quyết việc cần kíp trước mắt như vậy? Còn đặc biệt dặn dò muốn anh cố gắng dạy cho tốt, nếu không sẽ cho roi ăn?

Ai ai, bạn nhỏ Lý Thụy anh hoàn toàn hiểu lầm rồi, chị anh đó là uy hiếp theo thói quen, không phải sợ người đập chiêu bài của cô nha, làm cho người ta cho là cô giáo Diệp là tùy tiện tìm người tới lừa gạt học sinh đây này, như vậy sẽ không tốt.

"Chị, chị đối với chuyện của anh Thần thật là quan tâm ~" Lý Thụy liếm môi mập mờ mà cười nói, ánh mắt chuyển động, "Chị, chị nói chuyện chị cùng anh Thần này, có đùa giỡn không vậy?"

Diệp Dĩ Mạt biểu hiện, thật ra thì cô chứng kiến cái phút chốc con người chuyển động kia của tiểu tử này cũng biết anh muốn nói gì rồi, hừ hừ, tiểu tử này đã nhiều năm như vậy, còn là không có tí ền đờn như vậy.Đàn ông ời!Đàn ông! Là đàn ông sẽ phải nén được nổi lời nói! Đó mới là thâm trầm! Tiểu tử Thụy nhi này rốt cuộc trẻ tuổi mà, có lời gì liền thích hỏi ra lời, chặc chặc, đây không phải là lập tức cho cô cơ hội trả thù sao?

"Chị nói Tiểu Thụy tử, em cái này là cảm thấy chị em già rồi không có cách nào quản em hay sao?" Diệp Dĩ Mạt cười đến 'dịu dàng động lòng

người', Lý Thụy lại thấy sau sống lưng toát ra khí lạnh.

Chị, em sai lầm rồi! Em không nên cùng một dạng bất quá giống đàn bà ấy! Em muốn đứng như cây tùng ngẩng như chuông được gió! Không nên tư tưởng giác ngộ thấp như vậy tục chỉ mới nghĩ bất quá rồi! Anh nên suy nghĩ đến quốc gia đại sự, tình hình thế giới, bài học kinh nghiệm lịch sử, xây dựng tương lai!

"Chị. . . . . em nhất định làm thật tốt, không cô phụ sự phó thác của chị, nhất định không đập bảng hiệu của chị ~" còn kém giờ lên móng vuốt đầu hàng, Lý Thụy về mặt đau khổ khuôn mặt lấy lòng. Anh còn rất trẻ mà, nụ cười âm âm thâm thâm này của chị thật sự quá kinh khủng, anh không muốn mất sớm đâu!

"Tốt lắm, chị chờ em kết thúc sau đó tới đón em, nhớ gọi điện thoại cho chị ~" Diệp Dĩ Mạt nghĩ như vậy, đưa đến cửa chung cư liền rút lui, dù sao cô vẫn là biết rõ người lớn hai nhà đang có chủ ý gì, lờ mờ tới cửa này, thật sự có chút không ổn.

Chỉ là lý tưởng là tốt đẹp, thực tế thì rất tàn khốc, giờ phút này Diệp Dĩ Mạt nhìn gương mặt Lý Thụy này cười đến mặt muốn ăn đấm rất muốn đánh lên mà, di di, di không cần nhiệt tâm như vậy, mặc dù cảnh vệ ở cửa làm cho người ta có chút kính sợ, nhưng là di bảo bạn học Tiểu Tất ra ngoài đón người là được mà, về phần người lớn nhà người ta tự mình ở cửa chung cư chờ đón là sao?

Còn có bạn học Tiểu Tất à, cô Diệp chỉ là giúp em tìm gia sư mà thôi, phải dùng tới mẹ em nói thì vô cùng thẹn kỳ, để cho người lớn nhà cô ấy lâm vào sùng bái mù quáng sao? Lớn tuổi như vậy rồi, sùng bái thần tượng thật không tốt a ~

"Cô giáo Diệp à, Nghiêu Nghiêu nhà chúng tôi nhờ cô giúp đỡ nhiều hơn ~" Lý Mân lôi kéo tay Diệp Dĩ Mạt càng xem càng hài lòng, khó trách lão già nói khuê nữ này không tệ mà, diện mạo không có nói, cười lên rất đẹp mắt, nhìn thân thể này, mặc dù hơi gầy, nhưng là nơi nên phát triển đầu eo thịt, về sau sinh con cũng dễ dàng.

Diệp Dĩ Mạt không biết người lớn có ý tưởng gì trong đầu, không đúng vậy không biết cái này làm sao bình tĩnh."Dì à, con đưa em trai con tới, vậy con đi trước đây ạ." Diệp Dĩ Mạt trừng mắt nhìn Lý Thụy, tiểu tử thúi, còn không mau giúp chị em thoát thân! Muốn bị đánh à!

Chỉ là, cô ngược lại xác định một chút, Tất Tử Thần người này dáng dấp quả nhiên giống như mẹ. Dì Lý mặt trái xoan sống mũi cao, da thịt trắng nõn, mắt to cũng không bởi vì năm tháng mà lưu lại nhiều dấu vết, cũng loáng thoáng có thể ở trên người Tất Tử Thần tìm được.

Nhìn người đẹp trước mắt, Diệp Dĩ Mạt trong đầu chợt hiện lên một ý tưởng rất quý dị:Lão đại thô kệch toàn cười được những cô vợ xinh đẹp?

Dì Lý cũng không cần suy nghĩ nhiều, nhất định là một mỹ nhân thật sự. Ngay cả ba mặt đen của cô không phải cũng may mắn như vậy sao.Mẹ cô mất sớm, nhìn con gái là cô cũng biết, dung mạo nhất định là trên thanh tú; còn có dì Trần nữa, hồi còn trẻ tuổi cũng là một mỹ nhân xinh đẹp nhã nhặn đấy, nghĩ đến lần đầu tiên cô nhìn thấy dì Trần, dì Trần ôm đưa con trai hai tuổi, trên mặt mang nụ cười nhẹ nhàng, nhẹ bước mà đến, cô còn tưởng là người phụ nữ xấu giống như trên TV hay chiếu chứ, bởi vì người phụ nữ xấu đầu phải xinh đẹp mà!

"Tiểu Diệp à, đến đây, ăn trái cây ~" Lý Mân nhiệt tình chào hỏi, vẫn không quên Lý Thụy đang ng ỏi: "Tiểu Lý con cũng ăn đi, Nghiêu Nghiêu nhà dì sau này còn nhờ con giúp đỡ nữa ~"

Lý Thụy 囧, lời này làm sao nghe kỳ cục như vậy à?

Diệp Dĩ Mạt cười thầm, chế nhạo nói: "Lý Thụy à, Nghiêu Nghiêu sau này nhờ em giúp đỡ nữa đấy ~ em phải giúp cô ấy học bổ túc thật tốt đấy ~" hai chữ ‘học bổ túc’ này đặc biệt được nhấn mạnh.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 13: Duyên đến như thế

Diệp Dĩ Mạt thừa dịp lúc dì Lý không để ý liền mãnh liệt trừng em trai: tiểu tử thúì, là em đến làm gia sư, không phải chị đây đến để làm khách! ! !

Thấy ánh mắt uy hiếp của chị gái, Lý Thụy rất ủy khuất vịn vẹo uốn éo mặt, chị, chị giải quyết đi, chị biết em đối với những người phụ nữ từng tuổi này thật không có biện pháp, vị kia trong nhà đã sinh ra tính nóng nảy của anh.

Lý Mân nhìn hai chị em như vậy ‘có yêu’ cổ động, càng phát ra cảm giác ánh mắt mình không sai, xem một chút, nhà nào không phải là chị em máu mủ lại có thể chung đụng được tốt như vậy chứ, tiểu tử họ Diệp này chính là có lương tâm tốt, là cô gái mềm lòng, vừa làm tốt công việc lại làm tốt việc nhà, Tử Thần nhà bà chính là muốn có người vợ như vậy, tâm địa tốt, dễ sống chung. Bà cũng không muốn tìm nàng dâu tựa như pháo đốt, mỗi ngày ăn no chuyện đứng đắn không làm, liền muốn cùng mẹ chằng cãi nhau, còn đến mức nào? Cả đời này bà đều sống ôn hòa, cũng không có cãi nhau với ai, này đến già, nếu mà còn phải cùng con dâu luyện miệng lưỡi, này làm sao có thể tốt được? Cho nên nói, tìm con dâu, nhất định phải tìm tính tình tốt, cái loại nàng dâu đó ăn no liền muốn gây chuyện, đánh chết cũng không thể muốn.

Chắc chắn, nghe lão già nói, tiểu tử Diệp này cùng mẹ kế sống chung cũng rất được, không biết, còn tưởng rằng là mẹ đẻ nữa đấy. Như vậy bà an tâm rồi, này con gái cùng mẹ kế cũng có thể ở chung tốt như vậy, ở cùng mẹ chằng cũng sẽ không thể bất hòa chứ?

"Tiểu Diệp à, ở nhà dì ăn cơm tối đã, Tiểu Lý cũng thế, đợi lát nữa dạy bổ túc cho Nghiêu Nghiêu xong ở lại ăn cơm với nhà dì, bình thường chỉ có một mình dì ở nhà, hôm nay khó có được khách đến, các con phải ở lại

chơi với dì chút chứ ~", làm nũng cũng đầu đem ra hết, Diệp Dĩ Mạt vỗ trán, nội tâm vô lực cực độ.

"Vậy liền gây phiền toái dì ạ ~" trong lòng bất đắc dĩ, trên mặt lại chỉ có thể cười ngọt ngào. Nói thật ra, Diệp Dĩ Mạt thật là có chút ngượng ngùng, lần đầu tiên tới cửa (?), thật là cái gì cũng không mang đến, còn có một bữa cơm, thế nào mà xem được đây.

Lý Mân vừa nghe Diệp Dĩ Mạt trả lời, lập tức cười đến cực kỳ vui vẻ, xoay người vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn tối đi.

Lý Thụy thấy thế, không khỏi hướng bà chị giơ ngón tay cái lên. Xem chừng Diệp Dĩ Mạt ở tại chỗ cũng liền có thể nhìn hiểu là có ý gì: chị, em phục chị rồi, giả vờ thực nữ cũng là một môn kỹ thuật sống mà! Người ta nhất định là cũng thấy nghề nghiệp của chị nổi bật mà!

Nếu không có người ngoài ở đây, đoán chừng Diệp Dĩ Mạt liền nhéo lỗ tai tiểu tử này cho anh biết cái gì là ‘bản sắc thực nữ’ rồi! Nhưng là hiện tại nha, liếc nhìn dì Lý vui vẻ bận rộn trong phòng bếp, còn có Tất Tử Nghiêu bên cạnh mặt sùng bái nhìn mình, Diệp Dĩ Mạt vuốt ve làn váy, cười nhạt một tiếng, tạm thời tiện nghi cho tiểu tử thúi này ~

"Cô giáo Diệp, em dẫn cô đi xem phòng ngủ của anh trai em đi ~" đang học Tiểu Tất rất vui vẻ lôi kéo cô giáo Diệp lên lầu, gia sư bị ném bỏ ở trong phòng khách.

Lý Thụy tức cười mấy phút, không chút do dự đi theo, anh cũng muốn nhìn khuê phòng của anh Thần mà ~ à không đúng, phòng ngủ chứ ~

Nhà Tất Tử Thần hai tầng sơn màu vàng rất đơn giản, bởi vì là gia đình ở quân khu, cho nên hoàn cảnh rất yên tĩnh, trước cửa có một vườn hoa nhỏ, trồng chút cây hoa hồng, hoa đỏ, còn có một hai loại Diệp Dĩ Mạt không biết gọi tên hoa, đều là trắng trẻo mũm mĩm, màu sắc rất là nhẹ.

Tất Tử Nghiêu rất có tự giác làm chủ nhân, cô gái đang học trung học là lúc tính tình sáng sủa, thị phi rõ ràng, đối với người mình thích, hận không thể đem tất cả bí mật của mình, nhỏ cũng lấy ra cùng người ta chia sẻ.

Vốn là Tất Tử Nghiêu đối với cô giáo Diệp cũng rất có cảm tình, từ lúc biết cô giáo Diệp rất có thể là chị dâu tương lai của mình, liền hết sức đối với cô giáo Diệp này nhìn rất thoải mái thân thiết, nhất là, hôm nay cô giáo Diệp không có đeo mắt kiếng, không có miếng thủy tinh cản trở, con người trong suốt, càng làm cho người tăng lên gấp bội hảo cảm.

Tất Tử Nghiêu lôi kéo Diệp Dĩ Mạt đi vào phòng của anh trai, rất là kiêu ngạo mà chỉ vào trên giá sách một đồng căn cứ chính xác sách cùng cúp nói: "Những thứ này đều là giải thưởng anh em đạt được trước kia, có thể dự, thi đua số học, phát minh khoa học kỹ thuật, diễn thuyết ngoại ngữ. . . . ." Tiểu nha đầu rất là nghiêm túc giới thiệu, Diệp Dĩ Mạt nghe được mặt lộ vẻ cười nhẹ nhàng. Nha đầu này, đối với anh trai mình rất là sùng bái đây.

Chỉ là, cô cũng không nghĩ tới, Tất Tử Nghiêu lại còn là người học rộng tài cao, liên quan đến phạm vi rộng, làm cho người ta ghen hòng mà nhìn trôn trố. Từ vật lý, số học đến Anh ngữ, sáng tác, trong đó còn bao gồm rất nhiều loại thi đua thể dục. Nhìn một chút, trung học phổ thông cúp hi vọng vật lý thi đua giải nhất, giải nhì bóng rổ nam toàn thành phố, toàn trường 100m thứ nhất, cúp giải ba sinh viên đại học ngoài ngành diễn thuyết Anh ngữ, giải nhất xây dựng mô hình số học giản lược. . . . .

Wow, đây là văn võ toàn tài mà!

Không được, lần sau gặp được anh phải hỏi anh một chút, làm thế nào để mở mang đầu óc? Vì sao cô làm cái gì cũng đều thường thường, nhiều lắm là cũng chính là văn sử có chút thiên phú, thế nào mà người này lại có thể phát triển toàn diện đến loại trình độ này? Về sau con trai anh ấy xem chừng cũng phải là thiên tài chứ?

Đang suy nghĩ lung tung, Tất Tử Nghiêu lại bắt đầu lấy ra ảnh trước kia của anh trai ra khoe: "Cô giáo Diệp, đây là hình trước kia của anh em, rất tuần tú chứ? Em thấy anh em để tóc dài rất đẹp mắt nha, kết quả làm lính chỉ có thể cắt ngắn, rất đáng tiếc mà ~" Tất Tử Nghiêu nâng má, rất là tiếc hận mím miệng.

Diệp Dĩ Mạt liếc nhìn hình bày trên bàn, trong lòng có lại chút không tán thành quan điểm của tiểu nha đầu này. Chẳng lẽ đây chính là sự khác nhau r ấi hả?

Khu, khu, vậy đại khái chính là sự khác biệt giữa gái già và thiếu nữ đi, Diệp Dĩ Mạt nghĩ. Trong hình Tất Tử Th ần, giữ lại kiểu tóc giống như ‘Tạ Đình Phong’ lưu hành nhất khi đó tóc, bên trên khuôn mặt thanh tú mơ h ồ có thể nhìn đến thời niên thiếu cương quyết không k ềm chế được, nhìn như bình tĩnh, nhìn kỹ dưới lại càng lộ vẻ sắc bén của ánh mắt , Diệp Dĩ Mạt chỉ có thể than nhẹ, tuổi trẻ ời tuổi trẻ ~

Ngắm lại bây giờ đại doanh trưởng Tất, liên miên bất tận kiểu tóc đặc hữu của chiến sĩ, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, hơn phân nửa thời điểm ánh mắt người này đầu là ôn hòa lễ độ, lại sẽ ở trong lúc lơ đãng bắn ra sắc bén làm cho người ta sợ. Càng thêm chừng chạc thành thực trên khuôn mặt, năm tháng lưu lại dấu vết nho nhỏ, còn làm cho người tin phục bình yên.

Nói thật, cô thật đúng là ưa Tất Tử Th ần bây giờ hơn, đàn ông trải qua năm tháng tẩy rửa, càng giống như là ngọc thô chưa mài dũa trải qua điều khắc, tản mát ra sức quyến rũ làm say lòng người. Chỉ là, cô cũng có chút hâm mộ những thứ đã tham dự vào năm nào nông cu ồng vừa r ấi kia, tuổi trẻ của người này, nên tràn ngập kích thích? Không giống cô, một đường bình thản xuôi gió, cơ h ồ không có gì mệnh mông khiêu chiến cùng ngăn trở, bây giờ suy nghĩ một chút, thật đúng là, hối hận mà.

Khi đó, làm sao lại không đi làm một hai việc ngốc để cho mình nhớ cả đời chứ? 诶诶, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này ~ Diệp Dĩ Mạt h ấi h ần.

Dợi chút, tại sao cô lại hâm mộ những người đó? Thời thanh thiếu niên của anh, liên quan gì tới cô? Tại sao cô lại muốn đi tham dự? Thật là đầu bị đập vào tường r ấi, nghĩ cái đầu nguoi! Diệp Dĩ Mạt lấy mu bàn tay xoa xoa gương mặt, sờ tới một mảnh nóng bỏng.

Không biến sắc thu h ồi suy nghĩ không biết đã bay đến nơi nào khi nấy, cô giáo Diệp có chút áy náy liếc nhìn tiểu nha đầu đang nói đạo lý rõ ràng kia, ánh mắt lại rơi vào trên tấm hình kia, nụ cười tỏa nắng, tùy ý cười mở,

mặt mày anh tuấn đầu cười nhìn cuộc sống ngạo nghễ, người đàn ông như vậy, thật sự là Tất Tử Thần mà cô đang biết hiện tại sao?

"Tôi nói hai vị mỹ nữ, có phải hay không nên tiếp tục nói chuyện đứng đắn đi?" Vội vã đem 'khuê phòng' anh Thần quét một lần, Lý Thụy nghiêng người tựa vào cửa, khiêu mi cười cười mà nói. Bà chị à chị còn nói chị đối với anh Thần không có tình cảm, vậy mãi mới vừa rồi chị ngăn người cái gì? Đây rõ ràng là đối với giai đoạn cuộc sống trước kia không thể tham dự của người yêu tiếc nuối và hối tiếc mà! Chị, chị hãy thành thật nói rõ, chị có phải hay không hận không được cùng anh Thần sinh ra ở một phòng sinh sau đó các loại thanh mai trúc mã vô tư từ nhỏ? Cuối cùng gần quan được ban lộc, lừa gạt trai đẹp về nhà?

Diệp Dĩ Mạt không không để ý sự trêu đùa của em trai, chủ yếu là thấy nhều lần rồi, sớm miễn dịch, nhưng mà đối với Tất Tử Nghiêu lần đầu tiên nhìn thấy Lý Thụy mà nói, vô luận là từ nuôi dạy còn là một thời kỳ thiếu nữ trưởng thành đối mặt một chàng trai tuấn lãng anh tuấn, cô đều không tránh được, đỏ mặt.

"Thật xin lỗi thầy Lý, chúng ta lập tức bắt đầu đi ~" Tất Tử Nghiêu đỏ mặt đứng lên, xin lỗi nói, nói xong, quay đầu rồi hướng cô giáo Diệp nói: "Cô giáo Diệp, cô ngồi một hồi trong phòng anh em mà tham quan đi, chờ em học xong sẽ cùng cô nói chuyện trước kia của anh em ~ đúng rồi, nơi này còn có hình anh em khi còn bé đấy, nếu mà cô không có việc gì thì cứ tự nhiên xem một chút đi ~" nói xong, chỉ chỉ giá sách, phía trên kia bày vài quyển photo album.

Diệp Dĩ Mạt mỉm cười gật đầu, nhìn hai người rời đi, ánh mắt chuyển qua tập sách xếp thật chỉnh tề trên giá sách, rút ra một quyển sách, là Anh văn Bá Tước Monte Cristo, lật vài tờ, còn có thể loáng thoáng thấy dấu vết năm đó chủ nhân nghiêm túc đọc, không ít từ đơn và cụm từ được khoanh tròn.

Nghĩ tới, bác trai Tất có nói qua, Tất Tử Thần cùng học song song kinh tế và anh văn, nghĩ đến như vậy các tác phẩm anh văn nguyên bản cũng có

không ít. Không chỉ là như vậy, trên giá sách còn có mấy bộ sách tiếng Pháp, xem ra, người này hiểu biết còn rất rộng.

Nhìn xuống chút nữa, chính là photo album theo lời Nghiêu Nghiêu mới vừa rồi nói. Có hình mới, cũ có vài phần nhìn qua chút tuổi đời rồi, ước chừng là hình khi còn bé của anh thôi. Diệp Dĩ Mạt cẩn thận từng li từng tí lấy ra photo album, đặt trên bàn.

Mở ra tờ thứ nhất, chính là viết ‘đầy tháng’ chữ viết ố vàng, trẻ con cười truồng trong hình trắng trẻo mũm mĩm, hiện lên mắt lộ ra nụ cười không có hàm răng, thiên chân hồn nhiên. Diệp Dĩ Mạt thừa nhận mình rất vô duyên, thấy tấm hình này, phản ứng đầu tiên của cô lại là, đây là doanh trường Tất ‘khỏa thân’! Được rồi, cô nên tỉnh lại đi, trẻ con đáng yêu như vậy, làm sao cô cũng có thể sinh ra ý tưởng xấu xa như thế đây? Đây là phạm tội mà!

Tiếp tục lật về phía sau, có đầy tuổi, đi nhà trẻ, mặc màu xanh lá cây giả bộ quân nhân nhí, cười trên bả vai bác trai Tất, còn có thân thể trần truồng ở trong bồn tắm tắm. . . . .

Diệp Dĩ Mạt trên mặt rất bình tĩnh nhìn, nhưng là, càng nhìn về sau, mặt mũi cô lại càng đỏ. Tấm đầy tháng ‘khỏa thân’ còn chưa tính, nhân chi thường tình, tấm 5, 6 tuổi đi tắm mặc đồ tắm có thể không so đo, nhưng là, Tất Tử Thân anh đầu mười bảy mười tám mười chín đi, trả như thế nào đây thích chụp ‘khỏa thân’ a không đúng, là nửa thân trần chứ? Người này mặc quần cộc khắp nơi sáng ngời, là bản thân anh chứ? Chẳng lẽ là bị xuyên việt rồi, mới làm ra chuyện như vậy chứ?

Này, đây không phải là cố ý quyến rũ người sao! Diệp Dĩ Mạt cắn răng thầm hận nói, vóc người tốt như vậy, nửa thân trần khắp nơi sáng ngời cái gì sáng ngời! Còn không phải là khắp nơi quyến rũ con gái người ta! Người này thế nào vô duyên như vậy chứ!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 14: Duyên đến như thế

Hiện nay xuyên qua quá lưu hành, cho nên anh cũng mặc sao? Trên tường là một ảnh chân dung to bự, có đúng là cô đi vào phòng của một người quân nhân mà không phải là phòng của Lee Young Jae trong Ngôi Nhà Hạnh Phúc rắc thú sao? Còn nữa, về sau hình không cần lấy đẹp trai như vậy nha, sẽ ảnh hưởng xã hội hài hòa đấy! Diệp Dĩ Mạt tức giận nghĩ đến, cái gì mà làm lính, Tất Tử Thần anh phải đi làm minh tinh, tuyệt đối chói sáng giữa bầu trời đấy!

"Con dì rất tuấn tú phải không?" Bất thành linh âm thanh từ phía sau toát ra như vậy, đem Diệp Dĩ Mạt đang ngăn người dọa đến quá mức. Dì Lý à, dì đi bộ có thể phát ra tiếng động không? Dì dọa người thật rất khủng bố 诶~~

"Dì Lý. . . . ." Diệp Dĩ Mạt vỗ ngực, nhẹ thở ra, hoàn hảo trái tim của cô đủ ương ngạnh, hù dọa như vậy lần một lần hai vẫn không có vấn đề

"Dì chụp như thế nào?" Lý Mân tươi cười tự nhận lấy hình trong tay Diệp Dĩ Mạt, giọng nói khẽ nhếch trong lời nói mang theo vài phần hài lòng như vậy.

"Dì Lý, đây là dì chụp à?"

"Đúng vậy, khi đó Tử Thần mới vừa chơi bóng rổ xong, mình trăn trở về dì liền tiện tay chụp lại." Quên giới thiệu, Lý Mân là người yêu thích chụp ảnh, bình thường trừ làm một chút chuyện nhà, niềm vui thú lớn nhất chính là mang máy ảnh chạy khắp nơi rồi, chụp hình hoa, chụp hình chim, trong cuộc sống khắp nơi đều là cảnh đẹp, chính là mắt không phát hiện cái đẹp mà thôi ~

Diệp Dĩ Mạt lấm tấm mồ hôi, thật xin lỗi, doanh trưởng Tất, cô trách nhần anh rồi, cái hình này giống như ‘đồ diên’ ra đời thật đúng là không phải vấn đề của anh, muốn trách thì trách anh có một người mẹ thích dùng máy chụp hình ghi chép quá trình trưởng thành của anh . . . . .

诶诶, sao lại cùng dì Trần có sở thích giống nhau vậy chứ? Chỉ là dì Trần càng thích với lấy cảnh con trai của bà có bộ dạng thất bại thôi. Diệp Dĩ Mạt bất đắc dĩ cười, yêu thích của mấy bà mẹ thật đúng là có chỗ tương đồng mà, đó chính là dùng các loại phương pháp ghi lại nhật ký trưởng thành của con mình, tốt nhất có thể không có chút nào kém.

"Dì Lý, dì chụp vô cùng tốt ạ ~" Diệp Dĩ Mạt nâng lên khoe miệng, quả thật không tệ, góc độ ánh sáng cái gì cô cũng không hiểu, nhưng nhìn Tất Tử Thần trong hình, mồ hôi theo gương mặt tuần tú của anh chảy xuống dưới, ánh mặt trời thiếu niên, ánh mắt chính là kiêu ngạo tự tin sau thắng lợi. Chụp hình vô cùng tốt, thiếu niên trẻ tuổi sau vận động, thân thể mảnh khảnh nhưng không gầy nhỏ, đường cong bắp thịt cực tốt, có thể thấy được mơ hồ cơ bụng sáu múi, không thể không nói, nếu như Tất Tử Thần ở trước mắt còn không có lời nói của người lớn, nói không chừng cô sẽ chảy nước miếng đối với anh mất. Ừm, vóc người này, không thể chê, trực tiếp dùng ngã.

"Tiểu Diệp a." Lý Mân len lén đổi xưng hô, gọi cô giáo Diệp cái gì, quá phân biệt mà, đây chính là con dâu tương lai của bà, bồi dưỡng tốt tình cảm mẹ chồng nàng dâu rất quan trọng ~"Tấm hình này com mà thích thì lấy đi đi ." Lý Mân thấy Diệp Dĩ Mạt nhìn chằm chằm hình này thật lâu, liền tự nói, dù sao hình của con trai bà có rất nhiều, cầm đi một cái cũng không có vấn đề gì.

"À?" Diệp Dĩ Mạt hơi ngạc nhiên, gương mặt nhìn về phía Lý Mân.

Lý Mân gương mặt tươi cười, chỉ chỉ hình trên tay Diệp Dĩ Mạt: "Tấm hình này nè, dì chưa cho người khác xem qua đâu ~ con là người đầu tiên đấy ~ cất đi ~" người thấy qua tấm hình này cũng không còn mấy, trong nhà không có nhiều khách đến, mấy bạn gái trước kia Tử Thần cũng đầu

không có mang về nhà chơi, bà đâu không tìm được cơ hội cùng người khác khoe khoang kỹ thuật chụp ảnh của bà đấy.

Diệp Dĩ Mạt thịnh tình khó chối, trong lòng cuồn cuộn mồi hôi thấy ánh mắt dì Lý mập mờ vui mừng đem tấm hình rõ ràng vóc người nửa thân trần của Tất Tử Thần bỏ vào trong túi. Vật này chỉ có thể giấu đi mình nửa đêm len lén thưởng thức, quyết không thể bị cha già, dì Trần còn có Lý Thụy nhìn thấy được, nếu không sẽ gặp chuyện không may đấy! Nói không chừng chiến tranh thế giới lần thứ ba sẽ nổ ra đấy!

"Cám ơn dì Lý." Diệp Dĩ Mạt khước mắt giật giật, mỹ nam nửa thân trần, cô đi chuyển này coi như là đáng giá sao? Cuối tuần lúc đi Nam Kinh, có nên suy tính mang theo làm lợi thế, để cho anh mời cô ăn cơm?

Không đúng, Diệp Dĩ Mạt nháy mắt mấy cái, khước miệng cong lên, người này không cần uy hiếp cũng sẽ chủ động mời ăn cơm, phong độ thân sĩ mà~

"Tốt lắm, con tiếp tục xem đi, dì còn hân hoan cách thủy ở phía dưới ~" Lý Mân che miệng cười cười, để lại Diệp Dĩ Mạt một mình ở trong phòng của Tất Tử Thần ngăn người.

Này, rốt cuộc là quá tin tưởng cô còn không coi cô như khách à? Diệp Dĩ Mạt 囧囧 hời hợt, do dự nửa khắc, vẫn là đi theo dì Lý bước xuống lầu, ở trong phòng tràn đầy hơi thở phái nam, cô sợ Hormone của mình sẽ tăng vọt! Chảy máu mũi sẽ không tốt!

Đi theo vào phòng bếp, Diệp Dĩ Mạt rất tự nhiên nhận lấy tạp dề dì Lý đưa tới: "Dì à, có cái gì con có thể giúp được không?"

Lý Mân cũng không có khách khí, không đúng vậy sẽ không chủ động đưa tạp dề qua. Bà vẫn cảm thấy, phòng bếp này là thiên hạ của phụ nữ, phụ nữ nếu muốn bồi dưỡng tình cảm, trừ tán gẫu bát quái, phương thức tốt nhất chính là cùng nhau làm một bàn thức ăn. Cái này cũng giống như đàn ông đánh nhau, không đánh nhau thì không quen biết, giữa phụ nữ cũng như vậy, khóis đầu xào lăn, cách mạng tình cảm cứ như vậy tạo dựng lên. Huống chi, bà cũng muốn biết con dâu tương lai này tay nghề như thế

nào. Phụ nữ nha, cho dù có sự nghiệp của mình, tay nghề nấu ăn vẫn không thể không có, đàn ông một ngày mệt mỏi về nhà, luôn muốn được ăn thức ăn ấm nóng.

Coi như tay nghề không được, khó được lần sau vào phòng bếp cũng được, tóm lại là có lợi cho tình cảm vợ chồng tăng tiến chứ sao. Không được nữa, bà còn có thể dạy nha, dạy ra một cái đầu bếp khách sạn cấp bốn sao, bà vẫn có niềm tin, vì dinh dưỡng bữa ăn cháu trai tương lai của bà, bà cũng phải đem mẹ đưa trẻ dạy cho tốt.

Cho nên nói, mẹ Tất, người đã nghĩ xa đến già như vậy sao? Chẳng lẽ là đến cháu trai tương lai tã giấy dùng hiệu ào người cũng đã nghĩ xong chưa?

Khụ khụ, lo xa.

"Dì Lý i, con có thể giúp đỡ cái gì?" Diệp Dĩ Mạt vén tay áo lên, bước nhẹ nhàng linh hoạt mà đi đến trước kệ bếp, giương mắt cười hỏi.

Lý Mân hướng đồng mẫn kia đã bóc tốt chếp miếng: "Tiểu Diệp a, làm phần con cắt mẫn đi, dì đang vội xào thức ăn ~" xem một chút kỹ thuật xắt rau của cô gái, đại khái cũng biết tay nghề nấu ăn là giỏi hay không rồi.

"Dạ, cắt thành lát rồi thái sợi hay cắt bào nhỏ vậy dì?"

"Cắt bào nhỏ đi, làm mẫn thịt nướng." Lý Mân cười lên tiếng, không cần nhìn, nghe lời này cũng biết tay nghề cô gái này sẽ không kém đi nơi nào, tiểu tử kia thật có phúc nhé.

Diệp Dĩ Mạt an tĩnh cắt mẫn, vài sợi tóc dài rơi vào trước mắt, cô gái mặt mày nhu hòa. Lý Mân càng nhìn càng hài lòng, nụ cười khóe miệng càng thêm hiền lành.

Lý Thụy và tất Tử Nghiêu lần đầu tiên tiếp xúc, cũng không có ấn tượng gì lẫn nhau cũng không coi là lỗi. Học sinh này mặc dù hơi vụng về ngốc nghếch một chút, đối số chữ độ mẫn cảm có hơi thấp, nhưng là đầu gì coi như nghe lời, bảo cô làm gì liền làm sắp xếp một tờ bài thi cũng không

có oán hận câu gì, cũng làm cho anh có chút ngượng ngùng, thật giống như mình là cái loại giáo viên chỉ biết cần bài thi ứng phó học sinh .

Suy nghĩ một chút, vẫn là mở miệng nói: "Có vấn đề thắc mắc gì có thể gọi điện thoại cho tôi, hoặc là nói cho chị tôi cũng được, chị ấy sẽ nói cho tôi."

"Ân." Tất Tử Nghiêu khéo léo gạt đầu, mặc dù đối với một tờ bài thi rất là nhức đầu, nhưng mà đối với gia sư lần đầu tiên gặp mặt, cô vẫn thủy chung cũng duy trì mỉm cười, huống chi đây là em trai chị dâu tương lai của cô, vậy thì càng không thể lưu lại ấn tượng xấu cho người ta rồi, nếu không, nói không chừng sẽ ảnh hưởng quan hệ hai nhà sau này đấy, Tất Tử Nghiêu nghĩ như thế.

Lý Thụy nếu là biết nha đầu này đang suy nghĩ chút gì, nhất định phải khi dễ một phen, cô gái, cô thật nghĩ quá nhiều, coi như hai người bọn họ đánh nhau một trận, cũng sẽ không ảnh hưởng cái gì, có chị anh ở đây, bạo động cái gì đầu sẽ bị trấn áp . Dĩ nhiên, Lý Thụy không phải con giun trong bụng Tất Tử Nghiêu, cho nên anh không biết Tất Tử Nghiêu nghĩ cái gì, ‘cường hãn’ của chị anh, cũng chỉ chờ lần sau nữa nói cho người ta biết.

"Thầy giáo Lý, chúng ta đi xuống ăn cơm đi, mẹ em chắc đã chuẩn bị xong cơm tối." Tất Tử Nghiêu để bút xuống, đứng lên, nhẹ nhàng duỗi lưng một cái.

Nhìn lên nha đầu trước mặt này nụ cười nhàn nhạt, Lý Thụy tâm tình cũng không khỏi buông lỏng đứng lên: "Vậy thì đi thôi, đi xem một chút đi làm món gì ~" nói xong, còn tác quái tựa như khịt khịt mũi, giống như có thể nghe thấy được mùi thơm bốn phía.

Tất Tử Nghiêu ‘xì’ một tiếng vui mừng ra tiếng, lúc này thầy Lý cũng không nghiêm túc giống như lúc mới vừa rồi học bổ túc rồi, đàn ông trẻ tuổi gương mặt góc cạnh rõ ràng, cười nhẹ nhàng đứng lên liền tựa như rót vào nước sôi linh hoạt, có vẻ sinh động hoạt bát.

Bất tri bất giác liền nhìn có chút mất hồn, cho đến Lý Thụy lại gọi một tiếng, Tất Tử Nghiêu mới giống như là từ trong mộng tỉnh ngộ, ‘vụt’ đỏ

mặt, xong đời, mất hết cả mặt r ồi. Cuống quít nói sang chuyện khác, "Th ầy Lý, chúng ta đi xuống dưới l ầu thôi." Thu h ồi quyển sách, đỏ mặt, dẫn đầu đi ra thư phòng.

Lý Thụy cùng đi phía sau ra khỏi phòng, cũng không có đ ể ý, chỉ coi là cô nghĩ tới đ ề h àm s ố vừa n ảy thôi.

Đi xuống l ầu, dì Lý và chị hai người sớm đã đem một bàn món ăn cũng bùng lên bàn.

Lý Mân thấy bọn họ xuống l ầu, không khỏi ng ẩng đ ầu hướng v ề phía con gái cười nói: "Mau tới rửa tay, hôm nay cô giáo Diệp của con cũng làm cùng, còn đặc biệt làm món con thích ăn nhất cá d ăm đ ường đ ấy ~"

Diệp Dix Mạt cười kh ẽ, từ chối cho ý kiến, nói là đặc biệt vì Tất Tử Nghiêu làm cũng là có chút quá mức, dù sao cô cũng không biết cô gái nhỏ này thích ăn những thứ gì, chỉ là vừa mới cất hết món ăn, thấy không biết giúp được gì cho dì Lý, li ền lên tiếng nói muốn giúp một tay, không ngờ dì Lý lại cười nói phi ền toái cô giúp làm cá d ăm đ ường, như vậy cô li ền thuận tay làm, đi ầu này cũng không có gì hay dị nghị .

Tất Tử Nghiêu hoan hô một tiếng chạy vội tới trước bàn ăn, hít sâu một hơi, gương mặt say mê, hướng v ề phía Diệp D ĩ Mạt đưa ra ngón tay cái, cười duyên nói: "Cô giáo Diệp, nếu anh trai em mà cưới cô, nhất định là phúc khí thật lớn ~"

Nghe lời nói quái thanh quái khí của cô gái nhỏ, Lý Mân nâng lên lông mày cười đến hài lòng, Lý Thụy tựa vào cửa c ầu thang nhẹo miệng cười đến mập mờ, Diệp D ĩ Mạt đ ẩy lòng th ờ dài một tiếng, không thể làm gì khác hơn là an ủi mình, không thể cùng đ ứa bé so đo, sẽ rớt giá trị con người mất!

"Ăn cơm trước đi ~" Lý Mân lên tiếng nói, đợi lát nữa Tiểu Diệp bọn họ còn phải chạy trở v ề, trở v ề quá muộn luôn không tốt, mặc dù nói mới vừa r ồi Tiểu Diệp gọi điện thoại cho nhà, thông gia tương lai biết bọn họ ở chỗ này, rất là sáng khoái đ ồng ý, còn chăm sóc con gái và chào hỏi với bà.

Lý Mân âm thầm gật đầu, xem ra thông gia tương lai cũng dễ chung sống, về sau không cần lo lắng con trai cưới vợ không cần mẹ rầy.

"Thụy nhi, còn không rửa tay đi?" Diệp Dĩ Mạt cố ý kêu cái tên như thế, nghe được Lý Thụy không nhịn được khóe miệng co giật, chị, ở nhà gọi em như vậy còn chưa tính, ra bên ngoài cũng không cần gọi nhủ danh trẻ nhỏ như vậy đi? Anh là đàn ông, là đàn ông đỉnh thiên lập địa! Dùng giọng của đứa trẻ kêu Q nhủ danh như vậy, anh có chút không chịu nổi mà ~ hơn nữa, đây là đang trong nhà anh Thần, có thể sau này sẽ là nhà chồng của chị đấy, để cho anh là cậu em vợ tương lai về sau thế nào tự xử lật bàn à! !

Tất Tử Nghiêu mím môi, buồn cười lại không thể cười, không thể làm gì khác hơn là nghiêng đầu trốn vào phòng bếp, nếu như có thể thấy bước chân có chút tập tễnh, còn có trong phòng bếp chợt truyền ra một tiếng cười quỷ dị, thầy Lý thật sẽ trở thành cậu bé ngoan ngoãn, thiếu nữ ~ nhưng mà bây giờ nha, thầy Lý anh phải lẩn nữa suy tính xuống. . . . .

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 15: Duyên đến như thế

Một bữa cơm tối, bốn người ăn rất yên tĩnh. Diệp Dĩ Mạt cùng Lý Thụy bình thường hay ăn cơm, nhưng bữa ăn này lại khác hẳn, cộng thêm là lần đầu tiên đến nhà người ta, hai chị em dĩ nhiên là khó tránh khỏi dè dặt.

Tất Tử Nghiêu nha đầu này nhìn rất gầy, thật ra thì cùng Diệp Dĩ Mạt một dạng, tất cả đều là tham ăn, chỉ là cố kỵ chị dâu tương lai và gia sư mới, lúc này mới thu lại không ít, nhìn Lý Mân cũng không khỏi cười thầm, nha đầu này bình thường ăn cơm cũng hận không được nhào vào bát ăn, thế nhưng cũng biết dè dặt là gì, thật đúng là kỳ tích.

Ăn xong cơm tối, đã hơn 8 giờ, Diệp Dĩ Mạt và Lý Thụy liên tục nói cảm ơn, mới lên ô-tô rời đi.

Mãi cho đến không thấy được bóng dáng xe, Lý Mân mới kéo con gái xoay người trở về nhà.

"Mẹ, mẹ cảm thấy cô Diệp như thế nào ạ?" Tất Tử Nghiêu ôm cánh tay mẹ, nhún nhảy một cái, cười hồn nhiên.

Lý Mân cứng chần chờ nhìn bộ mặt tò mò của con gái, cố làm ra vẻ không hiểu nói: "Cái gì như thế nào? Cô Diệp không phải cô giáo của con nha, mẹ có cái gì cảm thấy tốt a."

Tất Tử Nghiêu vừa nghe lời nói của mẹ cố ý giả bộ ngu, không khỏi chu mỏ sảng giọng: "Mẹ, chuyện này là chuyện lớn cả đời của anh con đấy, cái người này làm mẹ làm sao lại không có chút quan tâm nào chứ?" Anh trai từ trước kia cho tới bây giờ không có mang bạn gái về nhà, tính toán ra, cô Diệp cũng coi là người đầu tiên tới nhà bọn họ người thứ nhất thì

sinh ‘chính xác nàng dâu’ đấy, dĩ nhiên, trước đây mẹ biết những người đi xem mắt với anh trai mấy cái kia không tính.

"Tốt lắm ~" Lý Mân nhìn gương mặt vắn vẹo uốn éo của con gái, cười nói: "Xem con kìa, chuyện của anh con để cho nó tự giải quyết, chúng ta không xen vào ~" đưa con trai này lúc nhỏ cũng không cần mẹ lo lắng nhiều, giờ lớn rồi, chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào anh nghe lời của mẹ sao?

Nhăn nhăn lỗ mũi, tiểu nha đầu có chút không cam nguyện đi lên lầu, ai, không hỏi đến đáp án, chờ cô sẽ như thế nào mang bí mật này cùng anh trai trao đổi đây? Ai yêu, thật là khổ não mà ~

Về đến nhà, Diệp Dĩ Mạt chống lại ánh mắt ba và dì Trần tối thiểu có 2000 °C , nâng cao lưng ngoan cường mà đi vào gian phòng của mình. Đóng cửa, khóa lại, xả hơi ~

Thật là quá đáng, hai người này sao lại ăn ý đến vẻ mặt hợp thành một nhìn cô chằm chằm vậy? Đây vợ chồng làm đã lâu, quả nhiên sẽ càng lúc càng giống sao? Vợ chồng mặt vợ chồng mặt, quả nhiên không phải thuận miệng nói một chút .

Nghe ngoài cửa Lý Thụy bị lôi kéo hỏi, Diệp Dĩ Mạt không thể làm gì, ngay từ lúc gọi điện thoại về nhà cô cũng biết sẽ như vậy, tất cả vấn đề đều chẳng qua là thời gian sớm muộn thôi. Tiểu Thụy đáng yêu, hôm nay chị em mệt mỏi, cho nên em chống đỡ trước đi ~ nếu là dám nói lung tung, hừ hừ, biết hậu ra sao rồi đấy ~

Không nhìn ánh mắt lửa nóng ngoài cửa, Diệp Dĩ Mạt nên làm gì thì đi làm. Tắm xong, đang định sấy tóc, điện thoại di động vang lên. Một tay dùng khăn tắm lau tóc, một tay cầm điện thoại di động, trên màn ảnh rất rõ ràng cho thấy bốn chữ lớn: ‘đại doanh trường Tất’. Trong điện thoại di động trừ anh ra, thật đúng là không có người khác có uy phong ghi chú này rồi.

"Uy." Mới vừa tắm rửa đi qua, cô gái âm thanh còn mang theo chút mất tiếng, Tất Tử Thần chợt nghe đến, lại tim đập hơi mạnh và loạn nhịp.

Trong ấn tượng, âm thanh Diệp Dĩ Mạt không có gì đặc sắc, không giống có chút trẻ con, âm thanh trong trẻo đi đến nhiên, tựa như suối nước leng keng, vừa giống như Hoàng Oanh. Có lẽ là bởi vì đi dạy phải nói nhiều, bình thường lúc nói chuyện cô cũng sẽ không nói lớn tiếng, âm thanh nhàn nhạt âm âm, luôn là làm cho người ta nghe qua sẽ quên, nhưng là, thấy mặt cô, thỉnh thoảng thoáng qua cơ trí linh khí, thỉnh thoảng thoáng qua nghịch ngợm cười giỡn, luôn là sinh động linh hoạt như vậy, khiến cả người cô đều giống như nổi bật, khuôn mặt thanh tú lại cũng dễ cho người nhìn qua khó quên.

"Alo, là tôi." Tất Tử Thần thật thấp đáp một tiếng, mới vừa tắm rửa, nhận được điện thoại của Nghiêu Nghiêu xong, không hề nghĩ ngợi liền bấm điện thoại gọi cho cô.

"Ừm, tôi biết." Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng cười nói, khóe miệng hơi gợn lên mấy đường cong, nước theo mái tóc đen dài rơi xuống sàn nhà, tí tách, ở bên trong nhà yên tĩnh dần dần có gió mùa hè hơi lạnh.

"Ừm, tôi muốn hỏi một chút, số học của Nghiêu Nghiêu không có vấn đề gì chứ?" Tất Tử Thần ngớ ngẩn, nghe được tiếng cười của cô cái phút chốc kia, anh lại sửng sốt hồi lâu, lúc tỉnh táo lại mới cuống quýt nói.

Nhất định là gần đây huấn luyện quá mệt mỏi. Tất tử thần tự nhủ như thế.

"Tiểu tử Lý Thụy này mặc dù học văn không tốt lắm, nhưng là tài nghệ số học cũng không tệ lắm, ứng phó thi tốt nghiệp trung học dư dả rồi, anh yên tâm đi." Diệp Dĩ Mạt trên đường trở về đã hỏi Lý Thụy rồi, rốt cuộc có nắm chắc hay không, được tiểu tử này trả lời chắc chắn, cô mới dám trả lời như vậy.

"A, vậy thì tốt." Tất Tử Thần tùy ý đáp lại, dừng lại chốc lát, chỉ nghe được trong điện thoại lẫn nhau tiếng hô hấp yên tĩnh.

"Tôi. . . . ."

"Tôi. . . . ."

Một lát sau, hai người không ngờ đồng thời mở miệng.

Cảm thấy được đây không phải là trùng hợp bình thường, Diệp Dĩ Mạt không khỏi bật cười: "Tốt lắm, đại doanh trưởng Tất, anh có việc gì thì nói đi ~ tóc tôi còn ướt nữa ~" Diệp Dĩ Mạt nửa đùa nửa thật nói, đem lúng túng của mình nhanh chóng che giấu đi.

Tất Tử Thần nghe lời này của cô, vẫn không khỏi nhú nhú mày, bật thốt lên: "Gội đầu xong sao lại không sấy cho khô tóc? Như vậy sẽ dễ dàng bị cảm!"

Này không biết từ nơi nào mà giận, nghe được hai người đều là ngân ra.

Anh tại sao lo lắng cho tôi?

Tôi tại sao mặc kệ cô?

Tất Tử Thần may là trấn định, vào lúc này cũng không khỏi có chút luống cuống, trong miệng cuống quít giải thích: "Ý tứ của tôi đó là, con gái không thể so với đàn ông chúng tôi được, bị cảm rất phiền toái. . . . ."

"Ừm." Diệp Dĩ Mạt rất là lạnh nhạt gật đầu một cái: "doanh trưởng Tất nói đúng lắm, vậy tôi sẽ nhanh chóng sấy cho khô tóc đây. Ngủ ngon nhé." Nói xong, cũng không đợi người bên đầu điện thoại kia nói ngủ ngon, ngón tay vừa dùng lực, đã nhấn nút kết thúc.

Đưa điện thoại di động ném lên trên giường, Diệp Dĩ Mạt lúc này mới giật mình trên mặt mình nóng ran, một tầng tiếp một tầng, thật giống như muốn đem cô nướng khét vậy. Ngã nhào lên trên giường, đem cả người cũng vùi thật chặt vào gối đầu, trái tim nhảy lên kịch liệt cùng gương mặt nóng như lửa đốt đầu còn tồn tại mơ hồ nhắc nhở cô vừa mới xảy ra chuyện gì. Đây là thế nào? Nghe anh tựa như bất mãn kì thực quan tâm, thế nhưng cô cảm thấy tim đập nhanh hơn?

Diệp Dĩ Mạt cũng không phải là tiểu nha đầu mười tám tuổi ngây thơ, tự nhiên biết là chuyện gì xảy ra. Trái tim này, sợ là mới vừa rồi không

theo quy luật! Vẫn là vì người khác khiển trách một tiếng! Này, đây cũng quá mất thể diện chứ?

Nếu là lời ngon tiếng ngọt, dẫu gì cô còn có thể trở về chỗ, tựa như lời nói dạy bảo con gái, rốt cuộc có cái gì tốt đáng giá nhip tim đó? Hay là âm thanh của người kia quá mức mỉa hoặc? Diệp Dĩ Mạt ảm ức, âm thanh dễ nghe cũng không thể như vậy, mới vừa rồi nhip tim tuyệt đối vượt qua 180 rưỡi. Cô dám thề, nam nhân này, tuyệt đối không hợp nói lời ngon tiếng ngọt!

Diệp Dĩ Mạt bên kia đỏ mặt thêm nhip tim ở bên trong, Tất Tử Thần bên này cũng không quá tốt hơn, tuy rằng anh đối với Diệp Dĩ Mạt ấn tượng không tệ, nghe ý tứ hai người lớn trong nhà, đối với nha đầu này cũng rất hài lòng, nhưng là dù sao hai người đầu còn ở giai đoạn đầu tiếp xúc, số lần bọn họ gặp mặt, cộng thêm lần trước gặp ở hôn lễ kia, cũng chẳng qua là hai lần thôi. Mà thông qua điện thoại và tin nhắn, càng thêm không thể cùng những người tình yêu cuồng nhiệt so sánh được.

Mới vừa rồi, lời nói kia cũng thật là vượt khuôn rưỡi, thăm hỏi bình thường ngược lại cũng thôi, lại còn trông nom đến loại chuyện nhỏ không sảy tóc này, giống như liền có chút quá mức chứ? Nếu như có người không quen biết muốn xen vào anh ăn cơm hay không, uống nước hay không uống nước, anh cũng sẽ tức giận chứ?

Nghĩ đến nha đầu kia lần đầu tiên không lễ phép như vậy cúp điện thoại, trong tâm Tất Tử Thần cũng có chút lo sợ rưỡi, khác một cái liền đem điện thoại đập thôi, hai vị trong nhà kia nhất định sẽ không bỏ qua cho anh! Khó gặp gỡ được người con dâu để cho hai người bọn họ cũng hài lòng, nghe ý tứ Nghiêu Nghiêu cũng rất thích, cái này nếu phá hủy ở trong tay của anh, ba anh có thể dùng súng bắn anh mất!

Suy nghĩ một chút, lại bấm điện thoại, tối thiểu phải nói rõ ràng, anh thật không có ý tứ gì khác. Chỉ có thể nói tư tưởng là không thể nói trước được, cùng sự kiện nhưng nhiều người xem, cũng sẽ sinh ra vô số loại ý tưởng. Nhất là đàn ông và phụ nữ đại não cấu tạo khác biệt, càng thêm dễ dàng sinh ra hiểu lầm khác nhau.

"Alo." Thấy điện thoại vang lên lần nữa, do dự hồi lâu, Diệp Dĩ Mạt cũng nhấn phím nghe, một tay vuốt ngực, cố tự trấn định. Người đàn ông này, không cho lại nói lời nói mập mờ không rõ như vậy, nói như vậy làm nhịp tim của cô thật nhanh, hơn nửa đêm ngủ không yên.

Tất Tử Thần ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn màn ảnh máy vi tính nhấp nhua nhấp nhẩy, ánh mắt có chút mơ hồ "Mới vừa rồi tôi không có ý tứ gì khác, cô đừng hiểu lầm. . . . ." Anh thật không phải chủ nghĩa đàn ông, cũng không ưa thích can thiệp chuyện của người khác, anh lại càng không có thói quen khống chế người khác!

Cho nên, đây là sinh ra hiểu lầm sao?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 16: Mặt trời mọc

Yên lặng chốc lát, trong hai người điện thoại, ai cũng không nói gì. Chỉ có tiếng hít thở đều đặn trong điện thoại, như ẩn như hiện, truyền tới trong tai lẫn nhau, không nói ra được mấp mề dây dưa.

Cuối cùng, là Diệp Dĩ Mạt phá vỡ một mảnh yên lặng: " Doanh trưởng Tất, thứ tư tuần sau tôi đến Nam Kinh, đến lúc đó anh đi ra ngoài một chuyến, lấy đ ôđi Lý gửi cho anh, có được không?" Lại một mảnh yên tĩnh nữa, thật sự cô muốn nổ lên, rõ ràng không thấy được người, mặt mũi này lại như đốt lửa, nóng bỏng nóng bỏng, nhịp tim cũng giống như là vừa chạy xong 800m vậy, ‘thình thịch, thình thịch’ nhảy d ãn dập.

Lại nói, đi Nam Kinh mặc dù chủ yếu là vì tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường học cũ, nhưng mà xem ra người lớn hai nhà, thì cô lại phải đi thăm anh. Từ ngày bác trai Tất đến nhà ăn cơm đến giờ, cô không gặp qua lão nhân gia ông, ngược lại dì Lý a di và cô hàn huyên rất nhi ều, còn nhờ cô giúp một tay mang một ít đ ôđi, nói đến như thế này, tất nhiên là cô chỉ biết đ ồng ý thôi.

" Đến lúc đó anh có rảnh rồi không?" Diệp Dĩ Mạt nhàn nhạt hỏi. Che gò má nửa bên mặt, Diệp Dĩ Mạt giương mắt nhìn hướng nơi xa. Lấm tấm đèn đường như ẩn như hiện, cùng bầu trời nửa ẩn nửa hiện đốm sáng và cụm mây, trong lúc giật mình, cũng không nhận ra đâu là sao, đâu là đèn đường.

Người này đến tột cùng phải nói cái gì đi chứ? Không nói rõ như vậy, thật làm cho người khó chịu. Lời nói không rõ ràng, nói là quan tâm đi, anh vội vàng phủ nhận, vậy rốt cuộc là có ý gì?

Tất Tử Thần nghe lời nói không mang bao nhiêu giọng điệu của cô, trong nội tâm hẫ hẫ giảm bớt, nói thần một tiếng không được, vào lúc này đã dùng kính ngữ r ỡ, xem ra là đã tức giận không ít. Anh thật không phải cố ý nói như vậy, cũng chỉ là sợ cô bị cảm, giọng điệu này hơi nguy hiểm, thật không phải như cô nghĩ vậy.

Tất Tử Thần trong lòng lo sợ, chậm rãi lên tiếng: "Có rãnh rồi , đến lúc đó gọi điện thoại nói trước cho tôi là được r ỡ, tôi đi đón cô." Cuối tuần này có đại hội đấu võ, nên có thời gian rảnh, tranh thủ một ít thời gian đi đón người sẽ không có vấn đề gì. Coi như đến lúc đó anh không đi được, kêu Tiểu Mã bọn họ đi đón cũng không có gì vấn đề.

"Không cần, cho tôi địa chỉ, tôi tự mình đảm nhiệm chức vụ là được r ỡ." Dẫu gì cô cũng ở Nam Kinh nhiều năm như vậy, muốn tìm một địa chỉ cũng không phải là khó khăn gì.

Tất Tử Thần nhú mày, không kiên trì nữa, lúc này, hãy để cho cô tự quyết định thôi."Được, nhớ gọi điện thoại cho tôi, đến đâu r ỡ cũng nói cho tôi biết một tiếng, nếu là không tìm được liên lạc tức gọi điện thoại cho tôi." Màn ảnh máy vi tính nhấp nháy nhấp nháy, chiếu được khuôn mặt trắng nõn của anh có phần chán nản. Cô không có cái gì khác muốn nói với anh sao?

"Ừm." Diệp Dĩ Mạt đáp một tiếng, liên không hề lên tiếng nữa, trần mặc h ẫ lâu, mới do dự mở miệng: " Doanh trưởng Tất, còn có việc gì không?" Nếu là không có việc gì liên cúp máy đi, hai đầu ngăn người như vậy, nói là lãng phí tiền điện thoại cũng coi như là dễ nghe, thật sự là có chút không quen đây.

Tất Tử Thần cười khở, anh có lời, nhưng là không biết phải nói làm sao. Trong điện thoại này lại không nhìn thấy nét mặt của cô, ai biết sau khi cô nghe lời của anh sẽ có phản ứng ra sao chứ? Cho nên, những lời này hay là đợi đến khi gặp mặt r ỡ hãy nói. Thật ra thì, thời gian cũng không xa mà? Chỉ là một tuần mà thôi.

Quả thật, chỉ là một tuần mà thôi. Nhưng là không ai từng nghĩ tới một tuần này khá dài như vậy. Giang Hoài mưa, mưa một cái là giống như

không biết dừng, giọt giọt tí tách, không duyên cớ để cho người cảm thấy bức mình.

Còn may là, vào cái ngày đi Nam Kinh, ông trời giống như là đặc biệt nể tình, thế nhưng trời lại nắng. Diệp Dĩ Mạt đeo túi sau lưng liền leo lên xe lửa. Ra bên ngoài, cô luôn luôn không thích mang quá nhiều đồ gì đó, cộng thêm đồng ngày hôm qua dì Lý nhờ Lý Thụy mang về tất cả đều cô cất vào ba lô—— có lẽ là suy tính đến cô là một cô gái hơi sức không lớn, dì Lý chuẩn bị đồ không nhiều lắm, chỉ là hai chai tương nhà mình làm mà thôi.

Lý Thụy mang về lại nói, anh Thần thích ăn nhất là tương dì Lý làm, nhưng là anh Thần ở trong bộ đội, một năm cũng không về được mấy lần, lần này liền phiền toái chị giúp một tay mang đồ đi rồi.

Diệp Dĩ Mạt trầm mặc, đã cảm thấy này hai chai tương ở hướng về phía cô nhếch miệng cười. Thời đại này, đừng nói là hơn ba giờ đường xe, dù là ở nước ngoài, chuyển phát cũng rất dễ dàng mà! Dì Lý các người không cần tìm lí do sợ sệt như vậy, cô đã đồng ý đảm nhiệm chức vụ sẽ không trốn nửa đường . . . . . Nói thế nào cũng cùng ăn một bữa cơm, đã đến Nam Kinh rồi, đi thăm anh một chút cũng không quá đáng mà.

Hai thành phố cũng không xa, bây giờ giao thông lại nhanh và tiện cực kì, hơn tám giờ sáng lên đường, buổi trưa cũng đã đến nơi muốn đến. Nhìn trạm xe người đến người đi, Diệp Dĩ Mạt dừng chân trầm tư: nên trực tiếp đi đến chỗ Tất Tử Thần đem đồ đưa cho anh, hay là tìm một chỗ ở trước?

Đang suy nghĩ đầu thất thần, có người dừng đến trước mặt cô.

Diệp Dĩ Mạt nghi ngờ giương mắt, mở miệng là nam sinh rất xấu hổ, nhìn dáng dấp chắc còn là sinh viên trường đại học. Tóc ngắn ngắn bị vò gổn ngang, nhìn dáng dấp còn có chút chưa tỉnh ngủ.

Có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, nam sinh quơ quơ căn cứ chính xác trên cổ: "Đồng học Xin chào, ta là tình nguyện viên đại học XX, phụ trách

tiếp đãi học sinh mới , xin hỏi bạn là sinh viên của trường chúng tôi sao?" Nói xong, còn chỉ chỉ xe của trường học dừng cách đó không xa.

Diệp Dĩ Mạt nhú mày, nhếch miệng lên đường cong vui thích, mọi người phải hiểu cô là loại lâm lý của gái già, rõ ràng cũng có thể làm giáo viên của bọn họ, lại bị nhận làm là học muội, loại cảm giác này, không phải là bình thường đâu.

Diệp Dĩ Mạt cúi đầu nhìn qua một thân trang phục của mình, áo phong màu trắng, quần jean màu sáng, về phần giày nha, ra bên ngoài, giày dép cao gót cái gì, dĩ nhiên là có thể miễn là miễn, cộng thêm ngoan ngoãn buộc tóc thắt bím đuôi ngựa cùng kiểu dáng ba lô đơn giản, nhìn quả thật thật giống sinh viên. Nhưng là, mặc dù cô ăn mặc trẻ tuổi, gái già gần tuổi băm và cô gái non nớt mười bảy mười tám tuổi, vẫn có khác biệt chứ? Vị bạn học này, xem chừng bị cận, không có đeo mắt kính? Diệp Dĩ Mạt nhạo báng trong lòng.

Nhường nhường mày, Diệp Dĩ Mạt cười nói: "Trường học các cậu sớm như vậy đã khai giảng rồi sao?" Lúc này mới đầu tháng tám mà, thế nào lại sớm như vậy?

Nam sinh có chút ngượng ngùng hời đáp: "Năm nay quân huấn vào mùa hè, cho nên học sinh mới đầu muốn trình diện trước, trước khi tiến hành quân huấn."

A ~ Diệp Dĩ Mạt sáng tỏ gật đầu, năm đó họ quân huấn phải đi trong quân doanh thật, phơi nắng đến đen choay, học sinh thời nay đã hạnh phúc rất nhiều, đầu là ở trong trường học giậm chân tại chỗ luyện một chút đội hình thôi.

"Thật ngại quá, tôi không phải là sinh viên mới của trường học các cậu." Không chỉ là không phải sinh viên mới, cô đã tốt nghiệp nhiều năm rồi.

Chỉ là lời này cô không nói ra miệng, như vậy vô tình đã kích ánh mắt của một thiếu niên thời kỳ trưởng thành, đó là chuyện không tha thứ được.

"A, như vậy à, vậy thật xấu hổ rồi, quấy rầy ~" nam sinh mặt đỏ hồng lên, có chút xấu hổ mà hướng Diệp Dĩ Mạt cười cười, liếc vội vàng hướng bạn học bên kia chạy đi rồi. Cách thật xa, Diệp Dĩ Mạt còn có thể nghe được tiếng bọn họ cười đùa giòn.

Thật là tuổi trẻ mà~ Diệp Dĩ Mạt luôn luôn không thêm để ý tuổi cũng không khỏi hơi xúc động, thời kỳ vui chơi tùy ý trong lúc vô tình đã sớm cách chúng ta đi xa rồi, cô sớm qua thời kỳ không câu nệ tuổi tác rồi sao.

Khó được lúc buồn bã tuổi xuân cô giáo Diệp lập tức bị một tiếng cao vút ‘chết đầu muốn yêu’ cho gọi trở lại, được rồi, cô nên suy tính đổi lại tiếng chuông rồi.

"Alo, doanh trưởng Tất, có chuyện gì sao?"

"Cô đang ở đâu vậy? Tôi đang ở bên ngoài trạm xe lửa." Âm thanh Tất Tử Thần có chút thở gấp, ước chừng là vội vàng chạy tới.

"À?" Diệp Dĩ Mạt sững sờ. Đây là người nào bán cô rồi?

"Alo? Đang nghe sao? Tôi đang ở bên ngoài, đến thì gọi điện thoại cho tôi nhé." Tất Tử Thần chống nạnh đứng ở bên cạnh xe jeep, sáng nay liếc nhận được điện thoại của Lý Thụy, nói đại khái chị anh buổi trưa sẽ đến, nhờ anh chăm sóc thật tốt. Kết thúc đại hội tổng kết Tất Tử Thần lập tức vọt tới, nhìn vẻ này hẳn không có trễ.

"À? A, tôi đang ở tại trạm xe, lập tức ra ngoài." Diệp Dĩ Mạt vừa nói xong đi ra bên ngoài, ánh mắt cũng không tự chủ nhìn lại chung quanh, có chút khẩn trương, cũng có chút, có chút không biết làm sao. Vốn là nghĩ tới tìm chỗ ở sửa soạn một chút rồi mới đi gặp anh, hiện tại anh theo sát cô nói, anh ở bên ngoài đợi cô, đây không phải là ‘đánh người trở tay không kịp’ trong truyền thuyết sao?

Mới vừa đi ra cửa, Diệp Dĩ Mạt liếc chú ý đến chỗ Tất Tử Thần đứng. Muốn không chú ý cũng khó, một chiếc xe Jeep quân dụng màu xanh biếc như vậy, bên cạnh là quân nhân, đồng phục tác chiến màu xanh biếc bên trên còn lộ vẻ phong trần, anh chỉ là dạng tùy ý đứng ở đằng kia, rồi lại so

với cái kia cố ý bày đi ra tư thế càng để cho người ta không dứt ra ánh mắt đi.

Diệp Dĩ Mạt chỉ gặp qua bộ dạng anh mặc thường phục, mặc quân trang thật đúng là lần đầu thấy. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân quân trang anh tuấn, gương mặt tuấn tú của anh so với lúc trước có vẻ cường tráng không ít, chỉ là dừng chân mà đứng, khí thế đàn ông bức người lại không chịu nổi. Một đôi tròng mắt đen hơi có chút nóng nảy, cũng đang thấy cô một khắc kia, ngược lại đầy tràn nụ cười.

Diệp Dĩ Mạt chợt liên dừng bước, cách đám người đông đúc, anh cười tươi sáng một tiếng, con người như mực, mang theo một nụ cười, nhưng mà lại như là sao rơi từ phía chân trời xẹt qua, thẳng tắp nện vào trong lòng của cô, ‘thình thịch, thình thịch, thình thịch’, từng phát từng phát, mạnh mẽ có lực.

Diệp Dĩ Mạt chợt nghe âm thanh hoa nở, hoa nở sum xuê, qua một đám người, đầu bù không được người nọ nhàn nhạt cười nhẹ một tiếng.

Thì ra là, đây chính là cảm giác động lòng.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 17: Mặt trời mọc

Xa xa, người ra người vào tấp nập, Tất Tử Thần liếc mắt liền thấy được cô. Như có thần giao cách cảm vậy, đầu tiên nhìn, liền thấy cô.

Một thân áo phong đơn giản, giày thể thao màu trắng cùng quần jean màu sáng, còn đôi mũi lười trai màu cafe trên đầu, làm cho người ta thấy thoải mái tự nhiên hào phóng, ở nơi ngày hè chói chang này, cũng khiến người giống như mát mẻ hơn không ít.

Ước chừng là ánh mặt trời quá chói mắt, cách thật là xa, đã nhìn thấy mắt cô giống như tiểu holly đang híp lại, miệng không biết lầm bầm oán trách những thứ gì ở đây.

Thấy cô giương mắt nhìn, anh cũng chỉ là theo thói quen mỉm cười, lại thấy trong nháy mắt cô giật mình đứng ở nơi đó, vẻ mặt ngờ ngác không biết nghĩ cái gì, mặt bị mặt trời phơi có chút đỏ hồng thấy đáng yêu làm sao. Nha đầu này, chẳng lẽ phơi nắng đến chóng mặt?

Cũng không phải là phơi nắng đến chóng mặt, chỉ là bị khuôn mặt tươi cười của doanh trưởng Tất quá mức tuần lãng làm cho say nắng mà thôi. Người đàn ông mặc đồng phục, còn lộ ra nụ cười lúm đũng tiêng ‘quyến rũ’ như vậy, cô giáo Diệp rất không chịu thua kém, nhìn không chớp mắt.

Làm bộ xoa xoa mồ hôi trên gương mặt, Diệp Dĩ Mạt không biến sắc thu hồi ánh mắt, cố đè xuống nhịp tim chột đập mạnh, hít thở sâu một hơi, mới cất bước đi về phía anh. Người này, là vợ vĩ tới đón cô chứ? Trên mặt mang nụ cười dịu dàng, để cho người ta đầu sinh lòng kiêu diễm.

Nở nụ cười sáng lạn, Diệp Dĩ Mạt đi tới bên cạnh anh." Doanh trưởng Tất, làm sao anh biết thời gian tôi đến vậy?"

Đi tới trước mặt, ngưỡng mặt lên nhìn anh, mới phát hiện anh một thân phong trầ. Mặc đầg phục huấn luyện to lớn trên người, dáng dấp cao lớn kiên cường bản lĩnh càng lộ vẻ tuấn, trên trán còn có m òhôi đen tuyền, vừa nhìn là biết mới vừa từ trong sân huấn luyện ra.

Tất Tử Thầ đoán chừng là nhìn thấu nghi ngờ trong ánh mắt cô, vô tình cười cười, giải thích: " Diễn tập mới vừa kết thúc sáng sớm hôm nay, buổi sáng không biết mở tổng kết, không còn kịp thay quần áo nữa liề ra tới đón cô." Lý Thụy gọi điện thoại, không còn sớm không muộn, vừa lúc hội nghị kết thúc.

"Ừm, hiểu." Diệp Dĩ Mạt nhàn nhạt cười một tiếng, hôm nay đi giày thể thao, chênh lệch chiề cao liề hiện ra, đàn ông tuấn dật cao lớn, hòa lẫn mùi cỏ xanh cùng m òhôi, trên mặt trắng trẻo tuấn tú không bởi vì có m òhôi cùng bụi bậm mà có vẻ chậ vật không chịu nổi, ngược lại bộc phát có vẻ anh tuấn bức người.

"Đi thôi, tôi dẫn cô trở về doanh trại trước đã." Tất Tử Thầ rất tự nhiên nhận lấy ba lô trên lưng cô, ném vào chỗ ng ẩ phía sau.

Diệp Dĩ Mạt cũng không có khách khí, mở cửa xe tiến vào chỗ ng ẩ, mặt trời Nam Kinh này, không thể không nói, không phải người bình thường có thể chịu đựng được .

"Ăn cơm trưa chưa?"

"Còn chưa có." Diệp Dĩ Mạt nghiêng mặt sang bên nhìn anh, đầu nói đàn ông mặc quân trang cực kỳ có mùi vị, không thiếu phụ nữ còn gọi mình là gái nghiện người mặc đầg phục. Nhưng Diệp Dĩ Mạt vẫn xem thường, cho tới hôm nay mới phát hiện, thì ra là, nhiề người mê như vậy, vẫn có chút đạo lý.

Tối thiểu, người trước mắt này, cũng làm người ta rất muốn ăn, ừm, muốn ăn. Cô thật đói bụng. . . . .

"Chờ một chút, sau khi về đến doanh trại cất đồ, r ẩ đi nhà khách ăn cơm trưa thôi."

Diệp Dĩ Mạt thật ra thì rất muốn hỏi, tại sao cô lại muốn đi xa xôi như vậy, không ở thành phố lại không ngừng cố tình chạy đến chỗ bộ đội ở đây? Nhưng là, chống lại đôi mắt mỉm cười của anh, có vấn đề gì cô cũng nuốt xuống. Chẳng lẽ, đây chính là nam sắc mị hoặc?

Đọc theo đường đi tùy ý hàn huyên ít chuyện, thời gian thật cũng không cảm thấy trôi qua chậm. Đã đến nơi đóng quân của Tất Tử Thần. Lính trinh sát đứng ở cổng thẳng lưng giờ tay chào, khiến Diệp Dĩ Mạt ngẩng ở trong xe cũng không khỏi uốn thẳng lưng.

Khi Tất Tử Thần thay anh làm thủ tục ghi danh, Diệp Dĩ Mạt rất hữu hảo hướng về phía trẻ tuổi lính trinh sát mỉm cười, lại làm cho người ta mặt đỏ ửng.

Thật đúng là xấu hổ mà, cô giáo Diệp quan sát tuổi lính trinh sát này cùng nam sinh trong lớp không xê xích bao nhiêu, nhiều lắm là bộ dạng mười tám mười chín tuổi, gương mặt đen nhánh tràn ngập ngây thơ, cũng đã mặc quân trang trong người, bảo vệ quốc gia.

Tất Tử Thần giờ lên ba lô, dừng xem ba lô không lớn, đồ bên trong cũng không ít, trướng phình, cũng đủ nặng. "Đi thôi, trước tiên để đồ vào phòng làm việc của tôi đã, sau đó dẫn cô đi ăn cơm." Tất Tử Thần rất là tự nhiên đi ở bên cạnh Diệp Dĩ Mạt, tuấn nam mỹ nữ, vốn là dễ dàng hấp dẫn ánh mắt người khác, huống chi là ở trại lính căn bản đều là đàn ông này, bất thành lình xuất hiện một cô gái thanh tú như vậy, sao lại không đem toàn bộ ánh mắt tất cả mọi người đều hấp dẫn tới?

Đoàn trưởng Trương đang đứng ở cửa sổ hút thuốc không dám tin xoa xoa khoe mắt, bố nó, ông không nhìn lầm chứ? Người mang theo vị cô gái đi tới, là tiểu tử Tất Tử Thần kia chứ? "Lão Triệu lão Triệu, ông qua đây nhanh lên!" đoàn trưởng Trương vội vàng kêu chính ủy, cuộc sống chiến sĩ này là do chính ủy trông nom, lão Triệu người vội vàng cái gì!

Chính ủy Triệu đang ngẩng uống trà, bị đoàn trưởng thúc giục gấp rút như vậy, thiếu chút nữa bị sặc, nhéo lông mày rất là bất mãn đi tới cửa sổ, nói lầm bầm: "Lão Trương người làm gì thế à? Ta đây đang uống trà !" Sau khi ăn xong cần phải nghỉ ngơi!

"Lão Triệu người mau tới đây cho ta!" Đoàn trưởng một gấp gấp, giọng nói quê hương cũng nhô ra, một đôi mắt tựa như bốc lửa nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, giống như chớp mắt một cái thì người bên ngoài sẽ biến mất dạng.

Chính ủy Triệu vào lúc này cũng cảm giác được bạn nổi khố có điểm không thích hợp, lửa này tức bốc lên có phải quá nhanh không. Chậm rãi chuyển đến cửa sổ, mắt nhìn theo ngón tay chỉ, vừa nhìn đã không nhìn nổi nữa, tiểu tử Tất Tử Thần này, rốt cuộc biết đem cô dâu mang tới cho ông nhìn một chút!

Chao ôi, làm chính ủy không dễ dàng mà! Trừ phải quản đoàn trưởng này tính khí giống như thùng thuốc nổ, còn phải quản một nhóm lớn phía dưới mắt mờ chuyện lớn cả đời nữa! Chính ủy là ông cũng sắp thành bà mỗi r ồi, ông dễ dàng lắm sao! Tất Tử Thần này chính là phần tử ngoan cố, rõ ràng mặt dài đào hoa, cốt tình một cô dâu cũng không lừa tới, đây không phải là ném vào mặt doanh pháo binh trình sát bọn họ sao! Cũng bởi vì cái này, ông một cùng hội các lão gia giúp nói chuyện kết hôn, mỗi một người đều cùng Tất Tử Thần nói chuyện, lớn lên như vậy cũng không người muốn, bọn họ loại cao lớn thô kệch này, gấp cái gì!

Lần này tốt lắm, Tất Tử Thần cuối cùng là cưới được nàng dâu r ồi, nhìn hội các lão gia phía dưới kia còn lấy cái gì làm bìa đỡ đạn!

"Đi đi đi, xem náo nhiệt đi!" đoàn trưởng Trương hào hứng bừng bừng, tắt thuốc lá r ồi đi ra ngoài.

Lão Triệu dở khóc dở cười, để cốc xuống đuổi theo sát. Có náo nhiệt không nhìn, kẻ ngu!

"Đợi đã nào...!" đoàn trưởng Trương thẳng gấp, nghiêng đầu hỏi "Tiểu Tất có phải có một em gái không vậy?" Hay là em gái của tiểu tử đó đến thăm, có thể không dễ chơi đâu ~

Chính ủy Triệu cũng cau lông mày suy nghĩ sâu xa, con gái nhà quân trưởng Tất, năm nay nên lên cấp 3 chứ? Nhìn tuổi, hơi giống mà~ đi, hay là đi xuống xác nhận đi ~

Diệp Dĩ Mạt vẫn là lần đầu tiên vào phòng làm việc như vậy, đơn giản đến không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung nữa, ba cô trên bàn sách còn bày tấm ảnh gia đình nữa, nơi này của Tất Tử Thần, trừ một mô hình xe bọc thép, thế nhưng không có những thứ trang trí khác.

"Đi thôi." Đem ba lô của Diệp Dĩ Mạt vào cái ghế một bên, Tất Tử Thần mở miệng nói. Đã hơn mười hai giờ, ng ửi xe cho tới trưa, cũng sẽ đói bụng.

"Ừm." Diệp Dĩ Mạt ngoan ngoãn nghe lời, ngửa mặt cười một tiếng. Thật đói thật đói mà, vừa đói bụng li ền đẹp xuống.

Tất Tử Thần bật cười, cách ăn mặc này, cộng thêm khuôn mặt tươi cười ngu ngơ này, người khác không biết chuyện, nói không chừng thật sự cho rằng anh lừa lấy thiếu nữ vị thành niên đấy.

Đi trên đường, Diệp Dĩ Mạt vẫn mỉm cười, trong lòng lại sắp nội thương, đây rốt cuộc có xa lắm không vậy? Cô không muốn trở thành động vật quý hiếm bị đi thăm đâu! Xem chừng vị bên cạnh này cũng là nhân vật phong vân đi, nếu không sao có nhiều người dừng lại cùng anh chào hỏi như vậy chứ? Cấp bậc thấp này nhìn thấy trưởng quan chào hỏi thì cũng thôi đi, còn có đồng cấp thậm chí cao cấp cũng muốn tới đây để chào hỏi nữa, thuận tiện hướng về phía cô ‘hữu nghị’ mà ‘sáng tỏ’ cười một tiếng nữa?

Bỏ đi những thắc mắc trong đầu! Cô thừa nhận làm lính phong cách được, nhưng là có thể hay không không cần cũng hướng về phía cô lộ ra nụ cười mập mờ như vậy! Cong khéo miệng còn lộ má lúm đồng tiền, quá thật sự quyến rũ!

Còn gì nữa không, cô cùng Tất Tử Thần, thật. . . . . Có lẽ là không có gì chứ? !

"Có mệt hay không?" Tất Tử Thần khẽ nghiêng người hỏi. Từ khi anh biết cô sẽ đến Nam Kinh, anh đã suy nghĩ, chờ nha đầu này đến Nam Kinh rồi, làm như thế nào mới có thể ở lâu cùng cô mấy ngày. Dù sao kỷ niệm ngày thành lập trường cũng chỉ có thời gian hai ngày, nếu là cô thật tới đưa

chút đờ, nhiệm vụ này của lão mẹ, anh thế nào hoàn thành đây? Hơn nữa, có mấy lời, anh còn đợi lúc không có người nói với cô nữa, cái này nếu chỉ thấy mặt một lần, anh muốn đi nói với tường à?

Không ngờ tiểu tử Lý Thụy này lại thối hiệu như vậy, chẳng những đem tất cả hành tung đầu chi tiết của chị mình đưa đến, còn dạy anh một chiêu thế nào đối phó với chị mình. Tiểu tử này, thật đúng là đủ ăn cây táo rào cây sung, chỉ là, anh thích.

Lý Thụy nói rồi, chị anh nhìn thì giống như mảnh hổ, thật ra thì lại giống con cừu nhỏ, dễ khi dễ cực kì. Dĩ nhiên, Lý Thụy cũng cường điệu, chớ nhìn anh giống như vẫn luôn bị chị anh khi dễ, này thực tế đầu là giả bộ thôi, anh đâu nhường cho chị gái cả, ai bảo đàn ông tối không đấu cùng phụ nữ chứ? Ừm, đây là nguyên văn lời nói của Lý Thụy .

Lý Thụy yêu sách, chị anh thật ra thì rất lười, nếu có người giúp cô thời điểm quyết định, chính là cô tuyệt đối lười phải động não . Cho nên anh Thần à, anh phải ở lúc chị em làm ra quyết định trước tiên liền đem chị ấy lừa gạt đến chỗ anh đi, quyết định gian phòng kia, chị ấy liền lười phải dời chỗ rồi, chuyện này không phải thành sao?

Ừm, Lý Thụy lúc nói lời này, cười đến có chút thâm ý. Đầu là đàn ông Tất Tử Thần đại khái nghe rõ, trong lời nói ‘ha ha’, thật có thâm ý khác.

Ngẩng mặt lên nhìn anh, Diệp Dĩ Mạt cười lắc lắc đầu: "Không có gì mệt, trên đường ngủ một giấc là đến nơi." Cũng không phải là ngủ ba mươi mấy bốn mươi mấy tiếng đồng hồ, có cái gì mệt. Nhớ năm đó lúc học đại học, cô hăng hái , một người đeo túi xách đi lên xe lửa Vân Nam Lệ Giang , đó mới là đi chung đường dài đằng đẳng đấy.

"Đi thôi, để cho cô biết thức ăn bộ đội chúng tôi là cái mùi vị gì." Tất Tử Thần nói giỡn, nhìn mặt cô nụ cười sáng rõ, anh liền xuất phát từ nội tâm mà nghĩ muốn trêu chọc nha đầu này, nhìn cô bộ dạng cau mày uất ức giờ chân, Ấc, đầu sẽ làm người ta tâm tình rất tốt a ~

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 18: Mặt trời mọc

"Đến rồi." Tất Từ Thần đẩy cửa ra, dẫn Diệp Dĩ Mạt đi vào căn tin. "Đoán chừng không có gì để ăn nữa, tôi đi trước xem một chút, xem còn những gì."

"Ừm." Diệp Dĩ Mạt cong khóe mắt gật đầu, hiện tại chỉ cần cho cô cơm ăn, muốn cô nói gì đâu được. Sáng sớm ra đi bụng không đói lắm, cô liền ăn nửa cái bánh bao hấp, sữa đậu nành tự dì Trần làm cô cũng không uống..., lúc ngồi xe lửa mang theo hai túi bánh bao, kết quả ngồi bên cạnh cô có em nhỏ, lúc chơi cùng cô đã cho hết rồi.

Trên xe lửa bữa trưa lại khó ăn còn đắt chết, Diệp Dĩ Mạt vừa nghĩ dù sao cũng một buổi sáng, chống đỡ tí là trôi qua rồi, ai biết vừa đến trạm xe liền nhận được điện thoại của doanh trưởng Tất, cô còn chưa kịp tìm nơi lấp đầy bụng !

"Cô ngồi xuống trước đã, rồi tôi mang cơm đến." Tất Từ Thần dẫn cô ngồi vào chỗ ngồi trong góc, cũng hơn một giờ, trong phòng ăn căn bản là không có mấy người, chỉ là còn mở cửa nhỏ, chờ những chiến sĩ vội vàng huấn luyện quên ăn cơm.

Diệp Dĩ Mạt cũng là có thói quen ăn cơm quán, khi còn bé đi theo ba ăn cơm đơn vị, sau lại biến thành ăn ở trường học, lần ăn này liền được ăn ở đây. Chỉ là ngược lại cô chưa từng tới phòng ăn bộ đội, gọn gàng sạch sẽ, so với trường học các cô nhìn cũng không biết nghiêm chỉnh huấn luyện bao nhiêu. Nhìn bóng lưng đàn ông cao lớn, Diệp Dĩ Mạt bất tri bất giác liền mỉm cười, ánh mắt điểm một cái, rơi vào trên người anh, ấm áp mà mềm mại.

"Tôi thấy thức ăn cũng lạnh, để cho ban cấp dưỡng hỗ trợ nấu bát mì, cô ăn mìthôi." Một tay bung tô mì sợi, một tay cầm bữa ăn, Tất Tử Thần ngẩng vào đối diện cô.

Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng nhận lấy tô mì, trên mặt rất đơn giản trái cà chua và trứng, màu đỏ trái cà chua cộng thêm màu vàng trứng gà, còn có mấy cây màu xanh lá cây hành lá, không thể nói nhiều tinh xảo mỹ vị, nhưng ở lúc này, đối với Diệp Dĩ Mạt mà nói, cũng giống như cực phẩm mỹ vị.

Tất Tử Thần nhanh chóng cầm chiếc đũa lên bắt đầu dùng cơm, anh cũng là từ sáng sớm đến bây giờ cũng chưa có ăn, đã sớm đói không chịu được. Còn nữa, ở trong bộ đội cùng ra bên ngoài, với anh mà nói cũng là hai loại cảm giác khác nhau. Vừa mặc vào thân quân trang này, từ trong lòng liền dâng lên một dòng phóng khoáng, nói đúng không câu nệ tiểu tiết cũng tốt, nói là tác phong đàn ông cũng tốt, dù sao không có nhiều cố kỵ như vậy, ăn cơm cũng là tốc độ cực kì.

Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Thần đã cùng nhau ăn cơm một lần, trong ấn tượng, người đàn ông này dịu dàng nho nhã, mặc dù từ cử chỉ có thể thấy được quân nhân quả cảm, nhưng là cô vẫn hay nghĩ, nếu như anh là Tướng quân, cũng nên là tướng danh nho.

Người đàn ông trước mắt này, bên trên gương mặt tuấn dật còn treo một mối phong trần, mới vừa rồi đi đến phòng làm việc cũng không nhớ đến lau mặt, đoán chừng là đói bụng lắm, món ăn lạnh lẽo cơm lạnh lẽo cũng ăn ngon lành. Đường cong gò má cường tráng theo động tác nhai lúc lên lúc xuống, để cho cả người anh đều nhìn cực kỳ chân thật. Diệp Dĩ Mạt không nhịn được muốn lấy tay thăm dò gương mặt một chút, như luồng trước loại nóng bỏng.

Tất Tử Thần bới vài miếng cơm, thấy người đối diện một chút động tĩnh cũng không có, không khỏi ngẩng đầu hỏi "Ăn không quen sao? Nếu không tôi sẽ đi ra ngoài mua cho cô?" Cô gái nhà người ta ăn cái gì dạy anh là biết, giống như Diệp Dĩ Mạt như vậy, vừa nhìn chính là được nuông

chỉ ở trong nhà, cái gì anh chăm sóc được thì nên chăm sóc đi, dù sao cũng không phải là chuyện lớn gì.

Diệp Dĩ Mạt nhìn anh, trên mặt bụi bặm đã sớm bị mồ hôi hóa thành từng cái vạch đen, lãnh cơm lạnh món ăn lạnh trước mặt cũng ăn được ngon như vậy, bình thường trôi qua nhất định rất vất vả chứ? Không biết thế nào, trong lòng cô liên tục có chút chua, không nhịn được hạ thấp âm thanh hỏi "Nếu không anh ăn mì chứ? Tôi ăn không vô nhiều như vậy." Dầu gì cũng nên chịu chút nóng, tiêu hao năng lượng lớn như vậy, nếu mà ăn ít, thân thể này thế nào chịu nổi?

"Tôi ăn không hết nhiều như vậy." Diệp Dĩ Mạt cắn môi, không biết làm sao mở miệng, bát này vừa nhìn chính là cho đàn ông lượng vận động cực lớn dùng mà, giả bộ cho cô thì cũng đủ cho cả ngày đó. Đợi lát nữa ăn không hết lãng phí, có thể hay không chịu phân xử kỷ luật? Diệp Dĩ Mạt 囧囧.

"Cô cứ ăn trước đi, ăn không hết tôi ăn cho." Tất Tử Thần nhìn tô mì một cái, không chút suy nghĩ nói. Mì này phân lượng quả thật hơi lớn, ban cấp dưỡng đoán chừng cũng chưa đặc biệt làm mì sợi cho con gái như vậy, không nắm bắt được độ.

Nói xong lời này, hai người ngược lại đầu ngo ngẩn, cái này, có chút quá thân mật chứ? Chỉ là, cơm này anh đã ăn rồi, coi như hiện đối với anh, cũng không còn bao nhiêu sự khác biệt. Hơn nữa, anh ăn đi còn dư lại, cùng anh ăn cơm thừa, cái vấn đề này người nào ăn nước miếng của người nào, có chút không giống nhau ~

Tránh ánh mắt, ăn tất cả .

Chỉ là, Diệp Dĩ Mạt trên mặt dần dần tản mát đỏ ửng, anh nói lời này tự nhiên, không hề để ý bộ dáng, cô nếu là nói gì, thì ngược lại làm kiêu. Không thể không nói, bát mì này bên ngoài không tệ, mùi vị cũng rất tốt. Nhưng là, vừa nghĩ tới lời anh mới vừa nói, ở trước mặt Diệp Dĩ Mạt cho mì vào trong miệng cũng không dám cắn đứt, tất cả đều là ngay ngắn nuốt, cái này có chút khó cho cô, chiến sĩ ban cấp dưỡng đoán chừng đều là

người thành thật, vất vả này cũng dùng lực đặc biệt nên đặc biệt dài, một hơi muốn hút tới đáy, cũng phải cần có chút bản lĩnh.

Cô mới ăn gần một nửa, đối diện Tất Tử Thần đa đem tất cả thức ăn giải quyết xong, xem ra là cực đói rồi, nếu không anh nhất định sẽ đợi cô ăn xong mới dừng đĩa, tựa như lần trước như vậy, cảm giác thân sĩ chăm sóc nữ sĩ.

Mặc dù trong bát còn dư lại nhiều như vậy, nhưng là cô luôn luôn ăn không nhiều lắm, hôm nay vừa tình huống đặc biệt, đói hơi quá, ngược lại ăn nhiều hơn bình thường.

Tất Tử Thần thấy cô do dự cắn chiếc đĩa, bộ dạng muốn dừng lại lại không tốt ý tứ, khóe miệng không khỏi giương nhẹ: "Không ăn được sao?" Ăn không vô cũng không cần miễn cưỡng, dù thế nào đi nữa anh cũng vậy. Cũng không ăn no.

"Ừm, ăn không hết rồi." Diệp Dĩ Mạt ngượng ngùng gật đầu, nhẹ nhàng để đĩa xuống, "Hơi nhiều đấy." Còn dư lại hơn nửa nhiều như vậy, ban cấp dưỡng trưởng lớp có thể hay không xông lại cùng cô liều mạng?

"Ừm." Một tiếng, Tất Tử Thần liếc rất là tự nhiên nhận lấy chén, rút ra đôi đũa mới vừa rồi đã dùng qua, ở bên trong ánh mắt kinh ngạc của cô, bình tĩnh nâng sợi mì ăn.

Đảng cùng quốc gia giáo dục anh, không thể lãng phí lương thực. Tất Tử Thần lạnh nhạt giương mắt, mặt không đổi sắc nói: "Không thể lãng phí."

Diệp Dĩ Mạt ghen hờn, cô hiểu,, cô vẫn luôn hiểu được. Từ nhỏ đã nhớ tới 'cày đồng đang buổi ban trưa, mồ hôi thánh thót như mưa ruộng cày', cô có thể không hiểu không? Nhưng là, thật không có quan hệ sao? Cô ăn còn dư lại. . . . . Còn tưởng rằng anh chỉ nói là nói đùa thôi. . . . .

Tất Tử Thần nhú mày, không nói chuyện nữa, chuyên tâm ăn mì. Diệp Dĩ Mạt cũng không tự nhiên là người dài dòng, mặc dù trên mặt còn có chút không được tự nhiên, nhưng là dù sao là anh ăn nước miếng của cô,

cũng không phải là cô ăn nước miếng của anh, cùng cô quan hệ không lớn chứ?

Được rồi, cô giáo Diệp thừa nhận, thật ra thì cô hay tự an ủi mình. Đối tượng hẹn hò quan hệ hơi mờ ám, trưởng bối hai nhà thái độ mập mờ, còn có cái kia mặc dù không thể nói thiết tha nhưng là cũng tỏ vẻ ra là thái độ tích cực, Diệp Dĩ Mạt nếu còn không nhìn ra chút gì, đó chính là thật sống uổng phí đã nhiều năm như vậy.

Người cũng gần tuổi băm, nếu là còn tưởng rằng một người đàn ông sẽ không duyên vô cớ mà đối với mình, như vậy cũng nên trùng tạo lại rồi.

Thật ra thì, anh không rồi chứ? Diệp Dĩ Mạt nâng má, híp mắt ngẩn người. Nếu nói, thật ra thì cô cũng thật không nhỏ, Tiểu Hàm cũng bị anh Chu ăn gât gao rồi, phải biết, Tiểu Hàm so với cô còn nhỏ ba tuổi đấy. Từ từ luôn luôn không có định tính hôm nay cũng ngọt ngọt ngào ngào, vừa đến nghỉ hè là cô ấy đã cùng bạn trai nhiếp ảnh gia đi ra ngoài sưu tầm dân ca rồi; cô giáo Tiểu Từ lớn hơn cô một tuổi, đã sớm trải qua chính là mẹ của một bảo bối.

Ai, trừ thờ dài một câu, Diệp Dĩ Mạt không biết nói thế nào nữa, người cùng người, còn là có sai biệt đó ~

Đang suy nghĩ, trên đỉnh đầu chợt nhô ra một bóng ma to lớn, Diệp Dĩ Mạt kỳ quái ngẩng đầu lên, lại thấy đến hai người cười đến mặt nở hoa —— một lòng quan tâm các chuyện lớn hôn nhân của chiến sĩ ‘lão đại mai mối’ Chính ủy Triệu và người mới nghĩ xem náo nhiệt đoàn trưởng Trương.

Được rồi, hai người này thật ra thì đã sớm ở trong góc đối diện nhìn đã lâu rồi, chỉ là không dám khẳng định cô gái thanh tú này rốt cuộc là em gái Tiểu Tất hay là bạn gái, không thể tùy tiện ra tay. Mãi cho đến khi thấy Tiểu Tất không hề ác cảm bùng phát mà của cô gái kia lên, lão Triệu cùng lão Trương mới dám lộ đầu —— này anh trai đối với em gái lớn như vậy, thân cận cũng nên có mức độ chứ?

"Tiểu Thất à, ăn cơm hả~" vừa nhìn chính là Chính ủy Triệu làm công việc hậu cần cười thành một đóa hoa, rất anh em vỗ vỗ bả vai Thất Tử Thần, nháy mắt mấy cái, nhú mồm nói: "Bạn gái?"

Lưng hùm vai gấu đoàn trưởng Trương ngược lại tương đối hàm súc, hướng về phía Diệp Dĩ Mạt cười cười, lên tiếng chào: "Cô gái, đây là tới thăm bạn trai hay sao?"

Diệp Dĩ Mạt 囧, vì sao hai vị này từng chữ cô đều nghe hiểu được, nhưng lại khép lại mớ hồ của cô sao? Một nói bạn gái, một nói bạn trai, nhưng là hai người ý tứ hợp thành một, các người là một đôi một đôi!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 19: Mặt trời mọc

Đoàn trưởng Trương và Chính ủy Triệu hướng về phía ‘vợ chồng son’ lộ ra nụ cười vui mừng, nhìn Diệp Dĩ Mạt ㄟ càng thêm ㄟ. Đây rốt cuộc là ánh mắt gì ~!

Tất Tử Thần vội vàng một ngụm nuốt xuống đến sợi mì cuối cùng trong miệng, tùy ý lau miệng, hướng về phía hai vị thủ trưởng chào nói: "Chào Đoàn trưởng, chào chính ủy." Nói dứt lời, lại vội vàng đứng lên giới thiệu với Diệp Dĩ Mạt: "Tiểu Mạt, vị này là đoàn trưởng Trương, vị này là của Chính ủy Triệu của chúng tôi."

Cuối cùng, chống lại ánh mắt hiếu kỳ của hai vị thủ trưởng, Tất Tử Thần cũng không biết nói thế nào nữa, không thể làm gì khác hơn là giả vờ ho khan hai tiếng, muốn lừa gạt qua: "Con gái chiến hữu của ba tôi, Diệp Dĩ Mạt." Rõ ràng, âm thanh dằn dằn đi xuống.

Diệp Dĩ Mạt nhìn hai vị thủ trưởng, trong lòng cảm nhận sâu sắc được cảm giác gia đình. Vì sao nói như vậy? Người xem hai vị này nét mặt bất quá, rõ ràng cùng một dạng cưới con gái! Cùng cái vị luôn mặt đen trong nhà kia thật rất giống mà! Lúc ba cô vừa nhắc tới Tất Tử Thần, trên mặt cũng là loại muốn nói nhưng mà lại đè nén lại thế này!

Chính ủy Triệu lúc vừa nghe đến ‘con gái chiến hữu của ba’, mắt đã sáng giống như 200 cái bóng đèn, con gái chiến hữu đây! ! Cái gì gọi là con gái chiến hữu chứ! ! Muốn có việc gì, cách xa vạn dặm con gái chiến hữu, có thể tùy tiện treo đeo lợi suất ngàn dặm xa xôi đi thăm con trai của chiến hữu sao! ! !

Chính ủy Triệu vui mừng muốn chảy nước mắt, nhất định là ông trời đầu nhìn không nổi nữa, Tiểu Tất là đàn ông chất lượng tốt như vậy, quân

nhân ưu tú trong bộ đội, tại sao có thể vẫn không ai muốn đây? Không thể được! Xem đi xem đi, người ta làm lính, vẫn có cô gái chịu lấy đó! Còn là một cô gái xinh đẹp thanh tú như vậy!

Đoàn trưởng Trương híp mắt nhìn Diệp Dĩ Mạt đang yên tĩnh đứng một bên một chút, trong lòng thở dài, không hổ là lão thủ trưởng mà! Chiêu này hung ác, tìm một cô gái thanh tú hào phóng như vậy, Tiểu Tất dù là không thích cũng không thể nói ra lời cự tuyệt được! Hơn nữa theo ý ông, tiểu tử này có thể là đã động tâm trước ấy chứ, nhất định tuyệt đối là không ghét đâu. Nếu không, có thể vừa kết thúc li hôn lập tức xin nghỉ đi đón người? Nếu không, tham ăn sơi mì người ta ăn còn dư lại?

Chắc chắn, cô gái này dáng dấp tốt, mắt to mũi cao, sạch sẽ thoải mái, ngay cả ông lần đầu tiên gặp mặt cũng cảm thấy thích, đừng nói tiểu tử Tất Tử Thần này. Tiểu tử này vận khí không tệ ~

Chính ủy Triệu cười híp mắt nhìn hai người, trong lòng lại vui rạo rực. Hắc hắc, lúc này có người lớn trong nhà quan tâm, ông làm chính ủy cũng có thể dễ dàng một chút ~ này ‘gả’ một Tiểu Tất đi ra ngoài, ý nghĩa li hôn tiếp đó sẽ có vô số ‘Tiểu Tất’ tiếp bước nữa ~ vừa nghĩ tới sau đó nhận được cả đồng bánh kẹo cưới, Chính ủy Triệu rất muốn cười mà ~

"Tiểu Diệp này là tới thăm người thân đó à?" Trương đoàn trưởng hỏi rất có kỷ xảo, này là dò ‘hôn’, cũng không phải là tùy tiện nói một chút đâu, này người ‘hôn’, cũng không phải là tùy tiện ai cũng có thể làm .

Tất Tử Thần sao có thể không nhìn ra ý tứ của hai vị cấp trên, vốn là anh cũng không tính toán giấu giếm, chỉ là sợ nha đầu này không được tự nhiên thôi. Hôm nay thấy cô chỉ là cười mềnh mai, trong lòng cũng dần dần định xuống, rất rộng rãi mà cười nói nói: "Tiểu Mạt giúp mẹ tôi mang một ít đồ, thuận tiện tới tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường học cũ."

Diệp Dĩ Mạt âm thầm trừng mắt nhìn anh, cô nói ‘thuận tiện tới tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường học cũ’ lúc nào hả ? Người này thế nào lại nói sai sự thật như thế chứ? Chỉ là, ở trước mặt thủ trưởng anh, cô thật cũng sẽ không thất lễ, trên mặt vẫn nhàn nhạt nở nụ cười, đứng bình tĩnh ở

bên cạnh Tất Tử Thần, chợt nhìn lại, thật đúng là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho.

Chính ủy Triệu ý vị mà cười, vỗ vỗ bả vai Tất Tử Thần, rất là ý vị sâu xa chăm sóc nói: "Nếu như vậy, thì phải cố gắng hết sức làm người chủ nhà tận tình đấy, mang theo Tiểu Diệp đi chơi mấy ngày cho tốt vào ~" tiểu tử cậu, tốt nhất đừng đem con gái nhà người ta hù chạy, để cho lão già này còn phải thay câu quan tâm chuyện lớn cả đời!

". . . . ." Tất Tử Thần giật giật khoe miệng, chính ủy, anh có vẻ dọa người sao? Dẫu gì vừa nhìn anh cũng là người có văn hóa có kỷ luật có lý tưởng có khí tiết thanh niên ưu tú bốn có!

Được lãnh đạo thiết tha ‘quan tâm’, Diệp Dĩ Mạt thuận lợi vào ở tại sở chiêu đãi của quân khu, mặc dù cô chỉ tính là đề đề xuống đã, nhưng mà người ta quá nhiệt tình, làm lính cũng trực lai trực vãng, Chính ủy Triệu quảng xuống câu nói đầu tiên đi: "Tiểu Diệp, cô nhất định phải ở lại chỗ này thêm vài ngày, không thì chính là xem thường ta lão Triệu tôi!"

Chính ủy Triệu cũng đã nói như vậy, cô không biết xấu hổ mà bỏ đi sao! Diệp Dĩ Mạt có chút phát điên, may mà cô đến trước ba ngày, vốn là tính toán sẽ đi dạo sông Tần Hoài miếu Phu Tử một chút rồi mới đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, được, vào lúc này đem toàn bộ thời gian dùng để đi thăm bộ đội - con em nhân dân thao luyện!

Tất Tử Thần có chút buồn cười nhìn vẻ mặt nghiêm túc mím môi ngẩng ở trên giường ngẩn người, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Tiểu Mạt, Hợp mặt của các cô đi làm sao?" Người này cũng không nói tiếng nào gần nửa canh giờ rồi, không biết còn tưởng rằng cử chỉ điên rồ rồi. Khụ khụ, gọi cô giáo Diệp cái gì, quá phân biệt mà. Nếu ba mẹ, thủ trưởng đều ủng hộ, anh thân là quân nhân, tại sao có thể không thi hành lệnh cấp trên đây?

Chính ủy Triệu nói đúng, cô vợ này là muốn mình giải quyết, không thể trông cậy vào người ta ngã vào được ~ cho nên, Tất Tử Thần, gánh nặng đường xa, phải trong mấy ngày nay đem người bắt lại!

Diệp Dĩ Mạt nghe được câu hỏi, không khỏi yếu ớt ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ "Doanh trường Tất, tôi ở đây thì có thể làm gì?" Xem các anh huấn luyện? Hay là đi ban cấp dưỡng giúp một tay? Cô cũng không phải là người thân, chỉ là tới đưa mấy lọ rau muống! Mặc dù trai đẹp bỏ mắt, nhưng là bỏ mắt cũng không thể ăn thay cơm! Cô còn muốn đi đến miếu Phu Tử ăn vật đấy!

Hôm nay khỏe không, bốn ba 2-3 tiếng mới đi từ nội thành trở về được, đây rốt cuộc là muốn loại nào!

Tất Tử Thần cũng có chút chột dạ, Chính ủy Triệu bọn họ hiểu lầm, hơn phân nửa nguyên nhân vẫn là anh chưa nói rõ ràng, anh đã nói câu con gái chiến hữu cũ của ông cụ, phía sau cũng không thêm một câu 'chỉ là bạn bè bình thường'. Ai ai, cũng không phải anh không ngờ, chỉ là anh cảm thấy, bây giờ nói như vậy, chờ sau này lúc phát bánh kẹo cưới giải thích rất phiền toái. Mặc dù nói quan hệ của bọn anh bây giờ quả thật không phải như đám người Chính ủy Triệu bọn họ nghĩ, nhưng mà về sau nhất định là như vậy, khả năng hành động của Tất Tử Thần anh chẳng lẽ còn cần hoài nghi sao?

Cho nên, tới tới lui lui giải thích này, rất phiền toái, hãy để cho bọn họ hiểu lầm đi. Dù sao nói không chừng hai ngày nữa quan hệ này sẽ có thay đổi to lớn thì sao.

"Có phải là cô cảm thấy nhàm chán, ngày mai tôi đưa cô đến trường học cũng được. Chính ủy Triệu bọn họ nói như vậy, cô cũng không nên coi là thật." Tất Tử Thần lấy lui làm tiến, nói như vậy.

Vừa nghe anh nói như vậy, Diệp Dĩ Mạt méo miệng buồn bã: "Tôi sợ Chính ủy Triệu làm thật!" Vừa nhìn Chính ủy Triệu chính là ánh mắt rất sắc bén, người làm hành chính, có thể là một đại què mùa sao!

Tất Tử Thần cười khê: "Vậy cô ở nơi này hai ngày, dù sao kỷ niệm ngày thành lập trường cũng chưa bắt đầu mà." Lý Thụy gọi điện thoại cho anh, tin đồn đã sớm tới tay. Kỷ niệm ngày thành lập trường học cũ của Tiểu Mạt còn ba ngày nữa mới bắt đầu, tổng cộng cử hành hai ngày. Cho

nên nói, nếu muốn cô ở lâu mấy ngày, thật đúng là đã suy nghĩ ý ra cái phương pháp đấy.

Không thể không nói, lãnh đạo bộ đội thật rất quan tâm cuộc sống của cấp dưới. Đoàn trưởng Trương và Chính ủy Triệu cùng một suy nghĩ, vung tay lên, lệnh đã rơi xuống: doanh trại phó pháo binh trình sát Tất Tử Thần mang theo trung đoàn pháo binh ba và bốn phụ trách công việc quân huấn đại học xxxx! Thời gian, 10 tháng 8——30 tháng 8.

Buổi chiều Tất Tử Thần lúc nhận được mệnh lệnh cũng bối rối, đây không phải là đã nói doanh trưởng dẫn đội ngũ quân huấn sao? Rõ ràng anh phụ trách là luyện tập diễn tập quân sự cuối năm mà! Sao giờ lại đổi người rồi?

Doanh trưởng Thẩm Bân so với anh lớn tuổi hơn vỗ bả vai trợ thủ, gương mặt tình ý sâu xa: "Tiểu Tất à, con gái của tôi cũng mười lăm tuổi rồi đấy!"

Tất Tử Thần: . . . . .

Cái này với ai dẫn đội phụ trách quân huấn có quan hệ sao! Lại không nói có con gái thì không cần làm quân huấn mà! Ngày nay dạy sinh viên đại học quân huấn so với làm diễn tập quân sự còn mệt hơn! Sinh viên đại học bây giờ, mỗi một người đều là bảo bối trong nhà, đánh không được chửi không được, còn phải thời khắc cẩn thận không xảy ra chuyện gì, còn không bằng chân ướt chân ráo ra sân đánh giặc đi đến sáng khoải !

Chỉ là, Tất Tử Thần không phải người ngu, ánh mắt doanh trưởng mập mờ chỉ ám chỉ, anh đã hiểu khổ tâm của thủ trưởng rồi.

Thật là chẳng lẽ cậu đem con gái nhà người ta ở lại trong bộ đội xem cậu huấn luyện sao? Đương nhiên là gặp gỡ bất ngờ trong trường đại học lãng mạn hơn rồi! Quân huấn đại học, làm phó doanh trưởng lại không cần tự mình ra sân, làm giám sát là được rồi, rõ ràng là đoàn trưởng gián tiếp cho cậu nghỉ tán gái đấy!

Thẩm Bân vỗ trán thở dài, tiểu tử này cái gì cũng tốt, chính là vừa gặp phải công việc lại cực kỳ chăm chỉ, ai cũng hết cách với cậu ta.

Nói hết lời, Thẩm Bân mới xem như đã khuyên xong rồi, tiểu tử này mới xem như không có cứng cổ đi tìm đoàn trưởng lý luận. Lau mồ hôi, Thẩm Bân uất ức, ông tuổi đã lớn rồi, trên có già dưới có trẻ, ông dễ dàng lắm sao!"Tiểu tử cậu tôi đã nói với cậu rồi, trung đoàn ba và trung đoàn bốn lúc trước tại đại hội đấu võ đạt được thành tích rất tốt, ý tứ phía trên, để cho bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục thật tốt, do cậu phụ trách, nửa năm sau diễn tập quân sự còn phải dựa vào bọn họ nữa đấy, cậu trông coi kỹ một chút cho ta!"

Tất Tử Thần đứng nghiêm chào: "Dạ, nghe theo chỉ thị của thủ trưởng!" Quân nhân, lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, cho dù không phải là mình thích, cũng phải đi làm. Không có một chút nghi ngờ.

"Tốt lắm, cứ như vậy đi, hôm nay cũng không có chuyện gì cần kíp, cậu nhanh đi bồi con gái nhà người ta, đem người ta vào sở chiêu đãi, tính chuyện trước đã!" hai mắt Thẩm Bân hung hăng lườm anh, cậu như vậy, có thể tìm vợ mới là lạ chứ! Làm lính tìm vợ không dễ dàng, con gái người ta đã hạ quyết tâm bao nhiêu mới tình nguyện cùng cậu chịu khổ chứ, hàng năm không gặp mặt nhau, còn phải chăm sóc người lớn, trẻ nhỏ trong nhà. Cho nên, nhất định phải đối tốt với vợ mình, phải tốt gấp bội, tốt cả đời, mới xem như không phụ lòng người ta!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 20: Mặt trời mọc

Nghe lời doanh trưởng nói, Tất Tử Thần chỉ nhú mày, không nói lời nào, chỉ là lúc đi ra khỏi phòng làm việc, chân mày của anh vẫn nhú lại. Có một số việc thật mãi không thể không nghĩ. Tiểu Mạt có công việc của cô, nếu như bọn họ đi chung nhau như lời nói, gần cách hai nơi, thật đúng là một vấn đề lớn.

Mặc dù nói từ nhà đến bộ đội, hôm nay giao thông thuận tiện nên cũng chỉ mất mấy giờ, hơn nữa Tiểu Mạt làm giáo viên, thời gian ngày nghỉ vẫn còn rất nhiều. Nhưng mà, bọn họ cũng không thể giống như các cặp vợ chồng bình thường chứ? Chuyện này suy nghĩ một chút đã cảm thấy TM bức bối mà, bà xã thơm ngào ngạt không nhìn thấy không được ôm, đây không phải là chịu tội sao!

Đúng rồi, năm ngoái phía trên nói với anh phân phối chuyện phòng ốc, anh vẫn không muốn, bây giờ ngược lại có thể suy nghĩ một chút rồi. Lắp đặt thiết bị gì, tóm lại là tốn chút thời gian.

Trong đầu vừa nghĩ đến chuyện này, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh. Đi tới sở chiêu đãi, Tất Tử Thần mới phát hiện Diệp Dĩ Mạt đã sớm đi ra ngoài. Vừa nhìn điện thoại di động, quả nhiên có tin nhắn. "Tôi đi phòng ăn trước rồi~ các anh đến thì tìm tôi ~PS: đi ở sở chiêu đãi rất tốt, mời tôi ăn quýt ~"

Tất Tử Thần nhìn tin nhắn là có thể tưởng tượng ra bộ dáng nha đầu kia cái mặt thỏa mãn gặm quả quýt, lại nói, hình như bộ dạng cô rất ưa thích ăn trái cây? Đợi lát nữa hay là dẫn cô đi siêu thị mua chút về ăn đi.

"Doanh trưởng Tất, bạn gái của cậu nói cô ấy đi căn tin trước rồi, nếu là gặp cậu tới đây, thì nói cậu đi tìm cô ấy ~" đi ở sở chiêu đãi rất làm tròn

trách nhiệm, cười híp mắt truyền lời thay cô giáo Diệp. Ở nơi này đại đa số đều là người thân bộ đội, thật xa xôi tới một chuyến cũng không dễ dàng, bà có thể làm cũng chính là làm cho người thân của họ ở chỗ này ngày vui vẻ.

Tất Tử Thần lễ phép nói cảm ơn, lúc đi ra cửa mới phát hiện, ngày thơ rất chậm. Giữa ngày hè, dù là bảy tám giờ cũng không nhất định là đã tối, anh nhớ mới vừa cùng doanh trưởng nói chuyện trời vẫn đang còn sáng, không chú ý thời gian. Cộng thêm sắc trời còn sáng, anh còn tưởng rằng còn sớm nữa, nhưng không biết đã sớm qua giờ cơm, cũng khó trách cô đã tự mình đi kiếm đồ ăn rồi, đây là đói mà ~ nha đầu này cũng sẽ đói mà ~

Lúc Tất Tử Thần đi vào căn tin, chỉ thấy cấp dưới của anh đội trưởng đội ba Phó Kiệt, đội trưởng đội bốn Mã Kiều mang theo một đám chiến sĩ vây quanh cô. Cô cũng không buồn, cười tủm tỉm ngó ở đó nghe bọn hắn nói chuyện, thì thỉnh thoảng mỉm cười trả lời một câu, bộ dáng kia, rõ ràng là cô giáo trả lời hoặc làm về ta đây mà!

Phó Kiệt này tuổi cũng không sai biệt lắm với anh, năm ngoái mới vừa kết hôn, Mã Kiều so với bọn anh trẻ hơn vài tuổi, tốt nghiệp trường quân đội loại ưu tú ra, thạc sĩ máy vi tính. Mấu chốt là, người này trừ khôi hài hài hước cậu ta còn có mặt hoa đào với phụ nữ nữa? Còn không thành công sao được!

Tất Tử Thần trong lòng quỳnh lên, bước không lý do gia tăng, đến gần, thấy cô giương mắt mỉm cười với anh, tâm ý tình không biết làm sao liền bình tĩnh lại.

Tất Tử Thần vừa đi đến, lập tức liền có người rất thức thời nhường ra chỗ ngồi, anh cũng không có khách khí, đặt mông ngồi xuống, toét miệng đối với binh sĩ này thét: "Thế nào? Ăn xong rồi không có chuyện làm? Có muốn chạy 50 vòng trong thao trường?"

Diệp Dĩ Mạt nhướn mày, có chút kinh ngạc, anh tao nhã lịch sự cô biết, anh thân sĩ phong độ cô cũng lĩnh giáo qua, lại chưa từng có gặp qua bộ dáng anh tùy ý cười giỡn như vậy, , hơi nghiêng khóe miệng, ánh mắt loại rực rỡ như sao, ngoài sáng và trong tối, tất cả đều là bá đạo phô

trương, giống như chính là cái kia thiếu niên cô không biết trong những năm tháng kia. Bộ dáng này của anh, cũng là cô chưa từng biết.

Phó Kiệt lớn tuổi nhất, vừa là đội trưởng, liền vội vàng giải thích: "Trại phó, chúng tôi thấy chị dâu một người ng ẩ ở đây sợ cô ấy nhàm chán nha, lúc này mới tới đây b ỗ chị dâu tâm sự ~" thuận tiện nghe ngóng trại phó anh không phải là người biết mấy cái bí mật kia ~

Mã Kiều cũng nháy đôi mắt hoa đào cố làm nghiêm trang nói: "Đúng là như vậy trại phó, tôi có thể làm chứng!"

Tất Tử Th ần th ần mắng trong lòng, cho cậu làm chứng mới không thể tin ! Có bao nhiêu binh sĩ mới tới thua thiệt trên tay cậu đấy! Nhìn ôn hòa dễ chung sống, luyện binh đến được kêu là một hung ác! Cố tình cái người này trên mặt còn cười đến giống đoá hoa đào, lúc này mới có danh hiệu Mã hoa đào!

Chỉ là, mới vừa r ỗ các cậu gọi cô ấy là cái gì? Chị dâu? Tất Tử Th ần mắt mang nghi vấn nhìn v ề phía cô, lại thấy cô có chút bất đắc dĩ vuốt ve gương mặt, sợ là ng ẩ xuống liền kêu luôn đi? Cả thời gian nói lời giải thích cũng không cho cô r ỗ.

Chỉ là, anh rất hài lòng ~ khụ khụ, chị dâu, nghe gọi rất hay ~

Đang suy nghĩ lung tung , Mã Kiều lại đặt câu hỏi : "Chị dâu, chị và trại phó của chúng tôi làm thế nào biết nhau vậy?" Trại phó chúng tôi mặc dù cao một bộ dạng đẹp trai, nhưng là người tính tình lạnh lạnh, chuyện tìm vợ này, là việc cực khó được doanh pháo binh chúng tôi công nhận!

Tất Tử Th ần còn chưa kịp đuổi những người này, liền nghe đến Diệp Dĩ Mạt cười tủm tỉm trả lời: "Chúng tôi là xem mắt r ỗ biết nhau ~" thật lời nói thật, thật là xem mắt r ỗ biết. V ề phần gọi là chị dâu kia, trực tiếp bị cô không để mắt đến. Giải thích bao nhiêu lần người ta cũng không nghe, cô có biện pháp gì?

"Khụ khụ, các cậu cũng có việc phải không?" Tất Tử Th ần nghe được hài lòng, dĩ nhiên, những người không có nhiệm vụ có thể có thấy ánh mắt

vậy thì càng tốt hơn.

"Hắc hắc, chúng ta đi nhanh lên ~ không thể làm kỳ đà cản mũi được ~" Mã Kiều một tiếng kêu, r`ân r`ân một tiếng, mới vừa r`ỗi người còn vây thật chặt một cái toàn bộ tản đi hết r`ỗi, còn không quên mang bát cơm của bọn hắn đi!

"Cô đừng so đo với bọn họ, chính là giống khỉ một chút, mọi người không hư." Tất Tử Th`ần ng`õ xuống, cười ngược mắt nói. Tiểu tử này, thích ăn đòn! Thừa dịp anh không chú ý li`ên đánh vào, thật nên để cho bọn họ đi chạy việt dã 5000m, tất cả đều là tinh lực quá thừa!

Diệp Dĩ Mạt vô tình nháy mắt mấy cái, lông mi cong cười hỏi: "Còn chưa có ăn cơm tối à?" Mới vừa r`ỗi nghe mấy người nói, trại phó bị doanh trưởng gọi đi phòng làm việc r`ỗi, đoán chừng là có nhiệm vụ. Nhìn dáng dấp cũng không kịp ăn cơm."Anh đi ăn cơm đi, ăn xong r`ỗi chúng ta cùng đi dạo một chút ~" Diệp Dĩ Mạt nâng má, nhìn người đối diện, khóe mắt mỉm cười: "Tôi nghe Mã Kiều nói, chỗ các anh có một loại mì rất ngon ~"

Tên Mã Kiều này! Tất Tử Th`ần ở trong lòng coi như là cho tiểu tử này ký nợ một khoản, "Cô chờ chút, tôi đi lấy cơm." Nói xong li`ên đứng lên, nện bước chân dài hướng cửa đi tới.

Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy anh bưng một chén mì, một phần cơm trở lại. Diệp Dĩ Mạt không hiểu, làm lính cũng có thể ăn như vậy? Khó trách phải dựa vào quốc gia nuôi, tự mình nuôi tự mình, có thể nuôi sống hay không còn là một vấn đề đấy!

Tất Tử Th`ần chống lại ánh mắt tò mò của cô, cũng không giải thích nhi`âu, chỉ là đưa một bát mì trong tay đẩy tới trước mặt cô, ôn nhu nói: "Cô nếm thử một chút đi, mùi vị thật là không tệ đâu."

Diệp Dĩ Mạt nhìn một bát mì lớn trước mặt này, vội vàng khoát tay: "Không cần ~ tôi đã ăn cơm tối r`ỗi ~" một chén mì lớn như vậy, lúc cô cực đói cũng không nhất định ăn hết, huống chi bây giờ mới ăn xong, nhất định là ăn không vô.

Tất Tử Thần cũng không nói, chỉ đơn thuần cầ lên chiếc đĩa ăn cơm: "Ăn không hết thì để đấy, hôm nay tôi đói bụng đấy." Lời nói không cần phải nói rõ, hai người hiểu là được rồi. Ăn không hết, còn dư lại, anh ăn!

Diệp Dĩ Mạt cũng không biết nên buồn cười hay không, đi đâu này cũng tốt, anh thành thùng rác của cô rồi, ăn không hết toàn bộ vào trong bụng anh đi.

Người này, có phải hay không có chút không có biết rõ tình trạng đây? Bọn họ là quen biết không tệ, hay là bởi vì xem mắt mà biết, trường bối trong nhà cũng coi là quen biết đã lâu, nhưng là, bọn họ thật ra thì không có quen thuộc đến cái trình độ này chứ? Diệp Dĩ Mạt không phải là để ý những chuyện nhỏ nhặt này, nhưng là, tóm lại nói đến, chuyện ăn cơm thừa loại này, vẫn còn vượt quá thân mật chút.

Đang chột suy tư ở bên trong, chỉ nghe thấy Tất Tử Thần thúc giục một tiếng.

"Ăn đi." Tất Tử Thần nhú nhú mày, rút ra chiếc đĩa đưa tới trong tay cô, sử dụng ánh mắt ý bảo nói: ăn nhanh lên, không ăn liền nguội.

Diệp Dĩ Mạt nhìn tròn mắt đen không gọn sóng của anh, giả vờ gầy gầy tóc dài sau tai, đem nhịp tim tăng nhanh bình phục đi xuống, cô nhất định là nhìn lầm rồi, đây mắt người này nơi nào có cương chiếu? Nhiều lắm là phong độ thân sĩ thôi.

"Ừm." Nhận lấy chiếc đĩa, Diệp Dĩ Mạt kéo sợi mì lên, yên tĩnh ăn.

Thỉnh thoảng có chiến sĩ ngang qua sẽ hướng nơi này quăng tới ánh mắt tò mò mà bất quái, chỉ là cũng không có ai sẽ không thức thòi đến lúc cuối cùng chạy tới làm kỳ đà cản mũi. Làm lính tất cả mọi người thông cảm lẫn nhau, tìm bạn gái không dễ dàng, muốn lập gia đình lại càng không dễ dàng, có người thân nhà ai tới, đó chính là người thân toàn thể chiến sĩ, mọi người đều là nhiệt liệt hoan nghênh, dĩ nhiên, người ta tình cảm vợ chồng khó được thấy một mặt, mọi người cũng sẽ không đi đến gần làm người ta không sang khoái, nhiều lắm là chính là vừa bắt đầu mọi người một khối tham gia náo nhiệt.

Hơn nửa ngày như vậy, đoàn người đã sớm biết, bạn gái trại phó đến rồi! Còn là một cô gái rất xinh đẹp nữa!

Diệp Dĩ Mạt đã lĩnh giáo qua Chính ủy Triệu và đoàn trưởng Trương nhiệt tình, lại phải nhìn ánh mắt các vị chiến sĩ nhỏ xấu hổ lại hiếu kỳ, đã tương đối bình tĩnh, không cần khẩn trương, không cần kỳ quái, người ta chỉ là tò mò thôi, thật chỉ là tò mò! Hướng về phía những binh sĩ này so với học sinh của cô còn lớn hơn không được bao nhiêu nghĩ, cô trừ ôn hòa cười một tiếng, còn có thể như thế nào? Bắt được người ta nói, ta không phải là bạn gái trại phó các người? Tôi chính là người trên đường? Ai tin đây? Cô cũng không tin!

Chống đỡ gần nửa bát, Diệp Dĩ Mạt vượt ngục, tội nghiệp mà đem bát đây đến trước mặt anh, thật không ăn được, ăn nữa sẽ nôn mất.

Tất Tử Thần cũng không so đo, nhận lấy bát, húp vài hớp, liền đem mì còn dư lại trong bát giải quyết.

"Đi thôi, đi tản bộ." Tất tử Thần cười nói. Đi tản bộ, tiêu cơm một chút. Sau khi ăn xong trăm bước đi, sống đến 99 tuổi. Nhìn hình dáng nha đầu này kìm nén đến khó chịu, không phải đã nói cô ăn được bao nhiêu thì ăn nha, sao lại giống như đứa bé không biết tiết chế vậy?

"Ừm." Diệp Dĩ Mạt nhẹ giọng lên tiếng, thói quen kéo kéo làn váy, đứng lên đuổi theo.

Hai người vai kề vai mà đi ở trên đường, lúc đi ngang qua siêu thị, Tất Tử Thần thoáng chớp mắt, dừng bước, nghiêng đầu nói với cô: "Cô chờ một chút, tôi đi mua chút trái cây."

Diệp Dĩ Mạt cười gật đầu một cái, đứng ở một bên đình nghỉ mát đợi anh. Nhìn chung quanh, hoàng hôn rơi xuống doanh trại lính khoác màu vàng kim nhàn nhạt, giữa một mảnh cứng rắn màu xanh quân đội cũng phát ra một tia mềm mại. Mấy vị chiến sĩ thỉnh thoảng đi qua làm bạn, tất cả đều là lễ phép cười với cô cười, khuôn mặt trẻ tuổi mà ngượng ngùng, tràn ngập tinh thần phấn chấn.

Gió mát thổi qua, nâng lên sợi tóc mềm mại, phất qua khuôn mặt thanh tú của cô gái nhỏ, trời chiều rơi vào tóc của cô, nhuộm ra nhàn nhạt ánh kim.

"Mua xong rồi?" Nhượng mi, nhìn anh đi đến càng ngày càng gần.

"Ừm. Mua quả táo, dưa hấu, đợi lát nữa cô mang về ăn." Siêu thị bộ đội cũng không có quá nhiều lựa chọn, hai thứ trái cây này là mùa hè có thể tùy ý thấy được, phần lớn mọi người đều không ghét chứ?

Mua cho cô? Diệp Dĩ Mạt khẽ kinh ngạc, chỉ là chợt liếc nhìn nở cười yếu ớt, mềm mại nụ cười tự nhiên tràn ra, má lúm đồng tiền hiện rõ: "Cảm ơn nhiều ~"

Người đàn ông này, còn vì người khác suy tính như vậy nè.

"Đi thôi, tôi đưa người trở về." Tất Tử Thần giờ lên trái cây, quân trang thẳng thớm trong người, so thân đồng phục tác chiến buổi chiều nay càng thêm anh tuấn, nổi bật lên khuôn mặt tuấn tú của anh cũng cường tráng không ít. Đàn ông, quân phục trong người, quả nhiên cả người cũng sẽ trở khác biệt.

Diệp Dĩ Mạt cảm ơn rồi cần lấy ba lô, bởi vì sửa sang lại thích đáng, ba lô không lớn nhưng trang bị tất cả mọi thứ cô cần. Mở cửa phòng ở sở chiêu đãi, Diệp Dĩ Mạt cười cho hắn đi vào ngủ một chút.

"Ang ngủ xuống đi, tôi đi xuống chỗ dì lấy nước." Trong phòng không có nước nóng, muốn uống nước thì phải tự đun, thật là phiền toái chút. Diệp Dĩ Mạt liền muốn đi xin dì ở dưới quây muốn chút.

"Không cần." Tất Tử Thần cản cô lại, tùy ý ngủ vào một bên cái ghế, cần cái mũ quạt mồ hôi. Vừa mới lúc đi còn chưa có cảm giác, vào lúc này hai người cũng ngủ xuống, ngược lại không biết nói những gì.

Nhất là, phòng của sở chiêu đãi trong bộ đội cũng không lớn, Tất Tử Thần người lớn như thế chiếm bàn làm việc bên trên cái ghế, Diệp Dĩ Mạt

liền chỉ có ng ồi trên mép giường r ồi. Cô luôn luôn là bình tĩnh, chỉ là tại bu ồm bu ồm bực mình trong nhưng không biết phải nói những thứ gì.

"Cái này. . . . ." Diệp Dĩ Mạt ánh mắt rơi vào này túi hoa quả, nụ cười m ền mại trên gương mặt: "Tôi đi cắt dưa hấu." Đứng lên, ánh mắt nhìn chung quanh căn phòng không lớn ở đây, làm thế nào cũng không tránh thoát người đàn ông tuấn lãng kia.

Hôm nay, cả đoàn trưởng chính ủy, cả những tên lính cấp dưới, tất cả đều cho là cô là bạn gái của anh, cô không có phủ nhận, thật sự là không biết thế nào cùng nhiều người như vậy lặp lại một câu nói, nhưng mà anh cam chịu, lại làm cô không khỏi sinh lòng âm th ầm hân hoan, từ khi biết đến bây giờ, phản ứng của anh, phải là cô cho là như vậy đi?

Anh đối với cô, không phải là hoàn toàn không có cảm giác đi?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 21

"Cái đó doanh trưởng Tất, dao để ở đâu vậy?" Diệp Dĩ Mạt rửa sạch dưa hấu, tìm chung quanh một vòng, còn chưa thấy bóng dáng dao gọt trái cây, không khỏi thò đầu ra hỏi.

Tất Tử Thần nghe vậy, đứng lên, cần theo đà mở nút chai đi vào phòng vệ sinh nhỏ hẹp: "Để tôi làm cho." Lại nói, trong nhà khách sao không chuẩn bị một cái dao gọt trái cây chứ? Ngược lại anh không suy tính chu toàn.

Diệp Dĩ Mạt nghe lời nhường chỗ, lui về phía sau một bước nhỏ, nơi này quá nhỏ, không thể tránh khỏi có tiếp xúc cùng anh. Thân thể sát qua bộ ngực anh, sợi tóc trên đỉnh đầu vừa đúng phất qua gò má tuần lãng của anh, kiểm tra xem xét kỹ càng, còn có thể cảm thấy được hô hấp ấm áp của anh.

Cúi thấp đầu, Diệp Dĩ Mạt làm bộ như vô tình xoay người sang chỗ khác, không nhìn thấy anh khẽ nhếch khóe miệng. Tâm tình Tất Tử Thần có chút phức tạp, thân thể co gái nhỏ mềm mại vừa tiếp xúc chạm vào nhanh chóng tách ra, khoảnh khắc trong nháy mắt, hương bưởi tây trên người cô gái nhàn nhạt quanh quẩn chớp mũi, thật sự rất muốn, ồm.

Bất đắc dĩ danh phận chưa định, doanh trưởng Tất không thể làm gì khác hơn là khổ ép mà đem lực chú ý thả vào quả dưa hấu, dưa hấu đáng thương, vừa lúc doanh trưởng Tất bị thương mà nghĩ muốn vượt tường dùng để cho hả giận ~ dùng sức một cái, thời cơ chín muồi.

Ai nói không có dao thì không thể cắt dưa hấu? Cô giáo Diệp bày tỏ cô cực kỳ không đồng ý loại cách nói này, nếu ai kiên trì nói như vậy, cô nhất định phải lấy chính bản thân mình ra phản bác hắn ta!

Tay doanh trưởng tay, có thể so với dao gọt trái cây sắc bén nhất đấy, một quả dưa hấu lớn như vậy, một chương đi xuống, tét. Cô giáo Diệp nhìn thấy giống như biểu diễn tạp kỹ, 囧囧 có h ần.

Doanh trưởng Tất dang c ần quả dưa hấu tự mình ‘giết’, cô giáo Diệp cười đến hài lòng. Ai ai, như vậy v ềsau ở nhà ăn trái cây đều không c ần lo lắng không tìm được dao gọt trái cây nữa a, có anh ở nhà là được ~~

Chỉ là ———" Doanh trưởng Tất, anh không có khuynh hướng bạo lực gia đình chứ?" cô giáo Diệp ngheo đầu, mấp máy môi, đem dưa hấu trong miệng nuốt xuống, một đôi mắt to theo thói quen nheo lại, chớp mũi thanh tú nhú lại giống như mèo nhỏ, đáy mắt nửa là hoài nghi nửa là đùa giỡn.

Khóe miệng Tất Tử Thần giật giật, lạnh nhạt nói: "Không có." Đây là cái gì vấn đề? Dù là thật sự có khuynh hướng bạo lực người, cũng sẽ không trực tiếp thừa nhận như vậy chứ?

Lấy được hài lòng đáp án, cô giáo Diệp vui vẻ nhướn đầu mi, vậy thì tốt, không c ần lo lắng đánh nhau đánh không lại anh, nếu thực là bất đắc dĩ, kêu Tiểu Thụy nhi lên đi.

Ừm, sau này trở v ềnói Tiểu Thụy nhi tiếp tục luyện 跆拳道 đi, đầu có hai ba năm hoang phí r ồi, vì sau này của bà chị già này, anh cũng không thể thư giãn!

Khụ khụ, cô giáo Diệp không muốn thừa nhận, hiện tại cô rất kích động thực hiện ‘quy tắc ng ần’ với doanh trưởng Tất trước cho r ồi. . . . . Người đàn ông này nhìn hoàn hảo giống như dáng vẻ ăn dưa hấu vậy ~ ề hèm! Cô là giáo viên nhân dân, phải có giác ngộ! Tại sao có thể không có tì ền đ ồ mà nghĩ những thứ này ! Thế nào cũng nên chờ doanh trưởng Tất tới ‘lặn’ cô chứ!

Lại nói, có khác nhau sao? Cô giáo Diệp cô li ền thừa nhận cô có lòng gây rối đối với doanh trưởng Tất chẳng phải được sao!

Tất Tử Thần không rõ ràng lắm trong đầu nha đầu này đang suy nghĩ lung tung, chỉ là nhìn b ầu trời bên ngoài cửa sổ d ần d ần thắm màu thì biết

thời gian đã không còn sớm, anh tiếp tục ở chỗ này cũng không coi là có chuyện, chỉ là, có mấy lời anh còn chưa kịp nói.

Hôm nay từ lúc đón cô về sau, anh bởi vì trong doanh có chuyện bận rộn một buổi chiều, mãi đến đang lúc giờ cơm tối mới đi cùng với cô một hồi. Đi cùng với cô thời gian giống như trôi qua đặc biệt nhanh, bất tri bất giác, trăng đã treo cành liễu.

Chỉ là, cũng may ngày mai cùng ngày kia anh đều rảnh, có thể đi khắp nơi cùng với cô.

"Cô sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai tôi tới đón cô." Tất Tử Thần đứng lên: "Đúng rồi, ngày mai cùng ngày kia tôi đều nghỉ, cô muốn đi nơi nào chúng ta liền cùng đi xem đi." Em vợ tương lai điện thoại đến, chăm sóc tốt chị của hắn! Em vợ đã lên tiếng, có thể không nghe sao? Cần thận em vợ không hài lòng, về sau ra sức gây trở ngại cho anh!

Có một em vợ rất quan tâm, đây là chuyện tốt đâu phải là chuyện xấu đâu? Ờ hèm, phải xem tình huống thế nào. Trước mắt đến xem, có em vợ lo gái mình, phải là chuyện tốt chứ? Tối thiểu tin tức gì cũng có thể trực tiếp biết được mà ~

"À? Ngày mai sao?" Diệp Dĩ Mạt nhăn mặt mày, vốn là cô còn đang nghĩ coi là sáng sớm ngày mai đứng chen lên xe buýt đi đâu rồi, nơi nào khá hơn chút cũng phải đi, hiện tại có người nguyện ý theo cùng cô, dĩ nhiên là càng cũng không được. Du ngoạn đi thăm, nhất là lúc gặp rất nhiều ăn ngon, hai người là lựa chọn tốt nhất, bởi vì rất nhiều đồ ăn vặt, một người ăn một phần là rất không sáng suốt, như vậy không bao lâu bụng đã no rồi, lướt qua rồi dừng mới là vương đạo. Nhìn dáng dấp, bộ dạng doanh trưởng Tất cũng rất là tham ăn chứ?

"Tốt nhất, vậy ngày mai buổi sáng mấy giờ?"

"Bảy giờ đi. Tôi tới đón cô."

"Được," gật đầu một cái, Diệp Dĩ Mạt cười đưa anh tới cửa: "Sáng mai gặp lại ~" suy nghĩ một chút, lại vội vàng lên tiếng bổ sung: "Ngày kia tôi

sẽ đi tham gia kỷ niệm ngày thành lập trường, qua lại có chút phiền phức, cho nên ngày mai tôi sẽ mang hết đồ theo, đến lúc đó tìm khách sạn ở gần trường là được." Bộ đội dù sao cũng cách nội thành quá xa, tới tới lui lui không có phương tiện.

Tất Tử Thần dừng một chút, chỉ chốc lát sau mới gật đầu nói: "Cũng tốt, vậy sáng sớm ngày mai tôi tới đón cô." Vấn đề không lớn, mấy ngày nữa anh cũng đi trường học quân huấn, hình như chính là trường học cũ của cô chứ? Khụ khụ, thật ra thì đoàn trưởng và chính ủy thật sự là dụng tâm lương khổ.

Ngày thứ hai, Diệp Dĩ Mạt nhìn Tất doanh trưởng gọng gàng lên đường, có chút tìm không được phương hướng. Hôm nay người đàn ông này thế nào không mặc quân phục rồi hả ?

Một thân áo sơ mi trắng, còn ôm chiếc túi du lịch màu đen, ngược lại có chút cảm giác là người làm công tác văn hoá .

"Đi thôi." Tất Tử Thần đi lên trước, rất là tự nhiên cầm lấy ba lô trong tay của cô." Hôm nay Tiểu Mã đưa chúng ta đi." Nói xong, hất đầu hướng về phía Mã Kiều đi theo phía sau: "Lên xe thôi."

Mã Kiều hoàn toàn là thụ sủng nhược kinh, dù thế nào anh cũng không nghĩ ra trại phó thế nhưng lại tự mình đến nói với anh, phiền toái anh đưa anh ấy và bạn gái đi nội thành. Một cái cơ hội tốt tiếp xúc gần gũi ‘chị dâu’ như vậy rơi vào trên đầu anh, trời mới biết bao nhiêu người đổ kỵ muốn chết đấy! Phó Kiệt còn tranh với anh, nhất định tự mình đưa chị dâu và trại phó đi !

Diệp Dĩ Mạt cong cong con ngươi, Mã Kiều này, mở miệng có thể đem chết nói thành sống, công phu một lúc hôm qua mà cô thấy, cô cũng đã lãnh giáo ‘học thức uyên bác’ và ‘cứng cỏi mà nói’ thật sâu của vị này rồi, rất rõ ràng, vị trước mắt này cũng là văn võ song toàn, nói không chừng trước kia còn là đội biện luận đấy, đoán chừng thôi.

Chỉ là, cô vẫn là ưa thích Tất Tử Thần kín kẽ khiêm tốn như vậy, nếu không phải là khi ở nhà anh thấy được nhiều căn cứ chính xác như vậy,

đoán chừng cô cũng không cách nào đem người đàn ông thanh nhã mà cười yếu ớt trước mắt này so sánh với người học ảnh cường hãn kia ~

"Tử Thần, chúng ta đầu tiên đi đến chỗ nào vậy?" Ở trước mặt người ngoài, cô còn là rất ngoan ngoãn lựa chọn phối hợp, nếu cả bộ đội đầu cho rằng cô là bạn gái của anh, như vậy cô cũng định không nói khác. Dù sao, quan hệ bọn họ vốn là cũng không còn thu ần khiết như vậy không phải sao?

Khu khu, đối tượng hẹn hò, vốn là không phải là ô m mục đích kết hôn mà tiến tới với nhau sao? Mặc dù cũng không có ai nói toạc, nhưng là mọi người cũng đầu không có trực tiếp cự tuyệt mà, không phải sao?

Nếu là không có ý tưởng, tóm lại là có một bên mở miệng từ chối nhả nhả trước, chuyện như vậy, anh và cô, nên cũng sẽ không xa lạ chứ? Nếu hai bên cũng không có cự tuyệt, như vậy, nếu như cô có một chút ý tưởng không giống nhau, cũng là ở bên trong phạm vi bình thường chứ ? Đối với người đàn ông thập toàn cửu mỹ như vậy, thỉnh thoảng còn có vẻ ‘sắc đẹp thay cơm’ như vậy, cô giáo Diệp bày tỏ, Alexander.

Từ bộ đội đến nội thành, vừa đúng vượt qua kẹt xe. Cũng may trên xe có một người biết ăn nói, mặc dù doanh trưởng Tất sắc mặt khó coi, nhưng mà Mã Kiều vẫn đối trọi với áp lực nói một đường.

Đến được địa điểm, mặt trời đã treo lên cao rồi, vừa đi ra khỏi xe, Diệp Dĩ Mạt lập tức đã cảm thấy sóng nhiệt đập vào mặt, quả nhiên, chính giữa trưa chỉ thích hợp ở trong phòng.

"Trại phó, vậy tôi đi về trước đây ~" Mã Kiều từ trong cửa xe thò đầu ra: "Chị dâu, gặp lại sau ~" vẫn là tranh thủ thời gian rút lui đi! Mặc dù chị dâu rất hòa ái dễ gần, nhưng là trại phó thế nào lại cảm giác giống như là đã uống nh ần thuốc, cười không giống cười, so với anh còn yêu nghiệt hơn!

Diệp Dĩ Mạt bất đắc dĩ cười, người này thật đúng là tự quen thuộc, ở trong xe chống lại doanh trưởng Tất mặt cười như không cười lại vẫn có thể thoải mái vui vẻ lâu như vậy, cô thật đúng là phục anh ta luôn rồi.

"Đi thôi, đi trước tìm nơi để đồ xuống đã." Tất Tử Thần giơ lên cái túi nhỏ của anh, còn có ba lô của Diệp Dĩ Mạt, thẳng tắp mà đi ở phía trước. Mã Kiều người này, quá nhiều lời, nhìn đáng dấp, phải gia tăng lượng huấn luyện thôi.

Chỉ là, lúc này không phải là lúc anh cần nhớ. Tất Tử Thần lần đầu tiên cảm thấy chuyện khó làm rồi, đây là đợt lát nữa chỉ thuê một cái phòng hay thuê hai gian phòng đây? Đây mới thật là vấn đề.

Đoàn trưởng Trương cho anh nghỉ hai ngày, để cho anh cùng với bạn gái chơi vui vẻ một chút, để dễ dàng đạt được mục đích, buổi tối anh cũng không tự nhiên đi về. Chỉ là, nơi dừng chân này là muốn nói lại không có biện pháp nói ra vấn đề.

Vấn đề này Tất Tử Thần có thể nghĩ đến, Diệp Dĩ Mạt tự nhiên cũng biết. Hai người trưởng thành đi khách sạn, một người muốn một gian phòng? Giống như có chút kỳ quái. Nhưng là, một gian phòng? Diệp Dĩ Mạt không khỏi chau nhẹ chân mày.

Suy nghĩ, hai người đã nhanh chóng đến khách sạn. Ánh mắt Tất Tử Thần yếu ớt, thật không dám nhìn cô: "Tiểu Mạt, cô nói. . . . ." Ở phòng hai người hay là mỗi người một phòng? Tùy tiện loại nào anh đều không sao cả, nhưng mà phải chăm sóc tâm tình nữ đồng chí.

Diệp Dĩ Mạt nghiêm mặt, âm thầm dậm chân, hỏi cô chuyện như vậy? Đây là muốn cô dè dặt hay là muốn cô hào phóng đây? Chống lại ánh mắt nhân viên lễ tân trước quầy cười tủm tỉm, cô giáo Diệp cố gắng giữ vững trấn định: "Phiền cô cho tôi một gian phòng hai người, ở hai tối." Chờ chơi xong ở nơi này, cô liền ở nhà khách của trường học cũ đi!

"Vâng thưa cô, đây là các thẻ mở cửa phòng của cô, xin hãy cầm lấy. Phòng 309 trên lầu quẹo phải." Nhân viên lễ tân trước quầy tiêu chuẩn mà khách sáo mà cười .

Nhìn đáng dấp giống như là vợ chồng mới cưới ra ngoài chơi, nam thì tuấn lãng, nữ cũng rất xinh đẹp, không phải là tân hôn chứ? Anh chồng

nhìn cô vợ ánh mắt rất dịu dàng đâu ~ cô nhân viên lễ tân nhìn bóng lưng
biến mất ở khúc quanh, mắt chứa nụ cười nghĩ đến như thế.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 22

Vào phòng, để xuống đồ, Diệp Dĩ Mạt cố làm bình tĩnh nhún vai một cái, nâng lông mày hỏi "Hiện tại đi ra ngoài dạo một vòng hay là chờ mặt trời lặn đã? Thành Kim Lăng, không phải tùy tiện gọi là gọi, nơi này mặt trời giữa trưa có thể đem người phơi thành màu vàng kim. Nếu là lúc này ra bên ngoài dạo một vòng, lúc trở về, chín mươi phần trăm có thể là biến thành thân tôm.

Nghe được câu hỏi, Tất Tử Thần ngược mắt nhìn xuyên qua rèm cửa sổ ánh mặt trời vẫn chói mắt như cũ, cong cong lông mày, nhàn nhạt cười một tiếng: "Chờ trời bớt nắng đã hãy ra ngoài." Trời có nắng hay không, đối với anh mà nói vấn đề thật không lớn, bình thường huấn luyện cũng sẽ không bởi vì phơi nắng một chút mà ngừng lại. Chỉ là, nhìn lông mày nha đầu này cũng nhăn hết lại, lúc này nếu anh mà nói một câu 'lập tức ra cửa', không nói chừng cô sẽ nhào lên gật gù hả hê mặt giả bộ đáng thương? Khụ khụ, doanh trưởng Tất mơ mộng đến ánh mắt lờ lờ lại giả bộ chú chó nhỏ, trên mặt không nhịn được cười.

Đang suy nghĩ đầu đầu, chỉ thấy cô nâng lên khuôn mặt tươi cười vui sướng đáp một tiếng: "Được ~" con người cong cong đầy tràn nụ cười thản nhiên: "Vậy chờ lúc ăn cơm tối xong chúng ta đi kiểm ăn đi ~ tôi đi tắm trước ~" mới đi đường có tí mà đã ra một thân mồ hôi, dính dính ở trong phòng thật là khó khăn chịu.

"Được, trước hết để tôi gọi người mang chút đồ ăn đến đây đi." Tất Tử Thần nhíu mày, thật đúng là như anh đang nghĩ, cười đến hả hê giống như tiểu h ôly, ưm, không đúng, là h ôly cún con. Kiểm ăn, cũng may mà cô vẫn là làm giáo viên, dùng từ thật đúng là 'thỏa đáng', nha đầu này, ăn được đồ thích, luôn là mặt hưởng thụ thích nheo mắt lại, bộ dáng kia, thật đúng giống như h ôly cún con trước kia Tử Nghiêu nuôi.

"A." Vô ý thức đáp một tiếng, Diệp Dĩ Mạt cúi đầu đi vào phòng tắm. Đóng cửa phòng tắm, cô mới xem như có dũng khí vượt ve khuôn mặt nóng bừng của mình. Nói muốn tắm hoàn toàn là theo bản năng bật thốt lên, chỉ là lại không dám cùng anh ở trong cái không gian, thanh niên cao lớn tuấn tú nho nhã tuấn tú, gò má tuấn tú của dịu dàng như thế, ánh mắt mềm mại mà kéo dài rơi vào trên người cô, ở cùng nhau như vậy, thế nhưng trong lòng cô sinh một loại cảm giác không biết nên như thế nào cho phải. Cô giáo Diệp luôn luôn lạnh nhạt, Cô giáo Diệp đối mặt với thầy trò toàn trường cũng có thể cứng cỏi mà nói, thế nhưng cũng sẽ có một ngày như thế này, dưới ánh mắt của một người mà chạy chối chết.

"Tiểu Mạt, cô quên c àn thứ gì r ồi." Tất Tử Th ần gõ cửa, nửa người tựa trên khung cửa: "Muốn tôi giúp cô lấy đi vào sao?" Tất Tử Th ần mỉm cười hỏi.

". . . . ." Diệp Dĩ Mạt nhìn phòng tắm trống rỗng không nhận được vô đầu của cửa mình, tại đây hốt hoảng tại đây hốt hoảng! Y phục cũng không c àn, tắm cái gì mà tắm!

Nghiêm mặt kéo ra cửa phòng tắm, cô giáo Diệp yếu ớt đi ra lại thấy ánh mắt đùa cợt của tên đàn ông nào đấy : "Tự tôi c àn. . . . ." Mặc dù nói y phục cũng phân loại chứa ở trong túi xách, nhưng là khó bảo đảm lúc anh lật có thể hay không nhảy ra một chút vật không nên nhìn.

Tâm tình Tất Tử Th ần tốt lắm nhìn cô gái nhỏ bên ngoài luôn luôn chứng chạc vào lúc này lỗ tai không dám ngẩng đầu nhìn anh, dường như, lúc này anh không nói chút gì cũng quá không đàn ông chứ? Cơ hội tốt như vậy, không bắt được lại thật sự chính là kẻ ngu r ồi.

"Tiểu Mạt." Đến gần, loáng thoáng có thể nghe thấy được trên người cô nhàn nhạt mùi hương bưởi: "Tiểu Mạt, tôi có chút lời muốn nói." Từ cái góc độ này cầu anh mà nhìn, có thể thấy cổ trắng nõn của cô gái nhỏ, sợi tóc rủ xuống che giấu vành tai hồng hồng, áo thể thao bao quanh đường cong yếu điệu của cô, thanh thu ần lại mang theo tí mê người.

"À?" Diệp Dĩ Mạt khẩn trương kéo váy trong tay, không dám giương mắt đi xem anh. Cô có cảm giác, vừa nâng mắt lên, có một số việc sẽ phải

thay đổi.

"Tiểu Mạt, cô biết tôi r ồi đấy, tuổi không nhỏ." Tất Tử Th ần thở khẽ, nhìn hai má cô càng ngày càng đỏ, khóe miệng không thể ức chế nâng lên: "Tiểu Mạt, tôi là hạng người gì đại khái cô cũng biết, mặc dù nói không đủ lãng mạn cũng không đủ quan tâm, nhưng mà tôi lại có một chỗ tốt, đã nhận định thì sẽ đối tốt cả đ ối với cô."

Chỉ mong chờ quân tâm như lòng ta.

Diệp Dĩ Mạt mím môi, hai má đã cực kỳ nóng bỏng, nếu là rơi xuống quả trứng gà, chỉ sợ cũng có thể chín. Cô thật thuộc về ‘chỉ nói không làm’, cho dù là ngoài miệng nói qua trong lòng suy nghĩ muốn đụng ngã người đàn ông này, vậy cũng chỉ là suy nghĩ một chút chỉ nói là nói, vừa đến thời điểm nghiêm chỉnh, lập tức ỉu xiu.

Lịch sử nói cho chúng ta biết, người bình thường như vậy, tốt nhất là bắt lại.

Đến gần một bước, cô gái nhỏ cổ trắng nõn cúi thấp, tóc thẳng màu đen rơi vào đầu vai, ở nơi không tiếng động mập mờ này nhiệt độ không ngừng tăng lên cao. Cô ngượng ngùng cùng luống cuống, rơi vào trong mắt của anh, thành kích lệ tốt nhất.

"Tiểu Mạt, tôi đ ồng ý với Lý Thụy r ồi, sẽ chăm sóc chị của của nó thật tốt, cô nói, tôi có thể làm người nói không giữ lời sao?" Em rể tương lai, trước dùng danh nghĩa của em, ngày sau nhất định hậu tạ!

Diệp Dĩ Mạt cắn môi, vốn là gương mặt trắng nõn bây giờ đã cùng sắc môi không khác biệt, trên người anh tư vị nhẹ nhàng khoan khoái bao quanh cô, giống như loại nhiệt độ bên ngoài phòng, cấp tốc kéo lên. Tim đập rộn lên, giống như là tăng thêm dầu động cơ, ‘thình thịch thình thịch’. Mặc dù đã sớm biết anh không ghét, nhưng không có nghĩ tới anh thổ lộ ‘không hề đặc sắc’ như vậy. Theo ý cô, đàn ông như anh vậy, có thể trơn bóng như ngọc, có thể hào khí sáng lãng, dù là đối với cô gái mà mình thích, tối đa cũng phải nói một câu ‘anh thích em’ chứ?

Một bước, hai bước, nhẹ nhàng bị anh ôm. Đến gần lồng ngực đàn ông cứng rắn, nhịp tim nhảy lên kịch liệt chợt chậm lại, chậm một chút, an định lại. Đáy lòng giống như là có dòng nước ấm nhàn nhạt chảy qua, mềm mại yên tĩnh. Người đàn ông này, cô vốn là không ghét, hoặc là nói, còn có chút thích, không phải sao?

Vòng eo cô gái mảnh khảnh mềm mại suy nhược, sợi tóc mềm nhũn theo hô hấp của anh nhẹ nhàng đung đưa, thoảng qua trước mắt, là mắt cô trong sáng xấu hổ, gương mặt màu hồng phấn kì diệu như xuân, nhấp nhẹ môi giống như là một loại dụ hoặc, làm cho anh say đắm.

Vươn người ra, từ từ cúi đầu, có thể nhìn đến lông mi của cô rung động khẩn trương. Khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng đặt lên cánh môi bóng mượt, nhàn nhạt lưu luyến.

Đưa bàn tay ra, nắm thật chặt vòng eo nhỏ nhắn trong tay, một tay kia giữ chặt đầu của cô, nụ hôn dần dần sâu hơn. Cô không tiếng động cam chịu để cho anh càng thêm lớn mật, đưa ra lưỡi, cẩn thận từng li từng tí phác hoạ bờ môi đầy đặn của cô.

Diệp Dĩ Mạt lúc đầu khẩn trương trong khi động tác của anh không nhanh không chậm đã sớm tan rã không còn bóng dáng, cảm thấy xúc cảm trên môi mềm mại, thần không biết quỷ không hay, thế nhưng cô chủ động đưa đầu lưỡi ra. Thử dò xét tính liếm liếm, trơn bóng ấm áp. Chiều cao chênh lệch lại cực kỳ xứng đôi, cô chỉ là nhẹ nhàng nâng cổ lên, liền có thể hôn đến anh.

Eo bị anh dán thật chặt, gắn bó như môi với răng, anh dần dần mất khống chế, đưa bàn tay thô ráp vào trong quần áo, cũng dính lên hai gò má phấn hồng của cô. Đưa ra hai cánh tay, vòng chắc cổ của anh, không cao không thấp hôn, từ từ, để cho cô cũng mất trí.

Dây dưa mập mờ, ướt át mềm dẻo. Hô hấp dần dần dồn dập, rõ ràng là ở trong bầu không khí này, hai người lại như là bắt lửa, thân thể dán chặt, có thể cảm nhận được biến hóa lẫn nhau.

Nhận thấy được cái gì dán chặt mình, cô giáo Diệp một cái liền từ trong mê ly tỉnh táo lại, bây giờ cô gái mười ba mười bốn tuổi cũng biết đây là cái gì rồi, huống chi là cô!

"Tử Thần. . . . ." Diệp Dĩ Mạt khó khăn nghiêng mặt đi, nụ hôn của anh rơi vào bên cổ của cô, nóng bỏng. Diệp Dĩ Mạt lôi vạt áo sơ mi của anh, mới để cho thân thể mềm nhũn không có ngã xuống, này, này không thể ngay thứ nhất liền đánh chiếm toàn bộ thành lũy được!

Tất Tử Thần cũng hiểu được cái gì là đúng mực, đây đã là cực hạn. Thở hổn hển đem đầu tựa vào đầu vai của cô, nhẹ giọng an ủi: "Không có việc gì, để cho anh ôm là được rồi." Nuốt ngụm nước miếng, mắt doanh trưởng Tất dần tối lại, hướng về phía nơi nào đó cứng đầu cứng cổ cười khờ không thôi.

Đúng là khổ khó mà diễn tả bằng lời .

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 23

Cuối cùng, doanh trưởng Tất cũng không thể dựa vào nghị lực chính mình khiến tiểu huynh đệ ngoan ngoãn nghe lời, vốn là cô giáo Diệp nói muốn tắm chỉ có thể đợi sau r ồi, ngược lại thì doanh trưởng Tất lại vọt vào phòng tắm trước.

Dựa vào gạch men sứ lạnh lẽo, mặc cho nước lạnh từ đỉnh đầu đổ xuống, Tất Tử Thần bất đắc dĩ cười khở, anh là đàn ông bình thường, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, nếu không muốn làm chút gì mới là nói láo. Chỉ là, cũng bởi vì anh là người đàn ông, anh biết cái gì là khắc chế, cái gì là trách nhiệm.

Đã có cả đời ý tưởng, như vậy thì đợi đã đi, đầu tiên không thể đem người ta hù dọa chạy mất. Nha đầu này, vừa nhìn chính là mạnh miệng da mặt mỏng. Đến lúc đó tham món lời nhỏ, mất trái dưa hấu, đó mới là được không bù mất.

Nước lạnh chậm rãi từ đỉnh đầu tưới xuống, sau lưng dán vào vách tường lạnh lẽo, doanh trưởng Tất hướng về phía nơi nào đó vẫn bùng bùng sức sống như cũ thật lòng cười khở, quả nhiên là bị tỉnh lại, tối nay phải nhin!

Hơn 20 phút sau, Tất Tử Thần mới xem như là mặc chỉnh tề đi ra từ phòng tắm. Anh luôn luôn có thói quen tắm nhanh, khó có được dùng thời gian tắm dài như vậy.

Trong phòng mở máy đi ầu hòa không khí, nhiệt độ hơi lạnh, hai người nhìn nhau lại cảm thấy trên mặt như lửa đốt.

Diệp Dĩ Mạt tránh ánh mắt đi chỗ khác, ôm laptop đứng lên: "Em đi ra ngoài."

Bước chân có chút hỗn loạn, cô giáo Diệp không dám giương mắt lên xem vóc người rất tốt của anh. Người không có lau khô, áo sơ mi màu trắng, như ẩn như hiện có thể thấy bắp thịt lộ ra của anh, nghĩ đến bộ dạng mới vừa rồi bị anh ôm, nhìn là dạng đàn ông nho nhã yếu ớt, lồng ngực lại rộng lớn đến khiến nhịp tim cô đập nhanh.

Dựa lưng vào cửa, Diệp Dĩ Mạt đưa tay đè lại lồng ngực đang nhảy lên kịch liệt, tối nay, sẽ chặt vật rồi đây?

Một là không biết nên nói những gì, một là rõ ràng muốn trốn tránh đề tài, cứ như vậy, hai người vẫn trầm mặc đợi đến gần tối ra cửa.

"Tiểu Mạt. . . . ." Đi lên đường dành riêng cho người đi bộ, Tất Tử Thần vừa mới mở miệng, chỉ thấy người đối diện giống như bị sợ hãi ngẩng đầu, một đôi mắt to tròn thật lớn, lại không nói câu nào. Doanh trưởng Tất chỉ có thể âm thầm cười khổ phải làm sao? Chẳng lẽ để cho cô chạy mất hay sao? Vậy căn bản không phải tác phong của quân nhân anh!

Không nói hai lời, dắt tay lại rồi nói!

Như lời đoàn trưởng Trương nói, con bà nó, cũng nhận mình là người của ông đây rồi, còn muốn thế nào nữa? Kiểu cách? Ông không cần đồ chơi kia!

Một tay dắt cô, một cái tay khác nắm chặt ở trong túi quần, thấy thế nào, anh đầu giống như là phần tử phạm tội dụ dỗ thiếu nữ! Diệp Dĩ Mạt nhìn chằm chằm cái ót người khác, nửa giận nửa ảo não.

Đi ở bên trong đám người chật chội, thỉnh thoảng đi qua bọn họ giống nhau cặp đôi trẻ tuổi. Túm tụm lại, ngọt ngọt ngào ngào.

Tất Tử Thần nhìn lại thấy lòng chua xót, người bên cạnh này, từ đầu tới đuôi không liếc mắt nhìn qua anh một cái, thật là, bực bội mà!

Nhìn những cặp đôi khác vợ chồng đều là cười cười nói nói phát buồn nôn, thế nhưng anh lại giống như đứa tiểu tử học sinh này cùng đi chơi vậy, đây không phải là lừa bịp sao!

Doanh trưởng Tất rất muốn nổi nóng rồi, này làm người không thể quá phận nha cô giáo Diệp! Không phải là chỉ hôn một cái thôi nha, có phải em không hài lòng, để cho em hôn trở lại là được!

Doanh trưởng Tất ới doanh trưởng Tất, mấu chốt của vấn đề là cái này sao? Hơn nữa, hôn trở lại, cuối cùng coi như là trừng phạt hay là khen thưởng đây? Có muốn nghĩ đến tốt đẹp như vậy không?

Cô giáo Diệp chỉ là xấu hổ, xấu hổ anh có hiểu hay không vậy? Mặc dù là gái già gần tuổi băm rồi, nhưng mà cô giáo Diệp cũng có yêu qua một lần, còn là ở cự ly tiếp xúc gần như thế này tối thiểu cũng phải đến năm năm đấy, anh có thể cho phép con gái nhà người ta ôm ấp tình cảm không?

Dạo cô ấy trở lại bình thường đã, người nào ăn hết người nào còn không biết đâu!

"Tiểu Mạt, có muốn ném thử cái đó một chút hay không?" Tất Tử Thần chỉ vào biển hiệu canh tiết vịt cách đó không xa, nhú mày hỏi. Nha đầu này, tuyệt đối xứng là danh phù kỳ thực ăn hàng. Theo tài liệu trực tiếp của cậu em vợ, chỉ cần có ăn ngon, chị anh cái gì cũng sẽ quên, dĩ nhiên cũng bao gồm mới vừa ‘mất hứng’.

Nghĩ doanh trưởng Tất như vậy, nhưng là sự thật có chút làm anh không chắc rồi. Người nọ là ăn rất vui vẻ vui mừng, nhưng mà vẫn chưa cho anh một cái khuôn mặt tươi cười vừa vặn bình thường chứ? Nụ cười bình thường sáng rõ xinh đẹp, lúc này nghĩ như thế nào thấy cũng không thấy giống!

"Tiểu Mạt, ăn ngon không?" Tất Tử Thần có chút ảo não, anh đây là đồ đứa bé không sai chứ?

"Có chuyện gì sao?" Uống xong đến một ngụm cuối cùng canh tiết vịt, Diệp Dĩ Mạt gương mặt, lạnh lạnh bố thí cho anh một cái. Người này, cố ý chứ? Gương mặt lấy lòng, không biết còn tưởng rằng anh thiếu cô năm trăm vạn đấy.

"A, anh là nói, đợi lát nữa muốn đi ăn đậu rang ngũ vị hương hay không? Ăn ngon lắm. . . . ." Càng nói, âm thanh này lại càng thấp, Tất Tử thẫn thờ mình cũng chợt dạ, Tiểu Mạt ở Nam Kinh so với anh thời gian không thể ngắn hơn, hàng năm anh còn ở tại doanh trại, biết nơi nào so với cô nhiều hơn?

"Xì" một tiếng vui mừng ra tiếng, Diệp Dĩ Mạt thật sự nhin không được rồi, người này tại sao có thể ngoạn như vậy? Nếu mà cô không cười một tiếng, anh không phải là hôm nay vẫn tiếp tục như vậy chứ? Thấy anh bản thân hoàn toàn không phù hợp với nét mặt tội nghiệp, thật sự quá vui vẻ rồi, người này thật sự quá biết đùa!

Thấy cô cười, Tất Tử thẫn thờ cũng không giận, nhàn nhạt hơi cong môi một cái, đem canh tiết vịt trước mặt cũng đầu đầy tới trước mặt cô: "Em thích ăn thì ăn nhiều chút đi." Ờ hèm ~~ Tất Tử Thẫn thờ anh là thua thiệt người sao? Hiện tại liền để cho người trước mặt vui mừng đi, đợi lát nữa trở về, nên thu lợi tức cái gì, không có chút nào có thể ít ~

Diệp Dĩ Mạt cúi đầu ăn canh, bỏ lỡ con mắt mờ ám của người đối diện, cho nên, đợi lát nữa thua thiệt cái gì, thật không có thể trách người ta, ai bảo cô không có lòng cảnh giác đây? Đây là sau đó, doanh trưởng Tất tổng kết, rất tận tâm dạy cô gái nhỏ của anh, làm thế nào để bảo vệ mình phòng tránh sắc lang.

Ăn uống no đủ, thuận tiện xem cảnh đẹp, cô giáo Diệp hài lòng mang bụng nặng trĩu đi trở về khách sạn. Ai u, thức ăn ngon trong ngực, còn hưởng thụ hết người khác chân chó phục vụ, thật là một chuyện vui lớn trong cuộc sống mà ~

Ta nói cô giáo Diệp, trong lịch sử có bao nhiêu dạy dỗ, nói cho chúng ta biết thiên hạ này không có bữa ăn trưa nào miễn phí cả, tổn hại lịch sử dạy dỗ, đó là phải trả máu một loại giá cao!

Khụ khụ, mặc dù không có phần nghiêm trọng như thế, nhưng mà, vẫn là giá cao ~

Tắm xong, người nọ là có bao nhiêu khó khăn mới đi ra khỏi phòng tắm những chuyện này chúng ta cũng không nhắc lại. Máu chốt là, Tất Tử Thần mới vừa r ồi ở bên ngoài mặt hi ền phu lương phụ, hiện tại trọn hai mắt sói hắc ám, đang chờ nhào lên!

A, gan lớn nữa à? Dám giả bộ mặt giận cho anh nhìn? Còn không vội vàng tới đây cho gia! Doanh trưởng Tất chọn cảm nhìn cô gái nhỏ ở đối diện không được tự nhiên không dám tiến lên, được r ồi, anh là đàn ông, đàn ông muốn phụ nữ. Nếu núi không tới, như vậy thì tự mình đi qua vậy!

Doanh trưởng Tất tuyệt đối là người lý luận thực tế tuyệt hảo, ba chân bốn cẳng, một cái khiêng cô gái nhỏ đang hoang mang sợ hãi lên, hừ hừ, chỉ nặng có ng ần ấy, còn chưa bằng anh mang khi huấn!

"Tất Tử Thần! Thả em xuống!" Diệp Dĩ Mạt cảm tức nhìn, võ lưng của anh, người này, muốn làm gì! Bá Vương ngành thượng cung là không có tí ền đồ đấy! (ngang ngược chiếm đoạt)

"Không thả. . . . ." Ôm người trong ngực, mới vừa r ồi người nào đó còn cường thế vào lúc này ủy khuất như bé con: "Tiểu Mạt, mới vừa r ồi em làm gì không để ý tới anh vậy. . . . ."

Em r ể nói r ồi, chị cậu chính là lòng dạ m ềm, anh r ể là anh nếu mà không giải quyết được chị cậu, anh li ền giả bộ đáng thương, bách chiến bách thắng. Đây là tổng kết kinh nghiệm quý báu của em vợ hơn hai mươi năm đấu tranh, phải tham khảo!

"Nào có. . . . ." Diệp Dĩ Mạt vừa nghe lời nói anh m ềm như vậy, lập tức li ền chột dạ, cô cũng không phải là cố ý không nhìn anh mà, ai bảo lúc trước anh như vậy đó, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không cho cô, để cho cô làm thế nào thích ứng được ~

"Tiểu Mạt, sẽ không không để ý tới anh chứ?" Thở một hơi ở bên tai cô, như nguyện thấy người bị anh đè ở phía dưới ngưỡng ngừng quay mặt đi, gương mặt trắng nõn dần dần nhuộm sắc h ồng, lúc bị anh ôm qu ần áo ngủ bị kéo lệch, nhìn xuống người một cái, quang cảnh ngực nhìn một cái không sót gì.

Con người thâm thúy khẽ nheo lại, Tất Tử Thần cúi người hôn xương quai xanh mảnh khảnh của cô. Mới vừa tắm rửa đi xong da thịt hơi lạnh, còn mang mùi hương buổi tây thơm ngát, nhẹ nhàng khoan khoái vẫn như cũ, vào lúc này nhưng mà lại mang theo sức mê hoặc nguy hiểm đến tính mạng.

Lè lưỡi, tỉ mỉ phác họa da thịt hoàn mỹ trước ngực cô, bàn tay, đã sớm không thể khống chế thăm dò vào dưới váy. Bắp đùi thon dài mềm mại, bị anh vuốt ve, nhẹ nhàng run lẩy bẩy, giống như là nai con bị hoảng sợ, lại làm cho anh càng thêm muốn ngừng mà không được.

Hôn càng thêm đi xuống, cách áo ngủ, anh hôn lên đầy đà của cô, con mắt sắc tối lại, từng vài vóc cản trở kia, thành đờ không nên tồn tại nhất.

Giác quan kích thích, ngay tiếp theo tâm linh va chạm, để cho hai người hoàn toàn quên hết bên ngoài. Bàn tay đặt lên nơi mềm mại, Tất Tử Thần không khỏi thỏa mãn than nhẹ một tiếng. Không cần lo lắng, về sau con trai lương thực rất đầy đủ.(éo nghĩ xa gớm)

Bị anh vuốt ve hôn, Diệp Dĩ Mạt nhắm hai mắt giống như người chết đuối, hô hấp gấp gáp đến hít thở không thông, đó là anh chôn ở trước ngực cô tác oai tác quái. . . . .

Nếu không phải điện thoại di động kêu lên, sợ là một tầng pháo đài cuối cùng cũng sẽ bị công phá không chút lưu tình."Nghe điện thoại. . . . ."
Nghe âm thanh điện thoại không gián đoạn kêu một tiếng, Diệp Dĩ Mạt xoay mặt, sắc mặt đã như gấc chín, một cái tay không tự chủ được kéo áo trước bộ ngực, cảnh xuân như nước đã sớm khó nén, trong thân thể giống như là lửa đốt, tất cả đều tại anh vuốt ve làm lửa cháy lan ra đồng cỏ.

"Alo." Lật người, Tất Tử Thần cực kỳ khổ sở hướng mặt lên trời nằm ở trên giường: "Dạ, ngày mai sẽ về doanh trại đúng giờ, ừm. Được, tôi biết rồi."

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 24

Cúp điện thoại, thời điểm Tất Tử Thần xoay người, phát hiện cô gái nhỏ trên giường cũng đã sớm lùi về xác rùa đen của mình rồi, cái chân bị cô lôi kéo che kín toàn thân, trừ nửa cái đầu ra, cái gì cũng đều không có để lại cho anh. Ai ai, có muốn đối xử chênh lệch lớn như vậy hay không? Doanh trưởng đại nhân à, sớm không tới trễ không tới, đúng lúc này lại gọi điện thoại cho anh, gọi cái quái gì vậy hả!

Duy trì giọng nói khan khàn, doanh trưởng Tất khổ ép nhìn thoáng qua cô gái nhỏ nọ đó làm ổ rùa trên giường, há miệng, cuối cùng vẫn là ủ rũ cúi đầu đi về địa bàn của mình đi. Sớm biết mới vừa rồi cũng không cần phòng đôi rồi! Nên thuê một phòng đơn nha, ôm vợ nhỏ đó mới là cuộc sống! Doanh trưởng Tất nghĩ như vậy một mình, trong lòng thì càng oán niệm rồi, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú luôn luôn lạnh nhạt lại hơi xuất hiện một tia vẩn vọ, oán khí nặng, thiếu chút nữa đem trần nhà hun cho đen.

Diệp Dĩ Mạt thân thể co cụm, coi như mình đã ngủ say, nhưng là dán hai tay lên gương mặt có thể cảm giác được một cách rõ ràng gò má của mình hơi nóng, mới vừa 'lau súng cướp cò', không phải một mình anh làm, bị anh hôn vuốt ve, rõ ràng cô cũng động tình! Tình cảm xa lạ trong thân thể của cô, bàn tay anh thô ráp lưu lại xúc giác, nhưng mà lại giống như là chậm chạp chiều lại, từng điểm từng điểm ở trên da thịt của cô thăm dò, khắp nơi đốt lên lửa nóng.

Toàn thân cũng nóng bừng, hô hấp gấp gáp bị cô ý áp chế, mím chặt đôi môi vững vàng cắn, chỉ sợ chính mình là không cẩn thận khẽ rên ra tiếng. Trong lòng cô giáo Diệp oán lắm, nhìn rất là chính nhân quân tử, kết quả ngày thứ nhất đã trêu chọc người! Thật là quá đáng thật là quá đáng!

Bên này Diệp Dĩ Mạt không dễ chịu, bên kia Tất Tử Thần càng thêm gian nan.

Mới vừa rồi rõ ràng tất cả đều tiến hành rất thuận lợi, nếu không phải tại một cú điện thoại của doanh trưởng, anh cũng sẽ không rơi vào tình cảnh thế lương như vậy! Tắm nước lạnh căn bản không có tác dụng, trong một ngày hai lần bị quăng xuống, sẽ không xảy ra vấn đề chứ? Doanh trưởng Tất tội nghiệp cắn góc chăn, anh không muốn đi bệnh viện dành cho đàn ông đâu!

Tiếng thở dốc của người đàn ông bị đè nén trong căn phòng an tĩnh chậm rãi vang vọng, Diệp Dĩ Mạt đang ổn định nhịp tim, định đem đầu cũng vùi vào trong chăn, không để nghe âm thanh đi đâu này làm cho tâm thần cô nhộn nhạo.

Không phải cô kiêu cách, chỉ là chuyện gì cũng nên có một quá trình chứ? Cô không phải là cô gái truyền thống về mọi mặt, nhưng là cũng không phải là phóng túng đến có thể cùng người ta tùy tiện 419 đâu. Mặc dù nói bọn họ là lấy kết hôn làm mục đích để xep mắt, người lớn hai bên cũng đều coi trọng, nhưng mà, nửa ngày trước anh mới thổ lộ mà? Còn là không ngọt ngào thổ lộ như vậy. . . . .

Nghĩ đến cái này cô giáo Diệp liền buồn bực, người đàn ông này lực hành động quá nhanh, càng làm cho cô tức giận, thế nhưng cô không có chút nào ghét! Đây mới là điểm khiến cô giáo Diệp rối rắm, chẳng lẽ cô thật sự là ‘yêu về bên ngoài’? Cô giáo Diệp luôn luôn tự nhận là đối với bên ngoài của đàn ông không có yêu cầu gì lại thấy chột dạ, người này đáng đáp được, vóc người đẹp không nói, về mặt còn mê người như vậy, thật sự rất muốn ăn rơi nha nha nha. . . . .

Nhưng là, ngày thứ nhất bị hôn không nói, chẳng lẽ còn phải được ăn? Đây có chút giá rất cao chứ? Hai tướng đang đánh nhau trong đầu cô giáo Diệp.

Diệp Dĩ Mạt đang nhéo lông mày nghĩ tới tâm sự, hoàn toàn không có phát giác tiếng hít thở nặng nề đã biến mất. Đợi đến lúc cô phản ứng kịp, một bên giường đã sớm lún xuống dưới bởi vì sức nặng của người khác.

"Tiểu Mạt. . . . . Anh khó chịu. . . . ." Tất Tử Thần từ phía sau ôm cô, vùi mặt vào ổ vai của cô, giọng nói thật là buồn bã. Tắm nước lạnh không dùng được, anh đâu đã tắm hai lần rồi! Nếu tiếp tục như vậy, cả đêm đâu không cần ngủ! Rồi ràng bạn gái mới nhậm chức đang ở trước mặt, chẳng lẽ còn phải chính anh động thủ hay sao?

"Trở về~" Diệp Dĩ Mạt nhích lại gần phía trước, giọng nói nửa then thưng nửa ảo não, nghiêng người, tự mình cách ra khỏi lồng ngực của anh, người đàn ông này, biết rõ dựa gần như vậy chỉ biết càng khó chịu thôi! Nghĩ gì thế ~ còn nữa, không nên dùng âm thanh quyến rũ người như vậy tới hấp dẫn cô! Cô đối với âm thanh nửa trầm nửa khàn như vậy hoàn toàn không có sức chống cự!

Chấn mông bị đẩy ra, thân thể anh biến hóa cô tự nhiên cũng có thể sáng tỏ, chỉ là —— Diệp Dĩ Mạt nghiêm mặt, ước chừng có thể nhận thức được khổ sở của người này, lên không được xuống cũng không được, cũng không dễ chịu hơn chứ?

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Thần cọ xát mặt sau tai của cô, tội nghiệp lấy lòng: "Thật sự rất khó chịu. . . . ." Lúc trước danh phận chưa định anh cũng chỉ có thể thôi, hôm nay, này cũng đeo lên danh hiệu nửa con rể Diệp gia rồi, chẳng lẽ còn phải chịu khổ thế này?

Diệp Dĩ Mạt chỉ có cảm giác lỗ tai mình sắp thành than rồi, gái già gần tuổi băm rồi, cái gì cũng không hiểu, làm sao có thể! Tiểu H viết phim đầu trải qua rồi, đây nên trách bạn trách bạn, cô tự nhiên cũng hiểu được.

Vẫn còn ở đang do dự, lại thấy doanh trưởng Tất xuất đòn sát thủ.

"Tiểu Mạt, anh đâu vì em thủ thân như ngọc đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ em còn có thể nhìn anh khó chịu à. . . . ." Ở bộ đội ít năm như vậy, thật lòng không dễ dàng, doanh trưởng Tất ngừng đầu lên nhớ lại nỗi khổ, đáy mắt tràn đầy vẻ xúc động cảm khái, làm lính tìm vợ thật lòng không dễ dàng, mấy vị kia có vợ theo quân, vừa nhìn liền so với bọn anh khổ ép lẫn lộn thấy có thần thái sáng láng hơn rất nhiều!

Hôn nhẹ nhàng rơi vào trên sợi tóc của cô, doanh trưởng Tất tiến hành theo chất lượng: "Anh không tiến vào, có được hay không?"

Nghe nói như thế, mặt cô giáo Diệp đỏ lựng, thiếu chút nữa liền lật giường bỏ chạy. Doanh trưởng Tất anh đừng trực tiếp như vậy có được hay không! Anh là con em nhân dân quân đội! Làm sao lại nghĩ tới những thứ này!

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng nghe người sau lưng khó chịu râm rì, cô giáo Diệp bên này kích động muốn một cước đạp anh xuống giường lại vừa đành khắc chế lại. Thôi, cũng không phải là cô gái nhỏ, không được tự nhiên cái đầu quỷ!

"Nằm xuống." Cô giáo Diệp nghiêm mặt xoay người lại, thiếu chút nữa đem doanh trưởng Tất đang khỗ sở dọa cho chạy mất.

"Nha. . . . ." Doanh trưởng Tất nghe vậy, nghe lời nghiêng đầu nằm xuống.

Chỉ là, nhưng mà, Tiểu Mạt, em xác định em dùng nét mặt ‘giáo viên chủ nhiệm’ như vậy để làm chuyện này sao? Đây là ý tưởng thời điểm cuối cùng một tiếng gằn nhẹ của doanh trưởng Tất buông thả mình.

Diệp Dĩ Mạt cảm thấy lòng bàn tay nóng rực một khắc kia, liền không chút lưu tình vứt bỏ anh đi, một cái cũng không nhìn người nọ về mặt híp mắt hưởng thụ, không nói hai lời chân trần liền chạy vào phòng tắm.

Thật sự là cực hạn! Diệp Dĩ Mạt rửa tay xong, dựa lưng vào cửa không biết đi ra ngoài đối mặt với anh thế nào rồi. Cô gái trong gương này hai má xấu hổ đầy mặt động tình, thật sự là cô sao thật sự là cô sao? Phát động tình rõ ràng là doanh trưởng Tất mà, vì sao cô cũng chịu lây bệnh! Cô giáo Diệp khóc không ra nước mắt, cô thật không nghĩ phải tắm nước lạnh! Thì ra là chuyện tình trong truyền thuyết dựa vào tắm nước lạnh áp chế XX cũng sẽ xảy ra ở trên người cô! ! Nhưng mà, bị người bên ngoài mà biết cô tắm như vậy, có thể rất mất thể diện hay không?

Mặc kệ, dù sao cũng hơn chết cháy!

Cô giáo Diệp mè nheo hơn nửa canh giờ mới ra ngoài, lúc đó, doanh trường Tất đã thu thập xong bên ngoài, trừ trong không khí còn mơ hồ tản ra mùi vị vốn là không thuộc về gian phòng này, còn lại tất cả đều rất bình thường.

Tất Tử thần cũng chỉ xem như cô ngại bẩn mới đi tắm, vừa thấy cô ra ngoài, lập tức chân chó chạy lên đi trước lấy lòng cười: "Tiểu Mạt, có mệt hay không?" Vừa nghĩ tới cảm giác cái tay nhỏ bé mềm mại kia bao quanh của anh, Tất Tử Thần liền kìm lòng không được thất lạng ưỡn thẳng, mới vừa rồi trong nháy mắt đó, cho dù là nhắm hai mắt, anh cũng có thể thấy rõ ràng, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện cái khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra bộ dáng tức giận kia, rõ ràng là cô, cái này gọi cô gái Diệp Dĩ Mạt, cười lên giống như tiểu hồ ly, thời điểm tức giận thích không để ý tới người, người trước khéo léo lạnh lợi, người sau thỉnh thoảng lại là cô gái nhỏ bướng bỉnh bốc đồng.

". . . . ." Cô giáo Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác, ra vẻ không có nhìn thấy. Cô thật muốn lập tức ngắt đi, cái thứ kia bị một kích thích liền lập tức thẳng đứng cô gái rốt cuộc làm sao làm được? A a a?

"Tiểu Mạt," thấy cô không có lên tiếng, Tất Tử Thần cũng không cảm thấy lúng túng, chỉ là uốn lên khóe miệng rót chén nước đưa cho cô: "Thời gian không còn sớm, ngủ chứ?" Nói xong, như là muốn nói rõ cái gì, chỉ vào khác giường vội vàng nói: "Ngủ cái này giường thôi." Đầu là lỗi của anh, làm giường của Tiểu Mạt bị dơ. Tất cả trách nhiệm này là tại anh, người phải chịu trách nhiệm tự nhiên cũng là anh: "Tiểu Mạt, có muốn anh gọi đồ ăn mua bên ngoài về ăn không?" Chỉ có một lúc, thế nhưng đã hơn mười một giờ. Tiểu Mạt có thể đói bụng hay không? Ai ai ai ai, tuyệt đối không thể để Tiểu Mạt nhà bọn họ đói bụng được ~~

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt xem thường, vẻ mặt rất là thẹn thùng giọng nói rất là phiên não: "Ăn cái gì mà ăn, ngủ!" Người này tại sao như vậy, mới vừa làm xong chuyện như vậy, lại vẫn rất tốt bụng hỏi cô có muốn đồ ăn hay không? Cô ăn được sao? Mới vừa tắm xong, trong thân thể còn giống như là có lửa đốt, người này, có thể không tới gần hay không?

Trên người đàn ông mùi vị rõ ràng như vậy, Diệp Dĩ Mạt không cách nào ức chế mà đỏ mặt, nghiêng mặt sang bên, giọng nói mang vẻ cơ hồ không phát hiện được xấu hổ: "Không ăn, ngủ." Nói xong, cũng không nhìn anh, lật người leo lên vào giường.

Mệt quá. Cau mày, đối mặt với tường, Diệp Dĩ Mạt ngáp một cái, nam và nữ thể lực thật đúng chênh lệch rất nhiều, tối nay đi dạo nhiều như vậy, lại công thêm mới vừa ‘vận động’ không thu ần khiết, cô đã mệt thở không được, vào lúc này trờ trên mặt còn nóng bừng, đầu óc đầu cô đầu đã bảo nên nhắm mắt nằm xuống.

"Tốt, chúng ta ngủ đi ~" doanh trưởng Tất trên mặt nở nụ cười thoải mái không một chút có tự giác người ngoài, vừa nói chuyện li ền cũng bò lên giường. Ừm, cái gì mà ôm vợ ngủ, quả nhiên tương đối thoải mái.

Cô giáo Diệp nghiêng đầu cảm tức nhìn một người đàn ông không tự chủ: bên kia không phải còn có giường sao! Làm gì cần phải chen chúc cùng nhau! Rất nóng có biết hay không!

Doanh trưởng Tất vô tội nháy mắt: anh sợ buổi tối em sẽ rơi xuống giường.

Khóe miệng cô giáo Diệp giật giật, cô 28 tuổi rồi đấy, không phải tám tuổi, càng không phải là hai tuổi đầu! Trứng thối, muốn lật bàn!

Một cước đá qua, không chút lưu tình. Người nên ngã thì ngã, cô không quan tâm!

Nếu không phải là doanh trưởng Tất bản lĩnh nhanh nhẹn, chắc là không thể thiếu ngã sấp mặt đấy! Tôi nói, con gái ác như vậy làm gì? Rốt bẽ anh, về sau chịu khổ còn không phải là cô à?

Nói là nói như vậy, doanh trưởng Tất bị cô giáo Diệp ‘hung ác’ trừng mắt trờ ảo não bò đến giường sát vách, cũng không còn biện pháp khác. Nha đầu này, dùng sức làm cái gì? Anh cũng không làm gì cô mà ~ thiệt là.

Khụ khụ, không phải là ôm ôm sờ sờ hôn nhẹ thôi sao, cũng không phải là chưa làm qua ~

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 25

Đêm khuya tối hôm đó, doanh trưởng Tất thế nào lại lợi dụng bản lĩnh của mình thoăn thoắt leo lên giường của cô giáo Diệp, các loại ăn đậu hũ ở chỗ này chúng ta cũng không muốn nói nhiều, mọi người tự tưởng tượng.

Vềphần ngày thứ hai cô giáo Diệp như thế nào đập một cước đem doanh trưởng Tất đập xuống giường, chúng ta cũng không tỉ mỉ truy tố rồi, dù sao chuyện liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông, nhiều lời vô ích.

Khụ khụ, ngày thứ hai lúc ăn sáng, cô giáo Diệp coi như là lãnh giáo đầy đủ đàn ông dính chặt rồi. Dính đúng như muốn mạng người! Cô tự mình ăn sáng được.....! Không cần ý vị gấp cho cô!

Đầu nói con gái khi yêu chỉ số thông minh là số lẻ, thật ra thì con trai khi yêu chỉ số thông minh cũng không cao, nhất là cậu con trai vừa mới cảm nhận được một chút ngọt ngào, được kêu là ngu nhé.

"Tiểu Mạt, em ném thử cái này một chút, đây là đặc sản Nam Kinh đấy." Đồng thời một đôi đũa đưa qua.

Cô giáo Diệp hít thở sâu một hơi, nở nụ cười rực rỡ, động tác trên tay không chút nào mơ hồ, một cái liền đem hơn phân nửa đồ ăn trong bát bỏ vào trong bát của anh, gương mặt sâu kín liếc anh một cái, mặt mỉm cười, " Anh ăn nhiều một chút ~" cô thật không ăn được!

Tất Tử Thần nhìn nha đầu trước mắt giống như muốn xù lông cũng không giận, vui vẻ thay cô giải quyết cơm thừa đồ ăn thừa. Khụ khụ, nếu là mỗi ngày có thể ăn được cơm thừa của người mình yêu, đó cũng là chuyện tốt!

Nếu như mỗi sáng sớm cũng có thể cùng người yêu cùng nhau ăn bữa sáng, đây đại khái là chuyện hạnh phúc nhất mà anh có thể nghĩ tới rồi.

Bữa ăn sáng kết thúc, mặc dù cực kỳ không muốn ———— mới vừa giải quyết vụ bạn gái, còn chưa có thân thiết bao lâu, thì phải tách ra, dù ai trên người đều khó chịu. Nhưng mà bị quân lệnh làm khó, doanh trưởng có lệnh, trước mười hai giờ trưa hôm nay phải về đội, chỉ hận không được xách theo cô gái này bỏ vào túi mang theo cùng.

Mặc dù nói không thực tế, nhưng là, nhìn khuôn mặt tươi cười hả hê của nha đầu này, vì sao anh lại nghĩ muốn cắn một cái đây? Bạn trai phải đi, không phải nên biểu hiện không bỏ được một chút sao?

Phải trừng phạt!

Nghĩ là muốn như vậy, doanh trưởng Tất cũng là làm như vậy.

Quay đầu cô gái này lại mà gặm. Hôn đôi môi mọng nước, doanh trưởng Tất thầm cười hả hê, biết vì sao anh không mặc quân trang không? Bởi vì mặc quân trang thì phải chú ý đến hình ảnh, không thể cùng đồng chí nữ quá mức thân thiết, nhưng là không mặc quân trang, ề hèm, anh chính là gia, anh chính là người đàn ông của cô, muốn làm gì thì làm!

Cái hôn này rơi xuống, mãi cho đến khi nhịp tim Diệp Dĩ Mạt còn kém cần giữ không được, người đàn ông này mới lưu luyến không rời buông ra, giọng nói còn sâu hơn là oán phụ: "Anh đi mấy ngày rồi sẽ đi trường học tìm em, đừng có mà kỷ niệm ngày thành lập trường vừa kết thúc lại về liên đây ~" nếu là đời trước khi anh đi nha đầu này liên dám chạy trở về trước, lần sau trở về anh sẽ không để yên cho cô đâu!

Cô giáo Diệp lau miệng, dịu dàng cười, đi nhanh đi đi nhanh đi, anh đi rồi một mình em tự nhiên hơn!

Vợ chồng son ở cửa ra vào 'lưu luyến chia tay', các ông các bà đi ngang qua đều lộ ra đặn dò mà cười thấu hiểu cho, bây giờ là vợ chồng nhỏ mà, như lời nói của những người tuổi trẻ kia nói thế nào nhỉ, hạnh phúc không rời ~

"Được rồi, em biết rồi, sẽ cẩn thận, đến trường học sẽ gọi điện thoại cho anh~" nói xong câu nói sau cùng, Diệp Dĩ Mạt có phần bất đắc dĩ, cô thật không nhỏ, không phải là người bạn nhỏ đi nhà trẻ đâu, vì sao mà ba như thế này, Tiểu Thụy nhi là như thế này, đến cả Tất Tử Thần cũng như vậy? Chẳng lẽ cô nhìn thật rất giống trẻ con không biết gì sao?

"Chị dâu, vậy chúng tôi đi trước đây ~" lúc này người tới đón là Phó Kiệt, nụ cười rực rỡ, một bộ dáng đại ca ca, ngoài miệng lại kêu cô là chị dâu.

"Ừm, đi đường cẩn thận ~" đưa mắt nhìn xe vượt đã đi xa, cho đến khi không thấy được bóng xe, mặt Diệp Dĩ Mạt mới che giấu mỉm cười. Người đàn ông này, vừa nhìn thấy Phó Kiệt xuất hiện đã thu lại một ít bộ dáng mặt chân chó, khôi phục lại tư thái trại phó anh nên có.

Lắc đầu một cái, Diệp Dĩ Mạt lấy tay che kín ánh mặt trời chói mắt, hay là đi trường học cũ trước đã, đi thăm mấy vị ân sư một chút.

Trước đó, Diệp Dĩ Mạt căn bản cũng không có nghĩ đến, thì ra là chuyển đi thăm trường học cũ lần này, lại sẽ cho cô ‘vui mừng’ lớn như vậy. Hướng Dương, trưởng lớp thời đại học của cô, người cô yêu, là một lần duy nhất cô yêu trước đây.

Nói đến Hướng Dương, có lẽ là hình tượng hoàng tử trong suy nghĩ tất cả nữ sinh nhớ mãi không quên lúc đại học. Thời đại học Hướng Dương, bên ngoài xuất chúng, thành tích ưu dị, năng lực không chút nào kém, dùng lời nói những nữ sinh khác trong lớp mà nói, Hướng Dương cười một tiếng, có thể cho người cảm thấy mùi vị ánh mặt trời.

Mặt như ánh mặt trời, nói không hề sai.

Hướng Dương chính là một người như thế, cho dù xa nhau đã lâu như vậy, nghĩ đến anh, đáy mắt Diệp Dĩ Mạt tái hiện lại, vẫn và chàng trai trong sáng dịu dàng, khóe miệng cong cong, vĩnh viễn ôn hòa như vậy.

Nói đến tình yêu của họ, không có gì đặc biệt, cũng chỉ là chuyện tình của trưởng lớp và bí thư chi bộ đoàn mà thôi. Về phần sao lại chia tay,

cũng chỉ như bình thường, anh ra nước ngoài học tập, cô thi nghiên cứu sinh, chính là một ít chuyện như vậy, cuộc sống cũng không phải là điện ảnh, lấy ở đâu nhiều yêu hận tình thù như vậy.

Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, là nói Hướng Dương cùng Diệp Dĩ Mật rồi.

Lại lần nữa nhìn thấy vị lớp trưởng cũ này, trong lòng Diệp Dĩ Mật đã sớm không có phật phùng, cong cong khóe miệng, hai người bèn nhìn nhau cười: "Đã lâu không gặp." Là rất lâu không thấy, tốt nghiệp đại học đến bây giờ, có hơn năm năm đi? Chàng trai anh tuấn như ánh mặt trời năm đó, cũng đã sớm mất đi một thân ngây thơ, gương mặt vẫn ôn hòa như cũ, mang theo ý cười nhẹ nhàng, cũng không bàn về như thế nào đầu nhìn không tới đáy mắt của anh.

Mà nhà đầu trẻ trung bốc đồng năm đó, cũng đã sớm một thân lạnh nhạt, học được thản nhiên đối mặt với tất cả. Đối mặt với tình yêu đầu khó quên nhất, nhưng mà cũng chỉ dịu dàng cười một tiếng, như hoa nở trên mặt, chỉ một cái cười nhạt.

Hôm nay, cô là của cô, mà anh, cũng có thể là của anh thôi.

"Bây giờ anh trở về trường học cũ làm giảng viên, cũng chỉ là chức tạm thời." Hướng Dương mỉm cười giải thích, anh có công ty của mình, nhưng là bình thường cũng không bận rộn, hai tháng trước thầy cũ của anh gọi điện thoại, nhờ anh dạy thay giúp, anh liền đồng ý.

"Thì ra chúng ta cũng được coi như là đồng nghiệp ~" Diệp Dĩ Mật nghiêng đầu mỉm cười nói, năng lực của anh sẽ không ai chất vấn, năm đó giáo sư muốn anh lưu lại, chỉ là ánh mắt của Hướng Dương luôn luôn thật xa, cuối cùng vẫn là uyển chuyển từ chối ý tốt của giáo sư, một mình bay đi nước Anh học tiếp.

Không ngờ, chuyển đi này chính là nhiều năm như vậy.

"Thật sự rất lâu không thấy, đi, anh mời em uống chút đồ." Giáo viên đại học mấy năm này phát triển quá nhanh, các đàn em khóa sau cũng so

với bọn anh khi đó hạnh phúc hơn rất nhiều, rất nhiều quán cà phê nhỏ cũng mở ra không ít, ước chừng là vì thích ứng hơi thở lãng mạn nơi sân trường này thôi.

"Thật ra anh đã nghe lão sư nói qua vèem, làm giáo viên cấp ba?" Hường Dương cười hỏi. Giáo sư nói đến chuyện này liền cần rằng nghiêng lợi, hai người đệ tử tâm đắc nhất năm đó, một đi nước Anh xa xôi cầu học, cuối cùng cũng không còn đi trên con đường học thuật, một người hiện tại cũng yên ổn, vui ở trong trường cấp ba làm cô giáo dạy lịch sử. Ai, chỉ có thể nói, trẻ con không thể dạy!

"Cũng chính là không có lý tưởng." Diệp Dĩ Mạt ngượng ngùng cúi đầu tóc dài rũ xuống bộ ngực, cô vốn là không có lý tưởng gì lớn, những ngày sau này cứ như vậy là tốt rồi. Cộng thêm lúc ba tuổi già phá án bị thương, một lần đầu làm cô sợ hãi, thì ra là quan trọng của cô, vẫn luôn ở bên người.

Vì vậy, làm việc nghĩa không được chùn bước về nhà, chỉ vì như vậy mới an lòng.

"Không nói những thứ này, những năm này trôi qua tốt đó chứ?" Hường Dương đưa lưng về phía ánh mặt trời, nụ cười dịu dàng.

"Tạm được, rất thích hợp." Diệp Dĩ Mạt vẫn là nụ cười nhẹ nhàng như vậy, "Còn anh thì sao? Sao lại từ Anh trở về?"

"Sống ở một nơi lâu rồi liền muốn trở lại." Cong cong khoe miệng, Hường Dương ôn hòa mỉm cười: "Họp hội bạn học cũ ngược lại không có đi mấy lần, nghe nói không ít bạn học cũng đã thăng cấp làm ba mẹ." Những thứ này tất cả đều là nghe Nhị béo nói, anh ta thích nhất là quan tâm chút chuyện này, người bạn học nào thăng chức rồi, người bạn học nào muốn kết hôn, người bạn học nào làm ba trước, Nhị béo nói chuyện rất say sưa.

"Đúng vậy, lại nói trường lớp, anh chưa cưới vợ à?" Diệp Dĩ Mạt hài hước cười một tiếng, mặc dù đã từng là người yêu, nhưng mà không phải

là thù không phải là oán, cách xa nhau nhiều năm gặp lại, cũng chỉ là cảm giác ấm áp và quen thuộc như trong đám bạn học cũ .

"Vẫn còn sớm, chưa tìm được người thích hợp đấy." Hường Dương làm ra vẻ khổ não nhú nhú mày, "Không ai để ý anh cả."

‘xì ’ một tiếng, Diệp Dĩ Mạt cười khẽ một tiếng, "Em nói trưởng lớp, sao anh nói như vậy, muốn cho bao nhiêu đàn ông nhảy l ài đây?" Không nói năm tốt thế nào cũng là ba tốt đi, bên ngoài được, tính tình được, thu nhập tốt.

"Không nói anh...anh một đấng mày râu không vội, ngược lại em, định không lấy chồng à?"

"Không sai biệt lắm thôi." Nghĩ đến người đàn ông buổi sáng dính không muốn đi , khóe mắt Diệp Dĩ Mạt cong lên độ cong nhu hòa, "Là người, ừm, không quá giống quân nhân." Diệp Dĩ Mạt cẩn thận tìm kiếm tìm tòi, người kia a, thời điểm tức giận cũng đủ làm cho người ta nhận thấy được, chỉ là, phần lớn thời điểm, tổng thể vẫn có thể duy trì phong độ thân sĩ?

Nếu nói, Tất Tử Thần và người trước mắt này thật đúng là có bao nhiêu phần tương tự r ồi, giống nhau phong cách khí chất dịu dàng như ngọc, mặc áo sơ mi trắng đều là đáng xem như vậy. Điểm bất đồng là, Tất Tử Thần thân là quân nhân, trong lúc cúi đầu cười yếu ớt, thanh thoát lộ vẻ bá đạo. Mà Hường Dương, hơn là tấm gương người tốt khiêm tốn.

Nhìn cô gái nhỏ ở đối diện đáy mắt không thể che dấu nụ cười dịu dàng, khóe miệng Hường Dương cũng nâng lên đường cong mờ, gương mặt, trong mắt là nụ cười của nhân viên phục vụ quán cà phê ấm áp mà bướng bỉnh: "Thầy Hường, cà phê của thầy đây ạ, còn đây là nước chanh của chị ~" nữ sinh nháy một đôi mắt to, nụ cười ngọt ngào.

"Cám ơn ~" Hường Dương lông mi cong cười một tiếng, nghiêm mặt nhìn cô học trò nhỏ ở đối diện cuống quýt cáo lui.

"Trưởng lớp, đây thuộc về quyền rũ tiểu nữ sinh đấy ~" Diệp Dĩ Mạt đùa giỡn khuấy ống hút, nở nụ cười vui vẻ.

"Là học sinh của lớp anh dạy." Hướng Dương cũng không giải thích nhiều, nhấp miệng cà phê, dựa vào thành ghế cười nói: "Nhìn đáng dấp anh nghĩ là túi đó nhỏ chưa không được~"

Diệp Dĩ Mạt giương mắt, thoải mái cười nói: "Lớp trưởng đại nhân túi cũng không thể nhỏ được~ có phải em phải chuẩn bị bao bố để chứa đựng hay không?"

"Em á ~" Hướng Dương bất đắc dĩ cười, nhiều năm như vậy còn không chịu thua thiệt, "Được, dù sao không phải nhỏ em đúng là ~" nghĩ như vậy nghĩ, anh cho ra đi cái túi thật đúng là không ít, coi như không có người ở trong nước, cái túi này còn là tằm xa gửi ra. Chắc chắn, anh không phải cũng nên nghĩ tới thu hồi lại nữa à? Hướng Dương trong lòng cười thầm.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 26

Tất Tử Thần không nghĩ tới, mình cũng chỉ là đi về hai ngày, thế mà khi gặp mặt lại, bên cạnh nha đầu này liền có thêm một người đàn ông làm cho người ta khó chịu như vậy chứ?

"Tiểu Mạt." Tất Tử Thần sai bước hướng nha đầu kia đi tới. Mới vừa kết thúc đại hội động viên quân huấn, anh liền cả lời nói cũng không kịp nói liền không kịp chờ đợi đến tìm cô. Chỉ là không ngờ, Tiểu Mạt này bản lãnh 'trêu hoa ghẹo nguyệt' thật đúng là không nhỏ, lúc này mới hai ngày, bên cạnh liền có thêm một người. Làm cho anh không muốn thừa nhận nhất là, cái người này, hừ, ngoại hình cũng không tệ lắm.

"Tử Thần." Diệp Dĩ Mạt nghe được âm thanh, mới vừa rồi còn ý cười nhợt nhạt không khỏi sâu hơn, mặt mày xinh đẹp cong cong: "Trưởng lớp, đây bạn trai của em." Nói xong, thuận tay choàng qua khuỷu tay anh, mỉm cười mang giận: "Sao lại không gọi điện thoại trước cho em?"

Tất Tử Thần vốn là trong lòng còn có chút vướng mắc, chỉ là vừa thấy được nha đầu này cười một cách tự nhiên, còn có câu 'bạn trai' kia, anh cũng rất không có tí gì dè dặt, "Điện thoại di động của anh hết pin rồi." Nói xong, ngược mắt nhìn Hướng Dương, Tất Tử Thần hào phóng vươn tay: "Xin chào, tôi là Tất Tử Thần bạn trai của Tiểu Mạt, hai ngày nay Tiểu Mạt đã làm phiền anh." Nói xong, một tay ôm lên hông của cô, đáy mắt tham muốn giữ lấy cho dù ai cũng đều nhìn đi ra.

Hướng Dương cười thầm, đây là tuyên thệ chủ quyền hả, chỉ là ánh mắt Tiểu Mạt cũng thực không tồi, người đàn ông này, bên ngoài văn nhã tuấn đạt, lại không che giấu được bá đạo uy nghiêm ở bên trong. Lúc ban đầu nghe Tiểu Mạt nói là quân nhân, anh còn tưởng rằng sẽ là người cao to thô

kệch trong ấn tượng, nhưng không nghĩ sẽ là dạng này, trong ngoài đều được, kín đáo mà không bó buộc.(DDLQĐ)

"Nói cái gì đó ~" Diệp Dĩ Mạt làm bộ bẹo tay anh, cô khi nào có phiên toái trưởng lớp, chỉ có lúc buổi trưa hôm nay ăn cơm trưa gặp được, thì ng ồi vào cùng nhau mà thôi.

"Không có gì, Tiểu Mạt vẫn luôn hiểu chuyện như vậy, không có gì phi ền toái." Hướng Dương khoe miệng giương nhẹ, cố ý xuyên tạc:
"Trước kia lúc Tiểu Mạt đi cùng với tôi, cô ấy sẽ không thế nào để cho tôi quan tâm."

Tất Tử Thần mới vừa nhếch lên khoe miệng li ền cứng ngắc, trước kia lúc đi chung với nhau? Đây là ý gì?

Diệp Dĩ Mạt khoe mắt giật giật, xong đời, cô quên mất, năm đó khi Hướng Dương bay sang nước Anh, cô đi tiễn lên máy bay r ồi, còn nhớ rõ khi đó, rõ ràng là cảnh tượng thương cảm, lại bị một câu nói của anh làm cho dở khóc dở cười.

Hướng Dương nói: "V ềsau chờ em tìm bạn trai, nhớ mang cho anh trai xem một chút, để anh trai giúp em xem một chút xem người này có đáng giá để phó thác cả đời hay không." Mặc dù không làm được vợ ch ồng, vẫn là bạn bè như cũ, nha đầu này ‘không biết nhìn người’, anh sao lại không biết?

Vào lúc này, người này không phải là tính toán làm ‘anh trai’ hợp cách một l ần đi? Diệp Dĩ Mạt bị ai che mặt.

Khoe miệng Tất Tử Thần nùng cười một lúc , tiếp theo nụ cười tràn ra càng thêm rực rỡ: "Tiểu Mạt coi như thích gây ra phi ền toái hơn nữa, tôi cũng vui lòng thay cô ấy dọn dẹp, thật đúng là không cần phi ền toái trưởng lớp." Chau lên lông mày, rõ ràng rành rành biểu thị công khai, mà ánh mắt thâm thúy, rơi vào trên người cô một cái chớp mắt, phút chốc lại trở nên ôn hòa.

"Tốt lắm, anh còn chưa có ăn cơm trưa chứ?" Diệp Dĩ Mạt mỉm cười nhìn anh, " Để em đi mua cơm cho anh đi ~ các anh cứ hàn huyên một chút

~" cô thật không phải cố ý chạy trốn , chỉ là đang lúc hai người này ‘xèo xèo’ tia lửa, thật không phải người bình thường có thể chịu đựng được, cô chính là một người phàm, không phải Thiên Lôi Thần Chớp, ăn không hết điện!

Còn nữa, trưởng lớp cũng có trình độ chứ? Diệp Dĩ Mạt yên lặng cầu nguyện, Tất Tử Thần anh nhất định phải nắm vững nha, lớp trưởng đại nhân năm đó một người liền đảm nhiệm chức cố vấn ban đoàn của bọn cô, chuyện thương lượng thông minh đều không phải là người bình thường có thể so sánh đâu. Chỉ là —— khéo miệng Diệp Dĩ Mạt cong lên, doanh trưởng đại nhân nhà cô cũng không phải là người bình thường đâu ~

Nhìn bóng lưng cô gái nhỏ nhẹ nhàng rời đi, khéo miệng Tất Tử Thần vẫn giữ nụ cười như lúc ban đầu, chỉ là lúc nhìn người đàn ông hướng đối, màu sắc con người chợt lóe lên tinh quang: "Liên nữa tự giới thiệu mình một chút, Tất Tử Thần, trại phó binh đoàn pháo binh XXXX, hàm Trung tá, chồng chưa cưới của Tiểu Mạt." Ba chữ cuối cùng, bị anh nhấn đặc biệt nặng.

"Xin chào, Hướng Dương, trưởng lớp thời đại học của Tiểu Mạt." Hướng Dương vẫn như cũ nụ cười thân thiện: "Ừm, cũng là bạn trai đầu tiên của Tiểu Mạt ." Hai chữ ‘đầu tiên’, cũng bị anh cường điệu.

Tất Tử Thần ghen chẹn họng, vốn cho là là Ex. Boyfriend, không ngờ là bạn trai đầu tiên, càng để cho người ta chán ghét."Chuyện đã qua còn nói nó làm gì, không phải là con người còn phải nhìn về phía sao." Tất Tử Thần dựa vào thành ghế, khẽ nhú lông mày.

"Nói thì nói như thế, nhưng mà Tiểu Mạt là giáo viên lịch sử, anh cũng biết, thói quen nghề nghiệp này nha, chính là nhìn quá khứ." Hướng Dương mỉm cười gật đầu. Nếu như chỉ một câu đôi câu liền đánh bại, như vậy anh cũng không nên là Hướng Dương một sinh viên trong truyền kỳ rồi. Chỉ là, người đàn ông này đối với Tiểu Mạt để ý cũng không phải là giả. Vừa nghe đến anh là mối tình đầu của Tiểu Mạt, thế nhưng không có nổi trận lôi đình, đi đâu này cũng không khỏi để anh lau mắt mà nhìn, vốn là

còn tưởng rằng làm lính đầu là tính tình nóng nảy cả chứ, không thể nói hai câu liền động thủ mới đúng. Người này cũng không gấp không nóng nảy.

"Hương tiên sinh." Tất Tử Thần nhìn cô gái nhỏ bên kia nhón một cái chân lên thay anh gọi thức ăn, khoe miệng bộc phát nụ cười thâm thúy: "Tiểu Mạt bây giờ là vị hôn thê của tôi, chúng tôi rất nhanh sẽ kết hôn, nếu như anh đến chúc phúc, tôi rất hoan nghênh." Doanh trưởng Tất không có cảm thấy có cái gì không đúng, mặc dù bọn họ trở thành bạn bè trai gái mới mấy ngày, nhưng mà anh lấy kết hôn làm mục đích cùng Tiểu Mạt lui tới, này cưới, là cần phải có. Hơn nữa, sẽ rất nhanh, cái này anh có lòng tin.

Hương Dương cong lên khoe môi, được rồi anh không muốn chơi. Rõ ràng người đàn ông này tưởng thật."Uh, hôn lễ của doanh trưởng Tất và Tiểu Mạt, tôi nhất định sẽ có mặt." Nếu là có tiến lùi có căn cứ như vậy, tình trạng thương thuyết, người này trí thông minh rõ ràng đầu không thấp nếu coi anh là tình địch, sẽ rất mệt mỏi chứ? Mặc dù anh rất quan tâm Tiểu Mạt, nhưng là cũng không muốn liên lụy mình đâu. Hương Dương nhấp miệng cà phê, lần nữa ngừng đầu, là nụ cười ôn tồn: "Doanh trưởng Tất, nói thật, tôi và Tiểu Mạt làm bạn học nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy không có liên lạc, không ngờ ở kỷ niệm ngày thành lập trường này lại gặp nhau, nghe Tiểu Mạt nói cô ấy tìm quân nhân tôi còn có chút lo lắng, chẳng qua hiện nay đã nhìn thấy, không thể không nói, ánh mắt Tiểu Mạt rất tốt."

Mới có thể nghe được ra ý tứ của anh chứ? Anh đối với Tiểu Mạt không có ý khác, nhiều lắm là cũng chỉ là quan tâm trong đám bạn học cũ thôi. Cho nên, thật không thể coi anh là tình địch, con em nhân dân quân đội lực chiến đấu anh rất ngưỡng mộ, loại này thành tựu về văn hoá giáo dục võ công đầu không kém, anh càng không ý tưởng đi trêu chọc.

". . . . ." Nghe lời nói của Hương Dương, Tất Tử Thần im lặng một hồi lâu, người nọ là ý tứ nhận thua sao? Anh còn chưa có chuẩn bị nặng hỏa đấy.

"Cơm tới ~" người chưa đến âm thanh đã tới trước, Diệp Dĩ Mạt bùng thức ăn đi tới, đi đâu kiện phòng ăn đại học cũng không tệ lắm, thức ăn so với trước kia khá hơn nhiều.

"Anh trước đi, không đủ em lại đi mua." Diệp Dĩ Mạt cười quơ quơ phiếu ăn cơm trong tay mình: "Anh nói các anh làm huấn luyện viên sao đi đâu kiện lại tốt như vậy chứ ~" chẳng những cung cấp nơi ở, còn cung cấp thức ăn.

Tất Tử Thần cười lôi kéo cô ngồi vào bên cạnh mình, "Em cần ăn thêm một chút nữa không?"

Diệp Dĩ Mạt lắc đầu một cái, đem đĩa đầy tới trước mặt anh: "Ăn no rồi, anh ăn nhanh lên."

"Được, đợi lát nữa đi với anh đến ký túc xá, anh có đồ cho em." Nếu cũng biểu lộ mình không có ý nghĩ đối với Tiểu Mạt, bây giờ là không phải nên đi à? Làm kỳ đà cản mũi sẽ bị thiên lôi đánh đấy! Doanh trưởng Tất mất như đao, bắn thẳng đến Hường Dương ở đối diện.

Hường Dương cười khở, vẫn là tranh thủ thời gian đi đi, người đàn ông này quá đáng sợ. "Tiểu Mạt, buổi chiều anh còn có lớp, vậy anh đi trước đây." Anh giúp giáo sư hướng dẫn hai học sinh, buổi chiều còn phải giúp các cô ấy sửa luận văn đấy.

"Được, trưởng lớp gặp lại sau ~"

"Ăn từ từ thôi." Đi ra hơn 10m, Hường Dương còn có thể nghe được âm thanh Diệp Dĩ Mạt giận trách, nha đầu này nha, đối với người trong lòng mình chính là không giấu được tính tình.

Dùng tốc độ bị cô gái nhỏ kia khinh bỉ ăn cơm xong, Tất Tử Thần liền không kịp chờ đợi lôi kéo người trở về ký túc xá. Trường học cung cấp chỗ ở cũng không tệ lắm, là ký túc xá giáo viên công chức, các huấn luyện viên đều là hai người một phòng, chỉ có anh là một người độc chiếm một phòng, như vậy cũng tốt, có nha đầu này ở đây, đến lúc đó không tránh

khỏi có chút chuyện ‘không thể nhìn thấy’, tránh người là đi đầu tốt, không thể ảnh hưởng hình tượng Giải Phóng Quân trong quần chúng nhân dân!

"Có đồ vật gì đó cho em à?" Vừa vào cửa, Diệp Dĩ Mạt vừa mới nói một câu nói, liền bị một tên con trai đè ở trên cửa hôn lên. Chiều cao chênh lệch, thể lực không địch lại, khiến Diệp Dĩ Mạt trừu thuận theo, không còn cách nào.

Anh nhớ muốn chết rồi! Hai ngày không thấy, trong tâm can anh đầu quấy nhiễu muốn cô, cô còn tốt hơn, còn có bạn trai đầu ở cùng với, không trừng phạt cũng không được ....!

Cái hôn ướt át, theo cảm đi xuống, cổ áo chữ V, lúc này thành trợ thủ tốt nhất gây án tốt nhất của anh. Hôn qua xương quai xanh mảnh khảnh, bàn tay đã sớm thuận thế vỗ về bộ ngực đầy đặn của cô: "Tiểu Mạt. . . . ."

Diệp Dĩ Mạt thở hổn hển tựa vào bộ ngực của anh, hai chân hoàn toàn không có hơi sức, người đàn ông này đến tốt cùng là ăn lộn thuốc gì! Vừa mới gặp mặt đã như vậy một cái! Thuần túy nghĩ buồn bực chết cô!

"Tiểu Mạt, anh nhớ em lắm. . . . ." Tất Tử Thần đáng thương mà đem đầu vùi ở đầu vai của cô, giọng nói buồn bã, này có vợ cùng không có vợ vẫn là không đồng dạng như vậy, doanh trưởng mỗi ngày về nhà cũng có thể ăn được món ăn nóng cơm nóng chị dâu làm, còn có cả con gái bảo bối có thể đem ra khoe khoang, nhưng anh đây? Bị vợ vả gọi về bộ đội, còn không kịp cùng bạn gái hảo hảo thân thân mật mật đấy.

Kết quả anh hào hứng tới gặp cô, lại thấy bạn trai đầu tiên của cô! Con bà nó! Anh thừa nhận, anh chính là ghen, nhất là thấy đối phương còn là một người đàn ông xuất sắc như vậy.

Như Tử Nghiêu lại nói, anh giống như thần tiên ấy, vẫn luôn không thấy anh biến sắc mặt qua. Hiện tại anh nghĩ nói cho Tử Nghiêu, anh của nó cũng là người phàm đấy, thấy chị dâu của cô đứng bên cạnh người đàn ông không chút nào thua kém anh trai của cô, trong lòng anh giống như có một cái bình lão dấm chua lên men, rất khó chịu.

"Được rồi, nói chuyện đằng hoàng không được sao?" Diệp Dĩ Mạt cũng nói không ra lời nói nặng, khe khẽ đẩy ra, muốn đem người này đẩy cho ra, ôm chặt như vậy, rất nóng 诶.

"Tiểu Mạt, chúng ta kết hôn đi." Tất Tử Thần chợt toát ra một câu như vậy, nóng bức bên trong phòng trong khoảnh khắc lâm vào không khỏi an tĩnh, hai người ôm nhau, cũng không có ai nói nữa.

Hô hấp thở ra, tất cả đều giống như bất động, giống nhịp đập trái tim Tất Tử Thần.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 27

"Tiểu Mạt, " ở bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Tất Tử Thần khó khăn mở miệng, không tiếng động yên lặng làm cho anh vốn cũng không nhiều lòng tin càng thêm giải tán, lời kia vừa thốt ra là anh biết mình đã kích động, quen biết chỉ mới hai tháng, trở thành một cặp càng thêm chỉ có mấy ngày, cưới chui cũng không nhanh như vậy. Nhưng anh chính là nhận định cô, đã như vậy, biết là một tháng mà như là một năm, có sai biệt sao?

". . . . ." Diệp Dĩ Mạt xoay mặt, không dám chống lại mắt của anh. Cô có chút loạn, chuyện như vậy không phải một đôi lời là có thể quyết định, hơn nữa, một chút nhắc nhở cũng không cho, người đàn ông này cứ như vậy thích chơi tập kích bất ngờ? Chẳng lẽ, làm lính thích nói thẳng?

Tất Tử Thần ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, trì hoãn giọng nói: "Anh nói đùa thôi, chuyện như vậy đương nhiên là phải từ từ rồi." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm hạ quyết tâm, nhìn dáng dấp phải từ mặt bên tiến công.

"Tử Thần." Đưa tay lau mặt của anh, Diệp Dĩ Mạt ngẩng mặt lên nhìn lên anh, đường cong khóe miệng ôn hòa: "Cho em chút thời gian suy nghĩ một chút, có được hay không?" Cô thích anh, cô có thể khẳng định. Nhưng mà hôn nhân không phải chuyện đơn giản như vậy, hôn nhân cho tới bây giờ thì không phải là chuyện hai người, cô muốn suy nghĩ cho thật kỹ, ví như, sau khi cô và anh cưới nhau, là muốn tiếp tục chia cắt hai nơi hay theo quân tốt hơn? Cô không yên tâm về bà và dì Trăn.

"Được, không nói cái này, anh cho em xem cái máy này." Tất Tử Thần lôi kéo cô ngồi xuống, từ trong bao lấy ra một chiếc nhẫn giản bạch kim, không có kim cương, không có hoa văn phức tạp, chính là đơn giản đến đơn điệu như vậy.

"Chiếc nhẫn này là lúc năm ngoái khi anh về nhà theo em gái anh đi dạo phố mua, nhà đầu kia bảo là muốn đưa cho chị dâu sau này, bây giờ, tặng cho em." Anh không có nói đúng lắm, ở phía bên trong chiếc nhẫn, anh dùng gờn một buổi tối, tỉ mỉ khắc lên tên viết tắt của cô và anh, B&Y.

Nắm cánh tay nhỏ bé của cô, chậm rãi đeo chiếc nhẫn lên trên ngón trỏ, mặt mày cong lên, Tất Tử Thần cười đến rất dịu dàng: " Ngón trỏ của em đẹp mắt nhất, nên đeo nơi này đẹp mắt." Ngón tay gờn trái tim nhất, anh chỉ muốn vì cô đeo lên.

"Rất đẹp mắt ~" Diệp Dĩ Mạt đuổi ngón tay ra, mắt to trong sáng khom thành đẹp mắt đường cong, đứng dậy, nhẹ nhàng nhàn nhạt hôn lên khóe miệng của anh: "Em rất thích ~"

"Thích là tốt rồi ~" Tất Tử Thần dịu dàng cười một tiếng, cứng chủyu vuốt vuốt tóc của cô, hôm nay cô đem một đầu sáng mềm tóc dài đơn giản buộc lại, lộ ra cổ trắng nõn nhỏ nhắn, trắng nõn đẹp mắt.

Nhón chân lên, Diệp Dĩ Mạt ôm cổ của anh, cắn cắn môi, giống như là xuống quyết tâm cái gì, ngượng ngùng chớp mắt, sau đó, đưa ra cái lưỡi tinh xảo, theo môi của anh, phác họa không biết bao nhiêu lần, cho đến nghe được tiếng hít thở của anh càng ngày càng nặng, mới thuận theo mặc cho anh ôm mình tương cứu trong lúc hoạn nạn. Gắn bó như môi với răng, anh ản nhẫn cùng dây dưa, đau khổ đủ đi ầu.

"Lại quyến rũ anh, cũng đừng trách anh không khách khí!" Vừa hôn xong, doanh trưởng Tất khổ não cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu huynh đệ của mình từ từ thức tỉnh, hung tợn hướng về phía cô gái nhỏ cười đến hả hê uy hiếp nói.

Diệp Dĩ Mạt mới không sợ anh, toét miệng cười đến cực kỳ giao hoạt, một bước nhanh, liền chạy tới một bên bàn làm việc đi, nhẹ đầu, mặt buồn cười nhìn bộ dáng anh tiến lùi không được.

Buổi chủyu còn có huấn luyện, Tất Tử Thần trừu xông vào tắm nước lạnh không còn biện pháp khác. Lần nữa hung hăng sử dụng ánh mắt uy

hiếp xuống người nào đó cười đến giống như cầu h ồly, doanh trưởng Tất xoay người vọt vào phòng tắm.

Diệp Dĩ Mạt nhìn cửa phòng tắm khép chặt, bụm mặt cười cũng không nổi nữa r ồi, lật bàn a! Lực tác dụng hỗ trợ lẫn nhau đấy, hôn cũng là tác dụng cũng lẫn nhau đó! Hiện tại cô cũng rất nóng!

Đội nước lạnh hai cái, cô giáo Diệp l ần nữa hung hăng khi dễ mình, một l ần lại một l ần bị mỹ nam hấp dẫn, loại cuộc sống này, lúc nào thì là mới hết đây?

Buổi chi ều, quân huấn bắt đầu ngày thứ nhất, Diệp Dĩ Mạt vốn là muốn yên tĩnh ở trong ký túc xá chờ bọn họ kết thúc, chỉ là, dường như cô cũng có nhiệm vụ?

Phó Kiệt cười ngây ngô đưa cho cô một phong thư, nghe nói là Chính ủy Triệu tự mình viết.

Nghi ngờ mở ra lá thư, Diệp Dĩ Mạt đọc nhanh như gió.

Đội nhìn rõ ràng nội dung bức thư, cô giáo Diệp mặt đen. Cái gì gọi là thân là tương lai gia đình quân nhân phải khắc sâu thể nghiệm chân lý gian khổ phấn đấu chứ? Cái gì gọi là thân là gia đình quân nhân phải có quyết tâm đồng cam cộng khổ chứ? Cái gì gọi là nhớ lại thời gian tốt đẹp lúc đại học, ôn lại thời gian quân huấn chứ? Chính ủy Triệu ngài không hổ là làm hành chính, tài văn chương rất nổi bật mà!

Lưu loát nói một h ồi, không phải là một cái ý tứ, Tiểu Mạt à, cô cũng đừng có nhàn rồi, đi theo bọn sinh viên cùng nhau đi quân huấn đi ~ để cho Tất Tử Th ần tự mình huấn luyện cô đi ~

Tất Tử Th ần bất đắc dĩ lộ ra cười khổ, anh biết sáng nay khi xuất phát Chính ủy Triệu và đoàn trưởng Trương hướng v ềphía anh cười đến hòa ái dễ g ần như vậy là có mục đích mà, quả nhiên! Chỉ là, nha đầu này chịu ngoan ngoãn nghe lời sao?

"Chị dâu, Chính ủy Triệu nói rồi, ông ấy đã cùng lãnh đạo trường học nói rồi, thêm một người không có chuyện gì ~"

Diệp Dĩ Mạt cắn răng, trường học không có việc gì, nhưng cô có chuyện! Mặt trời lớn như vậy, thuần túy là muốn thiêu chết cô! Cô không có chút nào muốn nhớ lại thời gian quân huấn đại học cái gì đâu ~ cô muốn tránh ở trong phòng đi đầu hòa gặm dưa hấu cơ ~ ô ô ô ~ đây là khi dễ người!

"Chị dâu, thư này em cũng chỉ có nhiệm vụ đưa đến, em đi trước đây ~" Phó Kiệt vội vàng nháy mắt cho Mã Kiều, anh em, rút lui, còn lại giao cho trại phó giải quyết!

Tất Tử Thần cười khở lắc đầu một cái, lôi kéo nha đầu này bộ mặt miễn cưỡng ngẩng xuống, đưa tay véo chóp mũi của cô một cái, thử thăm dò nói: "Nếu không anh gọi điện thoại cho Chính ủy Triệu, anh không đi?"

Diệp Dĩ Mạt buồn bã trừng anh, Chính ủy Triệu là có ý tốt, muốn cho bọn họ tiếp xúc nhiều hơn, làm sao cô không biết! Nhưng mà, cô thật lòng không muốn đứng dưới mặt trời huấn luyện đâu ~ cô cũng gần tuổi băm rồi, thể lực này làm sao có thể giống các cô gái mười tám mười chín tuổi được chứ? Mấu chốt là, người ta trẻ tuổi, thành mới thay thế được, nắng ăn đen, một hai tháng liền trắng trở lại, cô là gái già rồi, chỉ cần phơi nắng một lần, trong ba năm rưỡi cũng không khôi phục được!

Chu miệng lên, cô giáo Diệp thút tha thút thít: "Em nói, nếu như mà em biến dạng rồi, anh có còn thích nữa không?"

Doanh trưởng Tất ghen lời, đây là cái vấn đề gì? Cái này với biến dạng hay không biến dạng gì chứ? Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, doanh trưởng Tất là loại người bình thường căn bản là không có phí tâm đi tìm hiểu tâm lý phụ nữ này, càng thêm không biết suy nghĩ quỷ dị của phụ nữ rồi, chỉ là, theo Mao tổng luôn đúng. "Không xấu xí không xấu xí, Tiểu Mạt nhà chúng ta không có chút nào xấu xí ~"

Nắm lên tay của anh, nhìn như hung tợn cắn một cái, cô giáo Diệp lần nữa hung thần ác sát trừng mắt: "Em là hỏi, nếu mà em bị biến dạng anh có

muốn nữa hay không?" Nếu như trường lớp bị nắng hun đen, xấu xí không chịu được, anh có muốn em hay không?

"Muốn muốn muốn! Biến thành cái dạng gì đều muốn!" Doanh trưởng Tất vội vàng trả lời, người tốt, nha đầu này còn có bạo lực khuynh hướng, tâm tình không tốt vẫn thích cắn người, thế nào lại giống quân khuyển bộ đội bọn họ như vậy chứ!

"Vậy thì em sẽ đi ~" gồng gượng, cô giáo Diệp sưng mặt lên mở miệng.

Vuốt vuốt tóc đen mền mại, Tất Tử Thần vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, đơn giản như vậy liền xong? Thì ra là chỉ cần cắn một cái là được rồi, anh hiểu được rồi, về sau nếu mà gặp chuyện nha đầu này không thuận, anh liền cố gắng hiến cánh tay của mình, dù thế nào đi nữa da anh dầy, không sợ cắn.

Tất Tử Thần vốn là không cần tự mình làm huấn luyện viên, chẳng qua hiện nay tăng thêm nha đầu này, cộng thêm Chính ủy Triệu chỉ thị, anh liền cùng Phó Kiệt thay đổi, Phó Kiệt phụ trách toàn bộ viên tuấn tra, anh phụ trách huấn luyện ba đội.

Bởi vì đều là sinh viên mới, giữa lẫn nhau cũng đều không phải rất quen thuộc, Diệp Dĩ Mật lặng lẽ đứng và, cũng không phải là rất đột ngột. Dù sao, mặc đồ rằn ri này vào, mang một cái mũ, ai còn nhận được ai là ai chứ? Mới nhìn xuống dưới, cơ hồ đều là một dạng.

Ngược lại Tất Tử Thần, vừa xuất hiện liền đưa tới oanh động. Thiếu nữ mười tám mười chín tuổi, chính là thời điểm ngưỡng mộ đối với anh hùng, sáng sớm khai mạc không thấy rõ doanh trưởng đại nhân ở trên đài, vào lúc này tiếp xúc gần gũi rồi, mỗi một người đều kích động không thôi. Không ngờ a không ngờ, huấn luyện viên của các cô mà đẹp trai như thế này! Các cô gái nhỏ mỗi một người đều bụng mặt mắt tỏa ra trái tim, Diệp Dĩ Mật nhìn không khỏi tròn mắt nhìn thẳng. Ờ hèm, tình địch của cô rất nhiều đây~

"Được rồi, yên lặng!" Tất Tử Thần vừa mở miệng, phía dưới âm thanh riu rít liền toàn bộ tiêu tán rồi. Làm trại phó ít năm như vậy, anh cũng

không hẳn là trên mặt luôn dịu dàng như vậy. Ánh mắt rơi vào trên người trắng nõn đứng đầu tiên ở hàng thứ hai bên phải kia, gò má trắng nõn bị ánh mặt trời chiếu xuống khẽ phớt màu hồng, mắt to linh động lóe nụ cười狡 hoạt, cũng đang nhìn anh một cái chớp mắt, nhìn như vô ý tránh ra.

Tất Tử Thần cười thầm, trong lòng nha đầu này nhất định còn không vừa ý đây. Mặc đồ huấn luyện dày cộp này, còn chưa nóng chết cô!

Dạy dỗ mấy câu, kế tiếp liền tiến vào huấn luyện chính thức. Tất Tử Thần huấn luyện đứng lên không mang theo một chút mơ hồ, những sinh viên này, chính là thích ăn đòn, từ nhỏ đã bị ở trong nhà, mỗi một người đều được cưng chiều như tiểu hoàng đế tiểu công chúa. Nên thừa cơ hội này biết cái gì là chảy máu chảy mồ hôi.

Một giờ sau, rốt cuộc nghe được tiếng cười nghỉ ngơi.

Tất Tử Thần một tiếng ‘nghỉ ngơi mười phút’, giống như đề cho mọi người đều nghe được tiếng trời. Trong nháy mắt thì có không ít người ngã trên mặt đất tại chỗ.

Diệp Dĩ Mạt thở hổn hển, bước chân đi thong thả đi tới dưới gốc cây, mặt đã không đỏ dấy nổi, quả nhiên là già khom rồi, không thể cùng những thanh niên trẻ tuổi so sánh mà ~ nhớ năm đó, cô còn là huấn luyện đội quân danh dự !

Các cô gái trẻ tuổi cũng phá lệ có hoạt động, mới vừa rồi còn gọi thẳng mặt chết đi được một chết con nhà người ta, vào lúc này cũng đều riu ra riu rít trò chuyện rồi. Ngồi ở bên cạnh Diệp Dĩ Mạt là năm sáu nữ sinh, tất cả đều cực kỳ hưng phấn nghị luận nam sinh trong lớp, cùng —— huấn luyện viên anh tuấn.

"Tớ cảm thấy huấn luyện viên phong cách thật tốt quá ~~ tuyệt đối cực phẩm ~" một cô gái tóc ngắn mặt tròn hưng phấn đến mắt cũng sắp không nhìn thấy đường.

Nữ sinh tóc đuôi ngựa bên kia cũng vội vàng hòa cùng: "Tớ cũng cảm thấy vậy, so với nam sinh lớp chúng ta cũng đẹp trai hơn nhiều ~ thật thích thật thích ~~"

Diệp Dĩ Mạt vô lực phì nhổ, Tất Tử Thần anh nha, cũng hơn ba mươi rồi, lại vẫn quyến rũ nữ học sinh xinh tươi! Nhìn lão nạp trở về thu thập cái người yêu nghiệt này ~

Ước chừng là cảm thấy Diệp Dĩ Mạt quá yên tĩnh rồi, nữ sinh vừa nhiệt tình cũng muốn lôi kéo cô cùng nhau gia nhập thảo luận: "Vị bạn học này, bạn cảm thấy huấn luyện viên của chúng ta như thế nào?"

Diệp Dĩ Mạt uốn lên lông mày cười một tiếng, thánh khiết như loại màu xanh mát sau mưa: "Người - mặt – dạ - thú."

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 28

Cô giáo Diệp mím môi hướng về nữ sinh phía đối diện dịu dàng cười một tiếng, cười đến cô nữ sinh nhỏ đối diện đều nhìn kém mắt.

Oa oa thật bất ngờ, các cô có bạn là mỹ nữ đấy! Nhưng mà, vì sao cô cảm thấy nữ sinh này cười lên lại âm trầm như vậy chứ?(câu đầu ta chém đấy, dịch không hiểu gì cả).

"Cái đó. . . . . Bạn học. . . . . Huấn luyện viên của chúng ta đặc tội với bạn sao?" Nữ sinh mặt tròn lấp bắp hỏi. Chính là cô tùy tiện vừa hỏi thôi, sao lại giống như hỏi ra kẻ thù như vậy? Chẳng lẽ vị bạn học này cùng huấn luyện viên có thù không đội trời chung sao? Ô oa oa, cô không muốn xen vào! Mẹ, cô phải về nhà ~ đại học thật là đáng sợ ~~

Diệp Dĩ Mạt không có gì hình tượng lau mồ hôi, bây giờ cô là sinh viên chịu huấn luyện, không phải giáo viên, cho nên không cần hình tượng —— Cô giáo Diệp đã tự cam chịu như thế rồi.

"Không có gì, chính là xuyên thấu qua hiện tượng nhìn bản chất mà thôi, bạn học sao này các bạn cũng sẽ học được." Cô giáo Diệp nháy mắt, tâm tình rất tốt nhìn một đoàn nữ sinh đối diện ngây ngốc. Ừm, đùa giỡn các nữ sinh trẻ cái gì, quả nhiên chơi rất khá.

"A, a nha. . . . ." Một đám nữ sinh ở đối diện cũng gật đầu tựa như đã lĩnh giáo được, vì không biết nha, họ chính là cảm thấy vị bạn học này rất thâm trầm, ừm, đúng, thâm trầm.

Nói nhảm, so với các cô đã sống lâu hơn chừng mười năm, chẳng lẽ là sống vô ích? Bốn năm đại học hai năm nghiên cứu sinh lại thêm ba năm công việc, những năm này cô ăn cơm cũng có thể nuôi sống hai trăm đầu heo rồi.

Thật là muốn uống nước. . . . . Đùa giỡn các cô nữ sinh trẻ xong, cô giáo Diệp bắt đầu bu ãn bã r ỉ. Cô quên mang nước.

Nhìn các bạn ‘đ ồng học’ sớm đã có chuẩn bị lương khô uống nước, cô giáo Diệp tạm thời được xếp vào lớp li ãn cực kỳ muốn cho Chính ủy Triệu tại phía trại lính xa kia râu ria mọc thêm hai đường (cái này không rõ lắm), thật không có phong cách trưởng bối ~ muốn chết khát cô!

Còn là huấn luyện viên, có nước miễn phí uống ~ cô giáo Diệp ‘đói khát’ mà nhìn các huấn luyện viên ng ấ vây chung một chỗ, bên chân Tất Tử Th ần còn để một chai nước suối mới vừa mở ra .

Lấy điện thoại di động ra ——— cô giáo Diệp cực kỳ may mắn Chính ủy Triệu chưa nói cho người ta đem điện thoại di động của cô tịch thu lại. Ngón tay thật nhanh nhấn bàn gõ, Diệp Dĩ Mạt gửi tin nhắn cho doanh trưởng Tất: em chết khát r ỉ TAT. Còn phụ thêm một vẽ mặt khổ sở.

Diệp Dĩ Mạt không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào anh, xa xa xác định anh lấy điện thoại di động ra, sau đó đứng lên, hướng những chiến hữu khác bên cạnh cười cười xin lỗi, nhìn chung quanh, cuối cùng đưa ánh mắt khóa đến nơi này của cô.

Nhìn nha đầu này hai mắt sáng lên nhìn anh, không đúng, là nhìn chai nước trong tay anh, Tất Tử Th ần bất đắc dĩ. Trước huấn luyện là cô nói không muốn đi cùng anh, nói sẽ khiến cho hiểu l ầm cái gì, nhất định một mình vào đội trước thời gian, muốn cô mang nước cũng không kịp nói ra khỏi miệng. Lúc này thì hay lắm, gieo gió gặt bão đi.

"Ừ, c ần." Đem nước đưa cho cô, Tất Tử Th ần thuận thế thì ng ấ vào bên cạnh cô.

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt nhận lấy, không muốn người chung quanh nhìn thấy lại có ánh mắt hiếu kỳ. Cô sai l ầm r ỉ, cô vốn là muốn che giấu chút gì, vào lúc này giống như có tác dụng ngược lại r ỉ.

Vừa thấy huấn luyện viên trai đẹp ng ấ tới đây, nam sinh nữ sinh xung quanh tất cả đều ph ần phật một cái xông tới, huấn luyện viên già huấn

luyện viên trẻ, ánh mắt vẫn không quên tò mò rơi vào trên người nữ sinh bên cạnh huấn luyện viên, người kia là ai đây? Huấn luyện viên tự mình lấy nước cho cô, chẳng lẽ là em gái? Nghĩ như vậy, nam sinh có lá gan lớn liề n hỏi ra lời : "Huấn luyện viên, vị bạn học này là em gái thầy sao?"

‘phốc’, cô giáo Diệp một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra ngoài. Chẳng lẽ cô nguy trang được thành công đến thế này? Bọn họ thật không cảm thấy cô so với bọn họ lớn hơn nhiều? Giả bộ nai tơ có thể đến tình trạng này, doanh trưởng Tất, anh thật chiếm tiện nghi r ấ !

Nhất là nhóm nữ sinh kia nghe qua Diệp Dĩ Mạt ‘hào phóng nói như vậy’, càng thêm tò mò đến không được, vốn cho là kẻ thù, thì ra là anh em, khó trách, em gái đối với anh trai nha, tóm lại là trong lời nói có điểm thân mật. Ừm, hoá ra là như vậy, họ đã hiểu ~

Tất Tử Thần vốn cũng không tính toán che dấu cái gì, làm lính cũng có thể có bạn gái chứ? Làm lính cũng có thể có vị hôn thê chứ? Làm lính cũng có thể huấn luyện vợ của mình chứ?

"Các em đã đoán sai r ấ." Tất Tử Thần cười liếc mắt nhìn học sinh chung quanh, mắt đẹp nhếch miệng lên nụ cười dịu dàng, kéo vừa tay của người, ánh mắt rơi vào trên người cô, êm ái như Bạch Vân. Mười ngón tay đan xen, giọng điệu dịu dàng không thay đổi: "Đây là vị hôn thê của tôi."

‘phốc. . . . .’ đây là tất cả đ ồng học đang uống nước cùng chung phản ứng. Huấn luyện viên thầy xác định thầy không có lừa gạt thiếu nữ vị thành niên chứ?

Gương mặt cô gái mặt tròn càng thêm đả kích, chỉ là chột hiểu ra, lẫm bẫm nói: "Khó trách thầy giảng dạy mặt người dạ thú r ấ. . . . ."

Diệp Dĩ Mạt che mặt, sinh viên thời nay năng lực lý giải cũng tốt như vậy?

Nhìn mọi người sáng tỏ mà cười mập mờ, nụ cười cô giáo Diệp bình tĩnh không nén được giận, doanh trưởng Tất càng thêm cười đến rục r ớ:

"À? Chúng ta mặt người đại thú?" Nha đầu này, đợi lát nữa cố ý tìm giáo huấn đây?

Cô giáo Diệp vội vàng đứng lên, giả bộ không nhìn thấy ánh mắt người khác chứa đầy ẩn ý, hướng về phía các bạn học khẽ mỉm cười: "Chào mọi người, tôi là đàn chị khóa trên của các em, Diệp Dĩ Mạt, mọi người có thể gọi tôi là Diệp sư tỷ, hoặc là cô giáo Diệp cũng có thể. Ừm, tôi đã tốt nghiệp tám năm rồi, không ngờ còn có thể cùng mọi người cùng nhau xem cuộc sống đại học, thật đúng là duyên phận, sau này vẫn còn xin mọi người chăm sóc nhiều hơn ~"

Nghe Diệp Dĩ Mạt tự giới thiệu mình, mấy nữ sinh hoạt bát sáng sủa đã sớm cười lên rồi, mỗi một người đều gật đầu nói phải, cũng không phải nói ở nơi xa không thiếu nam sinh hối tiếc thở dài: "Lại là sư tỷ! Còn là bạn gái huấn luyện viên ai!" Nhưng vì sao so với bọn họ nhìn không khác nhiều lắm? Hắn vốn đang mong đợi tới một đoạn tình yêu xinh đẹp trong thời đại học đây này? Đây là tiếng lòng của một vị thiếu niên, chỉ là, chống lại nụ cười của huấn luyện viên nhìn như vui vẻ kì thực giấu giếm ánh mắt sát khí, tất cả các thiếu niên đều thông minh lựa chọn hành quân lặng lẽ, cùng huấn luyện viên giành vợ cái gì, kẻ đầu mới làm!

Tất Tử Thần khước miệng giật giật, được, lúc này mới một ngày thôi, tại sao lại có không ít 'tình địch' rồi?

"Tốt lắm, mau dậy, huấn luyện bắt đầu!" Mười phút nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm.

Mọi người vội vàng tập hợp, tiếp tục huấn luyện vừa rồi. Vừa đứng đến trong thao trường, Tất Tử Thần lại khôi phục khuôn mặt nghiêm túc, Diệp Dĩ Mạt rõ ràng đều nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh thỉnh thoảng hướng tới cô ánh mắt hâm mộ vừa đáng thương rồi.

Đáng thương cái gì? Cô giáo Diệp 囧 rồi. Chẳng lẽ tình cô có bạn trai công và tư rõ ràng này sao? Khụ khụ, đây không phải chứ.

Còn có hơn một tiếng đồng hồ nữa mới kết thúc. Huấn luyện tiếp theo, Diệp Dĩ Mạt lại thật sự có chút theo không kịp, người ngồi lâu dài thiếu

hụt vận động, vận động lớn nhất cũng chính là đánh cầu long một chút, đi tản bộ, nếu không phải là cùng Tiểu Thụy nhi cùng nhau luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, lần này thả vào bên dưới ánh nắng mặt trời gay gắt này, vầng đầu hoa mắt chắc là không cần phải nói, mất nước vô lực mới là thật khổ sở.

Một tiếng còi vang lên, rốt cuộc cứu vãn cô giáo Diệp thiếu chút nữa mệt mỏi rời chân."Cuối cùng kết thúc . . . . ." Chung quanh vang lên một mảnh âm thanh than thở.

"Tạm được?" Tất Tử Thần cời xuống cái mũ, đi tới vịn cô gái nhỏ cũng sắp ngã xuống, Diệp Dĩ Mạt cũng không có khách khí, trực tiếp đem toàn bộ trọng tâm đầu dựa trên người anh. Về phần những thứ ước ao ghen tị còn là đồng tình than thở tiếc kia, cô không có cái đó tinh lực đi quản, chỉ có cảm giác mình chân cũng sắp đứt ra rồi!

Tất Tử Thần cau mày nhìn cô gái nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mặt hồng như vậy, đôi môi lại có chút không bình thường, vừa sờ cái trán, quả nhiên có chút nóng, không phải là trúng gió rồi chứ? Đã sớm nói với cô, không tiếp tục kiên trì được thì ra khỏi nhóm là được rồi, đã có nhiều cái nữ sinh xin nghỉ ngơi, cô lại cứ sĩ diện.

"Có chút bị cảm nắng, trước tiên anh đưa em trở về đã." Bên chỗ anh có thuốc cảm nắng.

"Ừm." Do anh đỡ, Diệp Dĩ Mạt từng bước một đi qua.

Dì quản lý ở ký túc ánh mắt kinh ngạc nhìn, Tất Tử Thần bình tĩnh nửa ôm nửa đỡ một cô gái nhỏ lên lầu.

Đỡ cô ngã xuống dựa vào giường, Tất Tử Thần động tác rất nhanh lấy ra thuốc cảm nắng và nước, dứt cho cô uống, lại thay cô bỏ đi đồ huấn luyện dày cộm nặng nề, cầm khăn lông thay cô lau mặt và cổ, thấy cô yên ổn ngủ thiếp đi, mới xoay người đi đến căng tin.

Mệt mỏi một buổi chiều, đợi lát nữa nha đầu này tỉnh lại nhất định rất đói. Chỉ tội cái dạ dày này, bị uất ức lớn như vậy, không ăn nhiều để bồi bổ

lại mới đáng trách đấy.

Diệp Dĩ Mạt mê man, đợi lúc tỉnh lại khắp nơi đã sáng đèn. Vừa mở mắt, thấy chính là người đàn ông ng ỗ an tĩnh đọc sách bên giường. Cởi đi bộ đồ huấn luyện màu xanh lá, anh mặc áo màu trắng tay, tóc ngắn lưu loát nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, mặt mày dịu dàng ở dưới ánh đèn cũng ấm áp vững vàng, thấy cô tỉnh lại, vội vàng để sách trong tay xuống, ng ỗ gần lại giống như muốn đỡ cô dậy.

"Đã tỉnh rồi hả ? Có dễ chịu hơn hay không?" May mắn chỉ là bị cảm nắng nhẹ, không nghiêm trọng lắm, uống thuốc nghỉ ngơi sẽ tốt, trong bộ đội thường sẽ có binh lính như vậy, anh đã quen rồi. Chỉ là, vừa nghĩ tới người nằm suy yếu ở kia chính là cô, trong lòng anh liền đặc biệt lo lắng. Biết rõ không có vấn đề gì lớn, nhưng mà một bước cũng không dám rời khỏi cô.

"Ừm, tạm được." Diệp Dĩ Mạt dựa vào giường, buông lỏng bắp vai êm một chút, mở ánh mắt nửa mê man, hít thở một cái, liền không nhịn được cau mày, thế nào lại thúi như vậy? Nha, là cô! Phơi một buổi chiều, trên người tất cả đều là mồ hôi, không thúi mới là lạ chứ!

"Em muốn tắm. . . . ." Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt, nhỏ giọng l ầm b ầm. Vừa thối vừa đau, thật không chịu nổi. Cũng chỉ anh không ngại, còn áp sát như thế.

"Được, trước mặc kệ đi, d ầu gọi d ầu cái gì cũng d ầu ở bên trong đây." Cho nên nói một người độc chiếm một gian tốt, có thể cho bạn gái ngủ lại mà.

Diệp Dĩ Mạt lúc này mới phục hồi lại tinh thần, giương mắt liếc nhìn trên tường, thế nhưng đã hơn mười một giờ. Cô ngủ lâu như vậy? Tất cả đồ của cô đều ở trong nhà khách của trường học, tắm thì lấy đồ ở đâu được? Quy củ trường học cô vẫn biết, vừa đến giờ liền dưới li ền khóa cửa, vào lúc này, chính là cô muốn trở về cũng không thể về đi.

Chỉ là —— nhìn doanh trưởng đưa tới một cái áo sơ mi trắng, cô giáo Diệp vẫn là nhịn không được khóe miệng giật giật, cái này anh không

sợ lại trải qua một lần cảm giác từ núi lửa đến băng sơn nữa sao?

"Cần một cái màu khác." Diệp Dĩ Mạt mặt đen lại nói.

Tất Tử Thần rất đáng tiếc thở dài, nhìn vợ mặc áo sơ mi trắng cầu anh, loại nguyện vọng này chỉ có thể về sau thực hiện thôi. Lại lật ra một bộ quân trang màu xanh lá tay ngắn, đây coi như là đem người dễ đi vào.

Ánh mắt rơi vào bát cháo trứng muối cho người ốm trên bàn, Tất Tử Thần mấp máy môi, chỗ đi ở lâu dưới có lò vi sóng chứ? Nên cần đi hâm lại thôi.

Diệp Dĩ Mạt tắm xong ra ngoài, toàn thân không được thoải mái. Nửa người trên trông không còn chưa tính, cô vốn cũng không có thói quen gò bó khi ngủ, nhưng nửa người dưới thì. . . . .

Một cái quần cộc lớn, thật sự không tự nhiên rồi. . . . . Thật ra mà nói là không có cảm giác an toàn.

Qua loa mà đem bộ đồ mới vừa giặt đi ra ngoài phơi, vừa quay đầu lại, liền gặp được người đàn ông đang cần hộp cơm đi tới. "Tối đây ăn một chút gì, ngủ lâu như vậy, dạ dày cũng sắp không chịu nổi rồi."

"Được ~" phơi bộ đồ cuối cùng, Diệp Dĩ Mạt nghiêng đầu cười trả lời. Đi vào nhà, đóng cửa ban công, đã nghe đến trong nhà tràn ngập mùi thơm.

"Thơm quá ~" khịt khịt mũi, Diệp Dĩ Mạt cười cong cong lông mi nói.

Tất Tử Thần cười nhìn nha đầu rục rịch chộn rộn, đem hộp cơm trong tay đưa cho cô, "Ăn đi, mới vừa tỉnh ngủ không thể ăn quá nhiều dầu mỡ, ăn chút cháo tương đối tốt."

"Ừm ừm ~" cần lên cái thìa, cho một thìa to vào miệng, ngon lành là nheo mắt lại, Diệp Dĩ Mạt thỏa mãn than thở: "Ăn thật ngon ~~"

"Đúng rồi, còn có chuyện này nói cho em, anh nói với Chính ủy Triệu rồi, ngày mai em không phải đi theo huấn luyện nữa." Tất Tử Thần nhíu

mày nhìn cô, như nguyện nhìn thấy nha đầu này một hộp ghen sau đó trợn to cặp mắt vui mừng. "Cảm kích anh đi?" Tất Tử Thần thò người ra phía trước, bu ãn cười ngoắc ngoắc chớp mũi của cô.

"Doanh trường Tất em yêu anh chết mất!" Diệp Dĩ Mạt rất kích động, không để ý miệng dính đầy dầu mỡ, li ãn hôn hai cái thật kêu lên mặt của Tất Tử Thần.

". . . . ." Tất Tử Thần vuốt hai má bóng nhẫy của mình bất đắc dĩ cười, ánh mắt rơi vào trên người cô gái nhỏ vừa thơm xong vẫn tiếp tục húp cháo ngon lành, trờ cứng chỉ ãu siết chặt gương mặt của cô, còn có thể làm cái gì?

"Em ăn từ từ thôi, lại không người tranh giành với em đâu ~" Tất Tử Thần nghiêng ãu nhìn khuôn mặt vui mừng của cô, ánh mắt lại l ãn nữa nhu hòa.

Biết được ngày mai mình không cần phơi ánh mặt trời chói chang nữa cô giáo Diệp tâm tình cực tốt, cái gọi là từ tận trong tâm, lập tức, nụ cười của cô giáo Diệp li ãn không thể dùng một loại rực rỡ để hình dung.

"Tử Thần, anh có muốn thử một chút không?" Múc một thìa đầy cháo, Diệp Dĩ Mạt nâng lên khuôn mặt tươi cười hướng về phía anh nói.

Tất Tử Thần cười lắc lắc ãu, đưa tay thay cô lau đi vết bẩn nơi khóe miệng, cô gái này, một khi vui mừng, li ãn quên toàn bộ bộ dáng thực nữ nghiêm cẩn thường ngày, hận không được nhảy lên nói cho toàn thế giới biết cô đang vui sướng. Mấu chốt là, anh nhìn mặt cô cười một cách tự nhiên như vậy, tại sao cảm thấy thỏa mãn như vậy đây?

"Tử Thần ~~" Diệp Dĩ Mạt cười đến không có ý tốt, buông cái thìa trong tay xuống, nghiêng ng ãi vào trên ghế, nâng tay li ãn vòng chặc cổ của anh, "Tử Thần, anh nói hôm nay nếu em không trở về, ãi ở dưới tầng có thể cảm thấy anh cậy quyền thiên vị hay không đây?" Nhìn một người nữ sinh vào ký túc xá huấn luyện viên, lại không gặp người ra ngoài, chuyện này không phải trở nên rõ ràng sao?

Tất Tử Thần thẳng thắn vô tư ôm hông của cô, tiện nghi đưa tới cửa, không chiếm cũng uống, gương nhẹ dưới lông mày, mặt doanh trưởng Tất nghiêm túc: "Đừng hoài nghi tính kỷ luật của Giải Phóng Quân nhân dân! Loại chuyện như vậy là không thể nào xảy ra ~"

"Hả?" Thử đứng dậy, dùng gương mặt cọ xát cằm của anh, cô giáo Diệp cười đến giống như là kẻ trộm: "Vậy cô nữ sinh trong ngực anh này, cô ấy là ai vậy?"

Toàn thân doanh trưởng Tất tản ra hiện ngang lẫm liệt, khí phách thiêng liêng h ồ n nhiên không thể xâm phạm, mặt mũi càng thêm nghiêm túc đến nông nổi khiến Diệp Dĩ Mạt muốn cười ra tiếng, người này, có muốn coi thật hay không vậy?

Nhưng là, một giây kế tiếp, cô giáo Diệp cũng biết mình vui quá hóa buồn rồi, hành động phản công của doanh trưởng Tất, chưa từng có thất bại bao giờ! Đưa ra lưỡi, liếm cổ trơn bóng của cô, gương mặt doanh trưởng Tất cười đến thẳng lợi: "Nơi này cũng không có nữ sinh, chỉ có vợ chưa cưới của Tất Tử Thần!"

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 29

Bị tinh tế thưởng thức một lần, Diệp Dĩ Mạt mới có thể từ miệng sói thoát thân. Vừa rời đi ngực của anh, cô giáo Diệp liền bị phần che cổ, người này, không có lưu lại dấu vết gì chứ?

Tất Tử Thần giống như là biết cô đang suy nghĩ cái gì, cười lắc đầu, anh rất chú ý không chế sức lực, không đến nỗi lưu lại chứng cứ nha.

Chỉ là —— vào lúc này vừa nhìn, ngược lại không hề phát hiện sai sót gì. Bộ đồ của anh mặc ở trên người cô, cũng không có đáng dấp quá phận, vốn là vóc người cô thon dài, chỉ là con gái vóc người mảnh mai, nơi bả vai này vẫn là tránh không được rơi xuống, rộng lưng thùng, nhìn ngược lại lại có một hương vị khác.

Kéo lại búi tóc bị xộc xệch, trên mặt là dạng lười biếng ngây thơ, quân trang anh tuấn đoan trang, cũng làm cho anh nhìn ra cái phong tình vạn chủng. Tất Tử Thần chớp mắt môi phát khô, ánh mắt u ám: "Ăn xong rồi, có muốn ‘vận động’ nữa hay không, ‘vận động’?"

Cô giáo Diệp cảnh giác trừng anh, người đàn ông này, mới vừa chiếm hết tiện nghi, vào lúc này lại muốn? Sau khi ăn xong thường xuyên vận động, đối với dạ dày không tốt ~

Doanh trưởng Tất liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, cây kim chỉ chỉ hướng 12. Cô bé ngày nay không phải đâu sợ mập sao? Nhất là này buổi tối khuya ăn cái gì, vận động trước khi nghỉ ngơi, mới là phương thức tiêu hóa tốt nhất chứ?

"Nên nghỉ ngơi sớm một chút, đến đây nào ~" doanh trưởng Tất ngoắc ngoắc tay, trên mặt phát ra nụ cười dịu dàng, chỉ là đáy mắt hơi nóng, cũng không che giấu chút nào.

Cô giáo Diệp Bữu môi, quý mới tin câu nói đầy của anh, lúc này mà qua đây, nhất định không có chuyện tốt. Nhìn mắt này người kia, người lớn đầu nói nhìn người xác định mắt, người đàn ông này, trong mắt thì có một dòng lửa nóng tà mị, lúc này cô mà đưa tới cửa, không bị thương gân động cốt tối thiểu cũng phải rơi lớp da, cô mới không có ngu như vậy đấy.

Doanh trưởng Tất tiếp tục hướng dẫn từng bước: "Tiểu Mạt tới đây, hôm nay mệt muốn chết rồi chứ? Để anh xoa bóp xoa bóp cho?" Sói đuôi dài này, đuôi chó sói cũng mau vênh đến bầu trời rồi, còn tưởng mình là lọ lem hèn nhát đây?

Diệp Dĩ Mạt thật là dở khóc dở cười, người này, có muốn chân chó như vậy hay không? Hoàn toàn khác hẳn hình tượng nghiêm cẩn trang nghiêm Giải Phóng Quân nhân dân trong ngày thường của anh.

"Không cần khách khí, em sẽ không theo anh yêu thương đâu ~" nếu con gái nhà người ta ngượng ngừng tới đây, như vậy vẫn là anh đi qua đi ~ doanh trưởng Tất vui sướng hài lòng đi vòng qua sau lưng Diệp Dĩ Mạt, bàn tay khớp xương rõ ràng ấn lên bả vai gầy nhỏ của cô. Tìm tòi để ý phía trên bả vai, Tất Tử Thần không khỏi nhíu nhíu mày, quá gầy, phải chịu khó ăn uống dưỡng cho mập mới phải. Nhớ tới, mới vừa rồi lúc hôn xương quai xanh của cô, anh liền có cái cảm giác này rồi, cô gái này vẫn còn quá gầy. Con gái nha, phải có chút da chút thịt mới được.

Diệp Dĩ Mạt nhắm hai mắt, thoáng lay động một cái, thôi, nếu người khác nhất định lấy lòng, nàng cần gì phải khách khí đây. Không từ mà biệt, làm lính mà, hơi sức vẫn phải có, từng chiêu từng thức, tác động mạnh mẽ cùng nhu hòa, cực kỳ vừa lòng.

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Thần thử thăm dò kêu một tiếng, cúi người nhìn về phía trước, mới nhìn không ngờ đến người đang ngẩng đã sớm ngủ gật rồi, hôm nay luyện cả một buổi chiều như vậy, quả thật làm khó cô.

Cưng chiều cười cười, Tất Tử Thần cúi người xuống, rón rén ôm lấy cô. Thật rất gầy, cả người ôm đi lên cũng rất là nhẹ, xem ra sau này phải đốc thúc cô ăn nhiều một chút rồi, nhẹ như vậy, hoàn toàn là xem thường anh mà. Vô luận là ôm lên hay là cõng lên, cũng không có áp lực chút nào.

Búi tóc lỏng lẻo của cô gái nhỏ theo động tác của anh chảy xuôi xuống, sát qua cánh tay của anh, mềm mại giống như tim của anh.

Đem cô đặt nhẹ nhàng ở trên giường, nghe tiếng hít thở nhàn nhạt của cô, Tất Tử Thần không khỏi đưa tay, muốn sờ lên khuôn mặt trắng nõn của cô, nhưng đến một khắc cuối cùng lại từ từ để xuống, hãy để cho cô ngủ thật ngon đi, mệt mỏi một ngày rồi.

Lật người ngủ ở bên kia, Tất Tử Thần cực kỳ cẩn thận mà đem cô kéo vào trong ngực, mùi vị trên người cô vẫn dễ ngủ như vậy, nhàn nhạt nhàn nhạt, mát mẻ lạnh nhạt. Nhìn cô gái nhỏ trong ngực thói quen hướng trong ngực cô chui chui, Tất Tử Thần cong lên khóe miệng, cười đến thỏa mãn mà hớn hờ.

Ngày thứ hai, Diệp Dĩ Mạt là bị âm thanh khẩu hiệu sục sôi bên ngoài đánh thức. Mở mắt, trong mắt là ánh mặt trời chói mắt xuyên thấu qua rèm cửa sổ. Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, thế nhưng đã hơn chín giờ. Quân huấn đã sớm bắt đầu!

Nghiêng người, liền phát hiện toàn thân đau nhức, giống như là bị nghiền nhiều lần qua lại, một thân già sắp rời rạc cả ra. Cau mày đứng lên, chống nạnh, đi tới trước cửa sổ, trong thao trường, tất cả các lớp học đã sớm khí thế ngất trời bắt đầu huấn luyện, phía tây phía bóng mát, hai lớp học ngồi đối mặt, nhìn giống như là ở huấn luyện dã ngoại, từng người ồn ào, các huấn luyện viên khó được khi mặc cho bọn sinh viên náo nhiệt, tự lo đứng ở đó xem kịch vui.

Mở mắt nhìn một chút, Diệp Dĩ Mạt hai ba lần liền đi tìm người kia. Hôm nay nhìn anh không giống như là huấn luyện viên, ước chừng là lại lên làm lãnh đạo, giờ phút này chính thần tình nghiêm túc cùng một vị huấn luyện viên khác nói gì đó. Diệp Dĩ Mạt thấy thế, chỉ có thể im lặng cười, người đàn ông này, càng tiếp xúc với anh, đối với anh lại tràn đầy tò mò nhiều hơn. Đến tận cùng anh là một người như thế nào đây?

Lúc ban đầu gặp mặt lúc săn sóc dịu dàng, sau lại trong điện thoại khôi hài hài hước, lần nữa gặp mặt lại bá đạo uy nghiêm, bí mật chung đụng lúc

tùy hứng tính trẻ con, còn có hiện tại, đối mặt với thuộc hạ lại trang trọng có thể tin.

Diệp Dĩ Mạt tựa lên cửa sổ, ánh mắt theo anh sâu kín mà lưu động, đáy mắt, trong lòng, lòng tràn đầy hài lòng, tất cả đều là anh, không có một khe hở.

"Tất - Tử - Thần." Diệp Dĩ Mạt nhẹ môi một chút, một chữ một cái. Người đàn ông này, cô là không trốn thoát rồi, cũng không muốn chạy, lọt vào trong lưới của anh, cô cam tâm tình nguyện, vả lại vui vẻ chịu đựng.

Thu hồi ánh mắt, thần mắt lại bị tờ giấy trên bàn hấp dẫn." Anh muốn đi giám sát tình hình, thấy em ngủ rất ngon nên không bảo em, nên viết giấy nhắc em nhớ ăn điểm tâm, anh mua gửi ở chỗ dì quản lý ký túc, nhờ dì ấy giúp giữ ấm hộ, em xuống trực tiếp ăn là được rồi. Còn nữa, hôm nay không cần đi quân huấn, em phải nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi trưa anh cùng các huấn luyện viên cùng nhau ăn, một mình em nhớ ăn cơm đúng giờ, cơm tối ăn cùng nhau. Tất Tử Thần"

Chữ giống như người, cường tráng mạnh mẽ, rồi lại không lộ vẻ lộn xộn. Diệp Dĩ Mạt cầm tờ giấy, khoe miệng đường cong so với bình thường rõ ràng hơn chút, đến đuôi lông mày cũng giống như là lay dánh ánh mắt trời mền mại, nhìn liền làm cho lòng người sinh ấm áp.

Thay bộ đồ mình đã phơi khô, Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng đến chỗ dì quản lý ở dưới lầu túc lấy điểm tâm. Chỉ là dì giống như là biết chút ít cái gì, mặt cười mà đem điểm tâm đưa cho cô, còn không ngừng khen cô có phúc khí, tìm được chồng tốt như vậy.

Diệp Dĩ Mạt 囧, trong lòng ước chừng đoán được những thứ gì, nhất định là doanh trưởng Tất nói, nói bọn họ là vợ chồng, như vậy mới phải giải thích vì sao tối hôm qua cô ngủ lại trong phòng anh. Mặc dù nói ký túc xá huấn luyện viên bình thường không có người nào đi lại, nhưng là ảnh hưởng vẫn là không tốt. Anh nói như vậy, cũng là bình thường.

Thật ra thì đây cũng là Diệp Dĩ Mạt hiểu lầm, Tất Tử Thần cũng vì đối với chuyện này không làm bất kỳ giải thích nào, anh rất thần nhiên.

Chuyện anh và Tiểu Mạt, đoàn trưởng Trương và Chính ủy Triệu đầu biết, bọn họ kết hôn là chuyện sớm hay muộn, cộng thêm tối hôm qua hiện tại quả là tình huống đặc biệt, có chút bất đắc dĩ nha, người khác có cái gì để nói?

Chỉ là sáng nay lúc anh ra cửa gặp Mã Kiêu và Phó Kiệt, hai người này vừa thấy anh liền hỏi chị dâu thế nào. Dì quản lý ký túc xá nghe thấy, còn hung hăng vì mình tư tưởng xấu xa tỉnh lại đây. Cô hãy nói đi, Giải Phóng Quân tại sao có thể tùy tiện để nữ học sinh ngủ lại đây? Cái này là muốn ăn kỷ luật đấy! Tối hôm qua cái cô gái đó bị dìu vào lại không đi ra ngoài thì ra là vợ của vị huấn luyện viên này ~~ là vợ chồng đấy, chẳng trách, huấn luyện viên tối hôm qua còn xuống mua cháo nóng cho vợ, thật là săn sóc ~

Trở lại nhà khách, Diệp Dĩ Mạt thay bộ đồ huấn luyện trên người, mặc mặc quần áo này, luôn cảm giác có chút lồi thối lệch thếch, rõ ràng ăn cơm so với người ta hơn gần mười năm, vẫn còn làm bộ cùng người ta một dạng trẻ tuổi, ai, loại cảm giác này, phức tạp không nói ra được ~

Gần tới buổi trưa, cô giáo Diệp vốn là không muốn ra khỏi cửa, chỉ là, vừa nghĩ tới người khác viết ở trên tờ giấy dặn dò, cô liền không nhịn được buồn cười, lúc hồi hồn lại, người đã đi ra khỏi phòng.

Thôi, đi thì đi thôi, điểm tâm cũng không còn ăn bao nhiêu đấy.

Kỷ niệm ngày thành lập trường vừa kết thúc, hàng loạt bạn học liền ríu rít rời đi, chỉ là cũng may những sinh viên mới lập tức liền đi vào cái chỗ trống này, trong trường học vẫn không có thiếu người.

Đi vào phòng ăn của giáo viên, đi vào liền thấy một đám người mặc quân trang màu xanh lá, mỗi một người đều ngẩng thẳng tắp, ăn cơm cũng nghiêm chỉnh huấn luyện. Trong lúc này, người hấp dẫn ánh mắt nhất, hoặc là nói hấp dẫn ánh mắt nữ sinh nhất, phải là hai người Tất Tử Thần và Mã Kiêu, diện mạo xuất sắc không cần phải nói, người trước là trong điệu dáng lộ ra uy nghiêm, người sau còn lại là ở giữa vui cười thảnh thơi thoáng qua lạnh nhạt, người như vậy, dù là mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản chắc anh cũng sẽ là chính là tiêu điểm mà mọi người chú ý.

Diệp Dĩ Mạt vừa đi vào phòng ăn, thấy cô đầu tiên không phải là Tất Tử Thần, ngược lại Phó Kiệt. Phó Kiệt so Tất Tử Thần nhỏ tuổi hơn một ít, nhưng là gương mặt lại già đi không ít, trên gương ngăm đen treo nụ cười thật thà, đúng như diện mạo của anh ta, anh cũng mỗi danh là người ba tốt trong bọn anh, người chững tốt, người đối diện ăn quả đau đến kêu được đến bầu trời rồi, đối với vợ cũng rất săn sóc, chỉ cần có thời gian, nhất định ôm đồm tất cả việc trong nhà.

Nhìn thấy Diệp Dĩ Mạt đi tới, Phó Kiệt liền vội vàng ngoắc kêu: "Chị dâu, tới đây ngồi bên này đi ~"

Nghe vậy, tất cả mọi người ngẩng đầu. Tất Tử Thần nhíu mày,瞥 mắt rõ ràng đã lạnh lùng trừng Mã Kiêu nhiệt tình muốn cùng Diệp Dĩ Mạt chào hỏi, dám đem người nhà làm á khẩu không trả lời được.

Thấy Mã Kiêu thông minh núp ở sau lưng Phó Kiệt làm tiểu hình nằm sấp, Tất Tử Thần mới đang lúc mọi người muốn lại không dám cười trong ánh mắt hướng đến chỗ cô nâng lên nụ cười thản nhiên: "Tiểu Mạt, đến đây bên đến đây đi ~"

Vốn là hai lớp trưởng ngồi ở bên cạnh trại phó sớm đã có ánh mắt ôm phần cơm lạng lẽ đến một bên trong góc vẽ vòng vòng đi, liền trưởng Mã nói rồi, quấy rầy trại phó nói yêu thương, tháng sau lượng huấn luyện liền lật gấp năm lần a gấp năm lần!

Diệp Dĩ Mạt đầu tiên là lắc đầu một cái, một đám huấn luyện viên bọn họ ngồi ở chỗ đó, cô đi sang ngồi tính là gì. Nhưng mà, thấy mấy người Phó Kiệt cũng liên tục muốn mời, anh cũng mỉm cười gật đầu, lúc này mới mỉm cười ngồi xuống chỗ bàn bọn họ.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 30

"Người đàn ông anh tuấn mặc đồ trắng, mặt mày đều là nụ cười nhu hòa thanh nhã, ánh mắt nhắm thẳng vào nơi, chính là cô gái che miệng cười đến dịu dàng này."

"Được rồi chị dâu, hôm nay em nhớ lời của chị, đến lúc đó cùng doanh trưởng Tất chúng em kết hôn, nhất định phải tới bộ đội làm tiệc rượu đấy ~" Mã Kiều vui mừng mà cười, thấy doanh trưởng Tất nhìn anh ánh mắt tán thưởng, cái đuôi chó con kia đặc chí liền sáng rõ hơn.

"Được." Diệp Dĩ Mạt mím môi mỉm cười, mặc dù nói không biết lúc nào sẽ gả cho anh, nhưng là kết quả giống như hợp thành một, đó chính là cô đã đem mình định vị là vợ tương lai của anh.

Anh mở miệng một tiếng vị hôn thê, từ ban đầu cô là không biết thích ứng như thế nào đến bây giờ thản nhiên đối mặt, chỉ dùng thời gian mấy ngày.

"Được rồi, buổi chiều còn có huấn luyện, các cậu ăn xong thì nhanh chóng tranh thủ chút thời gian đi nghỉ ngơi đi ~" Tất Tử Thần cười đối với mọi người phất tay, vẫn không quên đối với mọi người thoáng làm ra ánh nhìn lạnh lùng, ý tứ bên trong tất cả mọi người hiểu, quấy rầy thời gian anh và cô dâu ở cùng nhau, lượng huấn luyện tháng sau tăng gấp mười lần!

Ăn xong cơm trưa, Tất Tử Thần cũng không vội đi bãi tập, bởi vì nguyên nhân thời tiết, buổi chiều huấn luyện vốn là bắt đầu sau ba giờ, mà anh, thay vì nói là tới thi hành nhiệm vụ, chẳng bằng nói là lãnh đạo nhân từ, thả thời gian nghỉ dài hạn, để cho anh tranh thủ thời gian giải quyết chuyện lớn cả đời.

"đi thôi, đi vào trong ký túc xá của anh ng ồi một chút."

.

L ần nữa đi tới dưới l ầu ký túc xá huấn luyện viên, dì quản lý ký túc xá hướng v ề phía Diệp Dĩ Mạt cười đến cực kỳ hi ền lành, quân tâu ai, không dễ dàng. cô gái này là thừa dịp ngày nghỉ đến thăm ch ờng? Chắc chắc, cô gái tốt ~

Diệp Dĩ Mạt ngược ngùng cười cười với dì Tri ầu, tới đi không nhìn thấy địa phương, vẫn là nhin không được liếc Tất Tử Th ần một cái, người này, huyền não tất cả mọi người đều biết chuyện của bọn họ mới tính đúng không?

Vào phòng, Tất Tử Th ần lấy mũ lính xuống, lộ ra tóc ngắn sạch sẽ lưu loát, vành nón đội lên trên đầu, còn để lại dấu vết mờ mờ.

"Uống nước." Diệp Dĩ Mạt cũng không xem mình làm khách, cầm đầu cầm cốc đổ nước, đưa cho anh. Bởi vì tình huống thời tiết Nam Kinh đặc biệt, cho nên thời gian quân huấn chủ yếu đầu là buổi sáng, chính giữa trưa, còn có thể nghỉ ngơi một chút.

"Anh không khát, em uống đi."

Diệp Dĩ Mạt nghe vậy, chỉ nhẹ nhàng ph ồng miệng, li ền bưng lên uống."Tử Th ần, chắc khoảng chưa tới hai ngày nữa em sẽ về, ra ngoài cũng lâu r ồi." Vừa nói chuyện, Diệp Dĩ Mạt không khỏi giương mắt xem ánh mắt của anh, nói thật, hôm nay lúc cô nghĩ chuyện này cũng cảm thấy có chút khó nói thành lời, thời gian hai người chân chính đi chung với nhau vốn là không nhi ều, cộng thêm mỗi ngày anh lại có chính sự muốn làm, trừ ăn cơm ra và buổi tối có thể thấy mặt, thời gian còn lại đều là một mình cô đi dạo. Dĩ nhiên, cái này không phải nguyên nhân chủ yếu, bởi vì nửa năm sau cô dạy chính là lớp mười hai, mà học sinh lớp mười hai đều muốn học thêm trước thời gian tựu trường, cô cũng phải trở về chuẩn bị tựu trường.

Nghe lời của cô..., Tất Tử Thần không nói một lời, chỉ là an tĩnh nhìn cô, màu sắc trong tròng mắt nhìn như bình tĩnh, lại làm cho Diệp Dĩ Mạt khó chịu không lý do.

đi tới, nắm ở hông của anh, vùi đầu đến trên bả vai của anh, âm thanh Diệp Dĩ Mạt có chút buồn bực, không hề như thường ngày nhẹ nhàng linh động: "Em về nhà cũng sẽ nhớ nghĩ tới anh, anh cũng đừng quên em. . . . ." Anh không về nhà được, vậy thì để cô đến thăm anh. Dù sao ngày nghỉ của cô cũng nhiều, chờ vừa nghĩ liền chạy thẳng tới Nam Kinh là được.

"Được. Tính toán khi nào thì đi?" Tất Tử Thần ở lúc cô nhìn không thấy thở sâu thở ra một hơi, những ngày đi chung với nhau luôn là trôi qua nhanh như vậy, gần đây những ngày này quá khoái hoạt, thế nhưng không có nhận thấy được cô đã tới nơi này hơn mười ngày rồi.

"Đại khái chưa tới hai ngày nữa." Diệp Dĩ Mạt nhẹ giọng lên tiếng, cẩn thận nghe, ước chừng còn có thể nghe ra âm thanh buồn bực trong giọng nói của cô. cô cũng không bỏ được, không giống những cặp đôi khác, chán ngán ở chung một chỗ, đối với bọn họ mà nói, là không thể nào. Thời gian chung đụng không nhiều lắm, cũng làm cho cô càng thêm biết quý trọng, được anh cưng chiều, anh lần nữa bao dung, tất cả cô đều nhìn ở trong mắt. cô đã đem thời gian về nhà lần nữa đẩy về sau, chỉ là không muốn cùng anh tách ra mà thôi.

"Ngày mai anh không xin nghỉ để đi cùng em được. . . . ." Tất Tử Thần vuốt tóc cô, trong lời nói tràn đầy áy náy, mặc dù đoàn trưởng Trương và Chính ủy Triệu giao nhiệm vụ lãnh đạo quân huấn cho anh, một mặt là mượn cơ hội cho tổ ba tổ bốn nghỉ ngơi, chuẩn bị cho diễn tập quân sự nửa năm sau; mặt khác, cũng là vì cho anh được dễ dàng.

Nhưng mà, nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, quyết không thể bởi vì chuyện riêng tư mà ảnh hưởng tiến độ.

"không có việc gì, dù sao ngày mai em cũng ở trong trường học, ngày mai em đi xem các anh quân huấn được chứ?" Diệp Dĩ Mạt ngưỡng mặt lên, cố gắng nở nụ cười sáng lạn, nếu thời gian đi chung với nhau đã không nhiều lắm, như vậy thì phải nắm chặt thời gian đi ~

"Được." Tất Tử Thần xoa tóc của cô, nhẹ nhàng lên tiếng.

"A, hôm nay em cũng không đi về nhà?" Diệp Dĩ Mạt trừng mắt nhìn, gương mặt hồng hồng, có chút ngượng ngùng, lại cố gắng muốn cho tự làm cho đứng đắn chút, mắt to trừng lớn, xinh đẹp như nước trong veo, bộ dáng này, rơi vào trong mắt Tất Tử Thần, là lực hấp dẫn lớn nhất.

Đầu nói người không phong lưu uống tuổi xuân, Tất Tử Thần tự hỏi tuổi xuân của mình kỳ trôi qua cực kỳ tự hạn chế, không ngờ, mà sau khi gặp gỡ người con gái có thể làm cho anh thời thời khắc khắc quãng mỹ mãn gấp như vậy.

"Vợ đại nhân muốn ở lại, dĩ nhiên là anh cũng không được ~" Tất Tử Thần nói đùa, thân mật cụng cái trán của cô một cái. Tối hôm qua cô mệt mỏi ngã đầu nằm ngủ, anh ôm cô không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ sợ đánh thức cô, khi tỉnh lại, nguyên cả cánh tay đều bị tê dại.

"không cho nghĩ lung tung, chính là em có lời muốn nói với anh ~" Diệp Dĩ Mạt bĩu môi giải thích, trong lòng lại không được yên, cô nói như vậy, khi anh nghe được, có thể giải thích chính là che giấu hay không đây? Mặc dù trên thực tế, cô cũng không quá quan tâm những động tác nhỏ của anh rồi, ăn đậu hũ trộm hương cái gì, thói quen thói quen là tốt.

"Nếu vậy thì để em về phòng lấy đồ đã ~" tựa vào trong ngực anh, Diệp Dĩ Mạt uốn lên lông mày cười nói. Mặc đồ của anh, ưm, mặc dù vấn đề không lớn lớn, nhưng mà cô có cảm giác trống trải, chột dạ cực kỳ.

"Được, đợi lát nữa em ở chỗ này đợi lên mạng đọc sách một chút cũng được, anh huấn luyện xong rồi đến tìm em." Ký túc xá công nhân viên chức đi đầu kiện vẫn rất tốt, chẳng những có mạng internet, cũng có cung cấp tạp chí, máy vi tính của anh cũng mang theo tới đây, cho cô chơi trò chơi giết thời gian vậy.

"Máy vi tính của anh à? Người bình thường có thể tùy tiện dùng sao?" Diệp Dĩ Mạt nháy mắt tò mò hỏi. sẽ không dính đến cái gì bí mật quân sự chứ?

Trong đầu nhỏ nghĩ gì! Tất Tử Thần buồn cười gõ cái trán trơn bóng của cô, "Em là người bình thường sao?"

Nếu mà em cũng không thể dùng, còn có ai có thể sử dụng?" Nếu là chuyện liên quan đến bí mật quân sự cái gì, anh cũng sẽ không tùy ý đặt ở trong máy tính xách tay kia.

"Được rồi mà, gõ nữa thật sự ngu mất." Diệp Dĩ Mạt từ trong ngực anh lui ra ngoài, lè lưỡi, trong lòng bởi vì cái lời nói kia dấy lên ngọt ngào. "Em ở nơi này chờ anh về.., đợi lát nữa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi" ngày ngày ở phòng ăn, một chút cũng không có không khí hẹn hò. Trước khi đi, cô cũng muốn cùng anh chính thức ước hẹn một lần."

"Được, đợi lát nữa anh tới đón em."

Tất Tử Thần nói được là làm được, buổi chiều huấn luyện vừa kết thúc, anh liền trở về ký túc xá. Lúc đó, Diệp Dĩ Mạt đang trên web trò chuyện cùng Tiểu Hàm cực kỳ vui vẻ, Tiểu Hàm dường như bị anh Chu cho nuốt xuống vào bụng rồi? không phải lần Hongkong đi chứ, làm sao lại không bảo vệ! cô giáo Diệp đầy lòng căm phẫn 'piapiapia' gõ bàn phím, rất có cốt khí giáo dục em gái nhỏ qua máy vi tính, làm sao người liêu bị sắc đẹp của anh Chu làm cho mê hoặc cơ chứ Quá không nên mà quá không nên mà.

Anh Chu nhà em thật sự quá phúc hắc quá phúc hắc

Cái người Tiểu Bạch Thỏ này gặp anh Chu liêu không hề có lực chống lại, em thật sự quá yếu quá yếu.

Lại quên mất mình, trừ một bước cuối cùng kia, còn lại, quen doanh trưởng Tất tâm địa phúc hắc, một bước kia không có làm đến? cô đối mặt với doanh trưởng Tất, lần đó không phải là bị nam sắc mê hoặc sao? Huống chi, doanh trưởng Tất nhà cô, thông minh trình độ thương thuyết còn là trình độ quá phúc hắc, có thua kém anh Chu sao?

Cho nên nói, phụ nữ mà, thời điểm đối mặt với chuyện không phải là của mình, luôn là có thể lý trí lý tính, nhưng là một khi liên lụy đến mình,

phụ nữ sẽ biến thành động vật cảm tính, người khác khuyên bao nhiêu lần, cũng không so được với một câu nói một cái ánh mắt của người yêu.

Tất Tử Thần nhú mày nhìn cô gái nhỏ hận không chui được vào trong máy vi tính, cảm đầu cảm cổ thay ra quân trang toàn thân, nếu là hẹn hò, nên nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn, dĩ nhiên, doanh trưởng Tất nghĩ đến hơn nữa là, mặc quân trang, dắt tay hay ôm cái gì, cũng không quá dễ dàng.

“Có thể đi r ồi chứ?” Tất Tử Thần cúi người xuống, đem người đang ng ồi vòng vào trong ngực, “Đến giờ ăn cơm r ồi.”

“Được.” Diệp Dĩ Mạt ngoài miệng đáp lời như vậy, ánh mắt lại không hề rời đi màn hình, Tiểu Hàm cũng lập tức sẽ kết hôn, cũng may mà hiện tại cô cũng coi là có bạn trai, không đến nỗi thành người cuối cùng.

“Được r ồi, nên đi.” Tất Tử Thần cũng chen ng ồi xuống trên ghế dựa, hơi vừa dùng lực, li ền đem cả người cô nâng lên, ng ồi vào trên người mình, cánh tay dài duỗi một cái, ở trên màn hình đánh mấy chữ: “đi ăn r ồi trở v ề tán gẫu.” Tất máy, làm li ền một mạch.

Diệp Dĩ Mạt xoay người lại cảm tức nhìn, còn chưa kịp mở miệng, li ền bị người phía sau giữ đầu lại hôn, đợi lúc cô bình tĩnh lại, người đã bị anh lôi kéo đi ra ngoài cửa r ồi.

Đây coi là cái gì? Mỹ nam kê? cô giáo Diệp thật lòng bị phẫn, không thể bởi vì biết nhược điểm của cô, li ền mỗi lần cũng đúng bệnh hốt thuốc thế chứ! cô đối với anh không có một chút sức chống cự nào cả, nhất là khi người này mặc áo sơ mi trắng, nho nhã tuấn tú, khẽ cong con mắt câu môi giữa, li ền có thể đem tất cả linh hồn nhỏ bé của cô đều bị quyến rũ.

“đi, anh dẫn em đi ăn món ngon” hôm nay coi như không có ven vờ tương lai nhắc nhở, anh cũng biết làm như thế nào để đối phó cô gái nhỏ này hờn dỗi r ồi, hầu hạ ăn ngon, trên căn bản li ền có thể đối lại nụ cười ngọt ngào của nha đầu này r ồi, thật sự quá dễ.

“Đừng nóng giận, Mã Kiều nói với anh phụ cận có một nhà hàng ăn món cay Tứ Xuyên đặc biệt ngon, chúng ta đi thử một chút đi.” Tất Tử

Thần nghiêng người khoác vai của cô, cúi đầu nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Diệp Dĩ Mạt vặn vẹo uốn éo miệng, người đàn ông này càng ngày càng quá mức, biết rõ đối với cô thức ăn ngon không có sức chống cự, nhất là lúc co cùng với mỹ nam.

“Lên xe.” đi xuống lầu dưới, doanh trưởng Tất chỉ chỉ xe đạp dừng ở cửa, hướng về phía Diệp Dĩ Mạt chép miệng.

Thấy chiếc xe đạp chim bồ câu cũ kỹ này, nụ cười trên mặt Diệp Dĩ Mạt thế nào cũng không kiềm được, rất có cảm giác thời đại xuyên qua. Người đàn ông anh tuấn mặc đồ trắng, mặt mày đều là nụ cười nhu hòa thanh nhã, ánh mắt nhắm thẳng vào cô gái che miệng cười đến dịu dàng này. Người khác đi ngang qua, sẽ chột hiều cho là mình xuyên việt về đầu những năm 70 thế kỷ trước mua mớ y hết thời đại kia sao?

===== đậu đỗ sinh ở miền nam, xuân tới mọc vài cành.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 31: Tương tư như mộng

"[VIP] nhón chân lên, vòng chắc qua cổ của anh, nụ hôn ướt át rơi vào trên môi của anh, trần trọc triền miên trong chốc lát, mới lưu luyến không rời mà buông ra 2713 2012-06-18 20:35:00"

"Đi thôi, anh phát hiện gần trường học có một nhà hàng làm món cay Tứ Xuyên ngon lắm, anh dẫn em đi ăn thử một chút." Tất Tử Thần bước một bước, đuổi tay về phía cô.

Người đàn ông gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười mềm mại, ánh mắt sáng ngời có hần không hề chớp mắt nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt lưu chuyển, cô dịu dàng thanh tú, anh tuấn lãng dịu dàng, không khỏi hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Diệp Dĩ Mạt lúm đờng tiền như hoa, che môi, ánh mắt mỉm cười. Nếu không phải anh ngồi chiếc xe đạp chim bồ câu quá mạnh mẽ, Diệp dĩ Mạt còn có thể cho là hoàng tử anh tuấn mời cô công chúa mà anh yêu thích múa cùng đấy."Em nói chứ, anh tìm chiếc xe đồ cổ này từ đâu ra vậy?"

Tất Tử Thần bất đắc dĩ nhún nhún vai, cố cười giỡn nói: "Còn không phải là Mã Kiều sao, nói cái gì mà ở trong trường học nên cùng một cái xe đạp, trải nghiệm không khí đại học." Tất Tử Thần không muốn thừa nhận, nhưng thật ra là Mã Kiều nói một câu làm cho anh đổi chủ ý, cậu ta nói, chị dâu khẳng định ở trong đại học có rất nhiều kỷ niệm để nhớ lại đó, trại phò anh phải cùng chị ấy cùng nhau nhớ lại đoạn thời gian tốt đẹp năm đó chứ ~

Mã Kiều không biết chuyện của Diệp Dĩ Mạt với Hướng Dương, nhưng mà người nói vô tâm, người nghe có ý. Tất Tử Thần lập tức liền muốn đến đoạn thời gian ‘tình đầu trong sáng’ kia của Diệp Dĩ Mạt. Nghĩ như vậy,

nội tâm liền bắt đầu bu ãn bực cực kỳ. người đàn ông hào phóng đến đâu, cho dù là đối với người đã từng là ‘tình địch’, nhất là tình địch xuất sắc như thế, cho dù trên mặt không biểu hiện ra, nhưng mà nội tâm bên trong vẫn là khó tránh khỏi chán ghét.

Trường học lại lớn như vậy, sau đó Tất Tử Thần cũng vô tình gặp gỡ qua Hướng Dương mấy lần ở mấy nơi khác nhau, người đàn ông này, bộ dạng mặc áo sơ mi trắng, nho nhã dịu dàng, ngay cả anh cũng đã nhận ra, hai người bọn họ thậm chí có mấy phần tương tự như vậy.

Anh biết, trong lòng Tiểu Mạt không có người này, nếu không, ánh mắt cô nhìn Hướng Dương cũng không thể bình thản không gợn sóng như vậy, toàn bộ không giống như loại ánh mắt ngượng ngùng dịu dàng khi nhìn anh. Chỉ là, trong lòng anh vẫn không vui, ai cũng không nguyện ý để mình làm thế thân của Ex. Boyfriend(bạn trai cũ) của bạn gái.

Cho nên, khi nghe Mã Kiều nói như vậy, anh liền đồng ý, nếu như ở trong trường đại học Hướng Dương từng lưu lại kỷ niệm đẹp cho cô, tại sao anh không thể đây?

Nói đến lãng mạn, mặc dù anh không am hiểu, nhưng mà cũng không phải một chút biện pháp cũng không có, tối thiểu, không phải bên cạnh còn có mấy cái thợ giày thối sao?(chắc là quân sư quạt mo đấy)

Vì vậy, đây chính là lai lịch của chiếc xe đạp này, dùng để làm đạo cụ cho cuộc sống đại học mà thôi.

Diệp Dĩ Mạt cười nhẹ nhàng ng ẩ lên xe, vòng chắ bên hông cường tráng của anh, dán sát gò má ở trên lưng anh, chỉ nghe thấy hẫ hơ nhẹ một tiếng, bên tai gió giống như là được ra lệnh một cái, gào thét bên tai mà đi qua.

Trong nháy mắt đó, nhìn hàng cây bên cạnh dần dần lui về phía sau, khóe miệng Diệp Dĩ Mạt là nụ cười dịu dàng trước nay chưa từng có, là kỷ niệm đáng nhớ nhất của cô ở trường học cũ, là tám năm sau tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất cô đã tìm được người yêu của cô, người cô muốn nắm tay đi suốt cuộc đời.

Quán món cay Tứ Xuyên ở gần trường học, cho dù là ngày nghỉ, buôn bán vẫn rất đắt hàng, khi Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Thần đi vào, chỉ ngoại trừ một chỗ nơi hẻo lánh ở đại sảnh, tất cả nơi khác đều đã ng ã đầy người. Không ít chỗ nhìn giống như cả lớp cùng đi, trên bàn đều là người quen biết, gương mặt trẻ tuổi ngây thơ viết đầy ước mơ đối với đại học, còn có tò mò và chờ đợi đối với tương lai.

Diệp Dĩ Mạt lôi kéo Tất Tử Thần đi tới góc phòng, nơi này mặc dù ánh sáng không tốt lắm, nhưng mà lại yên tĩnh, có một bình phong thô nho nhỏ ngăn cách, cũng tiện lợi.

Yên tĩnh ăn cơm, thỉnh thoảng nghe bên bàn sát vách bàn luận viển vông, ăn một bữa cơm cũng rất thoải mái. Lúc đi ra khỏi quán, ông trăng cũng đã treo trên ngọn cây. Tất Tử Thần một tay đỡ xe đạp, một tay nắm lấy tay cô, hai người lẳng lặng đi trên đường nhỏ ở sân trường .

"Ngày mai đi vào lúc nào? Anh xin nghỉ đi đưa em đi."

"Buổi sáng sẽ đi, mặt trời mới nhỏ." Diệp Dĩ Mạt không ngần ã ã, chỉ là bị anh nắm tay lại không tự chủ được nắm chặt: "Không cần đi đưa em, từ trường học đến trạm xe lửa cũng không xa, em đi một mình là được rồi." Khi tới, là anh đón cô, nhưng mà, lúc đi, cô lại không muốn anh đi tiễn cô. Cô không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, nói cái gì mà sợ ly biệt thương cảm, chỉ là không muốn ảnh hưởng đến công việc của anh mà thôi.

"Vậy thì tốt, nếu mà thời gian còn sớm anh liền lái xe đưa em đi, nếu không kịp cũng chỉ có chính em đi thôi." Tất Tử Thần nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt thanh tú khẽ rũ xuống, không thấy rõ nét mặt của cô, từ cái góc độ này của anh, chỉ có thể nhìn thấy cô nâng khóe miệng nhỏ.

Cái này là đủ rồi, nhìn cô mỉm cười, so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Đêm đó, Diệp Dĩ Mạt ở lại chỗ lý túc xá của Tất Tử Thần, tự nhiên, ly biệt sắp tới hai người nói có chán ngán sẽ có bao nhiêu chán ngán, những thứ này chúng ta đều không cần phải nói, tự động tưởng tượng, dù sao cuối cùng, doanh trường Tất còn dựa vào tắm nước lạnh để giải tỏa, về mặt ướ

sùng bị thống giống nhau này, không phải dùng ngôn ngữ là có thể hình dung r ồi.

Ngày thứ hai, Diệp Dĩ Mạt một thân áo thể thao màu trắng cũng xuất hiện trong sân huấn luyện, lấy được bọn học sinh nhiệt liệt hoan nghênh. Thân là học tử, vả lại là người học tử đứng giảng nhiều năm như vậy, hướng về phía những đàn em này và học sinh không xê xích bao nhiêu, dĩ nhiên là bình tĩnh cực kì. "Hôm nay là ngày cuối cùng ở lại trường học cũ r ồi, cho nên muốn cùng mọi người cùng nhau trải qua, không biết học đệ học muội có ý kiến gì hay không?" Diệp Dĩ Mạt mỉm cười nói.

Trải qua mấy ngày nay chung đụng, bọn học sinh cũng đã thân quen cùng huấn luyện viên, vừa nghe Diệp Dĩ Mạt nói như vậy, lập tức ánh mắt cũng hướng tới Tất Tử Thần ở một bên, có mấy người gan lớn đã sớm bắt đầu ồn ào: "Học tử, chị mà nói chị tới vì huấn luyện viên, chúng em cũng không còn ý kiến đâu!"

Khóe miệng Diệp Dĩ Mạt giật giật, trẻ con bây giờ trông nom rất khó khăn mà!

Mấy tên tiểu tử nhìn sắc mặt huấn luyện viên một chút, thấy anh chỉ mỉm cười, lá gan càng gia tăng, cùng nhau cãi vã nói: "Học tử, hôm nay mình chị theo huấn luyện viên chúng em được không?"

Đúng vậy, đây coi như là học được tinh túy r ồi, li ền 'một mình' đầu học xong r ồi.

Tất Tử Thần sửa sang lại cái mũ, khiêu mi cười cười mà nói: "Tốt lắm, ngày mai học tử của các em sẽ đi về, hôm nay các em ngoan chút cho tôi, đợi lát nữa kết thúc huấn luyện sớm một chút, để cho tôi là huấn luyện viên của các em cũng có thời gian ra ngoài ~"

"Gào khóc gào khóc ngao ~~" vừa nghe Tất Tử Thần nói lời này, phía dưới gào lên một mảnh, mỗi một người đều kích động đến cùng như cần phải thuốc lắc. Huấn luyện viên quá lãng mạn r ồi ! Nhu tình cái gì, thật là làm cho người ta hưng phấn! !

Cho tới trưa, Diệp Dĩ Mạt an vị ở dưới bóng cây xem bọn anh huấn luyện. Mồ hôi theo khuôn mặt anh tuấn chảy xuống, màu da phờn nắng không bị đen mà vẫn trắng noãn, đứng dưới ánh mặt trời. Mặt trời không chút lưu tình đem nóng bỏng của chính mình chiếu xuống trên thân những người này, cho dù là khó chịu muốn khóc được, nhưng mà những đứa bé này, cũng vẫn cắn răng kiên trì ở lại.

Anh tựa như một cái ngọn cây, bất tri bất giác trở thành tấm gương của bọn nhỏ. Lúc ban đầu, có lẽ là bởi vì bên ngoài anh tuấn của anh, mới là mục tiêu được tất cả học sinh chú ý, nhưng mà sinh hoạt cùng nhau, sự bần bĩ sáng suốt của người đàn ông này, một chút một làm cho bọn họ cảm phục.

Diệp Dĩ Mạt nhẹ nâng khóe miệng, ánh mắt mềm mại rơi vào trên thân người đàn ông kia, ở năm hai mươi tám tuổi này, gặp gỡ anh, là chuyện may mắn nhất đời này của cô.

Ngày thứ hai, Tất Tử Thần vẫn không thể nào đưa Diệp Dĩ Mạt đi trạm xe. Thời gian huấn luyện chiếm hơn phân nửa buổi sáng sớm, lúc Diệp Dĩ Mạt đi, anh chỉ kịp kịp thay cô mua muốn bánh bao và điểm tâm.

"Về đến nhà nhớ gọi điện thoại cho anh, biết không." Tất Tử Thần vừa thay cô bỏ bánh bao và nước vào ba lô, vừa không quên giương mắt chăm sóc nói.

Diệp Dĩ Mạt mỉm cười nhìn người đàn ông này, sáng sớm tỉnh dậy thay cô mua hoành thánh, vừa tỉ mỉ mà chuẩn bị nước và bánh mì, vào lúc này, còn giống như là loại chăm sóc đứa trẻ dạn dò cô.

"Biết rồi, em cũng không phải là đứa bé." Diệp Dĩ Mạt sáng giọng.

Tất Tử Thần buồn bã liếc cô một cái, cô gái này, chẳng lẽ không sầu nào một chút như vậy sao? Mới vừa rồi không khí thích hợp, thân là nữ chính, không phải nên cảm động đến lệ nóng doanh tròng sau đó dang nịt hôn sao?

Diệp Dĩ Mạt bu ồm cười cong lên mặt mày, kéo kéo anh, nhẹ giọng nói: "Về đến nhà em lập tức gọi điện thoại cho anh, không cần lo lắng cho em." Phụ nữ, cho dù bảy tám mươi tuổi rồi, cũng sẽ thích hưởng thụ cảm giác được cưng chiều thành bảo bối.

Khẽ cười, Diệp Dĩ Mạt đúng như anh mong muốn.

Nhón chân lên, vòng chặc qua cổ của anh, nụ hôn ướt át rơi vào trên môi anh, trần trọc triền miên trong chốc lát, mới lưu luyến không rời mà buông ra, "Em đi rồi, đợi có thời gian sẽ đến thăm anh."

Chưa từng biết cảm giác tương tự. Hôm nay nó lại thực như cái bắt.

"Anh đưa em đến sân ga."

"Không cần." Diệp Dĩ Mạt lông mi cong cong, "Có một chút xíu đường, anh mà chuẩn bị đi huấn luyện quân huấn đi."

Đi đường cũng chỉ có 15 phút, không bỏ đi được nữa cũng phải chia li trong một cái chớp mắt. Đã như vậy, làm sao không bằng dứt khoát chút?

Cái phút chốc ng ẩ lên xe lửa kia, tam Diệp Dĩ Mạt giống như vào hè, ấm áp ướt át, thành phố này, có trường học cũ của cô, có người yêu của cô, còn có kỷ niệm không thể nào quên của cô và anh.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 32: Tương tư như mộng

[VIP] gả cho quân nhân, một câu tình yêu chưa bao giờ có thể giải quyết tất cả vấn đề. 2545 2012-06-20 19:46:23

Về đến nhà Diệp Dĩ Mạt nghỉ ngơi ba ngày đã bắt đầu vào chuẩn bị cho học kỳ mới.

Về phần ánh mắt tò mò mà mập mờ của ba và dì Trăn, cô làm như không nhìn thấy. Lý Thụy cũng đã trở lại trường học, chỉ là mỗi tuần vẫn còn tiếp tục dạy bổ túc cho Tử Nghiêu.

Ngược lại, dì Lý cũng gọi điện thoại cho cô mấy lần, toàn hỏi về chuyện học tập của Tử Nghiêu, Diệp Dĩ Mạt ngoài khuôn trương lại không khỏi có chút mất mát, giống như anh chưa nói cho ba mẹ về chuyện của bọn họ.

Về phần Tất Tử Trăn, cách mấy ngày gọi một cú điện thoại, đã trở thành thói quen. Dĩ nhiên, phần lớn thời gian, đều là anh gọi điện thoại tới đây.

Anh còn bận rộn hơn so với tưởng tượng của cô, đoạn thời gian quân huấn đó, thật sự là đoàn trưởng Trương và Chính ủy Triệu đã khổ tâm an bài, mới để cho bọn họ có nhiều thời gian ở cùng chung nhau như vậy. Bình thường anh cũng không hay mang điện thoại di động bên người, cô có gọi qua, nhiều khi anh cũng không có thời gian nghe điện thoại, cho nên hai người đã nói trước, lúc anh rảnh rồi sẽ gọi điện thoại cho cô.

"Tử Trăn, sao hôm nay lại gọi sớm như vậy?" Nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, Diệp Dĩ Mạt để con chuột xuống theo thói quen, cần điện thoại di động lên.

"Hôm nay có cuộc hội nghị, lát nữa còn có việc nên anh gọi điện thoại cho em trước." Tất tử thầ nắ m lờ ng mầ y, trong giọng nói rõ ràng có mệt mỏi. Trọng tâm chính nửa năm sau là hợp tác diễn tập quân sự cùng bộ đội đặc chủng, quân đoàn pháo binh trinh sát bọn họ càng phải gánh vác nhiệm vụ trọng yếu.

Truyện đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Vậy anh phải cố gắng nghỉ ngơi cho thật tốt đấy, nếu mà quá bận rộn cũng không cần gọi điện thoại cho em." Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, hơn tám giờ." Anh ăn cơm tối chưa?"

"Lát nữa anh mới ăn." ngón tay Tất Tử Thầ n gồ mắ t bầ n tườ ng phắ t tườ ng phắ t, nghe được lời nói giả vờ trách tội của cô, trong lòng lại dâng lên dòng nước ấm đập đập: "Còn em thì sao, gần đây công việc có bận rộn lắm không?"

"Cũng giống như bình thường thôi, dù sao cũng đã thành thói quen rồi." mặt Diệp Dĩ Mạt giãn ra cười nói, cô không phải chủ nhiệm lớp, nhưng lại dạy hai lớp mười hai khoa văn ban áp lực cũng không nhỏ. Tất Tử Nghiêu hiện tại cũng chỉ là học sinh của cô, chỉ là Tử Nghiêu rất hiểu chuyện, ở trong trường học nhìn thấy cô, đầu là ngọt ngào kêu một tiếng 'Cô giáo Diệp'.

"Vậy thì tốt, con gái cũng không nên quá cực khổ."

"Được rồi mà..., đúng rồi, qua tháng 11 em đi thăm anh có được hay không?" Diệp Dĩ Mạt liếc nhìn lịch trên màn hình máy tính, đã cuối tháng chín rồi, tựu trường đã gần một tháng, sau tháng 11 được nghỉ dài hạn, mặc dù nói nhiệm vụ dạy học lớp mười hai nặng, nhưng mà trường học vẫn ưu đãi cho nghỉ năm ngày.

"Tiểu Mạt, tháng 11 anh không thể gặp em được." Tất Tử Thầ n đứ ng lờ n, đi tới ban công, trong giọng nói là nằ ng nắ c á y nắ y: "Xin lỗi." Đúng tháng 11 là diễn tập quân sự, anh cũng không thể thoát thân tới gặp cô được.

"Được, em biết rồi, không có chuyện gì." nụ cười trên khóe miệng Diệp Dĩ Mạt nhạt đi, nhưng giọng nói lại vẫn như lúc ban đầu: "Vậy chờ lần sau nghỉ em lại đi thăm anh nhé." Nửa năm sau, trừ tháng 11, còn có ngày nghỉ khác sao?

Tất Tử Thần không nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng trước mắt lại hiện ra bộ dáng nha đầu này cúi đầu mím môi, tâm không biết làm sao lại có chút đau sót, anh định nói, chờ anh có thời gian sẽ về thăm em, nhưng anh không dám nói, bởi vì anh không biết mình lúc nào thì mới có thời gian, bình thường ngay cả gọi điện thoại đầu là trong lúc cấp bách tranh thủ chút thời gian, nào dám bảo đảm anh có thể tranh thủ chút thời gian trở về thăm cô đây?

"Tiểu Mạt, em nghỉ ngơi sớm đi, anh phải đi rồi." Tất Tử Thần vừa nhìn đồng hồ đeo tay, còn năm phút đồng hồ nữa là tiếp tục hội nghị. Cho dù không muốn cúp điện thoại, cũng không thể để ảnh hưởng công việc: "Tiểu Mạt, em tắt máy trước đi." Anh có thể làm được cho cô quá ít, mỗi lần nghe được tiếng tút tút sau khi cúp điện thoại, không nở và nhớ nhưng trong lòng sẽ tăng lên gấp bội, cho nên, hãy để cho anh chịu đựng nhớ nhưng như thôi đưa như vậy. Tiểu Mạt của anh, anh không thể nhìn cô khổ sở được, lại không có năng lực tự mình trêu chọc cho cô vui vẻ.

"Được, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon." Diệp Dĩ Mạt nghe lời cúp điện thoại, ánh mắt lại không cách nào tập trung đến trước máy vi tính nữa, cô và anh cũng không phải thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, nói yêu thương chỉ bằng cảm giác. Mục đích của bọn họ là kết hôn, nhưng mà trong khoảng thời gian này vẫn nhắc nhở cô một chuyện, cô và anh, ngăn cách hai nơi.

Chưa kết hôn, thực tế đã đặt ra trước mắt. Gả cho quân nhân, một câu tình yêu chưa bao giờ có thể giải quyết được tất cả vấn đề.

Thở dài, Diệp Dĩ Mạt đứng lên, đi toilet rửa mặt, muốn làm cho mình tỉnh táo. Lát nữa còn phải chuẩn bị ngày mai lên lớp, không thể mất tập trung.

Những ngày sau đó dường như rất nhạt nhẽo, kể từ hôm đó gọi điện thoại nói mình phải rất lâu không thể gọi điện cho cô được, Tất Tử Thần giống như là mất tích một dạng, không điện thoại không tin nhắn không có một chút tin tức. Diệp Dĩ Mạt biết, anh có nhiệm vụ trọng yếu, không thể ra bên ngoài gọi điện thoại. Nhưng mà vẫn mất mát nồng đậm, làm cho lòng của cô cũng giống như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi vậy, nếm hết cảm giác ngọt bùi cay đắng.

Chủ nhật, Diệp Dĩ Mạt nhận được điện thoại của dì Lý.

"Tiểu Mạt, gần đây công việc có bận rộn không?" Lý Mân vừa ngẩng cạnh con gái, cố gắng thể hiện khuôn mặt tươi cười đoan trang hiên lành.

"Dì Lý, dì có khỏe khỏe không ạ, gần đây công việc của con cũng khá tốt, thân thể dì vẫn tốt chứ?" Diệp Dĩ Mạt để bút trong tay xuống, đối diện với người rất có thể là mẹ chồng tương lai của mình, trong lòng có chút khẩn trương, tay cầm điện thoại di động cũng nắm thật chặt.

"Thân thể của dì tốt lắm, chính là có chuyện muốn nhờ con, Tử Thần rất lâu rồi cũng chưa về nhà, Tử Nghiêu cũng ở trường, cả Chủ nhật cũng trở lại, một mình dì nhàm chán, muốn đi dạo phố một chút, con đi cùng dì có được không." Tất Tử Nghiêu ở bên cạnh liêu mạng mà giơ ngón tay cái lên với mẹ mình, mẹ mẹ thật lợi hại, muốn gặp chị dâu tương thì cứ nói thẳng đi, lý do như vậy cũng nghĩ ra được!

"Vâng ạ." Diệp Dĩ Mạt ưỡn thẳng lưng: "Lúc nào thì đi vậy dì?" Xem ra tối nay phải làm đêm rồi, phải chuẩn bị tốt bài tập thứ hai mới được.

"Ngày mai đi nhé, Tiểu Mạt con đồng ý đi cùng dì nhé?" Âm thanh Lý Mân vui mừng từ trong điện thoại truyền đến, Diệp Dĩ Mạt nghe trừ gật đầu, không còn động tác khác.

"Dì à, ngày mai cụ thể là mấy giờ ạ? Con tìm dì ở đâu được?" Mặc dù Tất Tử Thần còn chưa nói qua với người trong nhà, nhưng mà, Diệp Dĩ Mạt nghĩ, tạo mối quan hệ tốt cùng mẹ chồng tương lai, cô muốn làm thật tốt đó.

"Chín giờ đi, để dì bảo Tiểu Trăn đi đón con?" Tiểu Trăn là tài xế của lão đầu tử, đặc biệt là một người thật thà, bình thường cũng coi như một phần tử trong nhà.

"Không cần đâu dì, tự con lái xe đi cũng được." Diệp Dĩ Mạt cười lên tiếng. Bảo tài xế tới đón cái gì, còn biến quân đội nữa, cô không muốn cao đầu như vậy đâu.

"Vây cũng được, ngày mai dì ở Hoa Ngân chờ con ~" Lý Man vui sướng hài lòng cúp điện thoại, chống lại ánh mắt bội phục của con gái, nhếch miệng cười: "Con gái đi theo mẹ học hỏi một chút, muốn thầy anh trai con bắt cô dâu lại, cũng không phải là tùy tiện nói một chút đâu ~" Lý Mân thầm nghĩ, bà nhận được điện thoại của Lão đầu tử nói chuyện tình yêu của con trai bà đã truy tìm khắp trong bộ đội, bà rất buồn bực, sao lại không đăng hoàng thế chứ? Sao không nói chuyện yêu đương với người nhà chứ? Còn phải để người già như bà tự mình ra trận chứ, ai.

"Mẹ, con muốn đi chung với mẹ ~" Tất Tử Nghiêu nắm cánh tay mẹ, làm nũng nói.

Lý Mân dí cái trán của con gái một cái, năng mi cười cười mà nói: "Con an tâm ở nhà học thêm cho mẹ, mẹ có mấy lời cần nói với chị dâu con đấy. Đứa bé như con chó xen vào." Lần đầu tiên cùng con dâu tương lai tiếp xúc thân mật, đương nhiên là bà muốn tự mình đi, mang theo nha đầu này, khó khăn rồi.

Tất Tử Nghiêu bĩu môi, trong lòng cực kỳ không hài lòng, nhưng mà lời mẹ vừa nói không có sai, Chủ nhật cô còn phải học bổ túc, xin thầy Lý nghỉ cũng không hay. "Ngày mẹ, buổi tối mời cô Diệp về nhà ăn cơm đi, con cũng giữ thầy Lý lại ăn cơm tối." Như vậy chị em bọn họ có thể cùng nhau trở về, chị dâu chắc sẽ đồng ý chứ? Anh trai cũng thiết là, nói yêu thương cũng không nói một tiếng với người trong nhà, nếu không phải là chú Trương gọi điện thoại cho nhà cô, cả nhà còn chưa biết!

Không nói tới lúc cô gọi điện thoại cho anh, anh ấy nói cũng rất đúng, cho cô Diệp thời gian từ từ thích ứng. Tính tình của cả ba và mẹ chỉ sợ thiên hạ không loạn, để cho bọn họ biết tin tức anh trai và cô giáo Diệp yêu

nhau, không phải sẽ lập tức bức hôn sao? Cô giáo Diệp là người dịu dàng như vậy, nên cẩn thận che chở nha, anh trai làm rất đúng ~~

"Mẹ à, mẹ nhớ nhất định phải mời cô giáo Diệp về nhà dùng cơm đấy ~ con đi đọc sách đây ~" Tất Tử Nghiêu cười cười híp mắt, xoay người liền đi trở về phòng của mình, lớp mười hai rồi, không thể đùa giỡn được.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 33

Ngày hôm sau, mắt thấy sắp đến thời gian hẹn với dì Lý, Diệp Dĩ Mạt rồi rầm nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định mặc cái váy màu xanh dương nhạt này, cũng sẽ không quá trắng trong thu ần khiết cũng không trở thành quá điểm lệ, gặp mặt trưởng bối cũng không thất lễ.

Tám giờ 50, Diệp Dĩ Mạt đến Hoa Ngân trước thời gian, khiến trưởng bối chờ là rất vô lễ, thà bị mình chờ còn hơn.

"Dì Lý, dì khỏe chứ ạ." Đúng chín giờ thì thấy Lý Mân bước xuống từ chiếc Audi màu đen, chính là chiếc xe Tất Tử Thầ đi khi ngày đầu tiên xem mắt với cô. Diệp Dĩ Mạt mỉm cười tiến lên, hôm nay dì Lý mặc một thân sườn xám màu trắng, phong cách thanh nhã, nhìn một cái là có thể nhìn ra phong thái tài hoa lúc tuổi còn trẻ như thế nào. Nghĩ đến cô ấy và con trai rất giống nhau, nụ cười trên khóe miệng Diệp Dĩ Mạt sâu hơn.

"Tiểu Mạt, đợi lâu chưa?" Lý Mân vừa thấy mặt, liền cười lời kéo tay Diệp Dĩ Mạt, vẻ thân thiết cũng không cần nói ra. Khó được con trai chọn trúng, tìm được người con dâu mà cả bà và ông già cũng rất ưa thích, dĩ nhiên không thể để cô chạy được ~

Đi dạo phố cùng trưởng bối, luôn mệt mỏi hơn so với cùng bạn bè đi, gần mười hai giờ, Diệp Dĩ Mạt lại cảm thấy có chút chịu không nổi, chân đau xót không tính, còn phải thời khắc tỉnh táo quyết định thay cho dì ấy. Nhìn dì Lý hăng hái bừng bừng chọn lựa quần áo cho người nhà, Diệp Dĩ Mạt khẽ cắn răng, vẫn nên tiếp tục đi dạo thôi.

Một buổi sáng, dì Lý mua cho Tử Nghiêu hai bộ váy, một bộ đồ thể thao, mua cho bác trai Tất hai đôi giày da, thu hoạch cũng coi như phong phú.

Đi vào một cửa hàng bán đồ nam cao cấp, Diệp Dĩ Mạt phóng tầm mắt nhìn tới, tất cả đều là kiểu mới nhất, cô cho là dì Lý mua quần áo cho bác trai Tất, liền ngoan ngoãn đi xem những bộ đồ thích hợp cho người lớn tuổi một chút, mới vừa rồi cũng vậy, cho dù là mua váy cho Tử Nghiêu hay mua giày da cho Tất bá bá, dì Lý cũng nhất định phải đã hỏi ý kiến của cô.

"Tiểu Mạt, con xem xem cái này như thế nào?" Lý Mân giơ một cái áo sơ mi kẻ ô vuông trong tay, cười nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi.

Diệp Dĩ Mạt mấp má môi, ánh mắt nghi ngờ, màu này có quá trẻ tuổi hay không? Bác trai Tất sành điệu như vậy sao? Không nhìn ra nha, gấp mặt mấy lần, bác trai Tất đều mặc quân trang.

Còn chưa nghĩ xong, lại nghe dì Lý nói: "Sau này đồ của Tử Thần nhà dì đều phải nhờ con mua rồi, nó nha, luôn luôn không quá quan tâm mấy thứ này, cho nó một thân quân trang toàn thân là có thể ứng phó, nhưng mà dì nói, người trẻ tuổi nha, đều phải có một hai bộ quần áo đi ra ngoài chứ."

Diệp Dĩ Mạt ghen lời, trên mặt cũng nhuộm một vầng màu đỏ, thì ra dì Lý cũng biết chuyện của bọn cô, chỉ không nói mà thôi.

"Dì Lý, con thấy màu này cũng không tệ." Nếu như nói cho Tất Tử Thần mặc, ngược lại màu này thật rất hợp với anh. Lại nói, ấn tượng sâu sắc nhất của cô với anh, trừ quân trang chính là áo sơ mi trắng rồi, có lẽ đổi lại phong cách không rồi, ai bảo ngày thường anh tốt nhỉ?

"Vậy thì tốt, hai mẹ con mình nói chuyện một chút, Tử Thần này. . . . . nó thích. . . . ." Vừa nói chuyện, thế mà đã hơn một giờ. Chờ dì Lý nói đến mình cũng cảm thấy bụng kêu rột rột, Diệp Dĩ Mạt mới xem như phải đi ăn được cơm.

Làm con dâu tiết kiệm thật không dễ dàng! Đây là cô giáo Diệp bị đói đến nổi ngực dán vào lưng nhìn bàn ăn đầy món ngon, có ý tưởng duy nhất.

Cha mẹ hai nhà đối với chuyện bọn họ đã sớm biết rõ lòng dạ, tự Tất gia không cần phải nói, Lý Mân đều nói như vậy rồi, nhất định là chờ cưới

cô dâu mới rồi, mà Diệp gia, có một kèn đờng nhỏ Lý Thụy, có động thái gì mới nhất cũng có thể truyền lại, từ lúc Diệp Dĩ Mạt từ Nam Kinh trở về, Diệp Kiến Quốc và Trần hạnh cố giữ thể diện của con gái, cũng làm bộ như không biết chuyện, nhưng mà Diệp Dĩ Mạt vẫn có thể cảm thấy được, sau khi cô về nhà lại có thêm nhiều ánh mắt thần bí lén nhìn ở đằng sau.

Ai, Diệp Dĩ Mạt vỗ trán, không phải là cô không muốn nói, chỉ sợ cô vừa nói xong, ba không kềm được lại đi ra bên ngoài đốt pháo măt, đây là nhiều loạn dân chúng, không tốt sao?

Tháng 11 quý báu cứ trôi qua như vậy, Diệp Dĩ Mạt trừ bỏ dì Trần và dì Lý đi dạo hai lần phố, thời gian còn lại chính là ở lý trong nhà. Lý Thụy toàn chạy tới tìm thêm học sinh cho anh, thỉnh thoảng cam tâm tình nguyện bị chị gái ngược mấy cái.

Ngày cứ trôi qua như nước chảy như vậy, Diệp Dĩ Mạt mỗi ngày vội vàng đi dạy, cũng bắt đầu học làm món ăn mới, chỉ không muốn làm cho mình rảnh rỗi, một khi rảnh rỗi lại không thể ức chế suy nghĩ mà nhớ anh, còn anh thì sao, anh có ăn cơm đúng giờ hay không, huấn luyện khổ cực hay không, lúc nào thì bọn họ có thể gặp mặt lần nữa. . . . .

Diệp Dĩ Mạt cười khở, rõ ràng mình đã không phải là cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi nữa, cũng đang chơi tiết mục khó khăn chia cách như vậy. Giống như lần đầu tiên nhìn thấy anh, toàn bộ cuộc sống của cô đều rối loạn, nhìn như quỹ tích cuộc sống không có thay đổi, nhưng bởi vì sự xuất hiện của anh, khắp nơi làm cho cô cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Ít đi cái gì?

Ít đi anh à.

Không có nụ cười ôn hòa của anh nhìn cô lúc ăn cơm, không có khuôn mặt tươi cười hả hê của anh sau khi hôn trộm cô, không có anh ôn tình ấm áp ôm khi cô tỉnh lại, giống như tất cả đều mông lung mờ mịt, ép người hít thở không thông.

Thì ra, nỗi khổ tương tự theo lời người xưa, chính là như vậy sao? Ngủ ngốc, không nghĩ tới anh cảm giác gì cũng không có, nhưng một khi tay ngừng thì đầu làm việc, lòng tràn đầy ảo não, giống như loại dây leo, chui ra bóng dáng của anh.

Đảo mắt đã cuối mùa thu, lúc cô rời đi Nam Kinh, trên bầu trời nắng gắt rõ ràng còn mãnh liệt, vậy mà hôm nay, ánh nắng ấm áp làm cho mỗi người đều mơ tưởng mang về nhà cất giữ.

Ngày hôm đó, Diệp Dĩ Mạt giống như bình thường một mình trở lại phòng nhỏ, vo gạo nấu cơm. Trước kia cô lười biếng, cảm thấy một người nấu cơm nấu ăn quá phiền toái, luôn ăn bánh bao bánh bích quy hoặc mua đồ ăn ngoài đối phó cho qua, nhưng hiện nay không giống, mỗi lần cô nhìn đến bản thân vẫn vóc người mảnh khảnh như cũ liền có chút mất hồn, anh đã nói, vóc người cô quá gầy.

Diệp Dĩ Mạt vẫn không quá thích cảm giác ở phòng bếp, dù là mở máy hút khói, vẫn cảm giác còn dầy nhầy nhầy, nhưng mà bây giờ cô không nghĩ ra được làm cái gì khác nữa, ngày mai là Chủ nhật, không cần soạn bài, TV lại không cái gì hay để xem, để cho cô rảnh rỗi, hay là thôi đi, thật ra thì cô không muốn làm oán phụ chút nào.

Động tác nhanh nhẩu dọn dẹp ra hai món một canh. Diệp Dĩ Mạt lau tay sạch sẽ, vừa chuẩn bị ăn, lại nghe được tiếng chuông cửa. Lúc này thì ai tới? Diệp Dĩ Mạt giương mắt liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn bảy giờ, là ai chứ?

Nghi ngờ đứng lên, Diệp Dĩ Mạt xuyên qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài.

Vừa nhìn, cô sững sờ tại chỗ.

Ngoài phòng, người đàn ông một thân quân trang màu xanh lá đứng nghiêm ở nơi đó, trên mặt là nụ cười nhẹ nhàng mà cô ngày nhớ đêm mong.

Tất Tử Thần! tại sao anh ở nơi này? Diệp Dĩ Mạt ngây ngẩn.

Tiếng chuông ngoài cửa vẫn nhất quyết không tha như cũ, kiên trì không ngừng nhắc nhở nữ chủ nhân bên trong nhà, ngoài cửa có khách muốn vào. Mà người khách, chính là người xuất hiện nhiều lần trong mộng của cô, mang theo nụ cười ấm áp như cũ, cùng bóng người trong mộng dần dần trùng điệp.

"Tiểu Mạt, là anh, mở cửa đi." Đè chuông cửa xuống một lúc, không thấy có người tới mở cửa, Tất Tử Thần không khỏi kêu lên, lúc này chính là giờ cơm, có lẽ Tiểu Mạt ở phòng bếp?

"Tới đây." Diệp Dĩ Mạt hít sâu một hơi, vỗ vỗ gò má của mình, để cho mình mỉm cười lần nữa, lúc này mới giơ tay lên mở cửa.

Trong nhà ngoài nhà, cách hai bước đường như vậy, bốn mắt nhìn nhau, đều nở nụ cười nhàn nhạt, giống như chia ra lâu như vậy, chỉ là trong nháy mắt.

"Anh đã đến rồi à?" Diệp Dĩ Mạt giơ tay tiếp nhận bao đờ trong tay anh, cười yếu ớt để cho đi qua, cho anh vào nhà, động tác quen thuộc giống như mỗi ngày đều làm vậy.

"Uh, vừa đúng mở ra đại hội." Tất Tử Thần tháo cái mũ xuống, một tay dắt lấy cái tay trống không kia của cô, tất cả đều tự nhiên như vậy, cũng chỉ như vợ nhỏ ở nhà hoan nghênh chồng tan việc trở về mà thôi, đơn giản như vậy.

Không biết nghe ai nói qua, con người khi còn sống, đều sẽ gặp phải hai người, một là năm tháng kinh điển, một thời gian ấm áp. Diệp Dĩ Mạt cảm thấy, cô cũng may mắn, bởi vì năm tháng kinh điển và thời gian ấm áp của cô đều cùng một người.

"Nghĩ như thế nào lại đến nơi này của em vậy?" Tay mở cửa lúc trước còn run rẩy, bây giờ đã bình phục, nhịp tim nhảy lên kịch liệt cũng dần dần thông thả, trên mặt mỉm cười ấm áp như nắng ấm thẳng tắp chiếu vào trong lòng của anh, giống như mỗi đêm anh ngủ thì xuất hiện nụ cười lúm đờng tiều trong mộng.

"Ghé thăm em một chút, ngày mai phải đi r ồi."

Rót chén nước cho anh, Diệp Dĩ Mạt ng ồi vào bên cạnh anh: "Sao anh không v ề xem nhà một chút đã?" Có lẽ đã lâu anh không v ề nhà, mỗi lần đi Lý niệm lên, luôn oán trách mình sinh con trai không trở v ề nhà, mà bác trai Tất mặc dù không nói gì, nhưng mà ông bố nhà nào đối với con trai không nhớ thương chứ?

" Anh gọi điện thoại cho mẹ r ồi, ba già ở bộ đội, Tử Nghiêu ở trường, mẹ anh đi nông thôn nhìn bà bác r ồi, nói với anh trong điện thoại, để cho anh tới tìm cái người này." Tất Tử Th ần lôi kéo tay của cô, cười đến hòa thuận vui vẻ. Rất lâu không có thấy cô r ồi, thật ra thì nói lâu cũng không lâu, khẳng định là không có đến nửa năm, thế nhưng mà anh lại cảm giác giống như là cách nửa thế kỷ vậy. Khó trách có người nói một ngày không gặp như cách ba thu, đã từng ngọt ngọt ngào ngào ở chung một chỗ qua, chợt tách ra, không có tiếng cười thanh thúy, không có nụ cười đi ềm tĩn, không có ánh mắt giao hoạt linh động của cô, trong lòng anh thật giống như mất một cái gì vậy, vắng vẻ đến khó chịu.

Một đôi tay cũng bị anh lôi kéo, Diệp Dĩ Mạt thế nào cũng cảm thấy người này có chút c ần lông gà làm lệnh tiễn. Trong nhà không có ai, chẳng lẽ anh lớn thế này còn phải có người phục vụ? Lý do này căn bản không thành lập chứ sao.

Chỉ là, thấy anh đến tìm cô trước tiên, còn chưa so đo với anh—— đợi chút, làm sao anh biết địa chỉ bên ngoài của cô? Không phải anh chỉ đi qua trong nhà thôi sao?

"Làm sao anh biết em ở nơi này?" Diệp Dĩ Mạt nghi ngờ hỏi.

Tất Tử Th ần nhú mày, một hai đem em vợ bán để duy trì trong sạch:
"Anh gọi điện thoại cho Lý Thụy, nó nói."

Diệp Dĩ Mạt lau mồ hôi, cô có em trai này sao, thật đúng là không sợ cá nhân riêng tư của mình không bị bại lộ a a a.

"Được rồi, anh họp suốt cả một ngày , mau cho anh ít đồ ăn, chết đói rồi." Tất Tử Thần cầ lấy tay cô gửi một cái, mới mặt giãn ra cười nói.

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt rút tay ra từ trong bàn tay của anh, giả vờ sảng giọng: "Cơm đã làm xong rồi, còn không mau rửa tay đi?" Người này, sao lại không doan chính rồi, tẩy máy tay chân.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 34: Tương tư như mộng

"Không ngờ tay nghề của vợ anh tốt như vậy." Tất Tử Thần đang ăn cơm, chợt ngừng đầu lên nói một câu như vậy.

Diệp Dĩ Mạt giật mình, buột miệng nói ra: "Thế nào, suy nghĩ sau này bóc lột em thế nào đây?" Lời này hoàn toàn là buột miệng nói ra, hoàn toàn không có trải qua suy nghĩ, chờ Diệp Dĩ Mạt ý thức được thâm ý trong lời nói của mình, trên hai gò má đã đỏ ửng, ăn cơm của anh đi, nhiều lời như thế làm gì? Đôi mắt to ngập nước càng thêm xấu hổ trừng về phía anh, người này, ăn cơm lại nói chuyện, làm bêu xấu cô!

Tất Tử Thần vui vẻ gật đầu, ăn cơm càng vui mừng: "Làm gì có, sao anh có thể bóc lột em được? Việc nhà chúng ta sau này, anh có thể làm tất cả, theo doanh trường học tập một ít, rất chu đáo đi, vợ đại nhân?" Trong tròng mắt đen đầy tràn nụ cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, trong người một thân quân trang anh tuấn, nên nói anh nghiêm chỉnh hay nên nói anh không đứng đắn?

Chỉ là, nghe được trong miệng của cô nói ra ‘về sau’, anh rất vui mừng, tương lai của bọn anh, đã có trong phạm vi suy xét của cô.

Diệp Dĩ Mạt dờ khóc dờ cười liếc anh một cái, đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, người này, thật không xem mình là khách, vừa tiến đến liếc nhìn cần quà tặng ném vào gian phòng nhỏ của cô, ngược lại cũng không hướng trên ghế sofa kia nhìn một cái, thì ra là người ta không thích vải sô pha của cô đấy.

Ngồi nhìn tin tức một hồi, lại giương mắt nhìn bóng dáng mảnh mai đang bận rộn trong phòng bếp, Tất Tử Thần không thể ngồi yên, đã rất lâu rồi anh không thấy cô, cũng không phải đến nhìn cô làm việc nhà. Nhóc

con này, cố ý đây mà? Đã ở trong phòng bếp bận rộn hơn nửa giờ rồi, rửa cái bát mà lâu như vậy sao?

"Tiểu Mạt, có nhớ anh không?" Tất Tử Thần đi vào phòng bếp, nhìn cô gái nhỏ đeo tạp dề, trên mặt không khỏi nở nụ cười ấm áp.

Hôm nay Tiểu Mạt của anh mặc một chiếc váy màu nghệ, lộ ra bắp chân thon dài thẳng tắp, đôi dép màu hồng trên chân và bộ váy trên người không có gì là phù hợp, nhưng mặc trên người cô, lại có vẻ cực kỳ phù hợp, tràn đầy cảm giác gia đình phả vào mặt, làm cho trong lòng của người ta, giống như cũng đầy tràn nhu tình.

Đi tới, từ sau ôm lấy hông của cô, mùi hương thơm ngát quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, đó là hương bưởi đơn giản như vậy lại làm cho người cảm thấy thoải mái. "Tiểu Mạt, em có trách anh lâu như vậy cũng không liên lạc không?" Tất Tử Thần buộc chặt vòng tay quanh eo của cô, làm bộ như không để ý mà hỏi.

Ngẩng đầu, nhìn người vẫn không chút hoang mang vội vàng công việc trong tay như cũ, Tất Tử Thần nhún mày, cô nhóc này, thế nhưng một chút phản ứng cũng không có?

"Anh ra ngoài đi, em còn đang làm việc mà." Diệp Dĩ Mạt lấy cùi chỏ đẩy một cái, lại chỉ đụng vào lồng ngực cứng rắn, người phía sau cũng vẫn không nhúc nhích. Không chỉ bất động, ngược lại còn ôm chặt hơn chút nữa. Mùi vị quen thuộc trên người anh bao trùm lấy cô, hơi thở ấm áp quanh quẩn ở bên tai, ngứa một chút, nóng một chút.

"Tiểu Mạt, em không để ý đến anh. . . . ." Người đàn ông ở phía sau cực kỳ uất ức, cũng không phải anh cố ý không liên lạc với cô, gần hai tháng đầu bận rộn diễn tập quân sự trong đất hoang, làm sao ra bên ngoài gọi điện thoại được? Một tháng sau đó, nằm bệnh viện nửa tháng, mãi cho đến khi gần khỏe hẳn anh mới dám đến gặp cô.

"Ai không để ý đến anh chứ?" Diệp Dĩ Mạt lau tay trong khăn lau, xoay người nhìn thẳng vào anh: "Cơm nước xong phải rửa bát chứ? Anh lại không làm, không phải em làm à?" Người này, thật sự cho rằng cô rất rảnh

rồi sao, ngoài rửa bát, còn phải dọn dẹp bồn rửa, xem trong tủ lạnh có thức ăn quá hạn nên vứt bỏ hay không, nhìn trong ngăn kéo có thiếu gì đó ngày mai phải đi mua hay không . . . . .

Được rồi, Diệp Dĩ Mạt thừa nhận, những chuyện này cũng không vội, chỉ là cô không biết rõ đi ra ngoài làm sao đối mặt anh mà thôi. Trực giác cho cô biết, qua hôm nay, có một số việc sẽ trở nên khác đi.

Tất Tử Thần nâng mặt của cô, ngôi sao sáng chói trong con người thoáng qua nụ cười vui vẻ, cô nhóc này, lúc nói dối không dám nhìn ánh mắt của người khác, dù mặt đối diện, ánh mắt cũng sẽ không tự chủ được nghiêng mắt nhìn đi hướng khác, lúc này, rốt cuộc trong lòng cô nghĩ những cái gì?

"Tiểu Mạt, khuya lắm rồi, ngày mai dọn dẹp tiếp nhé?" Tất Tử Thần cúi đầu, giọng nói càng thêm ôn hòa: "Hôm nay anh rất mệt mỏi, nghỉ ngơi sớm một chút thôi." Một ngày họp đại hội, lại ngồi xe hai giờ mới chạy được đến nơi này của cô, cộng thêm vết thương trên người vừa khỏi không lâu, lúc này dù muốn làm chút gì chỉ sợ là không đủ sức thôi. Cho nên cô nhóc này, không cần lo lắng.

Diệp Dĩ Mạt giương mắt trừng anh, nhưng cô chỉ hơi muốn động, môi sẽ đụng phải gò má trơn bóng của anh. Một người đến gần, một người vừa lui về phía sau, cuối cùng không thể lui được nữa. Diệp Dĩ Mạt khẽ cắn răng, không định lùi nữa. Chịu khó tiến lên đi, từ nhỏ ba đã dạy như vậy!

Nhón chân lên, ôm cổ của anh, Diệp Dĩ Mạt hung hăng đụng phải hàm răng của anh, người này, coi như bởi vì nhiệm vụ không thể gọi điện thoại cho cô, vậy hôm nay trước khi đến có thể nói cho cô biết một tiếng chứ? Làm hại cô tâm thần có chút không tập trung nhiều ngày như vậy, người này lại còn cười đến thản nhiên như vậy chứ?

Chẳng lẽ không biết cô lo lắng cho anh sao? Chẳng lẽ không biết cô sẽ nhớ anh sao? Chẳng lẽ anh không biết cô nhớ anh đau tới tận tâm can sao? Người này, tại sao có thể như vậy, không nói tiếng nào đã chạy tới đây?

Cô gái nhỏ chẳng bao giờ chịu chủ động hôn anh, vào lúc này lại giống như lấy hết tất cả dũng khí, cái lưỡi mềm mại xông vào khoang miệng của anh, dẫn dụ anh cùng nhau triền miên, sức lực to lớn, hoàn toàn nằm ngoài sự dự liệu của anh.

Tất Tử Thần nhiều nhất chỉ tim đập mạnh và loạn nhịp hai giây, hai giây sau, chính là mưa to gió lớn phản công. Cô nhóc của anh, hôm nay giống như có chút không đúng lắm. Nhưng là bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này, là đàn ông tại sao có thể để cho cô gái của mình chủ động?

Hai người giống như dùng hết hơi sức toàn thân mà hôn, ôm chặt eo ếch, cạy mở hàm răng, triền miên trong lúc hoạn nạn. Mãi cho đến khi thấy một dòng nước ấm rơi vào trên tay mới đột nhiên thức tỉnh.

Mở mắt, thấy người lệ rơi đầy mặt, mắt to không giống lúc bình thường tươi cười cong lên, con ngươi sáng ngời lại như phủ một tầng sương mù, nơi khóe mắt, còn đọng lại nước mắt trong suốt. Có thể thấy rõ uất ức và khổ sở trong đáy mắt.

Khóc? Tất Tử Thần bối rối, trong mắt anh, Diệp Dĩ Mạt là một cô gái nhỏ mặc dù thỉnh thoảng sẽ có tính trẻ con cũng tuyệt đối không kiêu cách, vào lúc này chợt nước mắt như mưa, làm cho anh ứng phó không kịp.

Tất Tử Thần chau mày lại, đáy mắt nửa đau lòng nửa tự trách, liên tiếp dùng đầu ngón tay thay cô lau đi nước mắt, ai ngờ càng lau càng nhiều, cuối cùng từ lúc mới đầu là dòng nước nhỏ cô độc biến thành dòng sông menh mông r ối. "Tiểu Mạt, em làm sao vậy? Có cái gì uất ức nói với anh, đừng làm anh lo lắng!" Tất Tử Thần trừ gương mặt nhìn, thật đúng là không biết làm sao bây giờ, đồ con gái, anh biết làm thế nào đây?

Người ta nói con gái nói gì thì làm ngược lại. Cũng có người nói con gái nói gì cũng phải làm theo. Bây giờ là loại tình huống gì chứ? Muốn anh mặc cho cô khóc sảng khoái hay vẫn nên tranh thủ thời gian ôm lấy mà dỗ dành? Ai tới chỉ dạy cho anh đây?

Anh biết lâu như vậy một cú điện thoại cũng không gọi cho cô, quả thật uất ức cho cô, nhưng mà anh chỉ muốn cho cô một bất ngờ thôi mà, vừa

mới kết thúc hội nghị liền chạy đến đây.

"Tiểu Mạt Tiểu Mạt, đừng khóc nữa ~ nếu em khó chịu, cần anh hai cái có được không?" Tất Tử Thần cúi người, đem tầm mắt cao bằng cô, nâng khuôn mặt đang khóc của cô dụ dỗ.

Chớ nhìn anh bình thường nói chuyện ngay thẳng mà nói, cho dù là lịch sử địa lý hay quân sự tất cả đều có thể thao thao bất tuyệt nói thật lâu, nhưng là vừa đụng đến việc dỗ con gái, anh thật đúng là người mới học nghề. Trừ Tử Nghiêu để cho anh nhìn xuống được tâm tới dụ dỗ một đôi lời, nữ sinh còn lại, anh làm sao có giác ngộ? Cô gái khóc lóc rồi rít luôn không phải loại mà anh thích.

Nhưng mà gặp phải cô, thấy cô khóc đến như vậy, anh chẳng những không cảm thấy chán ghét, ngược lại mặt tràn đầy đau lòng, nhất định anh làm cho cô uất ức, nếu không, tính tình của cô hoạt bát, sao lại biết thành cô gái ‘nước mắt chảy không ngừng’ thế này chứ?

Càng dụ dỗ, nước mắt càng chảy nhanh, lông mày Tất Tử Thần càng thêm chau lại, nhìn cô không nói một lời dùng toàn bộ sức lực rơi nước mắt, trái tim giống như là bị thứ gì túm thật chặt, vô cùng đau đớn. Ngón cái Tất Tử Thần nhẹ nhàng vuốt ve ở trên mặt cô, muốn lau đi nước mắt rơi không hết của cô.

Chỉ chốc lát sau, anh cong người xuống, khế hôn ở giữa lông mày. Tiếp theo hôn lên cặp mắt sưng húp của cô, từng cái từng cái, đem tất cả nước mắt của cô đều hôn khắp. Thì ra là nước mắt lại mặn chát như vậy, giống như lòng anh lúc này.

Chẳng lẽ, nước mắt này, chính là cảm thụ trong lòng của cô gái nhỏ hay sao? Như vậy Tiểu Mạt của anh, có phải giờ phút này trong lòng khó chịu được giống như dòng nước muối này hay không? Vừa đắng vừa mặn?

Dem lấy tay cô giữ tại trước ngực, một tay Tất Tử Thần giữ lại đầu cô buông xuống, đưa ra lưỡi, từng điểm từng điểm, liếm gò má ướt át của cô, ấm áp, mặn mặn, giống như tim của anh, bởi vì nhìn thấy cô mừng rỡ,

cũng để cho cô uất ức mà khó chịu, xen lẫn lên men, giống như là nước biển mênh mông, muốn đem mọi điểm đề phòng tất cả đầu xói lở.

Nắm cả hông của anh, dựa lưng vào tủ lạnh, Diệp Dĩ Mạt giống như là muốn đem nước mắt cả đời cũng trút hết, nước mắt ấm áp thấm ướt quần trang của anh, giống như muốn đem lòng của anh hòa tan.

"Tiểu Mạt, là anh không tốt, làm em uất ức." Cảm thấy người trong ngực dần dần bình tĩnh, Tất Tử Thần mới dám mở miệng. Vuốt mái tóc dài của cô, Tất Tử Thần cẩn thận từng li từng tí đem cằm tựa ở vai của cô, giọng nói mang vẻ thương tiếc nồng đậm: "Tiểu Mạt, có lời gì, có thể nói cho anh đi?" Anh xuất thân quân nhân thế gia, ông nội lớn lên trong thời kỳ nổi dậy, đàn ông trong nhà đầu quân vô số, đến đời ba anh, trừ chú ba là văn nhân, các bác các chú còn lại, cho dù sau lại đi lên chính trị hoặc xuống biển buôn bán, lúc còn trẻ tuổi, cũng không một ai không trải qua bộ đội lịch lãm.

Đời ba khiêm tốn, cũng giáo dục anh nguyên tắc làm người cơ bản nhất. đi học thì trừ mấy anh em thân cận nhất, không có ai biết anh là con trai của quân trưởng, mà lúc đi học trường quân đội, anh cũng tự hỏi chưa từng ỷ lại vinh quang của ba.

Khi còn bé, nhìn thấy nhiều nhất, chính là bóng dáng mẹ ở nhà bận rộn một mình, ba, cái từ này đối với anh mà nói, xa lạ và trang nghiêm.

Làm vợ quân nhân, phải bỏ ra bao nhiêu, so với ai thì anh rõ ràng. Tiểu Mạt của anh, đáng nhận được thương yêu và sủng ái nhiều nhất, nhưng bởi vì lựa chọn anh, gặp phải ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều.

Nghĩ tới đây, anh không tự chủ được đem người trong ngực ôm càng chặt hơn một chút, đợi ba mươi mấy năm, mới gặp được cô, anh sẽ không buông tha, cũng không muốn từ bỏ, cho dù biết gặp phải rất nhiều vấn đề, nhưng mà anh tin tưởng, anh có thể giải quyết tốt tất cả, cho Tiểu Mạt của anh một trong sáng tương lai.

"Tiểu Mạt, chờ lần này anh trở về, chúng ta làm báo cáo kết hôn nhé." Tất Tử Thần ôm cô, vỗ lưng của từng cái từng cái, nhẹ nhàng thông thả,

giống như mẹ dụ dỗ anh ngủ khi còn bé.

Chui vào trong lòng anh, Diệp Dĩ Mạt bu ãn bực nói: "Anh cũng không cầu hôn sao?" không lãng mạn như vậy, dẫu gì cũng phải để kỷ niệm tốt đẹp cho cô nhớ lại chứ, để cho năm mươi năm sau cô nhớ lại cuộc sống quân tầu của cô, tối thiểu còn có kỷ niệm, v ềsau nói cho cháu chắt cũng nói cho tốt nha.

Tất Tử Thần khẽ cười, hôn tóc của cô một cái, nghe cô nói như vậy, anh biết cô đã bình tĩnh lại. Đây là điểm tốt của Tiểu Mạt, cho dù trước một phút trước khóc đến trời đen kịt, chờ đến đúng lúc giống như tự động trở lại như cũ, chấn chỉnh lại tâm tình xong, như ánh sáng c ầu v ồng sau mưa, càng thêm sáng rõ động lòng người.

" Tiểu Mạt này, em còn nhớ chiếc kia xe đạp cũ kia không?" Tất Tử Thần nâng mặt của cô lên, để cho cô nhìn thẳng mắt của anh.

"Có." Diệp Dĩ Mạt gật đầu một cái, bày tỏ có ấn tượng.

Tất Tử Thần cưng chiều điểm chóp mũi của cô một cái, mỉm cười nói: "Còn nhớ rõ ngày đó lúc anh bắt đầu đạp xe nói câu gì không?" Hôm đó nắng ấm d ần v ềphía tây, cô mặc quần trắng, ôm hông của anh, cười dịu dàng đến không màng danh lợi, nụ cười kia, giống như sắc thái sáng lạng nhất trong tấm ảnh cũ kỹ, thẳng tắp in vào trong lòng của anh, cũng không lấy ra được.

Diệp Dĩ Mạt cắn môi dưới suy nghĩ kỹ một h ồi, mới do dự nói: "' giá '?"

Anh mặc áo trắng quần đen, trong sáng như thế, nụ cười dịu dàng thoải đáng, tâm cũng giống đứa bé búng bình. một ngày kia, lúc anh bắt đầu đạp xe, nhẹ giọng hô một tiếng 'giá' chứ? Khi đó, cô còn che miệng cười anh giống đứa bé đấy.

Tất Tử Thần hài lòng lôi kéo tay của cô, cái trán chống đỡ cô, ngửi trên người cô mùi thơm nhẹ nhẹ, nụ cười nơi khóe miệng tỏa nắng chói lọi: "Ừm, anh đồng ý. Chiếc nhẫn sẽ bổ sung sau."

Diệp Dĩ Mạt ngạc nhiên, đây là ý gì? Chỉ là, cô giáo Diệp từ trước đến giờ lấy chơi chữ mà sống, nhanh chóng trong nháy mắt cũng hiểu ý tứ của anh. ‘giá’, ‘gả’? Người này, anh trêu chọc cô?

cô chưa mở miệng, Tất Tử Thần giống như phát hiện ra cái gì, híp mắt cười đến đắc chí: "Xem ra chiếc nhẫn cũng tiết kiệm được rồi, không phải đã sớm có sao?" nói xong, nắm tay phải của cô lên, hôn lên cái nhẫn bạch kim đơn giản trên ngón áp út. Đó là anh keo cho cô khi ở Nam Kinh, bên trong có khắc tên tuổi viết tắt của cô và anh, anh tốn thời gian một đêm mới làm xong .

Hôm nay, thấy cô không hề chán ghét mà đeo chiếc nhẫn anh tặng, Tất Tử Thần vốn tâm tình trong sáng càng thêm vui vẻ, dùng sức một cái, đem cả người cô cũng bế lên, trong phòng bếp chật hẹp này sao có thể xoay chuyển đây?

Sợ đụng phải cô, Tất Tử Thần ba chân bốn cẳng vác cô trên vai, một đường đi vào phòng khách, nơi này không gian lớn hơn một chút, anh không chút kiêng kỵ ôm cô xoay vòng hai vòng, cười vui vẻ giống như đứa bé: " Sau này trở về anh đánh báo cáo gửi Chính ủy Triệu đi, phê duyệt xong chúng ta sẽ đi lấy giấy đăng ký nhé~"

Diệp Dĩ Mạt nhìn con người của anh cong lên, luôn giữ vui mừng tràn ngập trên mặt, trong lòng cũng giống như có mật đường, ngọt ngào, một chút một chút, đầy tràn cả buồng tim.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 35

Hai người ngồi ở trên ghế sofa xem TV thật lâu, thật ra thì TV không có gì hay cả nhưng hai người đều muốn như vậy.

Vùi ở trong ngực của anh, ăn trái cây và đồ ăn vặt anh đút cho, Diệp Dĩ Mạt lười đến đâu ngón chân cũng không muốn động một cái, khó trách người ta thích bạn trai ở bên người, có bạn trai hầu hạ, đó chính là làm Thái Hậu! Đáng tiếc, ngày cô có thể làm Thái hậu thật sự không nhiều lắm.

"Tiểu Mạt, buổi tối không thể ăn quá nhiều đồ ăn vặt, có muốn uống chút nước hay không?" Tất Tử Thần liếc nhìn các loại đồ ăn vặt trên ghế sofa, trong lòng lại nói, về sau không thể để cho cô nhóc này mua nhiều đồ ăn vặt như vậy, toàn ăn đồ ăn vặt không ăn cơm, khó trách lại gầy như vậy.

Diệp Dĩ Mạt nghiêng người trong ngực anh, gối lên cánh tay của anh, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Không cần uống nước, uống nước trước lúc ngủ sẽ bị phù mắt."

Tất Tử Thần cười khẽ, cô nhóc này, không lo lắng mình mập, lại lo lắng mình bị phù mắt. Vuốt cánh tay mảnh khảnh của cô, Tất Tử Thần cố làm ra vẻ ghét bỏ nói: "Cái người này cánh tay giống như cây củi đốt, cũng không sợ hơi dùng lực tí sẽ gãy à?"

Lời nói còn chưa dứt, vừa nói liền nói đến điểm yếu của người khác, người khác đều hâm mộ cô gầy, mặc cái gì đều dễ nhìn, sao đến lượt anh lại ba phen mấy bận ghét bỏ cô vậy? Không ngờ anh không những không cảm thấy mình chiếm được tiện nghi lớn, ngược lại cảm giác mình bị thua thiệt đúng không?

"Tất Tử Thần, có phải anh ghét bỏ em hay không?" Bóp cánh tay cứng rắn của anh, cô giáo Diệp nhẹ nhàng trợn mắt, cô không nói cái gì mà 'anh không cần em bên ngoài còn có bao nhiêu đàn ông khác muốn em' lời như vậy, không phải không dám nói, chẳng qua cảm thấy hai người dù ân ái thế nào, cũng không nên liên lụy đến người khác, làm ân ái như vậy, cho dù cười giỡn, cũng là không tôn trọng đối với đối phương. Nhưng nếu anh nói bên ngoài có bao nhiêu thiếu nữ muốn gả cho anh, coi như trên mặt cô cười hi hi ha ha cho qua, nhất định trong lòng cũng sẽ lưu lại vương vấn, bên ngoài có phụ nữ muốn anh? Có bản lãnh anh đi tìm đi, còn phải tìm cô làm gì?

Cô học lịch sử, am hiểu nhất là tổng kết kinh nghiệm từ quá khứ, có bao nhiêu cặp vợ chồng lúc cãi nhau không biết điểm dừng, sau này có cơ hội liền bộc phát. Mười năm đè nén, nếu một khi bộc phát, thường ngày ngọt ngào nói cười cũng sẽ biến thành rắn độc đả thương người, như thuốc độc vỡ tan tràn đầy trong lòng, từ từ xóa đi tình cảm còn dư lại không nhiều lắm.

"Làm sao dám ghét bỏ em?" Tất Tử Thần nhẹ nhàng nâng cô lên, đặt trên chân mình. Thật nhẹ, dùng một tay cũng có thể nhấc lên. "Nhiều người hâm mộ anh tìm được cô vợ xinh xắn như vậy đây ~" nói xong, giống như cố ý, dùng sức một chút lại đem cô khiêng lên, một đường khiêng cô về phòng ngủ, đặt cô lên trên giường, mới cười nói với cô: "Vợ đại nhân, bây giờ chồng em phải tắm rửa đi ngủ, không biết vợ đại nhân có nguyện ý bồi cùng hay không đây?"

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt vui đùa vào gối, người này, lại không đứng đắn rồi. "Anh đi tắm thì đi đi, khăn lông và bàn chải đánh răng trong ngăn kéo, tự anh lấy đi." Cũng may cô có thói quen dự trữ đồ dùng hàng ngày, nếu không hôm nay anh phải dùng đồ của cô rồi.

Thật ra thì, người nào đó đang ước được như thế đi?

Trải qua mấy ngày sống chung ở Nam Kinh, cũng không phải lần đầu tiên ở chung một phòng, Diệp Dĩ Mạt cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ nhanh chóng dọn giường đệm ra.

Giường của cô cũng không nhỏ, nhưng hai người mà ngủ chung thì sẽ hơi chật chội. Hình như phần lớn cô gái Giang Nam đều sợ lạnh, vừa vào thu liền không ngừng bảo vệ mình, cô cũng không ngoại lệ. Cái chăn thật dày chiếm gần cả giường. Nhăn lông mày suy nghĩ một lát, cuối cùng Diệp Dĩ Mạt vẫn đem cái chăn dày trên giường đặt lên trên ghế sofa, lại lấy từ trong tủ treo quần áo hai cái chăn tương đối mỏng ra ngoài ——— bây giờ không phải mùa hè mà tìm tạm một cái chăn mỏng mà được, cuối mùa thu ở Giang Nam đã có thể khiến người ta cảm nhận được lạnh thấu xương rồi.

Nhìn hai cái chăn màu hồng, Diệp Dĩ Mạt mím môi cười, thật giống phòng tân hôn.

Trải chăn xong, lại mở máy điều hòa không khí, chỉ hơn 10' sau, anh vừa lau tóc vừa đi ra. Còn mặc bộ đồ ngủ của bộ đội, lộ ra cánh tay và bắp chân giống như mùa hè.

Diệp Dĩ Mạt trừng mắt nhìn anh, tóc ướt vẫn còn đang nhỏ nước, người này cũng không biết lau khô tóc rồi hãy ra à?"Máy sấy ở đằng kia, tự anh sấy đi." Diệp Dĩ Mạt chỉ xuống mép tủ đầu giường, cũng không thèm nhìn anh một cái đi thẳng vào phòng tắm. Tự anh không biết chăm sóc mình cho tốt, cô trông nom nhiều như vậy làm gì? Hừ, người đàn ông này, y vào thân thể khỏe mạnh, không để ý chuyện nhỏ không biết để tóc ướt ngủ sẽ như thế nào? Sau này về già lại kêu nhưc đầu, hừ, đáng đời!

Tắm rửa gần nửa giờ lúc Diệp Dĩ Mạt đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng đã ấm áp lên, chỉ có tiếng động cơ nhỏ nhẹ của máy điều hòa không khí, người trên giường đã nhắm mắt ngủ từ lâu.

Diệp Dĩ Mạt đến gần, râu xanh mọc dưới cằm, mí mắt đặc biệt mệt mỏi, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, trong khoảng thời gian này nhất định anh bận chết đi được. Dịu dàng nho nhã như anh cũng lộ ra vẻ mặt mệt mỏi như vậy.

Động tác nhẹ nhàng linh hoạt nằm xuống bên cạnh anh, Diệp Dĩ Mạt cố gắng không làm ảnh hưởng đến anh. Nằm nghiêng người lại có thể thấy gò má anh tuấn của anh, lỗ mũi thẳng tắp ngạo nghễ khể lên khể xuống theo

hồ hấp, mí mắt nhắm nghiền có thể thấy rõ quầng thâm đen, làm cho cô rất đau lòng. Người đàn ông này, bên ngoài dịu dàng, giống như dịu dàng vô tận, nhưng có ai biết sự bá đạo và quật cường ở bên trong của anh chứ?

Bởi vì đời cha hiền hách, anh càng nóng lòng muốn chứng minh mình, bây giờ suy nghĩ một chút, mấy giấy chứng nhận và cúp mà anh đạt được từ nhỏ đến lớn có bao nhiêu cái là vì chứng minh mình là Tất Tử Thần, mà không phải là dựa vào cái thân phận con cháu Tất gia đây? Cho dù người quen biết được tính tình của anh, nhưng người không biết có bao nhiêu người đem thành tựu của anh là do gia tộc?

Anh chính là người như vậy, càng như thế, càng muốn chứng minh mình. Cho dù chuyện gì, anh luôn muốn mình là người làm được tốt nhất. Bây giờ suy nghĩ lại, hôm đó Chính ủy Triệu nói rất đúng, ‘Tử Thần cần phải tìm một cô gái để yêu đương, người này ấy mà, chuyện gì cũng thích giấu ở trong lòng.’

Chuyện gì anh cũng thích giấu ở trong lòng. Giống như lần này, không hề có một chút tin tức nào liên biến mất lâu như vậy, lúc trở lại tiêu tụy thành ra như vậy, một câu giải thích cũng không có. Cho dù có chút chuyện không thể nói, nhưng đã trở về rồi, dù sao cũng nên nói cho cô biết một tiếng, mấy ngày này anh gặp rất nhiều khó khăn phải không?

Diệp Dĩ Mạt khẽ thở dài một cái, dịch góc chăn cho anh, người đàn ông này có lúc thật kiên cường đến khiến người ta đau lòng. Sáng sớm ngày mai phải dậy sớm nấu ăn tắm rửa cho anh thôi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, sau cả đêm nghỉ ngơi tinh thần Tất Tử Thần đã sáng lạng trở lại. Nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ nằm bên cạnh, tiếng hít thở nhẹ nhàng nhàn nhạt, lông mi hơi cong khẽ rung rung dưới mí mắt, đôi môi anh đào nhỏ nhắn mềm mại ướt át, cả người có vẻ cực kỳ an tĩnh không màng danh lợi.

Một tay Tất Tử Thần chống đầu, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào cô, giống như muốn bù đắp lại mấy tháng xa cách. Cô không phải là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, do nghề nghiệp nên cũng không phấn son nhiều, thỉnh thoảng có trang điểm cũng chỉ nhẹ nhàng không nhìn ra

dấu vết. Nhưng càng nhìn, lại càng thích, con người trong xuất luôn tràn đầy nụ cười, khoe miệng cười làm cho người ta có cảm giác ôn hòa điềm tĩnh, lúc đeo mắt kính lại xinh đẹp sâu sắc, lấy mắt kính xuống lại làm cho người ta cảm thấy tinh nghịch bướng bỉnh.

Chợt, giống như cô muốn thức dậy, chép miệng, nhẹ nhàng lật người, càng gần anh hơn. Chờ giây lát, thấy cô cũng không có hành động gì nữa, Tất Tử Thần mới nhẹ thở dài một hơi, thì ra là đang còn ngủ.

Trong nhà tuy có mở máy điều hòa không khí, nhưng rốt cuộc không thể so với lò sưởi, chặn lại mỏng, Diệp Dĩ Mạt cảm giác có chút lạnh, trong lúc ngủ mơ cũng đi tìm chăn, tìm thật lâu, rốt cuộc thấy được cái chăn mềm mại vui mừng ôm lấy, ah, sao lại cứng như thế?

Tất Tử Thần bị cô ôm một cái như vậy cũng hoảng hốt một hồi lâu, thân thể cô gái nhỏ mềm nhũn dính lấy anh, nhất là, cô còn có thói quen không trói buộc khi ngủ, mặc dù có áo ngủ, nhưng mà chỉ một lớp mỏng manh, làm sao che hết được thứ gì? Bộ ngực mềm mại cứ dán lên cánh tay của anh như vậy, bắp đùi thon dài ở bên trong quần ngủ màu hồng, lộ ra ngón chân trong suốt đáng yêu, từng cái từng cái cọ vào bắp đùi anh.

Người gây ra họa vẫn vô tội nhắm chặt hai mắt như cũ, mặt cau mày không vui, trên hai gò má trắng nõn hiện lên má lúm đồng tiền nhàn nhạt, đáng vẻ rất ngon miệng.

Tất Tử Thần nuốt ngụm nước miếng, không khỏi miệng đắng lưỡi khô, thời điểm buổi sáng vốn dễ dàng kích động, cố tình cô gái nhỏ này một chút phòng bị cũng không có, thỉnh thoảng lộ ra tư thái mê người như vậy. Có lúc, không phải cố ý quyến rũ, ngược lại càng thêm mê người.

Đang suy nghĩ, cô gái nhỏ này lại cử động. Ôm cánh tay của anh vẫn không cảm thấy hài lòng thế nhưng cả người lại gần sát hơn chút nữa, cả người giống như con thỏ nhỏ, chui chui vào trong ngực anh, hai chân cũng mở rộng vững vàng vòng chắt chân của anh.

Anh biết đây là thói quen của cô, lúc ở Nam Kinh, ngủ cùng cô trên một cái giường lớn, vĩnh viễn anh đều không có chăn, cô rất thích ôm chăn,

hoặc nói là dùng hai chân ôm chần ngủ, giống như đứa bé vậy.

Chỉ là giờ phút này, cô nhóc này đến gần trong vô thức, đối với anh mà nói cũng vô cùng hấp dẫn. Đáy lòng càng nóng ran nhìn vào mắt của cô, cũng giống như bắt lửa, nóng bỏng như mặt trời.

Đáy mắt anh là một mảnh nóng rực. Đây là phản ứng đầu tiên của Diệp Dĩ Mạt giữa lúc mơ mơ màng màng giật mình mở mắt ra.

Mặc dù không đi tới một bước cuối cùng, nhưng Diệp Dĩ Mạt rất rõ ràng đáy mắt nóng bỏng của anh biểu đạt cái gì. Trong hơn mười ngày đó, nhìn ánh mắt của anh cô dần dần sáng tỏ.

Cúi đầu nhìn bản thân mình, khuôn mặt Diệp Dĩ Mạt bỗng nhiên ‘vọt’ một cái liền nóng ran, cô cũng biết tư thế ngủ của cô trước sau như một, cương quyết bướng bỉnh.

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Thần cúi đầu, dần dần tiến tới gần cô, chóp mũi cọ vào mặt cô, hô hấp ấm áp phả lên mặt của cô, mềm nhẹ mập mờ.

Tất Tử Thần hôn lên khóe miệng của cô một cái, bàn tay cẩn thận từng li từng tí thăm dò vào trong áo cô, cô chỉ hơi run rẩy, lại không ra tay ngăn cản. Giống như là khích lệ lớn nhất đối với hành động của Tất Tử Thần, anh nhẹ nhàng gặm cắn cổ cô, một tay từ từ cởi cúc áo. Tay bình thường quen cầm súng bây giờ cởi cúc áo, thế nhưng cũng linh hoạt như thế.

Năm ba nút áo đã được mở, nơi mềm mại no đủ của cô không còn sự trói buộc của cúc áo hiện ra đầy đủ trước mắt anh. Diệp Dĩ Mạt mặt đỏ, nghiêng mặt đi không dám nhìn anh, tay lại nhẹ nhàng vòng chắc eo ếch của anh, làm như muốn mời.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 36

Làm như khích lệ, vừa như muốn mời, Diệp Dĩ Mạt dùng chân chỉ nhẹ nhàng cọ bắp chân của anh, ngay sau đó nụ cười giảo hoạt nơi khóe miệng cũng bị đáy mắt lửa nóng của anh dọa sợ đến cứng đờ, giống như chơi phải lửa nóng?

Tất Tử Thần trải qua một đêm nghỉ ngơi, giờ phút này đã sớm d ẫ dào tinh lực, cô nhóc này, hiện tại biết mình đang đùa với lửa r ồi hả? Tất Tử Thần căn bản không có ý định thả cô ra khóe miệng d ẫ d ẫ cong lên, trong con người màu đen một mảnh nóng bỏng, cúi đầu dùng răng cởi ra mấy nút cúc còn dư lại.

Diệp Dĩ Mạt cúi đầu, không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, lúc nào thì anh cởi ra hết nút áo r ồi? Da thịt bại lộ ở trong không khí, hơi lạnh, kích thích nổi da gà, chống lại ánh mắt của anh, r ồi lại giống như loại lửa cháy lan ra đ ồng cỏ, bắt đầu nóng lên.

Hơi thở đàn ông quen thuộc phất ở trên mặt của cô, một đôi bàn tay vững vàng nắm eo nhỏ của cô, mà bắp chân mới vừa r ồi còn nghịch ngợm gây sự, sớm bị anh giam c ần ở dưới thân thể. Trong gân tấc, môi của anh chậm rãi rơi xuống êm ái rơi vào giữa lông mày cô, giống như là che chở bảo bối dễ vỡ nhất, cẩn thận, dịu dàng như nước.

Hôn đôi mắt khẽ run của cô, đến đôi môi óng ánh mọng nước, m ền mại, ướt át, giống như là thạch hoa quả hợp khẩu vị, mời anh tử m ỉ thưởng thức. Cúi người, cô gái nhỏ đã ngượng ngừng nhắm lại ánh mắt, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, hôn lên đôi môi ướt m ền của cô, nhẹ nhàng tìm tòi, xâm nhập vào trong miệng, cái lưỡi xấu hổ tránh né mấy lần, cuối cùng vẫn còn bị anh tìm được, răng môi quăn quýt.

Nút áo đã bị mở ra không trở ngại chút nào, bàn tay đặt lên trước ngực mền mại của cô, một cái tay còn lại c̣ần lấy tay của cô vòng chắc lấy eo của anh. Một cái một cái, dịu dàng như dòng nước ấm dẫn dắt cô, ḍần ḍần chuyển xuống cổ, âm thanh hô hấp của cô ḍần ḍần nặng nề, trong miệng cũng không nhin được khẽ rên ra tiếng.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ giống như đ̣ứa bé bướng bỉnh, xuyên thấu qua rèm cửa sổ in trên sàn nhà những vệt sáng không đ̣ều, b̄ầu trời cuối mùa thu hình như cực kỳ xanh, từ góc độ này của Diệp Dĩ Mạt có thể thấy một góc toàn màu xanh.

Người đàn ông trên người hình như không có ý định dừng lại, thường ngày đ̄e nén mà ản nhĩn hôn, đến hôm nay giống như là muốn phát ra toàn bộ lực lượng, khẽ cắn m̄ền mại của cô, một tay đã sớm thăm dò vào qūần ngủ rộng thùng thình của cô, bắt đầu thon dài thẳng tắp, dưới sự vuốt ve của bàn tay thô ráp của anh d̄ần d̄ần xụi lơ. Da thịt trơn m̄ền thấm lạnh, trải qua sự vuốt ve và hôn của anh, giống như là đốt lửa, chậm rãi nhen lên làm người ta ửng h̄ờng toàn thân.

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Th̄ần cắn chặt hàm răng, chống tay mắt nhìn xuống cô. Anh đã sớm cảm nhận được cô đã ướat át, nhưng mà không nghĩ tới tổn thương cô, cho dù đến một khắc cuối cùng, cũng muốn biết được tâm ý của cô. Nếu cô nói một chữ "Không", có lẽ anh sẽ tự chịu đựng đau khổ mà dừng lại.

"Tiểu Mạt. . . . . Anh có thể không?" Có thể không? Có thể cùng em hợp làm một? Có thể cùng em hợp làm một th̄e?

Diệp Dĩ Mạt giương mắt, cô gái nhỏ then thùng ngược mắt lúc này đ̄ầu là quỵến rũ, h̄ờn d̄ối khẽ mím môi, đôi mắt to sáng trong m̄ọng nước nhẹ nhàng chớp hai cái, im lặng im lặng, cô chủ động hôn lên môi của anh.

Ôm cổ của anh, Diệp Dĩ Mạt liếm môi hơi lạnh của anh. Mỗi lần đến một bước cuối cùng līn dừng lại, anh có thể nhin sao? Trên mặt rõ ràng đã nhin đến nỗi đ̄ầy m̄ồ hôi, chẳng lẽ anh cho là mình là Ninja r̄ua?

Bắp đùi thon dài trắng nõn đã sớm thoát ra khỏi quần ngủ, áo ngủ màu hồng cũng sớm đã bị anh nhét ở dưới chân, cô gần như đã bị lột sạch bong, thế nhưng anh vẫn quần áo chỉnh tề như cũ. Đối lập như thế, khiến Diệp Dĩ Mật càng thêm ngượng ngùng, vùi đầu ở trước ngực anh, thật lâu không dám giương mắt nhìn anh.

Cũng không biết anh ra tay như thế nào, đến lúc cô nhìn lên lần nữa anh đã như trẻ con lúc sơ sinh, con người mừng rỡ thẳng tắp gần như tham lam nhìn chăm chú vào cô. Thân hình thường ngày bị bao bọc bởi quân trang và áo sơ mi trắng, vóc người mảnh mai cũng không yếu đuối, bởi vì hàng năm rèn luyện mà đường cong bắp thịt đẹp đẽ, đầu biểu hiện người đàn ông này bá đạo cố chấp.

Gần như thương tiếc hôn người con gái trong lòng anh, tuổi Tiểu Mật mặc dù không nhỏ, da thịt lại trơn bóng mềm mại như cũ, đến mức có thể cảm nhận được run rẩy nhỏ nhẹ của cô, như nai con mảnh mai, hoặc như tinh linh làm người thương yêu, loại mị hoặc này làm cho tất cả lý trí của anh bị hút sạch.

Rên rỉ rất nhỏ, nặng nề thở dốc, quẩn quít ở bên trong căn phòng chật hẹp, trên sống lưng cường tráng của người đàn ông có vài vết cào nhọt nhọt trong giữa lúc cô vô thức mà lưu lại.

Đã đến nông nổi không làm không được này, Tất Tử Thần lại hôn trên môi của cô, muốn dùng những cái hôn để hấp dẫn lực chú ý của cô. Từng cái từng cái phác họa bờ môi đẹp đẽ của cô, giữa lúc cô nhắm hai mắt mơ hồ, thân thể Tất Tử Thần dùng sức trườn xuống, quả nhiên nghe được tiếng cô yếu ớt kêu đau, sau lưng cũng đau nhói, sợ là móng vuốt của cô gái nhỏ này lại để lại trên lưng anh không ít vết cào đi.

Thở hổn hển, yên lặng bất động, cho dù tế bào toàn thân đều kêu gào xông lên tiến thẳng vào nơi ướt át khít khao, nhưng anh vẫn không nỡ làm cô bị đau. Hôn môi của cô, hôn tai của cô, hôn xương quai xanh tinh xảo, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, mãi cho đến khi anh cảm nhận được phía dưới của cô dần dần buông lỏng, mới dám chậm chạp hành động từng phát từng phát.

Lúc đầu đau đớn sau đó trong thân thể tràn đầy cảm giác bị lấp đầy, hai chân đã sớm không tự chủ vòng lên hông của anh, động tình trong thân thể bị kêu tỉnh, theo động tác của anh, dần dần buông thả.

Đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường vang lên, báo chín giờ ngày Chủ nhật. Nhưng đôi nam nữ quẩn quít trên không có ai để ý tới tiếng kêu của đồng hồ báo thức, thân thể của anh, tim của anh, cũng đắm chìm trong vô tận vui thích này. Anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh cũng sẽ đắm chìm vào lòng ngực mềm mại của một người phụ nữ cả.

Diệu dàng ôn hương, một phần của anh hùng. Cổ nhân quả thật rất đúng, mỹ nhân trong ngực khó trách lại có Quân Vương(vua) tình nguyện buông tha cả giang sơn, chỉ mong đổi một tiếng cười của mỹ nhân. Thực sự là rất sung sướng, đã in sâu ở trong đầu óc của anh, cô giống như khóc mà không khóc cầu xin tha thứ, cô then thùng cắn răng rên khẽ, cô đánh bạo chủ động, lúc bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô vỗ về anh, cái gì cũng không thấy được, trong mắt trong lòng đầu chỉ có mình cô.

Đến lúc nóng bỏng được phóng ra, anh mới buông cô mềm nhũn không còn chút sức lực ra, từng cái từng cái hôn gò má của cô, tóc dài ướt mồ hôi phân tán trước ngực sau lưng, trắng và đen, đối lập mãnh liệt như vậy.

Diệp Dĩ Mạt nằm nghiêng ở trong ngực của anh, trên người dính ướt khó chịu, giống như như mèo nhỏ ‘è hèm’ vài tiếng, nhưng cũng không muốn muốn thả ôm người.

"Tiểu Mạt, anh ôm em đi tắm một cái có được không?" Tất Tử Thần nhỏ giọng nói ở bên tai cô, thời tiết như vậy, ngủ ra mồ hôi nhất định rất khó chịu, cô lại là một người thích sạch sẽ nữa.

"Được. . . . ." Diệp Dĩ Mạt cũng không có nghe rõ lời của anh, chỉ gật đầu theo quán tính, vô lực ngẫ phịch ở trong ngực của anh, để anh ôm đi vào phòng tắm, tựa vào trên người anh mà tắm, thân thể mềm mại cũng do anh mặc đồ cho. . . . .

Trước lúc ngủ thật say, Diệp Dĩ Mạt cuối cùng có ý nghĩ, thì ra làm lão phật gia cũng cần phải trả giá thật lớn. Thắt lưng và chân bủn rủn cũng

không nói, có nhiều chỗ, càng thêm căng vô cùng đau đớn, nam nữ chênh lệch thật đúng là rõ ràng.

Lúc từ từ tỉnh lại, mặt trời đã treo thật cao, Diệp Dĩ Mạt lục lợi mấy cái, mới tìm được điện thoại trên tủ đầu giường. Thế nhưng đã hơn hai giờ chiều.

Nghĩ như vậy, bụng lại cũng phối hợp kêu lên. Run rẩy đứng lên, chống thắt lưng đau nhức, Diệp Dĩ Mạt ra khỏi phòng. Anh đã nói buổi chiều phải đi, lúc này cũng đã đi rồi chứ?

Đầu nói lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, Diệp Dĩ Mạt cũng không biết mình có cảm giác gì, tỉnh lại không cần hết sức chân thành đối mặt quả thật miễn lúng túng, chỉ là sau một cuộc triền miên anh lại không nói một tiếng đã rời đi, trong lòng vừa đau chát vừa khó chịu.

Giống như là dựa vào bản năng đi đến phòng khách, nhắm hai mắt ngó vào bàn ăn trước phòng khách, đôi tay Diệp Dĩ Mạt bưng kín mắt. Thở xác và tinh thần mệt mỏi, ước chừng chính loại cảm thụ này thôi. Đã tỉnh lại không có người yêu mềm giọng che chở, chợt cứ uất ức như vậy.

"Tiểu Mạt. . . . ." Giống như là ảo giác, cô lại nghe được giọng nói dịu dàng đến tận xương của anh. Giương mắt, lại thấy bóng dáng bận rộn trong phòng bếp. Người đàn ông mặc tạp dề của cô đang bận rộn làm việc.

Tất bếp, người đàn ông dịu dàng tuấn lãng bưng bát cháo nóng hổi ra ngoài. Mặt mày đều là nụ cười dịu dàng, cần lên cái muỗng, anh thổi cho cháo nguội đi, mới đưa tới trước mặt cô: "Há miệng."

Trong giây lát nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống. Diệp Dĩ Mạt luôn luôn nghĩ khóc suốt không đáng yêu, thế nhưng trong hai ngày khóc hai lần, hơn nữa tất cả đều là vì người đàn ông này. Tại sao anh có thể như vậy! Làm cho cô cho là anh đã đi rồi, trong lòng mất mát bàng hoàng như vậy, nhưng bây giờ lại dùng ánh mắt dịu dàng cưng chiều như thế nhìn cô. "Anh đi đi. . . . . Không phải là anh đi rồi à. . . . ." Diệp Dĩ Mạt cũng không biết mình đang nói cái gì, chẳng qua là cảm thấy một chút uất ức

mới vừa rồi chạm phải ánh mắt thương yêu của anh thì phóng đại lên gấp trăm lần.

"Tiểu Mạt. . . . ." Để xuống chén cháo, Tất Tử Thần đau lòng ôm cô vào trong ngực, ngón cái thô ráp từng cái từng cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má trơn bóng của cô, muốn lau khô nước mắt của cô. "Là anh không tốt, anh không nên không nói tiếng nào. . . . . Là anh sai rồi, đừng khóc nữa. . . . ."

Trải qua ngày hôm qua, ước chừng Tất Tử Thần cũng biết đối mặt với con gái khóc nên làm như thế nào, càng an ủi càng không có hiệu quả, nhưng để mặc cho cô rơi nước mắt anh lại không thể làm được, chỉ đành phải lấy biện pháp đi đầu hoà, trước an ủi mấy câu, sau đó ôm cô nhẹ nhàng an ủi.

"Anh. . . . . Không phải anh nói buổi chiều sẽ đi à. . . . ." Diệp Dĩ Mạt khóc đủ rồi, ghen ngào, nâng mắt to ngáp nước lên nhìn anh.

"Anh vừa mới nhận được điện thoại, sáng mai mới đi." Nhưng thật ra là anh gọi điện thoại cho đoàn trưởng xin nghỉ. Tối nay quả thật không có việc gì, chỉ là vì không muốn ảnh hưởng công việc ngày mai, sáng sớm trước bảy giờ anh phải về bộ đội, nhìn vẻ này chắc lại phải đi xe từ rạng sáng mất rồi.

Muốn anh để cô chỗ này một mình, làm sao anh có thể yên tâm được? Người con gái này người mà anh muốn che chở suốt cuộc đời này, sao anh có thể một mình rời đi sau khi xảy ra chuyện như vậy? Phụ nữ vốn là nhân vật quan trọng cần che chở mà, mặc dù bình thường nhìn chừng chặc hiểu chuyện, nhưng mà rốt cuộc vẫn là con gái, có người đàn ông nào chịu để một người con gái mới trở thành người phụ nữ của họ mà ra đi? Như vậy mà là đàn ông sao? !

Lúc thấy cô khóc kia, Tất Tử Thần cảm thấy mình đã vô cùng may mắn vì quyết định của mình, nếu anh cứ đi như vậy, cho dù lúc cô tỉnh dậy nói lý do với cô, coi như cô cười đáp, trời mới biết sau khi anh đi cô có thể khổ sở mà khóc thút thít như vậy hay không?

Đúng rồi, mới vừa rồi lúc gọi điện thoại cho đoàn trưởng anh cũng thuận tiện nói một tiếng, trở về thì nộp báo cáo kết hôn, có lẽ Chính ủy Triệu sẽ giúp dàn xếp một tay, càng nhanh càng tốt. Còn có phòng ở mà bộ đội phân cho kia, để lúc Tiểu Mạt có thời gian rảnh rỗi thì mang cô ấy đi xem một chút, muốn sửa sang như thế nào gì phải theo như ý thích của cô ấy.

Về phần chỗ chú Diệp. . . . . Tất Tử Thần thở dài, cũng nên gọi điện thoại cho lão già, trước hết nhờ lão nhân gia ông làm tốt quan hệ ngoại giao với ba vợ tương lai thôi. Sau này anh nhất định là muốn cưới con gái nhà người ta thì trước hết phải chuẩn bị tâm lý cho ba vợ đã.

Chương sau: ba Diệp phản đối hehe

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 37

Từng muống từng muống, Tất Tử Thần yên tĩnh dứt cháo cho cô ăn. Đôi môi đỏ mọng óng ánh khẽ đón khẽ mở, anh nhìn thấy lại không nhận được miệng đắng lưỡi khô. Chỉ là đây là lần đầu tiên của cô, lửa nóng trong cơ thể bị anh cứng rắn bức xuống. Đợi lần sau đi, Tất Tử Thần an ủi mình như vậy.

Uống xong cháo, một đôi mắt thỏ của Diệp Dĩ Mạt cũng coi như là khôi phục một chút, không còn sưng lên như mới vừa rồi nữa. Nghĩ đến mới vừa rồi không có tí niềm vui ở trong ngực anh khóc lâu như vậy, làm cho áo của anh bị ướt hết, Diệp Dĩ Mạt cảm thấy mặt nóng bừng lên, mình cũng không phải là cô gái nhỏ, lại vẫn còn khóc bù lu bù loa, nếu mà bị người ta biết không biết sẽ cười đến như thế nào đấy.

"Tiểu Mạt, ăn no chưa?" Tất Tử Thần ôm cô ngồi trên ghế sa lon, bàn tay vững vàng ôm chặt bên eo của cô, đem cả người cô đầu đặt ở trên đùi của mình. Tất Tử Thần sờ sờ chóp mũi của cô, cười nói: "Khóc đủ rồi à?" Cô nhóc này, thật đúng gặt người mà, bình thường thì dịu dàng hào phóng, thật đúng là làm cho người ta nghĩ cô sẽ không phải là cô gái hay khóc đấy.

"Mới không có khóc đấy. . . . ." Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt che mắt của anh, nụ cười nơi khóe miệng anh long lanh như ánh mặt trời, trên gương mặt tuấn dật bởi vì thấy cô ngượng ngùng mà tràn ngập cưng chiều.

"Không có khóc, là anh nhìn lần rồi, được không?" Tất Tử Thần nắm lấy bàn tay đang bịt mắt của anh, đặt ở trước ngực, đầu hơi lên trước, liếc nhìn lên gò má đang ửng hồng của cô, khẽ nóng lên, nhưng mà lại mềm mại trơn mềm như vậy.

Diệp Dĩ Mạt cũng không tránh, mặc cho anh ở trên gương mặt mình mà quyến luyến, một lát là má trái chỗ má lúm đờng tiều, một lát là lông mày thanh tú, một lát là môi ướt mềm ấm áp của cô. . . . .

Cho đến lúc hai người đầu thờ hờng học, Tất Tử Thần mới lưu luyến không rời mà buông người trong ngực ra, nếu không phải niệm tình cô không chịu nổi kích thích thường xuyên như vậy, anh thật muốn giải quyết cô tại chỗ rồi. Nâng người đã xụi lơ kéo lên, doanh trưởng Tất rất không cam lòng: "Lần tới thu hồi lại lợi tức, hôm nay bỏ qua cho em."

Nghe ra ý trong lời nói của anh, Diệp Dĩ Mạt cúi thẹn bẹo thịt trên lưng của anh, ai biết tay lại bẹo trượt, cái gì cũng không bẹo được. Nghe thấy anh không nhìn được cười khẽ ra tiếng, cô giáo Diệp thẹn quá thành giận, hướng về phía bờ vai của anh cắn một hớp. Hừ, người này cho là toàn thân cao thấp của mình không có nhiều thịt thừa thì cô không có cách nào trị anh sao? Nhéo không được, không phải còn có hàm răng sao?

"Anh sao lại nuôi con chó con thế này?" lông mày Tất Tử Thần không có nhú một cái mà cười nói, cái miệng nhỏ nhắn như vậy, chính là lại dùng sức cắn anh cũng vui ý. Huống chi cô cắn bản chỉ làm đáng một chút, đến dấu vết cũng không lưu lại, thật ra làm cho anh cảm giác có một mảnh ướt mềm dịu dàng. Ai, cô vợ nhà anh, nhìn đáng dấp còn giống như tiểu hồ ly biết làm nũng ăn vạ.

Diệp Dĩ Mạt nghe anh trêu chọc, trên mặt nóng nóng, tuy cô không phải cô gái cực kỳ truyền thống phong kiến, nhưng rốt cuộc đối với người đàn ông đầu tiên của mình có chút không giống. Lúc trước thân mật, cũng hời như cảm thấy là ngăn cách thứ gì đó. Hôm nay có thân thiết da thịt, nghe anh nói những lời nói cứng cỏi như vậy, trong lòng giống như là uống mật vậy, nhộn nhạo mở ra một vòng một vòng ngọt ngào. Ôm cổ của anh, mặc anh thân mật khăng khít mà ôm mình, Diệp Dĩ Mạt miễn cưỡng lệch đầu qua vai anh, ngáp một cái lại một cái.

"Muốn đi ngủ một hồi hay không?" Tất Tử Thần dán lên gương mặt của cô hỏi. Ăn đồ đi ngủ một hồi thì tốt hơn. Dù sao sáng nay cô mệt mỏi mà ngủ mất, lại đói bụng hồi lâu, mới được ăn chút cháo đây.

"Dạ." Cúi đầu đáp một tiếng, Diệp Dĩ Mạt liền cảm giác mình bị nhẹ nhàng ôm lấy, cánh tay đàn ông có lực vững vàng đem cô cố định hoàn toàn ở trước ngực, lắng nghe còn có thể cảm thấy tiếng tim đập nặng nề theo quy luật của anh.

Mở tấm chăn không lớn không nhỏ trên giường, chàng trai dịu dàng đắp chăn lên thay cho cô gái trong ngực, ở giữa lòng mây cô nhẹ nhàng hôn một nụ hôn, ánh mắt thủy chung êm ái rơi vào khuôn mặt an ổn ngủ trên giường, giống như là đang nhìn cái bảo bối gì vô cùng quan trọng, nơi khóe miệng thủy chung nở nụ cười cưng chiều mà hài lòng.

Tỉnh lại lần nữa, đèn đã lên rực rỡ, ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng, có lẽ là xe hơi nhà nào đi qua.

"Đã tỉnh rồi hả?" Tất Tử Thần buông lỏng cánh tay đã tê đến gần chết lặng, lúc ngủ thích ôm cái gì đó, toàn bộ hơn bốn giờ, anh không dám làm một cử động nhỏ nào, bởi vì cô vững vàng ôm cánh tay của anh.

"Dạ, đói bụng." Diệp Dĩ Mạt ngẩng ở trên giường, mắt mờ mờ, đáng thương dụi dụi con mắt: "Tử Thần, ôm một cái nào~"

Tất Tử Thần dở khóc dở cười, tại sao anh lại có cảm giác nuôi con gái đây? Chỉ là động tác ngược lại cũng không mờ mờ, đi tới, bởi vì cô ôm cổ của mình: "Em nói anh phải ôm em sao đây?" Bình thường đều là ngẩng ôm kiểu công chúa, giờ ôm giống như ôm đứa bé như vậy, ngược lại thật đúng là chưa có thử qua.

Diệp Dĩ Mạt ngửa mặt lên, chống lại ánh mắt mỉm cười của anh, gương mặt mỉm cười nghịch ngợm: "Đúng vậy đấy, xem xem doanh trưởng Tất có bản lĩnh này hay không ~". Vóc dáng của cô không tính là thấp, lúc nhún chân lên ôm cổ anh miễn cưỡng có thể cọ đến chóp mũi của anh, bộ dạng như vậy mà muốn anh ôm lên thật có chút làm khó. Nhưng mà cô nhớ ánh mắt bất đắc dĩ cưng chiều mà dịu dàng nhu tình như vậy của anh

"Được rồi, Tiểu Mạt nhà chúng ta nói cái gì chính là cái đó ~" Tất Tử Thần dùng sức một cái, anh lấy tay nâng hông của cô lên, trong nháy mắt, Diệp Dĩ Mạt bị nâng lên trên không, nhất thời kêu lên không dứt.

Tất Tử Thần thấy cô như vậy, không nhịn được cười ha ha, lần nữa lại dùng sức, lại đem cô nâng lên trên. Diệp Dĩ Mạt theo bản năng dùng hai chân vòng chắc hông của anh, đôi tay ôm cổ của anh chặt hơn, trong nháy mắt hai người không hề có khoảng cách.

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt vui mặt thật sâu ở hõm vai của anh, thật là cô tự làm tự chịu đấy! Mỗi lần cũng không chiếm được thế thượng phong! Cái tư thế này, nói bao nhiêu mập mờ thì có bấy nhiêu mập mờ, nếu anh bị trái tim thuần khiết của cô quyến rũ, đó cũng đáng đời! Ai kêu cô muốn anh phải ôm cô như vậy?

Hơi thở mền mại mập mờ phả ở bên tai của cô, Tất Tử Thần nhỏ giọng nói: "Tiểu Mạt, em nói xem anh nên ăn no trước hay cho em ăn no trước?"

Lời nói gọn gàng dứt khoát như thế, khiến Diệp Dĩ Mạt ‘oanh’ một cái đỏ mặt, tự làm tự chịu! Cô chống đỡ nơi kia biến hóa tự nhiên cô cũng cảm thấy, vừa nghĩ tới người đàn ông mới vừa nếm đến ngon ngọt lực chiến đấu cấp bậc kim cương, cô giáo Diệp nhất thời ỉu xiu.

Lực chiến đấu của Giải Phóng Quân Nhân dân luôn luôn không thể khinh thường! Người một người giáo viên thường dân như cô náo cái gì mà náo! Đây không phải là tú tài gặp gỡ Bình, có lý không nói được sao! Biện pháp tốt nhất, cuối cùng còn không phải giải quyết bằng vũ lực sao?

Sưng mặt lên, Diệp Dĩ Mạt nháy mắt: "Chúng ta đi ăn cơm trước có được hay không?" Rất rất đói bụng hơi sức cũng không còn.

Không đúng, Diệp Dĩ Mạt lắc đầu một cái, ở trong đầu lật đổ ý niệm của anh, không có quan hệ gì với không còn hơi sức, cô mới không muốn thừa nhận làm chuyện kia rất phí sức lực đấy.

Tất Tử Thần nhìn cô nháy mắt giả bộ đáng thương, nụ cười nơi khóe môi lại sâu hơn, cố ý mơ hồ đề tài: "Ừm, được, ăn no rồi tiếp tục."

Diệp Dĩ Mạt sao lại không nghe ra lời trêu ghẹo trong lời nói của anh chứ, đôi mày thanh tú xấu hổ vắn lên, bàn tay trắng nõn nặng nề nâng lên,

lại nhẹ nhàng rơi xuống, trên bộ đánh lên lưng anh mấy cái. "Không cho cười! Ăn cơm!" Cô giáo Diệp vênh váo hả hê hạ mệnh lệnh, Tiểu Tất từ vui mừng ôm hoàng hậu nương nương của mình dùng đi 'bữa tối'.

Kêu đồ ăn mua bên ngoài, không đến mười phút liền đưa đến. Kiểu ăn nhanh Trung Quốc mặc dù không giống trong nhà được, nhưng so với kiểu ăn nhanh của phương tây cũng hơn nhiều rồi. Diệp Dĩ Mạt cố ý làm khó Tất Tử Thần, anh gấp cái gì, cô liền bấu môi nhìn anh, Tất Tử Thần có thể làm sao? Trừ cam tâm tình nguyện nuốt cho cô, còn có biện pháp khác sao?

Cuối cùng, tất cả món ngon cũng vào bụng cô, mãi cho đến bụng nhỏ cũng có chút lười đi ra, cô giáo Diệp mới xem như có lòng từ bi, để doanh trưởng Tất yên tĩnh ăn xong bữa cơm. Cũng may doanh trưởng Tất không kén ăn, chỉ còn sót những thức ăn mà Diệp Tử để lại cũng có thể ăn được hai chén cơm, umh, chỉ cần là đợi lát nữa 'ăn khuya' sẽ rất mỹ vị, cho nên vào lúc này doanh trưởng Tất không gấp chút nào.

Ăn cơm, cả chén cũng không cần rửa, ném vào thùng rác coi như xong chuyện. Vừa nhìn thời gian, hơn chín giờ, ăn no đứng ở trong phòng khách vặn eo tiêu thực Diệp Dĩ Mạt rất nhanh đã phát hiện ánh mắt tựa như lang hổ ở sau lưng rồi, nhưng cô chính là làm như không có nhìn thấy, thế nào rồi hả? Anh vừa biến mất chính là mấy tháng, cô phát tính khí anh cho cô là không khí à?

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Thần hạ thấp giọng, còn mang theo ý vị xin khoan dung, "Tiểu Mạt, không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút đi, à?" Vợ đại nhân cái gì, cũng phải dụ dỗ thật tốt. Theo như Chính ủy Triệu nói, hậu phương yên ổn, tiền tuyến mới có thể an tâm tác chiến, liên trưởng doanh trưởng các người, ngay cả vợ trong nhà cũng không giải quyết được, làm sao quản tốt binh lính được chứ?

Cho nên nói, doanh trưởng Tất, anh dụ dỗ vợ, nghiêm nhiên trở thành nhiệm vụ không thể cãi lại à?

"Đợi lát nữa đi, được không?" Diệp Dĩ Mạt xoay người, ôm eo của anh, mặt vùi vào trong ngực của anh, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng mà âm thanh kia lại bu ồn bu ồn, có chút êm ái.

"Ủm được." Tất Tử Thần cũng yên tĩnh lại, cánh tay của cô cũng không khỏi tự chủ ôm chặt." Để anh ngủ bên ngoài ghế sa lon đi, đừng đánh thức em." Chắc khoảng 2 giờ sáng, sớm như vậy mới có thể chạy về bộ đội đúng giờ.

"Không cần. . . . ." Diệp Dĩ Mạt lắc đầu một cái, tóc phất qua cánh tay của anh, mền mại bóng mượt, rồi lại suy sụp không nói ra được.

"Anh sợ đánh thức em." Tất Tử Thần thả mền giọng nói, hôn tóc đen bóng mượt của cô một cái, hình như Tiểu Mạt của anh không giống những cô gái khác luôn thích đem tóc mình uốn nhuộm, bình thường không phải lười biếng để nó xòa ở đầu vai chính là buộc đơn giản, không chính là buộc thành đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, lộ ra cái cổ trắng nõn trơn bóng, thanh thuần giống như học sinh.

Diệp lấy mặt ngẩng đầu lên, nhuận môi đã bị cắn ra dấu vết mờ mờ, mắt to cũng là thủy sắc một mảnh, nhìn tất tử thần chưa có tới tâm đau."Ta nhìn vào người ngủ, chờ người ngủ thiếp đi ta lại ra ngoài, có được hay không?" Tất tử thần cúi người hôn một cái môi nàng vết cắn, nha đầu này, không có việc gì cắn loạn mình làm cái gì? Không biết đau không?

Tim Diệp Dĩ Mạt đập mạnh và loạn nhịp, giờ phút này mùi vị quen thuộc trên người anh đang gắt gao bao quanh cô, giống như cánh tay có lực của anh, nhưng mấy giờ nữa, anh lại rời đi, có lẽ nửa năm không hề có tin tức.

Trước khi đáy mắt dâng lên chua xót, Diệp Dĩ Mạt bước lên, thò người ra hôn lên môi hơi nóng của anh. Trần trọc vuốt ve, giống như làm mọi cách không thôi, hoặc như là nói ly biệt, nhưng lại không có khởi đầu để cho người ta cảm thấy dâng lên tràn ngập đau thương không nói.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 38

Tất Tử Thần bị cô hôn có chút không khống chế được, nhưng vừa nghĩ dù sao đây cũng là lần đầu của cô, hay là nên nghỉ ngơi thật tốt, lần muốn dừng lại.

Ai biết cô gái nhỏ trong ngực giống như bị cái gì kích thích, ôm lấy cổ của anh, nụ hôn cứ như vậy mà rơi vào cằm của anh .

Đôi môi mọng nước non mềm, giống như có ma lực, từng điểm từng điểm kích thích lửa nóng trong cơ thể hắn.

Tựa vào trong ngực anh thở hổn hển một hồi, Diệp Dĩ Mạt mới khẽ ngược mắt nhìn anh, trong đôi mắt to sáng trong chợt lóe lên chút ngưng ngùn, một giây kế tiếp lại đưa lên nụ hôn của mình. Không bỏ được anh không bỏ được anh, trong tai đầu tràn ngập tiếng kêu chói tai như thế. Hôn môi của anh, hôn cằm của anh, hôn bắp thịt kiên cố của anh, Diệp Dĩ Mạt mới có một loại cảm giác chân thật, thì ra người này còn chưa có rời đi.

Tất Tử Thần nửa áy náy nửa đau lòng, nhìn trong mắt của cô thấy ảnh ngược của bản thân, giống như tự tập lại, tất cả mọi thứ khác đều không thấy, trong mắt chỉ có đối phương.

Tất Tử Thần không tốn chút sức nào ôm lấy cô, sải bước dài đi tới phòng ngủ. Có lúc, đàn ông và phụ nữ có điểm khác biệt, cũng không chỉ mình thể lực. Giống như việc kiểm soát tình hình mà nói, cho dù Diệp Dĩ Mạt đốt lửa lên, cuối cùng đem đống lửa hoàn toàn dẫn tới cao trào vẫn là Tất Tử Thần.

Trải qua nhiều lần diễn luyện và lần đầu hòa hợp, Tất Tử Thần quen cửa quen nẻo, một tay cởi móc gài áo ngủ của cô ra, một tay thăm dò vào cái eo mềm mại kia, mảnh khảnh cũng không đến nỗi quá gầy, xúc cảm

vừa đủ, luôn để cho anh không nở buông tay. Nụ hôn dần dần đi xuống, hô hấp của cô cũng càng thêm nặng nề, hai khối mềm mại trơn bóng khẽ lên khẽ xuống, giống như là hấp dẫn anh đến thưởng thức. . . . .

Giống như người chết khát tìm được nguồn nước, tìm tòi đến nơi ướt át tận cùng kia, anh cũng đã không kịp chờ đợi mà tiến vào, cảm giác này gần như mất hồn, làm cho anh không nhận được mà gần nhẹ ra tiếng.

Đến lúc cuối cùng, cô khẽ khóc, đôi tay đã không có hơi sức vòng chắc cổ của anh nữa, chỉ có thể vô lực khoác lên bên hông của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú nhắm chặt hai mắt, chỉ biết theo động tác của anh mà hừ hừ, nghe không ra là cần xin tha thứ hay là vui mừng. . . . .

Ôm cô đi tắm rửa, thay cô thay xong áo ngủ sạch sẽ, lần nữa ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường thì đã nửa đêm. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhắm lại, khoe miệng Tất Tử Thần cong thành đường cong vui thích. Nếu không phải cô trực tiếp ngủ mê đi, thật đúng là anh không buông cô ra được.

Nhẹ nhàng hôn gò má trơn bóng của cô, Tất Tử Thần cũng nhắm mắt lại, nghĩ ngợi được nhiều nhất hai giờ đồng hồ nữa là anh phải xuất phát. Tiểu Mạt đem cái chìa khóa trong nhà bỏ vào trong ba lô của anh, anh hiểu được tâm tư của cô nhóc này, anh không cần đoán đã có thể hiểu. Nếu sau này trở lại chưa có chỗ dừng chân, bảo anh trực tiếp đến đây bên này là được. Tất Tử Thần cười yếu ớt, cô nhóc này, làm sao lại không suy nghĩ một chút nhà anh vốn là ở đây? Coi như không trở về nhà, thật ra thì ở nơi này anh vẫn có một căn nhà đấy. Chỉ là, nhìn căn phòng nhỏ nhỏ này lại tràn đầy ấm áp, lòng Tất Tử Thần tràn đầy ấm áp giống như muốn tràn ra ngoài, nơi nào có cô nơi đó cũng là nhà của anh.

Giữa lúc đang mơ màng, Diệp Dĩ Mạt nghe được tiếng sột sột soạt soạt, cau mày ép buộc mình mở mắt ra, quả nhiên là thấy anh đang đeo ba lô chuẩn bị rời đi.

Đẩy ra chặn, mắt cũng còn chưa mở hoàn toàn, Diệp Dĩ Mạt liền lật người xuống giường. "Anh có muốn mang ít đồ để ăn ở trên đường không?" Nói xong, người liền xộc xệch đi ra ngoài.

Tất Tử Thần vừa nhìn, chân không chỉ mặc cái áo ngủ như vậy liền dám đi ra ngoài ? Còn đến mức nào? Hai ba bước vội vàng tiến lên, đem người còn mơ hồ bế lên, nhét vào trong chăn mới trợn mắt nói: "Em ngủ đi, anh đã lớn như vậy chẳng lẽ còn để mình bị đói bụng hay sao?" Bây giờ đối với anh mà nói vẫn còn không tính là lạnh, cho dù tắm nước lạnh cũng không có vấn đề gì, nhưng mà đối với một cô gái như cô mà nói, chân trần đứng ở nơi trên sàn nhà lạnh lẽo này, không phải tự chuốc lấy phiền phức sao?

Diệp Dĩ Mạt bị anh dữ dội như vậy ngược lại hoàn toàn tỉnh táo, từ lúc biết nhau tới nay anh chưa bao giờ nói nặng với cô. Tính tình của anh vốn cũng như thế, nói chuyện đầu tươi cười, nhưng thỉnh thoảng bị anh khiển trách như vậy, Diệp Dĩ Mạt thật có chút không phản ứng kịp, chỉ là đến khi nhìn đến đáy mắt anh bao hàm ân cần và đau lòng, trong lòng của cô như có thêm luồng nhiệt, cả người được ấm áp bao trùm.

Diệp Dĩ Mạt vươn cánh tay từ trong chăn ra, ôm lấy anh, cọ xát gương mặt của anh, thấp giọng nói: "Đến nơi thì gọi điện thoại cho em, có thời gian em sẽ qua thăm anh."

"Được." Tất Tử Thần cúi đầu hôn cái trán của cô một cái, đem cánh tay của cô bỏ vào trong chăn lần nữa: "Em mau ngủ tiếp đi, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em." Biết được cô còn lo lắng mà không chịu ngủ, Tất Tử Thần vừa bất đắc dĩ lại không có biện pháp gì cả, chỉ đành phải giải quyết dứt khoát: "Anh phải đi rồi, em ngủ tiếp đi đừng dậy, anh có chìa khóa, anh sẽ khóa cửa." Nói xong, người đã đứng lên, chờ lúc Diệp Dĩ Mạt hồi hồn lại, chỉ nghe tiếng đóng cửa nhẹ nhàng.

Vội đầu vào chăn ấm áp, Diệp Dĩ Mạt tưởng tượng thấy mình còn nằm ở trong ngực của anh. Nhiệt độ cơ thể đàn ông luôn cao hơn so với phụ nữ, lúc có anh ở bên cạnh tay chân lạnh lẽo cũng có thể nhét vào chăn của anh, anh chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, sau đó không chút nào ghét bỏ mà đem chân cô lạnh như băng cố định ở bắp chân của anh, mà đôi tay kia ôm hông của anh, chỉ chờ lát sau sẽ ấm áp lên.

Cuối cùng cũng không biết là ngủ như thế nào, đợi tỉnh lại, đã là buổi sáng ngày hôm sau. Vội vội vàng vàng đổi vội quần áo rồi tới trường, lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay Diệp Dĩ Mạt thiếu chút nữa đã trễ.

Ở cửa trường học gặp phải Tiểu Hàm thiếu chút nữa cũng bị trễ, chỉ là người ta có anh Chu lái xe đưa tới, không giống cô, tự mình thuê xe, so sánh với người ta ngọt ngào như mật, có phần cô đơn.

"Chị, sao mà chị cũng trễ thế?" Một chữ 'cũng', tận trong đó có nội hàm.

Diệp Dĩ Mạt mắt tỉnh, đã sớm thấy mới vừa rồi trong xe bộ dáng anh Chu không nở thả người, vừa nhìn cái cảnh xuân tươi đẹp kia, cũng biết tối hôm qua khẳng định rất 'tận hứng' rất 'tận hứng' mà ~

Diệp Dĩ Mạt ho khan hai tiếng, không muốn nói tối hôm qua Tất Tử Thần ở chỗ cô, dù sao người ta là vợ chồng trẻ mới vừa tân hôn, dù thân thiết thế nào cũng bình thường thôi. "Tối hôm qua ngủ không ngon, cho nên thức dậy hơi trễ." Diệp Dĩ Mạt thuận miệng lên tiếng, buổi sáng kiểm tra một lần rồi, trên cổ có nhiều dấu vết, cũng may là cuối mùa thu, mặc cái áo len cao cổ cũng sẽ không có người nào chú ý đến, chỉ là sáng nay bắt đầu đi đứng vẫn có chút bủn rủn tới giờ cũng còn không thẳng lưng lên được, thật đúng là có chút phiền toái. Hình như hôm nay có bốn tiết liền? Thật là một trận đánh lâu dài.

Tan việc về nhà, phòng nhỏ đã từng có bóng dáng của anh, hình như cũng ẩm đạm đi không ít, may mà dì Trần gọi điện thoại gọi cô về nhà ăn cơm, lúc này mới coi như để cho cô không có thời gian mà nghĩ tới anh.

"Tiểu Mạt, gần đây công việc rất vất vả sao? Sắc mặt con không tốt lắm." Dì Trần vừa thấy mặt đã lôi kéo cô hỏi như vậy, trong đáy mắt đều là bất mãn, nhìn dáng vẻ này, đoán chừng là đang suy nghĩ cái thứ thập toàn đại bổ gì bổ cho cô rồi.

Diệp Dĩ Mạt vội vàng giải thích: "Chỉ tại hai ngày trước con ngủ không ngon thôi ạ, cũng may công việc không vất vả gì."

"Chi, hay chi ở nhà đi em cũng không phải là không nuôi nổi chi, làm giáo viên mỗi ngày viết phấn ăn bụi, nhanh già hơn đây ~" Lý Thụy ở một bên xem ti vi, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Diệp Dĩ Mạt trừng mắt nhìn anh, tiểu tử này, nói thật nhẹ nhàng, bây giờ tự mình cũng không nuôi nổi rồi, còn nuôi cô?" Chi nói Lý Thụy, gần đây có phải em tìm được kiếm chức gì rất có 'tiền đồ' à?" Giọng điệu lớn như vậy, làm cô còn tưởng rằng anh ăn tỏi rồi.

"Ai ai. Chi chi đừng xem thường em mà ~" Lý Thụy nhảy mấy bước chạy vội tới trước mặt bà chi: " Em trai chi có đầu óc rất thông minh đấy ~ ai nói nhất định phải đi làm thuê cho người ta hả? Mình làm ông chủ không được sao?"

Diệp Dĩ Mạt rất là xem thường nhìn em trai từ đầu đến chân mấy lần, cũng không nhìn ra tiểu tử này có cái gì gọi là 'tiền đồ' cả, "Tiểu tử em hiện tại chuyên tâm việc học cho tốt, đừng nghĩ tới những thứ lung tung kia có được hay không." Không phải cô phản đối người trẻ tuổi gây dựng sự nghiệp, chỉ là quá nhiều người trẻ tuổi còn không biết mình còn non dại có lúc đường đột bỏ ra toàn bộ gia sản, hành động như vậy, chỉ có thể nói là không được.

"Được rồi chi, em làm việc chi cũng đừng lo lắng." Lý Thụy ôm vai trái, khi còn bé chi của mình luôn cậy vào chính mình lớn tuổi hơn khi để mình, bây giờ so đã lớn hơn anh một cái đầu, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái, bà chi này cũng sẽ phải biến thành người nhà người ta rồi.

"Chi à, sau khi chi và anh Thàn kết hôn sẽ đi Nam Kinh theo anh ấy sao?" Vừa nói xong , Diệp Kiến Quốc đang xem tờ báo chợt cứng tay lại.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 39

Bên trong phòng chợt im lặng như tờ, tin tức thông báo làm nhảm giống như cũng bị tắt âm.

Diệp Kiến Quốc tay nắm tờ báo có chút cứng ngắc, vẫn cảm thấy tên nhóc Tử Thần này không tệ, người làm lính chân chính. Cộng thêm hai vợ chồng lớp trưởng cũ cũng thích Tiểu Mạt, ông cũng hết sức thúc đẩy, dù sao tuổi của con gái mình cũng không còn nhỏ, chọn chọn lựa lựa nữa, có thể không tìm được đối tượng tốt như Tử Thần rồi. Nhưng ông vẫn quên một chuyện, hoặc là nói ông vẫn dẫn một chuyện xuống đáy lòng.

Năm đó mẹ của Tiểu Mạt cũng bởi vì lúc mang thai không có ai chăm sóc, mới bị bệnh không dứt, tuổi còn trẻ mà phải ra đi. Làm quân tâu, có bao nhiêu khổ cực ông rõ ràng nhất! Ông một lòng muốn con gái mình tìm được người chồng tốt có trách nhiệm lo cho gia đình, lại quên mất trên đầu quân nhân, trọng yếu nhất vĩnh viễn là quốc gia.

Năm đó nếu không phải mẹ Tiểu Mạt bị bệnh qua đời, để lại Tiểu Mạt còn nhỏ không ai chăm sóc, ông cũng sẽ không giải ngũ về nhà. Ông bà nội của Tiểu Mạt cũng đã mất từ sớm, ông ngoại và bà ngoại lại cách khá xa, lúc mẹ Tiểu Mạt mất, nhìn hai ông bà luôn khóc con gái đến nước mắt nước mũi đầm đìa, lòng Diệp Kiến Quốc đau hơn bất kỳ ai.

Chẳng lẽ muốn Tiểu Mạt đi theo con đường của mẹ nó? cả mặt Diệp Kiến Quốc liền nghiêm trọng. Điều kiện của Tử Thần rất tốt, tính tình cũng không có trở ngại, nhưng mà. . . . .

So với hạnh phúc cả đời của con gái cái gì cũng quan trọng. Mặc dù trước kia ông hi vọng hai chị em Tiểu Mạt và Tiểu Thụy có người tham gia quân đội, cuối cùng hai chị em cũng không có ai đi, sau này lại nghĩ có một

con rể làm lính cũng không t ỏi, nhưng không có nghĩ kỹ con rể làm lính, không phải con gái mình sẽ là quân tâu à?

Gả cho quân nhân, trừ một tiếng chị dâu thì không có gì cả.

"Ăn cơm, ăn cơm trước đã." Diệp Kiến Quốc đem tờ báo đặt trên khay trà, đứng lên nói. Hai đứa con mấy khi mới về nhà, ăn cơm quan trọng hơn.

Cũng không biết tại sao ông chủ gia đình mọi hôm luôn luôn dài dòng hôm nay lại tr ầm mặc, bữa cơm tối thế nhưng lại cực kỳ yên tĩnh. Bình thường Diệp Kiến Quốc không phải lôi kéo con gái nói ông nào nhà nào được lên chức ông r ỏi, chính là kéo con trai nói th ầm vì nhân dân phục vụ, hôm nay thay đổi phong cách náo nhiệt bình thường, thế nhưng đi trên con đường im lặng là vàng, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy kỳ quái.

Diệp Dĩ Mạt không hiểu, lên tiếng hỏi: "Ba, ba có nơi nào không thoải mái à? Con đưa ba đi bệnh viện khám một chút đi." Hay là vết thương cũ trước kia lại tái phát r ỏi?

Lý Thụy cũng lo lắng: "Ba, có phải công việc không hài lòng hay không? Nếu không thích hợp nữa thì ba xin về hưu sớm đi, con sẽ nuôi ba."

Diệp Kiến Quốc nhìn vẻ mặt quan tâm của con trai và con gái, trong lòng lại ấm lên, không có phí công nuôi bọn họ."Không có việc gì, chính là có chút chuyện đây." Ban đầu để Tiểu Mạt và Tử Th ần quen biết, có đúng hay không đây? Ông thiếu suy nghĩ, chỉ biết tên nhóc Tử Th ần này không tệ, nhà cũng gần nhau, dĩ nhiên cũng không ngờ con gái mình cứ gả đi như vậy, coi như nhà ch ồng ở trong thành phố, nhưng cũng không thể để vợ ch ồng son bọn nó ra ở riêng, như vậy cũng giống như lấy ch ồng xa còn gì?

Con gái lấy ch ồng xa rất khổ ải. Con gái nhà lão Lý đó, không nghe lời ba mẹ nói, đòi đến Bắc Kinh, kết quả, không tới hai năm đã khóc lóc quay về chưa? Một mình ở bên kia, lại không có người nhà mẹ để giúp đỡ, bị nhà ch ồng khi dễ cũng không có người bảo vệ, nửa năm đầu ch ồng còn

giúp giảng hòa một chút, sau này cũng phiền, hai vợ chồng lại gây gổ, con gái lão Lý đó thu thập đồ đạc khóc lóc quay về nhà mẹ đẻ.

Cuối cùng còn không phải là mấy anh em họ nhà lão Lý bay đến Bắc Kinh đánh cho cậu em rể một trận như đòn? Khi để em gái người ta, cũng phải nhìn xem người lớn trong nhà có ai không chứ!

Cho nên nói, con gái phải để dưới tầm mắt của mình mới yên tâm được, không lại giống như con gái nhà lão Lý đó, nếu không phải khóc bỏ về nhà mẹ đẻ, cả nhà bọn họ còn cho là con gái nhà mình sống rất tốt đấy.

"Tiểu Mạt à." Cơm nước xong, Diệp Kiến Quốc đang cần ly trà do dự một chút mới mở miệng: "Trong đơn vị của ba có mấy đứa tuổi cũng ngang con, con có muốn gặp mặt hay không?" Nếu như con rể tương lai làm việc dưới trướng của mình, nó còn dám làm phản sao?

Trần Hạnh không đồng ý trừng mắt nhìn chồng mình một cái, người này sao thế không biết? Sao lại nói cái này? Cũng chưa bàn qua với bà nữa? Hơn nữa hai ngày trước không phải còn vui sướng hài lòng nói đứa nhỏ Tử Thần này tốt như thế nào?" Tiểu Mạt, đừng nghe ba con nói lung tung, ông ấy uống say rồi."

Diệp Kiến Quốc vừa vuốt râu ria ới: "Hôm nay tôi không uống rượu!" Chỉ không muốn con gái gả xa như vậy mà thôi!

Lý Thụy cũng không xem TV nữa, chạy nhanh tới: "Ba, anh Trần có gì làm cho ba không hài lòng à?" Như vậy là đào góc tường của anh Trần sao? Nhưng anh là người ái mộ số một của anh Trần đấy.

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt, ngẩng ở trên ghế sofa không dám nhìn ba mình, dù thế nào cũng không phải là ngày hôm qua Tất Tử Thần ngủ nhà cô bị ba già biết chứ? Ba cô là cảnh sát, nhưng không phải trinh thám mà! Không có đạo lý 24h nhìn chăm chăm cô chứ?

"Tiểu Mạt à, ba muốn con gái mình gả gần nhà mới tốt, Tử Thần là người không tệ, chính là sau này không phải là hai đứa sẽ chia cách hai nơi giống như ba mẹ lúc trước sao, chẳng lẽ con chịu rời nhà xa như vậy à?"

Ông biết con gái ông rất mềm lòng, hiếu thuận, chỉ không biết, bây giờ tình cảm của Tiểu Mạt và Tử Thần tốt đến mức nào thôi. Hơn nửa năm, cũng không thấy hai đứa nhỏ này có gì nóng hổi, nhìn dáng dấp hai người cũng như vậy, do ông và lớp trưởng cũ quá quan tâm suy nghĩ thôi.

"Ba, con cảm thấy chị mà gả đi xa cũng không sao cả, dù sao thì ba mẹ không phải còn có con sao?" Lý Thụy vội vàng nháy mắt cho bà chị, tình cảm của anh Thần và chị gái chỉ có anh biết, hai người này rõ ràng giống như thêm mỡ trong mật đầu r ấ, ba à ba như vậy là đang chia rẽ uyên ương đó . Bây giờ cũng đã thời đại Xã Hội Chủ Nghĩa r ấ, quyết không cho phép loại gia trưởng phong kiến này tồn tại.

Diệp Dĩ Mạt kinh ngạc không mở miệng, cô ngu hoàn toàn, sao ba chợt đổi ý r ấ hả ?"Ba, có phải Tử Thần làm gì để cho ba không hài lòng hay không?" Suy nghĩ hồi lâu, Diệp Dĩ Mạt cũng chỉ nghĩ tới khả năng này, xem chừng là Tất Tử Thần phương diện nào đó bị ba già không hài lòng r ấ?

Diệp Kiến Quốc thở dài, trong nhà này, coi như ông không quyên r ấ nói, vợ ông trừng ông, con trai giúp người ngoài, cả con gái cũng cho là ông kén cá chọn canh."Ba không nói Tử Thần không được, chỉ không muốn con gả xa như vậy." Ngộ nhỡ sau này Tử Thần bị đi đâu đến quân khu xa hơn, con gái bảo bối cũng đi theo, chẳng lẽ lại để ông khóc chết?

"Được r ấ không nói cái này nữa, Tiểu Mạt tới đây giúp dì làm hoành thánh, lúc con về mang theo một ít đi, để làm điểm tâm cũng được." Trần Hạnh lôi kéo Diệp Dĩ Mạt tránh ra, trước khi đi vẫn không quên trừng ông ch ờng một cái, chuyện như vậy, muốn nói là dĩ nhiên sao? Trước đó cũng không nói với bà cứ như vậy mà làm loạn, thật là kinh người.

Lý Thụy nằm lệch qua trên ghế sofa chơi điện thoại di động, thực tế lại đang hồi báo tin tức mới nhất cho anh Thần của anh: " Anh Thần ơi anh Thần, ba em muốn giới thiệu cho chị em mấy tên nhóc đẹp trai trong đơn vị ông đấy! Anh mau chóng chuẩn bị cái gì để lấy lòng ba vợ tương lai của anh đi!"

Lúc Tất Tử Thần thấy tin nhắn đã hơn mười giờ đêm rồi, liếc thấy Lý Thụy gửi tin, anh còn có chút kỳ quái, chẳng lẽ em vợ tương lai có chuyện gì à? Chỉ là sau khi anh đọc xong tin nhắn, khóe miệng cười cũng đã cứng lại, gây khó khăn cho mình lại là ba vợ tương lai.

Nhưng chỉ trong chốc lát, Tất Tử Thần đã có chủ ý, lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho ông cụ nhà mình: "Alo, ba à, là như vậy, con đã nộp báo cáo kết hôn với Tiểu Mạt lên cấp trên rồi, chẳng qua con lo lắng thời gian không còn kịp nữa, cho nên có thể nhờ ba thúc giục thúc giục giúp con chút được không?"

Tất Trọng Tường quả nhiên hỏi: "Có cái gì không kịp hay sao?" Tiểu tử này, cuối cùng cũng thông suốt, biết nói chuyện kết hôn rồi! Mặc dù cũng không có trải qua sự đồng ý của người lớn bọn họ. . . . . Tất Trọng Tường có chút buồn bực, cũng may Tiểu Mạt con dâu mà họ họ đều ưng ý, trình lên thì trình lên thôi.

Khóe miệng Tất Tử Thần khẽ nhếch: "Con sợ cháu trai của ba không kịp đợi." Anh đã nói như vậy, chẳng lẽ ông cụ vẫn không thể làm chút chuyện à? Chuyện liên quan đến anh, ông cụ không nhất định sẽ để tâm, nhưng chuyện liên quan đến cháu trai tương lai của ông, Tất Tử Thần dám cam đoan, bây giờ mà muốn ông cụ làm ngựa cho cháu trai cưới ông cũng đồng ý.

Tất Trọng Tường cúp điện thoại, mới vừa rồi mặt còn nghiêm túc, đã lộ ra nụ cười rực rỡ trên mặt, dọa cho Lý Mân ở bên cạnh phải nhảy dựng lên: "Tử Thần có chuyện gì vậy?" Bình thường nó cũng sẽ không gọi điện về nhà lúc trễ như vậy, hơn nữa, hai cha con lần nào nói chuyện điện thoại xong không phải cũng đầu trằm mặt à? Hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao? Ông cụ lại vui mừng như vậy chứ?

"Tiểu tử thúi này, nộp báo cáo kết hôn cũng không nói một tiếng với người trong nhà." Tất Trọng Tường trên miệng thì giáo huấn, khóe mắt lại cười đến nỗi tất cả nếp nhăn hiện rõ: "Ngày mai tôi tìm lão Diệp đi uống trà, cũng không biết ông ấy có biết hay không đấy." Hai đứa nhỏ này, yêu

nhau cũng không nói tiếng nào, hôm nay lại nạp báo cáo kết hôn, đây là
tiền trăm hậu tấu sao? ? ?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 40

Buổi tối Lý Thụy lái xe đưa chị gái về nhà, Diệp Dĩ Mạt ngồi ở trong xe, một mực không biết nói với Tất Tử Thần chuyện này như thế nào, cô cũng không nghĩ tới, ba cô một lòng muốn tác hợp cho bọn họ bây giờ lại phản đối.

"Chị, Chị với anh Thần của em có phải đã tiến hành tới bước này, bước này hay không ~" Lý Thụy lái xe, nhướn mày gương mặt không đứng đắn.

Diệp Dĩ Mạt lườm anh một cái, cái gì gọi là anh Thần của em? Lúc nào thì anh thành em vợ của người ta rồi? Còn nữa, loại chuyện đó, thân là em út nên hỏi sao???"Lái xe cho tốt vào, ngậm miệng của em lại."

Lý Thụy không cam lòng bấu môi, yên tĩnh được một lúc, lại hỏi: "Chị, thật ra thì chị không cần lo lắng cho ba và mẹ đâu, dù sao sang năm em sẽ tốt nghiệp đại học rồi, đến lúc đó ba mẹ còn có em chăm sóc."

Diệp Dĩ Mạt nhìn mặt mũi em trai khó có lúc được nghiêm túc như vậy, trong lòng khẽ dâng lên hơi ấm, nhưng ngoài miệng không nghĩ để cho anh hài lòng: "Chờ em có thể chăm sóc được ba mẹ chắc còn xa lắm." Coi như cô lập gia đình, cũng không nhất định không chăm sóc được người trong nhà chứ?" Em nên nhanh chóng mang con dâu về nhà cho hai người bọn họ xem một chút mới đúng là nghiêm chỉnh đấy." Thân thể của ba và dì Trăn cũng không tệ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đến lúc cần bọn họ chăm sóc, tối thiểu cũng phải mười năm nữa, tên nhóc này, đừng dùng những lời qua loa tắc trách như vậy mà nói với cô chứ, mặc dù có điểm cảm động.

"Được rồi chị à, còn nói cái này làm gì, không phải theo như chị nói em phải lập nghiệp trước rồi mới lập gia đình sao?" Lý Thụy phồng lên miệng,

"Đến nơi rồi, chị à em không đi lên nhà đâu, em phải nhanh chóng trở về trường học đây." Trở về trường học tìm mấy người lão ngũ lục thương lượng bước kế tiếp của công ty đi như thế nào đã.

"Trên đường cẩn thận một chút." Diệp Dĩ Mạt qua cửa sổ xe chăm sóc nói một tiếng, nhìn xe rời đi mới đi vào cầu thang.

Còn chưa đi vào nhà, điện thoại di động đã rung lên, "A lô, Tử Thần." Diệp Dĩ Mạt còn chưa nghĩ ra nói với anh như thế nào, ngược lại anh đã gọi điện thoại tới.

"Tiểu Mạt, ở nhà à?"

"Còn chưa có vào nhà đâu, anh chờ chút, em lấy cái chìa khóa."

Tất Tử Thần nghe bên đầu điện thoại kia sột sột soạt soạt, khóe miệng nâng lên nụ cười nhàn nhạt. "Này, đang nghe sao?" Diệp Dĩ Mạt đi vào nhà, bỏ giày cao gót trên chân ra, cả người đầu ngã xuống ghế sofa.

"Ở đây, mệt chết đi?"

"Cũng may, chỉ là giày có chút hơi chật." Một tay xoa lòng bàn chân, một tay nghe điện thoại.

"Về sau có thể không đi giày cao gót thì đừng đi." Tất Tử Thần nghĩ đến lần đầu tiên lúc bọn họ gặp mặt cô cũng bị đôi giày cao gót kia cho hành hạ đến đủ thảm hại: "Em ngâm chân trong nước nóng, sẽ tốt hơn đấy."

"Dạ, đợi lát nữa đi." Diệp Dĩ Mạt ghé đầu tựa vào trên ghế sofa: "Gần đây em cũng không có ngày nghỉ, nếu không sẽ đi qua thăm anh"

Tất Tử Thần cười khê: "Dù sao cũng không xa, chủ nhật qua cũng được mà." Dừng một chút, lại nhẹ giọng cười nói: "Anh đã nộp báo cáo kết hôn lên trên rồi, Chính ủy Triệu nói sẽ mau chóng trả lời lại, đúng rồi, phòng ốc trong đơn vị cũng đã phân cho, không lớn lắm, nếu như em không thích, chúng ta có thể mua một căn hộ ở trong nội thành cũng được." Thì anh

gửi ngân hàng nhiều năm như vậy chắc cũng đủ để anh trả tiền đặt cọc rồi (*trong mua trả góp) .

"Tử Thần. . . . ." Diệp Dĩ Mạt chợt trầm mặc lại: "Ba em, ba em nói. . . . ."

"Tiểu Mạt." Tất Tử Thần chợt nghiêm túc cắt đứt lời nói của cô: "Anh hiểu rõ ý tứ của chú Diệp." Tất Tử Thần cũng không biết chuyện gì xảy ra, chợt không hề có phong độ ngắt lời của cô, nhưng anh chính là không muốn mạo hiểm, không muốn từ trong miệng cô nghe được cho dù là lời nói hơi chần chờ.

"Tiểu Mạt, chú Diệp chỉ vì muốn tốt cho em thôi, nhưng mà. . . . ."

Nhưng chỉ chốc lát, Diệp Dĩ Mạt cũng không đợi anh nói nửa câu sau: "Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng mà, anh nhớ em lắm." Giọng nói đàn ông trong điện thoại trong sáng trầm thấp, thẳng tắp đập lòng của cô, không có lời ngon tiếng ngọt buồn nôn, chỉ một câu ‘anh nhớ em lắm’, lại như có ma lực không thể dự đoán được vậy, khiến vành mắt Diệp Dĩ Mạt trong nháy mắt đỏ hồng.

Đứa ngốc, mới cách xa không tới một ngày mà.

"Nói cái gì đó. . . . ." Diệp Dĩ Mạt che miệng, âm thanh khẽ run: "Mới cách xa không bao lâu đấy." Cô cũng nhớ anh, rạng sáng anh đi, từ buổi sáng đến bây giờ trong đầu cô đã không biết nhảy qua bao nhiêu lần lưu luyến khuôn mặt tươi cười ấm áp của anh rồi.

"Tiểu Mạt, anh thật sự rất muốn gặp em." Tất Tử Thần dán lên điện thoại di động, sau một ngày bận rộn, thần kinh căng thẳng rồi cuộc một khắc kia khi nghe được giọng nói của cô đã buông lỏng xuống. Rất nhớ em ở bên cạnh, vừa mở mắt sẽ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng rõ của em, tối về, thấy hình ảnh em cười tủm tỉm chuẩn bị cơm tối, mà không phải ký ức xá lạnh lẽo vắng vẻ này.

Lời nói của Diệp Kiến Quốc, cũng không có ai nhắc tới, làm ba chỉ vì muốn tốt cho con gái mà thôi, chưa từng nghĩ tới việc gây khó dễ cho con gái.

"Tiểu Mạt, hoặc là chúng ta ở bên trong chung cư bộ đội mua phòng nhỏ thôi." Tất Tử Thần lại nhắc tới cái vấn đề này, hôm nay anh đi xem căn phòng mà đơn vị phân cho, là một vị lão Chính ủy để lại, hơn tám mươi thước vuông, không coi là nhỏ, nhưng phòng ốc đã lâu hơn chục năm, hơn nữa không có ban công mà cô thích.

"Mua phòng ốc à, hình như bây giờ phòng ốc đâu không tiện nghi đấy." Diệp Dĩ Mạt cắn môi nói, không phải anh tốt nghiệp đại học rồi đi làm lính sao? Lấy đâu ra nhiều tiền như vậy? Hay là nói đãi ngộ của lính tốt như vậy?

Tất Tử Thần cong cong khóe miệng: "Em đừng quên công em học chuyên ngành gì ở đại học đấy." Anh học kinh tế đấy, từ năm thứ hai đại học bắt đầu đầu tư, mặc dù có thua lỗ, nhưng vận khí của anh coi như không tệ, mấy năm đại học cũng thu được không ít, cộng thêm sau khi đi lính cũng không có chi gì, tiền lương tích được cũng lên sáu con số rồi.

"Ai nha không nhìn ra, em còn câu được người giàu cơ đấy~" Diệp Dĩ Mạt che miệng cười, mỗi lần nói đến tương lai của bọn họ, trong lòng cô liền tràn đầy ước mơ, căn nhà nhỏ có bóng dáng ấm áp của anh.

"Chừng nào thì em tới đây một lần, chúng ta đi xem phòng ốc một chút, sau đó nhanh chóng lấp đặt toàn bộ thiết bị, vấn đề cũng không lớn."

"Chờ qua tháng thi này, em sẽ đi qua một chuyến." Diệp Dĩ Mạt lên tiếng, hôm nay nếu ba không nói cô còn chưa có nghĩ tới, vốn cho là ba và dì Trần đầu coi trọng bọn họ, cho nên anh cho là khi ba biết bọn họ muốn kết hôn sẽ vỗ tay ăn mừng, ai biết phút cuối cùng ba cô lại đổi ý chứ?

Cho nên nói, phải tìm cơ hội thắng thắn nói chuyện cùng ba. Không thể đợi báo cáo kết hôn được phê chuẩn rồi, ba còn một chút tin tức cũng không biết đấy.

"Tiểu Mạt, chú Diệp để anh nói chuyện cho, ngày xưa còn có con rể tới cửa cầu hôn đấy, anh cũng làm như thế một lần." Tất Tử Thần cố làm ra vẻ buông lỏng nói, trong lòng lại nói thầm, lực chiến đấu của lão gia tử nhà anh không có yếu đi chứ?

"Được rồi, em biết rồi, anh nhanh nghỉ ngơi đi, hôm nay lên đường lại bận bịu cả ngày rồi anh hãy ngủ một giấc thật ngon nhé." Diệp Dĩ Mạt nhẹ giọng dặn dò.

"Yes Sir, anh nghe lời vợ anh. Vợ đại nhân cũng ngủ ngon nhé." Tất Tử Thần cười giỡn nói: "Vợ à, em cúp máy trước đi."

Diệp Dĩ Mạt khẽ nở khuôn mặt tươi cười, nghe lời anh cúp điện trước. Nhào vào trên giường của mình, ga giường mới vừa thay không còn mùi vị của anh, Diệp Dĩ Mạt lại giống như còn có thể ngửi thấy mùi hương đặc biệt trên người anh, nhát đến nỗi không ngửi được mùi thuốc lá, còn có hỗn hợp mùi nước cao râu và dầu gội đầu, nhẹ nhàng mà sung sướng, giống như anh vậy.

Tất Trọng Tường đối với con trai duy nhất của mình, nói không kiêu ngạo đó là giả, từ nhỏ đến lớn, tiểu tử thúi này vẫn luôn làm bá vương ở trụ sở quân đội, bướng bỉnh có bướng bỉnh, nhưng anh không chỉ dùng nắm đấm, càng thêm dùng thực lực để những đứa bé khác phục tùng, cho dù là thành tích ở trường học hay là trình độ được hoan nghênh trước mặt giáo viên, đứa nhỏ này vẫn luôn là người nổi bật.

Đầu nói cha con là kẻ thù, tiểu tử thúi này lại lớn lên càng không nghe lời, để cho anh đi học trường quân đội, thế nhưng không nghe lời bọn họ lại đi lên nguyện vọng một trường đại học nổi tiếng ở thủ đô, còn dám bốn năm cũng không về nhà, hại ông bị vợ mình trách tội bốn năm liền, vừa nhắc tới con trai liền oán ông.

Sau lại cũng không biết chuyện gì xảy ra, tốt nghiệp đại học xong, tiểu tử này ngược lại không nói một tiếng nào đã ghi danh vào trường quân đội, còn không cho người khác biết anh là con trai của quân trưởng Tất.

Anh muốn có cốt khí ông sẽ thành toàn cho anh, Tất gia từ trên xuống dưới, không có một người nào giúp anh. Không ngờ, tiểu tử này thế nhưng cũng lẫn lộn đội gió đập mưa, tốt nghiệp ưu tú trường quân đội, liên trưởng trẻ tuổi nhất, sĩ quan có tiền đồ nhất.

Làm cha con hơn 30 năm, đứa con trai này duy nhất chưa từng bị ăn đòn của ông, đại khái là ấy là lần đi gặp con gái của lão Diệp. Vốn cho là lần này anh cũng chỉ qua loa, ai biết tiểu tử này sau khi trở về lại cười nói ẩn tượng không tệ?

Sau đó, Tiểu Trương trong bộ đội gọi điện thoại đến nói cũng biết tiểu tử này đang nói yêu đương, bạn gái là một cô gái rất xinh đẹp, ông biết, tiểu tử này thật sự thích nha đầu Tiểu Mạt này, nếu không anh sẽ không để cho tất cả mọi người đều biết, tiểu tử thú này, luôn luôn cực kì có chủ kiến.

Để cho ông kinh ngạc chính là cuộc điện thoại ngày hôm qua. Tiểu tử này vừa nói lên liền một câu ‘ba’, là ông biết khẳng định không có chuyện tốt.

Quả nhiên.

Cháu nội?

Hừ hừ? Cháu nội? Thế nhưng lại bảo ông giúp một tay đi thúc giục thúc giục kết quả báo cáo kết hôn, nói là sợ cháu nội ông đợi không kịp ? Tiểu tử thú này! Ai u này, nhiều năm như vậy rồi cuộc tiểu tử thú này đã làm một việc khiến ông hài lòng rồi!

"Lão Diệp à, này hai đứa trẻ cũng đều không nhỏ, tôi thấy vẫn nên tranh thủ thời gian xử lý sự tình đi thôi." Tất Trọng Tường cười híp mắt nói với Diệp Kiến Quốc.

Diệp Kiến Quốc rất buồn bực, con gái của ông muốn kết hôn, tại sao ông làm ba lại là người cuối cùng biết? Ban đầu ông còn tưởng rằng tiểu tử thú này là một người đàng hoàng chứ, nhìn dáng dấp khác suy nghĩ nhiều!

Dò xét thấy mặt chiến hữu cũ ở đối diện đen lại, Tất Trọng Tường vội vàng rót ly trà cho ông, vì cháu nội tương lai, muốn ông nội này làm gì cũng được: "Lão Diệp à, hai nhà chúng ta cũng không xa, về sau chúng ta có thể thường xuyên ngồi chung uống trà đánh cờ nha, sau này Lý Mân và Trần Hạnh cũng có thể cùng nhau trò chuyện tán gẫu, phụ nữ bọn họ nói chuyện phụ nữ, hai ông già chúng ta thì uống trà của chúng ta."

Dừng một chút, lại bổ sung: "Về sau lễ mừng năm mới hai nhà chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm nha, sau này có đưa cháu gái, hai chúng ta một ngày đổi phiên một, thay phiên chăm sóc, ông thấy thế nào?"

Phải đấy, cũng đã bắt đầu bàn đến vấn đề chăm sóc cháu nội cháu ngoại rồi đấy.

Diệp Kiến Quốc nhéo lông mày suy tính thật lâu, cuối cùng cũng nói: "Cháu ngoại bảo bố một tuần lễ bốn ngày tôi trông, ba ngày ông trông."

Tất Trọng Tường ghen hòng, lão Diệp này quá ác, thế nhưng dùng cái này làm điều kiện, chỉ vì trước tiên đem mẹ cháu nội tương lai bắt về, hay là đồng ý trước đã: "Được, vậy cứ quyết định như thế, sau này ông chăm bốn ngày, tôi chăm ba ngày, chu toàn đi?"

Có thể là cô giáo Diệp sẽ sinh đôi không?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 41

Đã tự: DocTruyen.Org

Để lớp mười hai thi khảo sát học kỳ lần thứ ba xong, Diệp Dĩ Mạt liền leo lên tàu đi Nam Kinh.

Lần này đi Nam Kinh, tâm tình có chút không giống với lần trước. Khi đó, cô có ba phần không tình nguyện, ba phần xấu hổ, dù sao cũng bị trưởng bối dùng các loại lý do ‘buộc’ đi thăm đối tượng hẹn hò của mình, loại cảm giác đó, luôn không có khả năng mừng rỡ như điên.

Mà lần này —— Diệp Dĩ Mạt cười khẽ, không quá nửa năm, quan hệ của hai người cũng đã có chuyển biến cực lớn, từ đối tượng hẹn hò ban đầu biến thành cặp đôi ngọt ngào. Nói như vậy, lần này đi Nam Kinh, ngược lại thật sự có chút cảm giác ngàn dặm thăm chồng, nếu bị tình nữa, nói không chừng liền thành Mạnh Khương ngàn dặm tìm chồng rồi.

Trên tàu ngủ một giấc, lúc mở mắt lần nữa, Nam Kinh đã ở trước mắt. Lần này tới ga tàu đón cô là binh sĩ trong doanh của Tất Tử Thần, hình như gọi là Phùng Vĩ, lần trước tới gặp một lần.

"Chị dâu chị khỏe chứ, hôm nay trại phó của bọn em bị doanh trưởng bắt đi lao động rồi nên cử em tới đón chị, chị dâu lên xe trước đã." Mở miệng một tiếng chị dâu, mở miệng một tiếng chị, nghe được Diệp Dĩ Mạt cũng có chút choáng váng, bình thường những học sinh trong lớp kia cũng không có lễ phép như vậy!

"Tiểu Phùng, cậu không cần phải khách khí như vậy đâu, gọi tôi là cô giáo Diệp là được rồi." Kêu Tiểu Diệp cái gì. . . . . Diệp Dĩ Mạt lại thấy hơi trẻ con, cảm giác mình vẫn không muốn chiếm tiện nghi của người ta, vẫn nên dùng quy củ nghề nghiệp mà gọi thôi.

"Được, chị dâu, vậy chị ng ồi đi ạ." Tiểu Phùng vui vẻ.

Diệp Dĩ Mạt: ". . . . ." Đứa nhỏ này chân thật thành, ứng phó cũng không tệ.

Vẫn phải ghi danh ở cổng vào như cũ. Chỉ là Diệp Dĩ Mạt cũng phát hiện, trải qua lần thăm người thân trước, đại khái mình cũng khá nổi tiếng ở bộ đội, bởi vì lính trinh sát đứng nghiêm gác cổng thấy cô đầu mở miệng một tiếng chị dâu, còn vội giúp mang hành lý nữa, thật nhiều đứa bé thành thật, so đám hỗn tiểu tử trong lớp kia không biết hiểu chuyện hơn bao nhiêu. Cô giáo Diệp đánh giá cao như thế.

"Chị dâu, mới vừa r ồi người lính gác kia pháo binh trinh sát doanh chúng em, lần trước đã gặp qua chị r ồi." Anh còn là một thành viên huấn luyện viên trong quân huấn, chính người nhường chỗ ng ồi cho chị dâu, tiểu binh đáng thương bị liên trưởng Mã uy hiếp quấy r ầy trại phó nói yêu thương lượng huấn luyện li ền sẽ tăng gấp năm lần kia, cho nên anh mới nhìn một cái li ền nhận ra cô r ồi.

"Bây giờ trại phó các cậu đang ở làm gì vậy?" Diệp Dĩ Mạt ng ồi ở trong phòng làm việc của Tất Tử Th ần, uống cốc nước Tiểu Phùng đưa tới.

"Hình như là về chuyện khảo hạch, liên trưởng kéo trại phó cùng nhau đi xử lý."

"Như vậy à, này Tiểu Phùng cậu đi giúp đi, mình tôi chờ ở nơi này là được r ồi." Diệp Dĩ Mạt cười nói. Phòng làm việc của Tất Tử Th ần cô đã tới một lần, trong ấn tượng của cô phòng làm việc đơn giản đến đơn sơ, lần này nhìn lại, thế nhưng giống như nhiều hơn chút hơi người.

Trên bàn làm việc, dựng một khung hình, hình như lần trước chưa từng nhìn thấy. Diệp Dĩ Mạt có chút ngạc nhiên, nhưng ngoài cửa sổ thỉnh thoảng có chiến sĩ đi qua, cô cũng ngượng ngừng trực tiếp đi tới nhìn, chỉ có thể lảng lạng mà ng ồi ở nơi đó, cầm cốc sứ trong tay.

Cũng không biết đợi bao lâu, trên tường kim chỉ phút ước chừng đi được hơn nửa vòng lớn, Diệp Dĩ Mạt mới nghe thấy có tiếng người mở cửa.

Không chỉ có mình Tất Tử Thần đi vào.

Đi theo phía sau Tất Tử Thần là một vị quân nhân ước chừng bốn mươi mấy tuổi, trên mặt mang theo ý cười hiên lành, thấy cô vội vàng cười nói: "Ngại quá em dâu à, là hôm nay tôi lôi kéo Tiểu Tất giúp tôi một chút chuyện, trì hoãn các em gặp mặt, thật là ngại quá."

Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng, không phải chị dâu chính là em dâu, thật đúng là không có xưng hô khác. Vội vàng khoát khoát tay, mỉm cười nói: "Không quan trọng, các anh có chuyện công việc thì phải làm thôi, dù sao em cũng không đợi bao lâu." Từ lúc anh đi vào, ánh mắt của cô liền không cách nào từ trên người anh rời đi, chỉ hơn một tháng không thấy, hình như anh lại gầy hơn, gương mặt tuấn dật của hốc hác đi không ít, vóc người thon gầy hình như phải chống đỡ quân trang cứng rắn rộng rãi.

"Được rồi, tôi cũng không quấy rầy các người nữa, tôi tranh thủ rút lui ~" Thẩm Bân cười híp mắt nói, vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Tất Tử Thần: "Hôm nay và ngày mai nhanh chóng mà đi xem phòng, cho người tối đa là một ngày rưỡi ngày nghỉ." Tất Tử Thần từng nói với ông chuyện muốn mua phòng, nhà cấp cho quả thật có chút cũ rĩ, còn là hướng Bắc, lấy ánh sáng không tốt. Muốn cùng vợ có một căn nhà thoải mái, rất bình thường. Thẩm Bân rất hiểu bọn họ, dù sao ban đầu ông và vợ ông cũng trải qua thiên tân vạn khổ (trăm cay nghìn đắng) mới đến được với nhau, cách trở hai nơi hơn ba năm, mãi cho đến khi con gái lên tuổi chẵn rưỡi, hai người mới rốt cuộc đến ở một nơi, khổ tận cam lai như thế sau quý trọng, làm cho ông càng thêm hiểu được tất cả vợ chồng quân nhân, cho dù là vị hôn phu vị hôn thê.

"Cám ơn doanh trưởng." Tất Tử Thần hướng doanh trưởng kính một quân lễ.

Thẩm Bân không then với lương tâm, chấp tay sau lưng ngâm nga bài hát đi ra khỏi phòng làm việc của Tất Tử Thần. Như vậy, trong phòng làm việc chỉ còn lại hai người bọn họ thôi.

Giữa ban ngày, kéo rèm cửa sổ lên thật sự ảnh hưởng không tốt, Tất Tử Thần chỉ có thể kiên chế kích động muốn ôm cô vào lòng lại, nâng lên khoe môi, nhẹ giọng hỏi: "Có mệt hay không? Đói không?" Tuy nói anh bảo Tiểu Phùng mang cô đi ăn cơm trước, nhưng cũng không biết rốt cuộc cô có đi không nữa. Thức ăn bộ đội đầu là mười phần phân lượng, không có anh giúp cô ăn đồ còn dư lại, cô có thể bởi vì sợ lãng phí căn bản không ăn cái gì hay không?

"Không quá đói, chờ anh cùng đi ăn cơm." Diệp Dĩ Mạt đem cái cốc trong tay đưa cho anh: "Mới vừa hết bạn?"

"Đúng vậy." Tất Tử Thần ngồi xuống bên cạnh cô, nghiêng thân thể đem nàng tay cô bao chặt lại, vừa đến mùa đông toàn thân liền lạnh băng, cũng không biết nha đầu này trải qua 28 trước thế nào được."Doanh trường cho anh nghỉ một ngày rưỡi. Chúng ta đi ra bên ngoài ăn đi, thuận tiện đi xem phòng một chút." Một ngày rưỡi ngày nghỉ này là do anh liêu sống liêu chết tăng giờ làm việc một tuần lễ mới có được đấy.

Phụ cận bộ đội mới xây một chung cư, tuy nói không thể giống ý nghĩa 'gần' đánh đồng như bình thường, nhưng là rốt cuộc so với nội thành dễ dàng hơn, mỗi ngày anh cũng có thể về nhà.

Nhà, nghĩ đến cái chữ này, trong lòng Tất Tử Thần liền ấm áp, mỗi ngày mở cửa, thấy khuôn mặt tươi cười đầy ấm áp của cô, tốt đẹp như vậy, nếu mà trong phòng khách còn có mấy đứa trẻ như viên thịt béo tròn thì càng tốt, như vậy cả ngày đều thật hạnh phúc.

"Được." Diệp Dĩ Mạt đứng lên, trong lòng còn nghĩ trên bàn anh có cái kia khung hình, hiện tại chủ nhân ở đây, cô đi qua đó xem không coi là lén lén lút lút đi?

Một khung hình bằng gỗ rất đơn giản, trong hình là cô gái mắt ngọc mày ngài, nụ cười rực rỡ, tóc dài ngang vai buộc lên sạch sẽ, lộ ra cái trán

trơn bóng, một đôi mắt thật to cong thành đường cong đẹp mắt, sau lưng ánh mặt trời màu vàng kim chiều Tulip rực rỡ, nhưng cũng không che giấu được ánh sáng nơi đáy mắt của cô bé kia.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 42

Là cô.

Khi cô hai mươi tuổi, tràn trề sức sống như vậy, tràn đầy tinh thần phấn chấn, con người trong sáng như vậy, còn tràn đầy ước mơ đối với tương lai. Năm ấy, Côn Minh và dì Trăn chụp ảnh cho cô, sau lưng là một mảnh hoa hướng dương rực rỡ, đó chính là cảnh mà dì Trăn thích nhất.

"Làm sao anh có tấm hình này?" Diệp Dĩ Mạt chợt xoay người nhìn về phía anh, con người trong sáng chăm chú nhìn thẳng vào anh.

Tất Tử Thần nhướng nhướng mày, đứng lên, vừa cầm áo khoác ngoài treo trên giá, vừa trả lời: "Em trai em cho anh." Thật ra thì không chỉ một tấm, anh còn xem qua rất nhiều hình khi còn bé và thời đại học của cô, nhưng mà cô có rất ít hình một mình, hầu như đều chụp chung cùng người nhà và cùng bạn bè, tìm được tấm hình này, Lý Thụy còn khoe khoang rất lâu.

Khi ấy, nụ cười rực rỡ, trong con người kia, là sáng lạng và mạnh mẽ mà anh chưa từng thấy. Cô bây giờ, dịu dàng bình thản, trên mặt toàn là nụ cười nhẹ nhàng bình thản.

Diệp dĩ Mạt nghe Tất Tử Thần trả lời như chuyện đương nhiên, không khỏi dở khóc dở cười, tại sao cô lại không cảm thấy hai người đàn ông này bí mật trao đổi với nhau chứ?

"Đi, đi ăn cơm." Tháng mười hai ở Nam Kinh, gió lạnh đã thổi lên làm như có thể thấu vào trong xương cốt, mặc nhiều đồ hơn nữa, cũng không chống cự nổi gió lạnh Giang Nam này.

"Ra ngoài sao lại không mặc nhiều một chút?" Tất Tử Thần rất bất mãn nhìn chằm chằm cô trên người ăn mặc gọn gàng, còn có cái quần jean kia sao lại mỏng như vậy. Cô không phải sợ lạnh à? Làm sao lại mặc cái này chứ?

"Được rồi mà..., em mặc rất nhiều ~" Diệp Dĩ Mạt dậm chân, khoe miệng giương nhẹ, "Đi thôi đi thôi, em đói ~"

Mở cửa xe, Tất Tử Thần mở máy đi đầu hòa không khí, đem áo khoác quân phục bên ngoài hoàn toàn bao lấy cô: "Mặc vào đi, đợi lát nữa còn lạnh hơn đây."

Cong cong con người, Diệp Dĩ Mạt ngoan ngoãn nghe lời, nhìn áo của anh so với cả người cô còn lớn hơn chút, bọc cả người giống như ấm áp lên, từ trong đáy lòng đến trái tim.

Đi ước chừng nửa giờ, cuối cùng đã tới chung cư mới xây theo lời của Tất Tử Thần. Thật ra thì cách nhà không xa, mới vừa rồi còn đi ngang qua, chỉ là xây từ những năm tám mươi của thế kỷ trước, liếc mắt nhìn qua liền có thể nhìn ra đặc sắc thời đại, trên tường còn viết quảng cáo. Mà nơi này, rõ ràng hiện đại hơn rất nhiều, từ xanh hóa đến bãi đậu xe, mới nhìn ở dưới cũng làm cho người ta rất hài lòng.

"Cái chung cư này là bạn học thời đại học của anh mới đầu tư, đoán chừng có thể mua với giá thấp nhất." Tất Tử Thần xoa xoa tóc của cô, cười nhìn cô khiếp sợ tròn to cặp mắt. "Có cái gì kỳ quái đâu, những bạn học kia của anh, phòng địa sản, tài chính, mỹ phẩm, cái nào làm ra tiền liền làm cái đó." Tất Tử Thần im lặng, đừng tưởng rằng anh làm lính, thì anh chỉ có bạn bè làm lính thôi nhé.

"Các loại. . . . . Ý của anh là nói, chúng ta có thể mua với giá vốn?" Lông mày thanh tú cũng nhíu lại, Diệp Dĩ Mạt mím môi không biết đang nghĩ cái gì.

"Nghĩ gì thế?" Bởi vì mặc quân trang trên người, Tất Tử Thần cũng không dám quá mức thân mật, chỉ có thể lôi kéo tay của cô, ý bảo cô đi vào

trong đại sảnh. Mới vừa rồi lúc xuống xe, chết sống không chịu mặc cái áo khoác ngoài quân phục kia, thật là hết cách với cô.

"Chính là nghĩ, ra cửa nhờ vả bạn bè, lời này thật đúng là không sai. . . ."
Diệp Dĩ Mạt nghiêng đầu cười, hết sức thu ần lương vô tội.

Cuối cùng hai người nhìn trúng một bộ 120 thước vuông ba phòng ở, trong gian phòng lớn trừ ra một góc làm thư phòng nhỏ của cô, hai gian phòng nhỏ khác, một v ềsau để lại cho đứa bé, còn lại thì làm phòng khách.

Bạn học của Tất Tử Th ần cũng trọng nghĩa, chỉ lấy giá vốn, khiến Diệp Dĩ Mạt l ần nữa cảm thán , thì ra là cô thật tìm được thế hệ nhà giàu thứ hai thâm tang bất lộ.

"Được rồi, phòng ốc cũng xem xong rồi, hôm nay còn định đi đâu chơi không?" Hai người dùng nửa ngày để chọn nhà mới, Tất Tử Th ần cũng có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, dĩ nhiên cũng vì làm quyết định căn nhà nhỏ của hai người mấy năm sau thậm chí mấy chục năm sau.

"Không có gì muốn chơi, nếu không, chúng ta đi xem căn phòng chúng ta được phân chứ?" Diệp Dĩ Mạt quay đầu lại nhìn anh, cười dịu dàng.

"Được, nơi đó gia cụ cái gì cũng đều có rồi, tối nay em ở lại đó cũng được." Tất Tử Th ần nhận lấy balo trong tay cô, lôi kéo cô đi vào siêu thị, nếu như ở chỗ đó, vẫn phải mua chút đồ dùng hàng ngày.

Đến lúc đó vừa nhìn, Diệp Dĩ Mạt có chút hối hận mới vừa rồi đã làm hợp đồng nhà ở, nói là phòng ốc xây những năm tám mươi, nhưng mà bên trong được sửa chữa cũng không tệ lắm, tối thiểu có tám phần mới, ban đầu lúc chủ nhân đi, rất nhiều gia cụ cũng đều để lại, nếu mà dọn dẹp sạch thật ra thì cũng là ổ nhỏ rất thoải mái.

Tất Tử Th ần thấy mặt cô hận không được đảo ngược thời gian, không khỏi cười đưa tay ngắt gương mặt của cô, nha đầu này, lại muốn nh ều thôi.

"Phòng này lấy ánh sáng không tốt lắm, hơn nữa không có ban công mà em thích, dù sao ti ền để trong ngân hàng cũng r ỉ s ắt, còn không bằng khiến chúng nó ra ngoài vì kích thích tiêu phí mà cống hi ến đ ấy." Thay vì nói là đối với phòng ốc bất m ãn, chẳng bằng nói là muốn một đ ể cho cô hài lòng với nhà mới, vừa nghĩ tới sau này bọn họ sẽ có đ ược một căn nhà nhỏ ấm áp mà thư thích, trong lòng của anh li ền không nh ịn đ ược ảo tưởng, sáng sớm mỗi ngày, cô gái dịu dàng yên t ĩnh ôm đ ứa bé đ ứng ở cửa sổ mắt ti ễn anh đi làm, đến buổi tối, đ ứa bé vui s ướng chạy v ề phía cửa ngh ênh đón anh, mà gi ương mắt, thấy chính là bóng dáng cô v ợ nhỏ cười t úm t úm bùng m ón ăn đi ra phòng bếp, ấm áp như vậy. ๖ di-ễn-÷đà-n๖ l๖-qu-y-÷đô-n

Hai người v ùi ở trên gi ường xem ti vi, nơi này khác với ổ nhỏ của Diệp Dĩ M ạt , trong phòng cũng có TV. Diệp Dĩ M ạt ôm lò sưởi thiên nhiên hình người, cười đến mặt thỏa m ãn. Những ngày không có anh, cô thường bị đ ông cứng mà tỉnh, cho dù dùng túi ch ườm nóng, mở máy đi ầu hòa không khí, cả người cô giống như vẫn không có ấm áp. Trước kia không có thói quen có lò sưởi thiên nhiên lớn là anh thì cũng thôi đi, hôm nay hưởng thụ qua đã m ấy l ần, lại trở lại cái ch ắn lạnh lẽo ban đ ầu, cảm gi ác này li ền hoàn toàn khác biệt. Ngạn ngữ nói, từ tiết kiệm mà vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà vào t ần tiện thì khó, lời này thật vẫn không sai.

"Tiểu M ạt, báo cáo kết hôn đã phê xuống, khi nào chúng ta đi lấy gi ấy chứng nhận đây?" Tất Tử Th ần chơi đùa ngón tay của cô, cầm chôn ở h ồm vai của cô.

"Nhanh như vậy sao?" Diệp Dĩ M ạt gi ật mình, không phải nói tối thiểu phải m ấy tháng sao? Chẳng lẽ cải cách r ồi hả?

Lông mi Tất Tử Th ần cong lên, đoán chừng bí mật ông cụ thúc giục rất nhi ều l ần đi, nếu không lúc chính ủy Triệu đem phê chuẩn kết hôn đ ưa cho anh, không phải nét mặt ng ậm b ồ h ờn(âm th ần chịu đ ựng) như vậy, nhất định là ông cụ bí mật khai báo cái gì r ồi.

"Em còn phải nói trước một tiếng với người trong nhà đã." Diệp Dĩ M ạt ch ần ch ờ nói, l ần này tới Nam Kinh cô cũng chưa nói với ba cô, cũng không biết bây giờ thái đ ộ của ba cô như thế nào nữa. Từ lúc l ần trước bác

trai Tất tìm ba đi ra ngoài uống trà một lần sau đó ngược lại ba cô không nhắc lại chuyện giới thiệu người trong đơn vị nữa, nhưng thỉnh thoảng ánh mắt nhìn cô, vì sao lại tràn đầy rồi rầm? Còn luôn thỉnh thoảng nhìn chăm chăm bụng của cô ngăn người? Diệp Dĩ Mạt 囧 r ồi

"Đây là điwù tất nhiên." Tất Tử Thần rất khéo hiểu lòng người nói: "Đến lúc đó anh sẽ tìm thời gian cùng em về nhà một lần, thế nào cũng phải chính thức ra mắt cô chứ chứ." Muốn kết hôn với con gái bảo bối nhà người ta, cũng không phải là dễ dàng như vậy, nhất là có một bố vợ có điểm bất mãn với mình nữa.

Mặt Diệp Dĩ Mạt khéo léo nằm ở trong ngực của anh, còn thoải mái mà ôm ấp anh nữa, rất ấm, mặc dù cái đệm vẫn có chút cứng rắn, nhưng cũng may là có lò sưởi thiên nhiên. "Tử thần, tối nay anh không trở về cũng không thành vấn đề sao?" Cũng hơn mười giờ, nếu bây giờ anh chạy trở về không biết có về kịp hay không đấy.

"Doanh trường cho anh nghĩ một ngày rưỡi, trở về trước trưa mai là được." Tất Tử Thần đề người muốn đứng dậy xuống, đem cả cánh tay của cô nhét vào trong chăn, nha đầu này, quả nhiên trên người vẫn không có một chút khí ấm nào, "Hôm nay anh ở lại với em." Cổ nhân có nói, một ngày không thấy, như cách ba thu. Anh và cô, tối thiểu là cách gần trăm năm rồi.

"Khó trách đồ dùng hàng ngày cũng mua hai phần. . . . ." Diệp Dĩ Mạt nhỏ giọng mà nói thầm.

"Cái gì?" Tất Tử Thần cười đến gần bên tai của cô, hơi thở ấm áp thẳng tấp phả vào trên mặt, "Thời gian không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi chứ?" Thật ra thì, trước khi ngủ, tiến hành vận động anh cũng không ngại đâu. Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, còn là người mình tâm tâm niệm niệm yêu, nếu không có chút ý tưởng gì, vậy anh không phải Liễu Hạ Huệ chuyển thế chính là địa phương kia có vấn đề, Tất Tử Thần tự nhận mình đâu không phải hai loại người kia, cho nên anh rất có ý tưởng.

Nha đầu này còn không kiên đề, cả người cứ như vậy dựa lưng giạng chân ở trên người anh, cọ qua cọ lại, đây không phải là quyến rũ trực tiếp

sao?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 43

Cả đêm quần quýt si mê, tất nhiên không cần nhiều lời, lực chiến đấu của doanh trưởng Tất, cô giáo Diệp đã sớm có thể nghiệm, không tới lúc cô khổ khổ cầu xin tha thứ, thì anh không sẽ không buông tha cho cô.

"Tử Thần. . . . ." Ngày thứ hai, khi Diệp Dĩ Mạt tỉnh lại đã hơn chín giờ, người bên cạnh, đồng hồ sinh học nhiều năm như vậy, ngay từ trước lúc trời sáng đã thức dậy, trong chăn nơi chỉ lưu lại dấu vết mờ mờ của một người nằm qua.

Diệp Dĩ Mạt khoác áo khoác, kéo dép bông đi ra ngoài, cũng không phải cô lo lắng anh sẽ để một mình cô nơi ở chưa quen thuộc này, anh nói được nghỉ phép một ngày rưỡi, vậy nhất định sẽ theo cô đến lúc cuối cùng, chỉ không biết được, anh dậy sớm như vậy để làm gì.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Tất Tử Thần đang ngồi ở trong phòng khách xem báo chí, mới vừa rồi đi mua thức ăn, thuận tiện mua một phần tờ báo buổi sáng. Vốn là muốn cùng cô đi dạo chợ bán thức ăn bên này một chút, cũng để cho cô quen thuộc một chút, chờ sau này dọn qua cũng không đến nỗi không biết đường. Chỉ là thấy cô ngủ ngon lành như vậy, liền không nỡ đánh thức cô dậy. Nhất là, trong nháy mắt kia khi thấy cô lật người một cái, nơi cổ lộ ra dấu vết màu hồng, càng làm cho anh quên hết mọi thứ đi, chợ bán thức ăn cái gì, đợi sau này hãy nói đi, dù sao cũng sẽ không chạy, bây giờ trọng yếu nhất là hãy để cho Tiểu Mạt nhà bọn họ ngủ một giấc thật ngon, tối hôm qua, tối hôm qua giống như đã làm cho cô mệt mỏi rồi.

Người đàn ông nhiều năm không ăn mặn, bình thường đến nhìn thấy con muỗi đầu là được, thật vất vả tìm được nòng dâu như hoa như ngọc này, theo đuổi hồi lâu, rốt cuộc ăn vào trong miệng rồi, mùi vị còn chưa có nếm hết, đã phải trở về Doanh trưởng Tất đây muốn bao nhiêu kim nén thì có bấy

nhiều kìm nén mà, muốn hỏi trại phó bị kìm nén, xui xẻo nhất là ai ? Xin phỏng vấn đám binh sĩ doanh pháo binh trinh sát đi, bọn họ có quyền lên tiếng nhất.

Muốn hỏi toàn sư bộ doanh huấn luyện nào mạnh nhất, vậy thật chính là doanh pháo binh trinh sát đứng nhất rồi. Mấy tháng gần đây, lượng huấn luyện của cả doanh cũng tăng lên đột ngột, cả sư trưởng thấy, cũng khoe lính doanh pháo binh đủ dữ dội, một vạn mét chạy việt dã vượt chướng ngại vật không một ai chần chừ, phần phạt phần phạt, tất cả binh lính đều gào khóc vượt qua, đôi mắt xem toàn sư bộ, cũng không thấy có doanh nào có thể làm như vậy!

Mã Kiều khóc lóc nức nở, từ lúc trại phó đi họp lần trước trở về, những ngày an nhàn của bọn hắn coi như chấm dứt, mặc dù trước đó cũng không tính như thần tiên, nhưng dẫu gì cũng còn miễn cưỡng có thể coi như dễ trôi qua, gần đây? Huấn luyện đến nửa đêm canh ba đó là chuyện thường có, đeo vật nặng chạy việt dã vượt chướng ngại vật đó là chuyện thường như cơm bữa, loại cuộc sống này, lúc nào mới kết thúc đây? Bộ dạng này mà về nhà, cha mẹ anh chắc cũng không nhận ra nổi nữa!

Đám người Mã Kiều dĩ nhiên là không biết nội tình, ai biết trại phó bọn họ đi họp đại hội lại thuận tiện ăn xong bữa ‘bữa tiệc lớn’ chưa đã ghiên đã phải trở về chứ? Chỉ là, lúc này có tin chị dâu sẽ đến, để cho bọn họ thấy được một tia hi vọng, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, trại phó bọn họ dĩ nhiên cũng được coi là anh hùng, nếu ở thời Chiến quốc, đó chính là nho tướng(vị tướng có phong độ) kiêm quân sư tiếng tăm lừng lẫy, chị dâu bọn họ tự nhiên cũng được tính là mỹ nhân, đẹp đó chính là cái thần trong đôi mắt đẹp thật là đẹp, bọn họ liền trông cậy vào mỹ nhân như nước đi hóa giải anh hùng cứng như sắt thép này, trách nhiệm nặng nề giải cứu bọn họ khỏi nước sôi lửa bỏng liền giao tất cả cho chị dâu đấy!

Nếu Tất Tử Thần mà biết ý nghĩ của bọn họ, cần phải đem lượng huấn luyện tăng cao hơn nữa, Tiểu Mạt tới là để thăm anh, làm gì có thời gian mà quản xem bọn hắn có việc khỉ gió gì?

Thấy cô chỉ khoác cái áo khoác đã ra ngoài, lông mày Tất Tử Thần vốn còn giương nhẹ chột nhứ lại, ba chân bốn cẳng đẩy cô đi vào gian phòng, "Bảo em cẩn thận kẻo bị cảm r ồi, sao em không nghe?" Vừa làm bộ giáo huấn, vừa c ần lên áo khoác ngoài quân phục của anh, bọc cả người cô lại. Nha đ ầu này, toàn thân cao thấp đã không có một chút hơi ấm, tối hôm qua dán lên người anh mà ngủ, lúc bắt đùi lạnh lẽo đ ụng phải anh, ngay cả anh cũng không nhin đ ược run c ần cập, thật đúng là rất lạnh.

"Biết biết ~" Diệp Dĩ Mạt không thể làm gì khác hơn, cô chỉ là muốn xem anh đang làm gì mà thôi, vừa mở mắt, chỉ là muốn nhìn anh mà thôi.

"Anh mua điểm tâm r ồi, đang còn nóng có thể ăn ngay." Dem lấy tay cô v ề vào lòng bàn tay, quả nhiên đã lạnh lẽo. Không c ần suy nghĩ, Tất Tử Thần đã nắm tay của cô, dán sát vào cổ của mình.

Lòng bàn tay dán chặt lên bả vai của anh, ấm áp từ lòng bàn tay tràn ra, dần dần lan tỏa đến toàn thân, trong lòng dâng lên dòng nước ấm, cũng giống như trong không khí có mùi thơm ngát tràn ngập toàn thân. Diệp Dĩ Mạt nhẹ nâng khóe miệng, đôi tay nhẹ nhàng từ lòng bàn tay của anh rút ra, nhón chân lên, vòng chắt cổ của anh, chóp mũi chạm nhau, trong mắt là sống mũi cao thẳng tắp của anh: "Tử Thần à, em không muốn rời xa anh chút nào, làm thế nào đây?" Ấm áp của anh, đã xâm nhập vào tận xương cốt của cô, nếu phải chia lìa, tựa như lấy hết hơi ấm của cô vậy, không cách nào tưởng tượng.

"Cho nên, chúng ta phải nhanh chóng lấy chứng chỉ kết hôn thôi." Tất Tử Thần ngắt gương mặt của cô, nha đ ầu này sao lai dùng giọng điệu tiếc nuối mà nói những lời này? Đây không phải là buộc anh phải nhanh chóng hành động hay sao?

"Chuyện này từ từ hãy nói." Diệp Dĩ Mạt mặc cho mình tựa vào trong ngực của anh, rõ ràng mặc không nh ều bằng cô, trên thân người này lại vĩnh viễn ấm áp như vậy, "Trường lớp, cũng chính là Hướng Dương, lúc trước anh ấy có đi tìm em, nói là công ty của anh c ần một người chủ bút, muốn em đi sang." Diệp Dĩ Mạt chi tiết giao phó, Hướng Dương trừ thay giáo sư dạy thay bên ngoài, công việc chính của anh là ở công ty văn hóa.

Một tay tạo dựng, một tay kinh doanh, công ty hôm nay cũng đã phát triển hơn rất nhiều.

"Lúc nào vậy?" Tất Tử Thần có chút ghen tị, bạn trai cũ, nhất là bạn trai đầu tiên liên lạc với bạn gái của mình, cho dù ai cũng sẽ không thật vui về nói hoan nghênh chứ? Chỉ là, Tiểu Mạt cũng thân nhiên thương lượng cùng anh như vậy, tất nhiên anh cũng không thể có vẻ hẹp hòi được, mặc dù anh đã quên cái người tên là Hướng Dương trông như thế nào rồi, chỉ nhớ, người đàn ông này, đã làm cho anh rất khó chịu.

"Chính là tháng trước, trưởng lớp nói chủ bút của công ty anh ấy đã từ chức, anh ấy không tìm được người thích hợp, liền nghĩ đến em." Cô học lịch sử, nhưng lúc học đại học cũng cùng mấy bạn học làm tạp chí, quyển tạp chí kia hôm nay vẫn còn đang phát hành ở trường học cũ, Hướng Dương là chủ bút, mà Phó Chủ Biên, chính là cô.

"Chuyện này em tự mình quyết định đi." Tất Tử Thần cúi đầu hôn mi tâm của cô một cái, mặc dù Hướng Dương làm anh khó chịu, nhưng mà phản ứng của Tiểu Mạt làm cho anh mừng rỡ, cô đã bắt đầu suy tính đổi công tác rồi, đổi đến nơi này, bên cạnh anh.

"Em cũng còn chưa nghĩ ra, cho nên chỉ nói với anh ấy là sẽ xem xét suy tính thôi." Dù sao mấy năm nay đều dạy ở trong trường, cô và mấy người Tiểu Hàm, Tư Tư đã có tình chiến hữu cách mạng sâu sắc, nói từ chức một cái, cô cũng có chút không bỏ được, còn nữa, dù là muốn từ chức, cũng nhất định là muốn dẫn hết lớp mười hai lần này, chột nghỉ việc, ảnh hưởng đối với học sinh không thể nói là không lớn.

"Em cứ từ từ mà suy nghĩ, chờ nghĩ xong nói với anh một tiếng là được rồi, em quyết định ra sao anh đều ủng hộ em." Vừa cúi đầu, là có thể thấy màu hồng mập mờ dưới cổ áo rộng mở của cô, lo lắng do Hướng Dương mang tới cũng tiêu tán trong nháy mắt, thì có quan hệ gì đâu, Tiểu Mạt nói đến người bạn trai đầu tiên này, đáy mắt không có một chút gợn sóng, suy nghĩ bây giờ của cô chỉ là chuyện liên quan đến tương lai của bọn họ mà thôi.

"Được rồi vợ đại nhân, chuyện này em từ từ suy nghĩ. Bây giờ ăn điểm tâm có được hay không?" Nắm cả hông của cô, Tất Tử Thần đỡ cô vào phòng khách ng ồi, mặc áo khoác ngoài quân phục, eo cũng chỉ có một nắm tay, nhìn dáng dấp này, nên bảo mẹ b ố cho Tiểu Mạt thôi, con gái chỉ cần không phải quá béo là được.

"Là cháo trứng muối à?" Diệp Dĩ Mạt chỉ một người thấy mùi vị li ền biết kiệt tác sáng sớm của anh, cháo trứng muối m ềm dẻo mà thơm ngào ngạt, vẫn luôn một trong những món ăn yêu thích của cô.

"Ừm, để bên trong bình giữ nhiệt, chắc không có lạnh đi." Tất Tử Thần vừa trả lời, vừa múc cháo vào trong bát, quả nhiên như anh dự liệu, giữ ấm hai giờ vẫn còn ấm. Khói trắng tỏa ra kèm theo mùi thơm mê người, làm cho Diệp Dĩ Mạt không nhận được nuốt nước miếng.

"Tử Thần, anh mua cháo trứng muối ở đâu vậy, xem ra nhìn rất ngon ~" vừa nhìn thấy ăn, dưới tình huống bình thường, Diệp Dĩ Mạt xác định không thấy cái gì nữa, theo lời Tất Tử Thần nói thì, nếu mà chộc cô nhóc này tức giận, chỉ có hai con đường để đi, một cái là mua cho cô một đồng hồ ăn ngon, còn có một cái, chính là để cho cô cắn đủ. Dưới tình huống bình thường, nhóc con này m ềm lòng mạnh miệng, hạ không được quyết tâm cắn người, cho nên, biện pháp tốt nhất là mua đồ ăn ngon cho cô.

" Dưới lầu có bán, sau này em muốn ăn, anh lái xe tới mua cho em."

Ph ồng má, Diệp Dĩ Mạt lại bắt đầu đung đưa không chừng: "Thật ra thì em cảm thấy được nơi này không t ối, hoàn cảnh mặc dù không có mới và tốt như chung cư nhưng giống như cũng rất dễ dàng. . . . ." Nhất là dưới lầu còn có món cháo trứng muối ăn ngon như vậy, bọn họ sao lại chỉ nh ều ti ền như vậy mua căn nhà đó chứ! Mặc dù chỉ là giá vốn. . . . . Nhưng mà cô giáo Diệp cũng rất đau lòng, đó là cái nhà đất chết, doanh trưởng Tất nhà bọn họ để dành bao nhiêu năm mới trả đủ giá vốn.

Tất Tử Thần cười xoa xoa tóc của cô: "Được rồi, nơi đó giao thông dễ dàng, cách nội thành cũng g ần, v ềsau em có phải ra khỏi cửa cũng tương đối dễ dàng, ra cửa chính là xe điện ngầm." Tất Tử Thần đã sớm nghĩ xong, nếu như Tiểu Mạt muốn đi làm, nhất định là phải vào trong nội

thành, nếu như mà ở đây, thứ nhất chung cư cũ giao thông cũng không thuận tiện, thứ hai, cô cũng sẽ có không gian riêng của mình, như thế, đối với cô mà nói cũng là chuyện tốt, dù sao vị trí con dâu của quân trưởng Tất, không phải ai cũng sẽ không để ý như cô. Có chút phiền phức, anh không muốn để Tiểu Mạt biết, cô chỉ cần làm Tiểu Mạt của anh thật vui vẻ là được.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 44

"Tử thần, chặt nhỏ con gà này hộ em." Diệp Dĩ Mạt gọi người đang xem ti vi bên ngoài phòng khách. Khó có được thời gian hai người ở chung một chỗ, cô không muốn lãng phí thời gian chung đụng, nên muốn buổi trưa mình làm một bữa cơm. Hai người đứng đưa nhau đi chợ rau lân cận mua thức ăn, về đến nhà liền bắt đầu nấu nướng.

Đầu nói phòng bếp là thiên hạ của phụ nữ, nhưng Diệp Dĩ Mạt có chút xấu hổ, cô chỉ biết làm mấy món ăn gia đình rất đơn giản, không giống như rất nhiều người vợ khác, làm một bàn món ngon phong phú lại đẹp mắt, làm cho chồng thêm thuồng không dứt.

"Yes Sir." Tất Tử Thần ném xuống hộp điếu khiến ti vi, vui mừng mà đi vào phòng bếp trợ giúp vợ đại nhân, vợ muốn giết gà, hẳn tuyệt không trái lời. Vợ chỉ đánh đầu liền đánh chỗ đấy, đây một trong những nguyên tắc căn bản của người đàn ông tốt thời đại mới.

"Cái đó, ăn xong anh rửa chén nhé ~" Diệp Dĩ Mạt bưng món ăn đi ra phòng bếp, khối dầu quá nặng, đối với da thật không tốt, cho nên cô luôn luôn không thích vào phòng bếp, chỉ là nhìn anh lén lén lút lút ăn vụng, đáng vẻ thỏa mãn kia, lại để cho cô sinh lòng vui sướng, không nhịn được bắt đầu sinh một cái ý niệm, nếu có thể vẫn như vậy, ngược lại cũng không tồi.

"Được, vợ đại nhân nói cái gì chính là cái đó." Ý vào chiêu cao, Tất Tử Thần từ phía sau cô bốc miếng thịt gà, không để ý nóng liền ném vào trong miệng, bộ dạng gấp gáp kia khiến Diệp Dĩ Mạt dở khóc dở cười.

Vỗ anh kéo lại bông tay, Diệp Dĩ Mạt giương mắt sáng giọng: "Rửa tay đi." Người lớn như vậy, sao lại giống như đứa bé thế chứ, nhìn thấy ăn là

không nói nổi.

Tất Tử Thần cúi người hôn cô một cái, mới mặt đặc chí vào toilet, ai nha có vợ nấu cơm cho, cuộc sống này, lấy thần tiên để đổi cũng không làm.

Bởi vì Tất Tử Thần buổi trưa thì phải về quán doanh, cho nên hơn mười giờ Diệp Dĩ Mạt đã bắt đầu nấu cơm, hai người cơm nước xong cũng mới mười một giờ, đưa cô đi trạm xe, tận mắt thấy cô bước lên xe lửa về nhà, Tất Tử Thần mới xoay người trở về đội.

Thời gian đi chung với nhau luôn trôi qua nhanh như vậy, nhìn xe lửa chậm rãi khởi động, Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng đóng cặp mắt lại.

Lần từ biệt này lại không biết là bao lâu. Hai người, cũng không có ai nói gặp lại, một tiếng kia quá mức tầm thường, chỉ biết kích thích trong lòng mới vừa bị gặp nhau vui sướng chôn trong thương cảm. Cặp đôi yêu nhau, muốn gặp mặt lại không dễ như vậy.

Chuyện Diệp Dĩ Mạt đi Nam Kinh thăm Tất Tử Thần không có gạt người trong nhà, Diệp Kiến Quốc tức tức giận cảm thán một tiếng, còn lại cũng không có nhiều lời, ngược lại dì Trăn an ủi cô đôi câu, nói ba cô chính là muốn cô sau này sống gần nhà thôi, không có ý tứ gì khác, bảo cô không cần lo lắng.

Lý Thụy còn trước sau như một mà làm loạn, mấy ngày nay cùng mấy bạn học thời đại học hợp tác mở công ty gì đấy, đưa bé choai choai, lại cũng nghĩ tới gây dựng sự nghiệp. Diệp Dĩ Mạt ngoài miệng nói không đồng ý, nhưng vẫn bí mật đem chi phiếu của mình cho anh, trong tấm thẻ này có tiền, vốn là định dùng để trả tiền đặt cọc (*trong mua trả góp), chỉ là không ngờ bạn học của Tử Thần lại hào phóng như vậy, bán giá vốn, mà Tử Thần cũng không mơ hồ, liền thanh toán tiền đặt cọc ngay, cơ hội lấy nó ra cô cũng không có.

"Chị, sau này chị chính là cổ đông của công ty chúng em rồi." Lúc Lý Thụy nhận lấy chi phiếu, những lời khác cũng không nói, chỉ nói một câu

như vậy. Bọn họ bây giờ mới là giai đoạn bắt đầu, ai cũng không có coi trọng bọn họ, dù sao, mấy tên tiểu tử mới ra đời, có thể có bản lĩnh gì?

"Cẩn thận, chỉ cần không mất hết cả vốn, tùy em làm sao làm." Diệp Dĩ Mật cười vỗ vỗ vai em trai, tiểu tử này, từ lúc vừa mới gặp đã đi theo sau lưng cô gọi 'chị', bị cô lấn áp nhiều năm như vậy cũng không oán thán không hối hận, hôm nay cũng đã lớn, cũng cao hơn cô một cái đầu. Nghĩ như vậy, trong lòng Diệp Dĩ Mật thậm chí có chút thương cảm, năm tháng trôi qua, như dòng nước chảy, ai lại dám cam đoan, sau một khắc sẽ như thế nào?

"Chị, lúc chị và anh Thần kết hôn, làm phù rể cho anh chị nhé, coi như là lợi tức của em~" Lý Thụy nghiêm túc không tới nửa phút đồng hồ lại khôi phục bản tính hi hi ha ha, lông mày nhướng lên một cái, đầu là phong lưu lởi lạc: "Chị gái của Lý Thụy đây, cũng nên thuận lợi vui vẻ ra gả, đến lúc đó em tìm anh em trong hội của em cùng đi chống đỡ ngoài cửa." Anh em đội bóng rổ, đầu cao hơn 185+ đẹp trai như ánh mặt trời, đứng cùng nhau, đủ phong cách. Chỉ là —— Lý Thụy nhú mày, nếu mà anh Thần tìm an hem làm lính tới chống đỡ ngoài cửa, vậy những anh em kia của anh thật đúng có điểm kém hơn, khí chất người lính đó thì không phải những người miệng cọt gan thỏ như bọn anh có thể so sánh được.

Còn có nửa tháng chính là kỳ thi kết thúc học kỳ 1 của lớp mười hai, Diệp Dĩ Mật hết ngày dài lại đêm thâu mà chuẩn bị tài liệu học tập, kể từ sau khi đi Nam Kinh về cô thậm chí cũng bẽbộn công việc đến nỗi không có thời gian chờ điện thoại của anh.

Nhìn trong tay là phiếu điểm khảo sát lần gần đây nhất, Diệp Dĩ Mật thở dài thật sâu một hơi, thành tích số học của Tử Nghiêu chỉ có thể ở mức vừa đạt, mặc dù ngữ văn, tiếng anh, văn tổng thành tích cũng không tệ, nhưng mà bị môn số học kéo xuống, tổng điểm của cô bị rơi xuống ngoài top 20.

Cô cũng đã hỏi Lý Thụy rồi, người này nói đến số học của Tử Nghiêu cũng như thế, chưa từng thấy qua ai giống như cô ấy cả càng thêm không nắm chắc học đâu óc học sinh, tăng giờ học thêm, cuối cùng cũng mới lên

đến mức đạt, đi đâu này làm cho thầy giáo Lý đã dạy mấy tên thi đậu đại học trọng điểm cảm thấy rất thất bại.

"Tử Nghiêu, cái người này ngữ văn đứng thứ nhất, Anh ngữ cùng văn tổng cũng ở Top 5, chỉ là số học của em. . . . ." Trong phòng làm việc, Diệp Dĩ Mạt có chút bất đắc dĩ nhìn đi nhỏ tương lai của mình, mấy lần đi Lý gọi điện thoại cầu xin cô giúp một tay chú ý xem thành tích của Tử Nghiêu, cô đồng ý với người ta, tự nhiên phải làm cho đến nơi. Bình thường đi học không có thời gian, cũng chỉ có thừa dịp buổi trưa lúc nghỉ ngơi kêu cô ấy tới hỏi hỏi.

Tất Tử Nghiêu sắc mặt trở nên hồng, có chút không biết làm sao, cô cũng không biết trên thế giới tại sao phải học cái mấy từ khóa này, sau này cô mua thức ăn, phải dùng tới hàm số lượng giác sao? Phải dùng tới trục tọa độ sao? Phải dùng tới hàm vi phân sao? Rốt cuộc là ai phát minh ra cái từ khóa số học này chứ? Tất Tử Nghiêu bi thống mà nghĩ.

"Cô giáo Diệp. . . . ." Tất Tử Nghiêu ủy khuất nhìn chị dâu tương lai của mình, cô rất cố gắng học số học rồi, mỗi lần không hiểu vấn đề cũng chạy đi hỏi giáo viên, thầy Lý ra đề cô cũng nghiêm túc làm, nhưng đổi một dạng khác, cô lại mờ mịt, đây mới thật là trời sanh.

"Được rồi cô không có ý tứ gì khác, chỉ là. . . . ." Diệp Dĩ Mạt nói được nửa câu, trước mắt chợt mờ mờ, 1 hồi lâu, mới nhìn rõ mặt Tất Tử Nghiêu lo lắng ở trước mặt.

"Cô Diệp, cô không sao chứ?" Tử Nghiêu ân cần hỏi, nhìn sắc mặt của cô giáo Diệp hình như không tốt lắm, có phải là gần đây cuối kỳ quá bận rộn à? Nếu nói, giáo viên dạy lớp mười hai thật rất vất vả, mỗi ngày tự học buổi tối cùng bọn họ đến mười giờ mới về nhà, bởi vì sợ học sinh có vấn đề không tìm được giáo viên, tất cả các giáo viên đều ở đây sau giờ học còn thường đến lớp học đi xem một cái, xem học sinh có vấn đề gì hay không.

"Không có việc gì, có thể gần đây hơi mệt." Diệp Dĩ Mạt trấn an mà hướng cô nháy mắt mấy cái, nặn ra một khuôn mặt tươi cười: "Không sao, tiếp tục cố gắng lên, còn nửa năm, nhất định có thể nâng cao lên được."

Tất Tử Nghiêu đi ra phòng làm việc, vẫn là có chút không yên lòng, sắc mặt của cô Diệp cũng quá khó coi. Suy nghĩ một chút, quyết định nên nói cho mẹ, đợi lát nữa tan học, cũng không đi thư viện nữa, về nhà trước thôi.

Diệp Dĩ Mạt khi thấy Tất Tử Nghiêu đi ra phòng làm việc liền không kịp chờ đợi mở ngăn kéo lấy ra lịch ngày mình trăm năm không dùng được một lần, lần trước là một chút ấy. Rốt cuộc là một chút!

Nhìn trên lịch ngày một vòng, cô giáo Diệp rơi lệ rồi, 0.8 là trúng thưởng rồi! Lần đầu tiên Tất Tử Thần ngủ lại nhà cô vừa vặn là đi cả rồi đi ngày thứ hai, một chút áp lực cũng không có, liền không nghĩ đến các biện pháp tránh thai, mà lần thứ hai, ở lần đầu tiên đi xem phòng được phân trong bộ đội, dĩ nhiên là không có điều kiện như vậy, buổi trưa lại gấp lên xe trở về, đợi về đến nhà, ai còn còn có thể nhớ cái này?

Tính toán thời gian, cách lần trước đi cả tới thăm đã qua 9 ngày, mấy ngày nay quá bận rộn, thế nhưng cô cũng không có phát hiện, nếu không phải mới vừa có chút chóng mặt lại thấy Tử Nghiêu, thấy gương mặt có vài phần giống Tất Tử Thần, cô còn không nghĩ tới phương diện này!

"Tiểu Hàm, lát nữa tan việc đi với chị tới bệnh viện một chuyến. . . . ."

Diệp Dĩ Mạt trốn vào nhà cầu, đau khổ nghiêm mặt gọi điện thoại cho Tiểu Hàm, chuyện như vậy, không thể tìm dì Trăn đi cùng cô được, dù sao cũng là người bề trên, sao có thể vui lòng khi biết con gái mình chưa cưới đã có được? Thời đại mở cửa, làm cha mẹ cũng sẽ ngại mà. Nghĩ đến ba vốn đối với Tử Thần có chút ý kiến, thì Diệp Dĩ Mạt càng không dám để cho ba cô biết, cái này nếu ba mà bị kích động trực tiếp lái xe cảnh sát tìm Tử Thần tính sổ đến lúc đó phải làm sao?

Diệp Dĩ Mạt chỉ suy nghĩ một chút liền rồi.

Ngược lại Tiểu Hàm không nói hai lời liền đồng ý, gần đây bé con đến nhà ông nội, cô về nhà cũng không có gì chuyện, đi cùng với đàn chị đến bệnh viện một chuyến cũng không có gì vấn đề. Chỉ là, thân thể đàn chị không tốt sao? Buổi sáng nhìn chị ấy cô đoán đoán là hoàn toàn bình thường mà, Tiểu Hàm nghi ngờ.

Hết giờ học, hai người đánh xe đến bệnh viện.

Vừa nhìn đàn chị đứng hàng khoa phụ sản, Tiểu Hàm hiểu ra, này thân là phụ nữ đã lập gia đình, vẫn biết chăm sóc bà mẹ có bầu, Tiểu Hàm ước chừng đoán được chuyện gì. Khó trách muốn tìm cô cùng đến r ấ, chuyện như vậy, dĩ nhiên là tương đối khuê mật.

"Chị, không phải là có chứ?" Nghĩ đến trong hôn lễ của giáo viên trong trường gặp qua một lần, Tiểu Hàm thật vẫn không có cách nào tưởng tượng hai người này ban đầu thấy thế nào cũng không có cùn nhau xuất hiện, cuối cùng thế nhưng lại đến với nhau. Nghe ý của đàn chị, chị ấy cùng vị doanh trưởng kia, giống như đã chuẩn bị kết hôn r ấ chứ?

Diệp Dĩ Mạt có chút phi ền não che che gò má, cô cũng không biết có phải là có thật hay không có, lúc này mới phi ền."Không biết nữa, cho nên mới đến bệnh viện." Cũng bởi vì không biết, cho nên mới chỉ dám tìm Tiểu Hàm đi với cô. Ngộ nhỡ không cẩn thận làm cho cả thành ều biết, mà cuối cùng tra được kết quả chỉ là bởi vì quá mệt nhọc mà tạo thành ngất xỉu, như vậy cô thật có thể đi nhảy H ồ Tây r ấ, thật sự không mặt mũi nào đối với ông bà tổ tiên.

"Chị , đến phiên chị kìa." Tiểu Hàm lộ bộ mặt vô tội, rốt cuộc là đàn chị, cho dù cô kết hôn trước, hành động sau, còn đàn chị thì đi trước đây nè.

Diệp Dĩ Mạt có chút khẩn trương đứng lên, lúc nghe bác sĩ mỉm cười nói ra câu ‘chúc mừng’ kia, cô lại chột không biết nên nói gì r ấ. Mặc dù cô đã có chuẩn bị tâm lý, lại chưa đem sinh mệnh bé nhỏ trong bụng này nhét vào trong kế hoạch sắp tới. Tử Th ần còn chưa kịp tìm chút thời gian tới nhà ra mắt, Tiểu Tất cũng đã đợi không kịp mà đến này cái thế giới này r ấ.

nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, nơi đó vẫn như cũ bình thản như lúc ban đầu, căn bản không cảm thấy, một tiểu sinh mệnh đang trú ngụ ở nơi này. Diệp Dĩ Mạt khẽ nhếch miệng, hướng v ề phía Tiểu Hàm cười yếu ớt: "Tiểu Hàm, xem ra phải làm phi ền em đưa chị v ề r ấ." Có lúc, tham khảo kinh nghiệm lịch sử vẫn rất hữu ích, nếu không phải biết thời kỳ ầu mang

thai có vài người có thể cảm giác bị ngất xỉu, cô cũng sẽ không nghĩ tới mình đã có bầu.

Tiểu Hàm dĩ nhiên là làm việc nhân đức không nhường ai, nhắn tin cho Nguyên Phát xong liền dỡ đàn chị đi ra ngoài. Nhìn sắc mặt của đàn chị, có lẽ có chút không thoải mái.

Cũng không biết là nguyên nhân trong lòng hay không, từ lúc xác nhận tin tức mang thai trở đi, ngược lại toàn thân Diệp Dĩ Mạt bắt đầu không thoải mái, có cảm giác mệt mỏi, nằm ở trên giường, hoàn toàn không muốn ăn.

Cơm tối là Tiểu Hàm giúp làm xong để ở trên bàn, nhưng một hộp cô cũng không muốn ăn, thậm chí ngay cả suy nghĩ một chút, cũng có chút buồn nôn. Đầu nói phụ nữ có thai cảm xúc biến hóa lớn, Diệp Dĩ Mạt cũng không có nghĩ đến, chỉ mới nhậm chức phụ nữ có thai, sao lại cũng nhanh như vậy liền thích ứng cái nhân vật mới này?

một người nằm ở trong nhà, Diệp Dĩ Mạt càng nghĩ càng uất ức, nghĩ đến lúc Tư Tư nghi ngờ có Tiểu Bình Quả nhà bọn họ, bạn đời của cô mỗi ngày khăn trương, sớm đưa muện nhận tự nhiên không phải nói, sau lại chờ Tư Tư bụng lớn, hẳn càng thêm liền lớp đầu không cho Tư Tư đi lên, mỗi ngày giống như phục vụ lão phật gia đi theo phía sau Tư Tư, muốn ăn cái gì? Chỉ cần nói! thành Bắc hành Tây, hơn nửa đêm cũng mua đi cho.

Nhưng cô đây? Biết mình mang thai, ba đứa bé liền điện thoại cũng không có, mặt cũng không thấy, cô làm sao lại thế lương thế này chứ? Trong lòng cô giáo Diệp uất ức, này bình thường nước mắt như không lấy tiển mà rơi xuống. Vừa rút nước mắt, cô giáo Diệp lấy điện thoại di động ra, nước mắt nước mũi cũng không buồn lau đi: "Alo, Tất Tử Thần, em đã nói với anh, anh mà không nhanh chóng trở lại, thì anh đừng mong gặp con trai của anh!" Gào một câu xong, không chút do dự cúp điện thoại tắt máy, tuyệt đối làm liền một mạch.

Bên đầu điện thoại bên kia Tất Tử Thần bối rối, lời còn chưa nói ra miệng, làm sao lại cúp? Đợi chút.... Tiểu Mạt mới vừa nói cái gì? Mắt Tất

Tử Thần nhất thời sáng lên, cả người chột từ trên giường nhảy lên, ý tứ của Tiểu Mạt, là anh được làm ba????

"Nhận chứ nhận chứ..." Tất Tử Thần gấp gáp gọi điện thoại lại, nhưng đầu kia lại chỉ truyền đến giọng nữ lạnh lẽo: "thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau..."

Thở một hơi, Tất Tử Thần vội vàng gọi điện thoại cho nhà: "Alo, mẹ, là con, như vậy, nếu bây giờ mẹ không bận đi thăm Tiểu Mạt hộ con được không? Đúng, hình như thân thể Tiểu Mạt có chút không thoải mái, mẹ đi thăm giúp con xem sao được không? Ai, tốt, cảm ơn mẹ."

Lý Mân là người khôn khéo, nghe con trai luôn luôn bình tĩnh khó được dùng cái giọng nói nóng nảy này nói với bà, vừa nãy con gái gọi điện thoại nói sắc mặt cô giáo Diệp rất kém, hình như thân thể có chút không thoải mái, lần này liền đoán được 89%. Tiểu tử thúi này, lên xe trước sau mua vé bổ sung sau đi? Bây giờ mới biết nóng nảy? Lý Mân che miệng cười, nhanh chóng nấu canh đi thăm con dâu và cháu nội.

Sau khi Diệp Dĩ Mạt không đầu không đuôi rống lên với Tất Tử Thần, cũng không biết là trong lòng thư thái hay là thật đói bụng, ăn chút cơm Tiểu Hàm làm, liền tắm đi ngủ, cũng may sáng mai là Chủ nhật, cũng không cần soạn bài, bây giờ cô chỉ để ý nghỉ ngơi thật tốt, nhưng không biết, Tất gia vào lúc này sớm trở mặt nói chuyện phiếm, Lý Mân vội vã đến xem con dâu, nấu canh lại quá phí thời gian, liền vội vàng gọi điện thoại cho cháu trai Vương tẩu, để bà ấy nấu xong rồi canh đưa tới, bà tới chăm sóc con dâu trước ~ đợi nhiều năm như vậy, xe như trông được rồi~

Mà Tất Trọng Tường khó có khi được về nhà sớm, nghe vợ nói trong điện thoại dặn dò Vương tẩu hầm canh cách thủy cho phụ nữ có thai, tức cười chỉ chốc lát về sau liền không nhận được chữ má nó, tiểu tử thúi này chỉ biết gây chuyện! Đây không phải là ông còn phải đi tìm lão Diệp nói chuyện một chút hay sao, vội vàng đem chuyện làm rồi! Đến lúc đó cô dâu lớn bụng, không phải để cho người khác chê cười à?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 45

Đang buồn ngủ, Diệp Dĩ Mật hình như nghe thấy tiếng chuông cửa, nhưng lại nghe không rõ lắm, giống như là mơ. Mơ hồ một hồi lâu, cô mới xác định, quả thật có người đang nhấn chuông cửa.

Giương mắt nhìn đồng hồ treo tường một chút, vậy mà chỉ có hơn tám giờ, sao cô lại cảm thấy giống như là ngủ một giấc thật dài rồi? Cũng mới chỉ qua hơn nửa giờ sao?

Mất mơ hồ đi mở cửa, quả thật không biết là ai nhưng giờ này mà gõ cửa chắc có lý do nào đó. Nếu không đợi cả tòa nhà đầu kêu nhiều loạn dân chúng lúc nửa đêm sao.

Nhìn từ trong mắt mèo ra, Diệp Dĩ Mật không dám tin tưởng dụi dụi mắt, còn cho là mình chưa tỉnh ngủ mà hoa mắt nữa, cúi đầu nhìn cẩn thận, đúng là dì Lý mà.

Dì Lý quàng chiếc khăn quàng cổ màu xanh hình như trong tay còn ôm thứ gì đó nữa, chắc là là bởi vì quá lâu cô không có tới mở cửa, trên mặt dì Lý dần dần lộ ra lo lắng.

"Dì a, sao dì lại tới đây?" Diệp Dĩ Mật vội vàng mở cửa.

"Tiểu Mật, ăn cơm tối chưa? Dì mua cho con một ít thức ăn trước, lát nữa dì Vương sẽ đưa canh tới đây, chúng ta ăn đã rồi hãy ngủ tiếp nhé." Nhìn tóc Diệp Dĩ Mật xoa tung trên đầu vai, cộng thêm mắt cô nhóc này còn mông lung, tim Lý Mân cuối cùng rơi xuống đất, nhấn chuông cửa không ai trả lời, gọi điện thoại thì tắt máy, thật đúng là gặp chết bà.

Nhìn mặt cô nhóc có vẻ mệt mỏi, giọng Lý Mân càng thêm êm ái, mang thai đúng chuyện khổ cực mà, năm đó khi bà nghi ngờ có Tử Thần, đầu

không thoải mái đấy. Nghĩ như vậy, Lý Mân vội vàng đỡ con dâu tương lai vào nhà, phụ nữ có thai, tốt nhất không để bị lạnh, giờ là giữa mùa đông, ở bên ngoài gió thổi vù vù, thổi đến não người cũng tê dại.

"Dì Lý. . . . ." Diệp Dĩ Mạt mới vừa tỉnh ngủ vẫn còn trong trạng thái mơ hồ, đầu óc mơ màng, nhìn dì Lý thuần thực lấy hộp cơm ra, từng cái một đặt ở trước mặt cô, Diệp Dĩ Mạt hơn bối rối. "Dì Lý, con đã ăn cơm tối rồi. . . . ." Tay nghề của Tiểu Hàm rất tốt, trước kia lúc Tiểu Hàm còn chưa có kết hôn với anh Chu, cô và Tư Tư liên tục thường đi đến chỗ Tiểu Hàm ăn cơm, bây giờ, Tiểu Hàm cũng đã là người nhà của anh Chu rồi, hai người bọn họ cũng không tự nhiên không đến nỗi không biết xấu hổ luôn đi ăn cơm, giờ khó được ăn một lần, mới càng thêm có vẻ đáng quý.

"Bào thai này của con dễ dàng no bụng, cũng dễ dàng đói, nên phải ăn nhiều bữa ăn. . . . ." Lý Mân đứng dậy, rót một chén nước ấm, đưa đến cạnh tay cô: "Uống ít nước ấm trước, ăn không vô thì cất đi, lúc khác ăn cũng được."

Nhìn khuôn mặt dì Lý tươi cười dịu dàng, Diệp Dĩ Mạt 'oanh' một cái đỏ mặt, cái... cái gì chứ? Tại sao dì Lý biết chuyện cô mang thai chứ? Tất Tử Thần này, miệng cũng rộng như vậy?

Lý Mân nhìn thiếu nữ trước mắt mặt đỏ lên, tâm tình càng thêm tốt, "Tiểu Mạt, dì thấy, tối nay con về nhà cùng dì đi, một mình con ở đây dì làm sao yên tâm được?"

Nhưng Diệp Dĩ Mạt 囧, Dì Lý nói đề nghị này có thể quá vội hay không? Hôm nay mới vừa biết, buổi tối liền đến nhà anh? Nếu để cho ba cô biết, có thể chém cô hay không?

"Dì cứ yên tâm, con không sao ." Diệp Dĩ Mạt thật vất vả mới bình tĩnh lại, trên mặt nở nụ cười nhẹ mà nói. Nếu nói, mang thai ba tháng đầu là cực khổ nhất, nôn nghén không nói, còn dễ dàng gặp chuyện không may nhất, cũng may thói quen sinh hoạt của cô không tệ, trừ ngủ muộn một chút, còn lại một chút thói quen không tốt cũng không có. Mà theo cô biết, bình thường Tất Tử Thần cũng không hút thuốc lá không uống rượu,

dù sao cô chưa bao giờ ngủi thấy trên người của anh có mùi thuốc cả. Nghĩ như vậy, cục cưng bọn họ, phải là rất khỏe mạnh chứ?

"Dì vẫn không yên lòng, vẫn nên dọn nhà ở đây đi?" Lý Mân không buông tha, để cho con dâu đã hoài thai ở một mình, làm sao bà có thể yên tâm? Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên xử lí bằng phương pháp nhẹ nhàng: "Hoặc là, để người nhà con ở đây? Để dì Trầ của con ở đây, chúng ta cũng yên tâm. Tử Thầ cũng không phải vội đến đâu đâu mồiôi." Lý Mân không biến sắc mà nói tốt cho con trai mình, làm vợ quân nhân, đầu tiên đúng là trong lòng có cô đơn, nhớ năm đó, lúc bà nghi ngờ có Tử Thầ, ba của Tử Thầ cũng hơn nửa năm không thấy bóng dáng, cuối cùng lúc Tử Thầ cũng sắp sinh, mới được thấy mặt ông ấy. Bởi vì chuyện này, bây giờ bà suy nghĩ một chút cũng cảm thấy uất ức.

Hôm nay, bà đối mặt không chỉ là một quân tàu tương lai, càng thêm là vợ của con trai của bà, loại cảm giác này, Lý Mân càng thêm thấm sâu trong người. Nhất là, bà cũng nghe lão già nói rồi, mẹ Tiểu Mạt lúc mang thai cô không có dưỡng tốt, căn bệnh mới không dứt, nên mới sớm qua đời. Có ví dụ ở trước mặt, Lý Mân làm sao còn dám buông lỏng chứ? Nghe giọng của con trai là hận không bay trở về được, bà làm mẹ, tự nhiên không làm khó con trai mình.

Nghĩ tới con gái nhà người ta da mặt mỏng, Lý Mân mới không có kiên trì bảo cô dọn về trong nhà bà ở, dù sao còn chưa kết hôn, như vậy cũng ảnh hưởng không tiện, nhưng mà lại để một mình cô tiếp tục trọ ở bên ngoài cũng không được, ngộ nữa đập đầu vấp gậy thì làm sao? Cho nên nói, hay là về nhà ở là tốt nhất, có dì Trầ của cô ở đây, cũng để cho người ta yên tâm.

Chỉ là lại nói, hôn lễ này phải nhanh chóng, Lý Mân suy tư, nhưng mà giống như ba tháng đầu không thể mệt mỏi chứ? Nhưng là ba tháng về sau li hôn bụng bầu rồi, chuyện này, thật đúng là khó làm mà.

Được, dù sao là chuyện của người tuổi trẻ bọn họ, để cho bọn họ tự mình quyết định đi, ông bà bây giờ cũng già rồi, chờ bồng cháu trai cháu gái là được.

Nhìn Tiểu Mạt ăn gần nửa chén cơm, lại nhìn cô uống cháo gà dì Vương đưa tới, Lý Mân chăm sóc một đồng phụ nữ có thai cần phải biết, mới lưu luyến đi về nhà, nhìn này đáng vẻ, giống như chỉ cần Diệp Dĩ Mạt đồng ý một cái, chắc bà lập tức có thể để cho nhân viên bảo vệ đem cô vác đi giống như hành lễ.

Đưa đi dì Lý về, Diệp Dĩ Mạt mới xem như thở nhẹ một hơi, được, bây giờ cô cũng không cần vất hết óc nghĩ tới làm sao để nói với ba và dì Trăn rồi, nếu dì Lý biết, như vậy cô dám khẳng định, không đến một ngày, khẳng định chỗ ba cô cũng biết rồi, người già hai nhà này hình như không có bí mật với nhau, hơn nữa nhất là chuyện liên quan đến hai người bọn họ.

Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Dĩ Mạt đứng lên đi nhà cầu, đi tới phòng khách thiếu chút nữa bị hù dọa, ba cô và dì Trăn ngồi nghiêm trang ở trên ghế sa lon, trên mặt hai người đều rất nghiêm túc, trận kia thế, hơi có điểm giống Tam Đường Hội Thảm.

Diệp Dĩ Mạt chắc lưỡi hít hà: "Ba, dì Trăn, sao hai người lại tới?" Chìa khóa phòng trọ nhỏ của cô, cho dì Trăn đi một cái, Lý Thụy một cái, còn một cái ở chỗ Tử Thần, nhưng mà dì Trăn và ba cô trừ lúc cô vừa bắt đầu chuyển ra đến thị sát qua hoàn cảnh xung quanh ra, cũng chưa có tới lần nào nữa, cái chìa khóa kia cô nghĩ là đã gỉ sét rồi đấy. Chỉ là không ngờ, cục cưng trong bụng của cô sức quyến rũ lại lớn như thế, hôm sau đã hấp dẫn ông ngoại bà ngoại của nó tới đây.

Diệp Kiến Quốc mặt đen lại, không nói tiếng nào xoay mặt đi, ông mới không cần thừa nhận, ông chính là ghen tỵ, tại sao tin tức con gái của mình mang thai, còn phải từ trong miệng lớp trưởng cũ mới biết chứ? Đầu là tên nhóc Tất Tử Thần này làm chuyện tốt! Nhìn xem ông huấn tiểu tử thú này thế nào! Còn tưởng làm lính chứ, làm lính có thể không tuân thủ kỷ luật như vậy sao? Còn đòi hỏi sớm, phải ăn sủng !

"Ba ~" Diệp Dĩ Mạt vừa nhìn sắc mặt của ba cũng biết Lão ngoan đồng này lại cần dụ dỗ thượng hạng mấy ngày, còn dì Trăn thương cô, vừa thấy cô chỉ khoác cá áo khoác ra ngoài, vội vàng tìm áo khoác ngoài khoác lên

cho cô, sắc mặt mặt cho dù còn chưa sáng ra, nhưng mà đáy mắt ân cần, cô còn thấy rõ .

"Ba, không phải hôm nay con định về nhà nói cho mọi người biết nha ~" Diệp Dĩ Mạt lắc cánh tay của ba cô, bấu môi làm nũng, đúng là cô nghĩ hôm nay sẽ về nhà thành thật khai báo, dù sao báo cáo kết hôn của cô và Tất Tử Thần cũng được duyệt rồi, chỉ thử cần bỏ ra mấy đồng tiền để đi lấy chứng nhận kết hôn nữa thôi, cũng không mất nhiều thời gian cho khoản này.

"Con cũng biết ba là ba con à?" Diệp Kiến Quốc vừa nhắc tới chuyện này liền không nhịn được than thở, sinh con gái có gì tốt chứ? Đầu nói con gái là áo bông nhỏ thân thiết của ba, bây giờ có người muốn cùng ông giành áo bông, ông làm ba, chẳng những không thể ngăn cản, còn phải thuận lợi vui vẻ mà đem con gái đưa đến trong tay hắn, gọi cái quái gì vậy hả? Người làm ba vợ này, thật lòng rất tức giận.

"Thu dọn đồ đạc đi về nhà cùng ba." Diệp Kiến Quốc vẫn mặt đen lại như cũ, con gái muốn cùng người ta chạy, ông còn phải đưa đồ cưới, khắp thiên hạ này uất ức nhất khẳng định chính là ông rồi.

"Được rồi, hung cái gì mà hung? Không sợ hù dọa bé à." Trần Hạnh trừng ông, người này, hôm qua khi biết Tiểu Mạt có tin mừng, ngu nửa ngày, mới thở ra một câu: tôi muốn làm ông ngoại rồi.

Bà đã nói mà, đàn ông có lúc so ra còn kém phụ nữ, hơn nửa đêm không ngủ được bò dậy nhìn hình lúc nhỏ của con gái, chuyện như vậy đại khái là người làm ba sẽ nghĩ tới chứ?

"Tiểu Mạt, điếm tâm còn chưa có ăn đi? Ba con mua cho con hoành thánh và bánh chưng, con đánh răng rửa mặt trước đi, dì Trần đi hâm nóng cho con." Trần Hạnh hướng về phía Diệp Dĩ Mạt bấu môi, lặng lẽ chỉ chỉ người đàn ông ngốc ở đằng kia tìm kiếm tìn tại cảm giác, người này ấy mà, trong miệng nói nặng với con gái như vậy, nhưng rốt cuộc là ai một đêm không ngủ, sáng sớm đứng lên thì mua hoành thánh mà con gái thích ăn nhất mang đến đây? Cái này cũng không phải miệng cứng lòng mềm

sao? Người ta đều nói con gái là người tình kiếp trước của ba, theo như bà thấy, đây rõ ràng là một đời, đời đời, đều là người tình đấy.

=====

Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 46: Trước sau hôn nhân

"Ba, dì Tr ần, một mình con ở không sao đâu." Diệp Dĩ Mạt ăn hoành thánh, còn muốn tranh thủ, nơi này cách trường học của cô cũng gần, đi làm tan việc tương đối dễ dàng, nếu mà về nhà, mỗi sáng sớm thì phải đi làm trước hơn nửa giờ đấy.

"Không có thương lượng, hôm nay li ền theo chúng ta về nhà." Diệp Kiến Quốc nghiêm mặt, giọng nói cứng rắn, mẹ của cô năm đó ra đi thế nào, cô chẳng lẽ không biết sao? Việc sinh con, vốn chính là việc quan trọng, phải có người chăm sóc thật chu đáo.

"Tiểu Mạt con lại không có kinh nghiệm, lại không người chăm sóc, ba con chắc chắn sẽ không yên tâm, theo chúng ta trở về đi?" Tr ần Hạnh rót chén nước ấm, đẩy tới trước mặt cô, ánh mắt ôn hòa rơi vào trên người con gái: " Có tin vui không thể đựng vào nước lạnh, không thể thương khom lưng, không thể ăn rất nhiều thứ, con nhìn con đi, một cô gái làm sao biết những thứ này? Vẫn nên về nhà , dì Tr ần làm đ ồ b ữa bổ cho con b ữa dưỡng thân thể ." Mặc dù nói quá béo đến lúc sinh con không thuận lợi, nhưng mà dinh dưỡng lại nhất định phải có, Tiểu Mạt g ầy như vậy, sao bà có thể yên tâm để cô sống một mình chứ?

"Ba nghĩ con cũng đừng đi dạy nữa, ở trong nhà tĩnh dưỡng là được." Diệp Kiến Quốc vừa thấy bộ dạng miễn cưỡng của con gái, cũng nổi giận nói. Con nhóc này, chẳng lẽ không biết ông rất tức giận sao? Một cô gái đang êm đẹp, cưới còn chưa có cưới, thì đã có đứa bé, mặc dù nói lớp trưởng cũ đã sớm cùng ông thương lượng qua hôn sự của hai đứa trẻ này rồi, nhưng rốt cuộc còn chưa kết hôn, nói ra còn không phải để người khác chỉ chỉ chỗ chỗ sao?

“Được rồi, nói cái gì đó”. Trầٰn Hạnh đứng ra hòa giải: “Tiểu Mạt, việc đi làm không cần lo lắng, buổi sáng để ba con đưa đi làm là được.”

Diệp Dĩ Mạt chu mỏ một cái, xe của ba cô. . . . . Cô không muốn mỗi ngày ngồi trên xe cảnh sát đi làm đâu, quá phong cách rồi.

Diệp Kiến Quốc gõ cái trán của con gái một cái, mặt đen lại nói: " Nha đầu thối, nghĩ gì thế? Ba con chẳng lẽ không biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào hay sao?" Cục trưởng cục cảnh sát mỗi ngày dùng xe cơ quan đưa đón con gái đi làm, đây cũng quá không còn hình tượng rồi.

"Đã biết rồi. . . . ." Diệp Dĩ Mạt le lưỡi, hướng ba làm nũng. Cũng may, ba cô không có khí thế hung hăng muốn đi tìm Tử Thầٰn gây phiền phức, vốn là cô còn lo lắng ba cô không thể nói mấy câu đã mắng chửi người rồi chứ, người đã từng đi lính, đâu có cái tật xấu này, ba câu nói nói không đến một câu liềٰn thích chửi má nó.

"Được rồi, Tiểu Mạt, hai mẹ con chúng ta thu dọn đồ đạc đi, để cho mình ba con ngồi ở đây thôi." Trầٰn Hạnh cố ý nói, lôi kéo tay Diệp Dĩ Mạt tránh ra.

Đến lúc vào phòng, Trầٰn Hạnh mới sừng mặt lên: "Tiểu Mạt, không phải là dì trách con nhưng chuyện lớn như vậy, sao con không biết được nói trước một tiếng với người trong nhà?" Lúc lão Diệp nhận được điện thoại của quân trưởng Tất, cả người cũng ngu đi, con gái cứ như vậy, chuyện con gái mình mang thai, lại còn là người khác nói với ông, trong lòng ông có thể còn dễ chịu hơn mới là lạ chứ.

Diệp Dĩ Mạt luôn luôn không sợ ba cô đen mặt, nhưng nếu như là lúc dì Trầٰn dịu dàng mà nghiêm mặt cô nhất định không dám nói nhieu, dì Trầٰn mặc dù hiếm khi giáo huấn người, nhưng mà một khi lúc mắٰng người, đó cũng không phải chỉ là một loại nghiêm nghị, hơn nữa, nhất định có thể để cho người ta xuất phát từ nội tâm mà khi dễ hành động việc làm của mình, hận không thể chui về mẹ trong bụng một lần nữa.

"Dì Trầٰn. . . . . Con biết rõ con sai lầm rồi. . . . ." Diệp Dĩ Mạt ngoan ngoãn nhận sai lầm, thật ra thì trừ Tiểu Hàm và Tất Tử Thầٰn, cô cũng

không nói cho ai cả, Dì Lý và bác trai Tất có lẽ là Tử Thần nói, thật ra thì cô còn chưa nghĩ ra làm sao nói chuyện này với người lớn cả.

"Được rồi, nếu đã như vậy rồi, vậy hay là mau để cho Tử Thần trở về một chuyến, thừa dịp bụng còn chưa có lớn, trước tiên đem chuyện làm xong, cũng tránh cho người ta nói xấu." Bây giờ mặc dù chuyện như vậy đã tầm thường giống ăn bữa cơm, nhưng Diệp gia bọn họ luôn luôn gia giáo quá mức nghiêm, lão Diệp quản giáo một cặp con cái cũng vẫn không có lơ lửng, ông càng thêm tự xưng là trị gia rất tốt, mỗi lần tán gẫu đối với các đồng僚, đều nói ông dạy một đôi nam nữ xuất sắc hiểu chuyện như thế nào, lần này Tiểu Mạt thật sự có chút làm cho ông đau lòng.

Diệp Dĩ Mạt dĩ nhiên biết tính khí mình ba, cũng hiểu được ở trong mắt người khác nhìn không có chuyện gì ở trong mắt ba cô sợ là nhức mắt vô cùng, lúc này ba cô không có la hét cắt đứt chân của cô, xem chừng là do phần cháu trai cháu, gái tương lai nâng lên thôi, nhưng ba của đứa nhỏ này, xem chừng bị giáo huấn là không thể thiếu được, mặc kệ anh là con trai quân trưởng hay là con trai tư lệnh, đánh không tha.

"Dì Trăn, dì phải khuyên can ba giúp con với. . . . ." Diệp Dĩ Mạt nháy mắt đối với dì Trăn xin khoan dung, có thể trị được tính khí nóng nảy của ba cô nhiều năm như vậy, cấp độ của dì Trăn rõ ràng cao hơn cô rất nhiều.

"Được rồi, con như bây giờ, ba con muốn làm thế nào cũng không được." Trăn Hạnh giả vờ trừng mắt nhìn cô, lúc này biết xin khoan dung rồi hả? Lúc ấy đã làm gì? Người tuổi trẻ bây giờ, không muốn đứa bé, còn thiếu biện pháp sao?

Cũng không có đồng僚 nhiều, cuối cùng Diệp Dĩ Mạt cũng liền thu thập mấy bộ quần áo theo ba và dì Trăn đi về nhà. Mãi cho đến trước khi đi mới phát hiện, điện thoại di động vẫn luôn ở trạng thái tắt máy, 诶, tối hôm qua cảm xúc không bình thường, làm cho trí nhớ cũng suy thoái.

Ngồi vào trong xe, mở điện thoại di động ra, Diệp Dĩ Mạt mới phát hiện có hai mươi mấy cuộc gọi nhớ, còn có ba mươi mấy cái tin nhắn, hơn phân nửa đều là của Tất Tử Thần, còn có của ba cô và Lý Thụy.

Mới vừa mở máy một phút, cô còn chưa kịp xem hết toàn bộ tin nhắn, điện thoại liền vang lên r ầm r ầm.

Đại doanh trưởng Tất. Điện tới biểu hiện.

"Alo." Diệp Dĩ M bình tĩnh tâm tình, mới ấn nút nghe. Từ lúc tối hôm qua dì Lý đột nhiên đến thăm và sáng nay ba cô và dì Tr ần từ trước đến nay không đến mà lại có mặt, thân thể Diệp Dĩ Mạt đã bình tĩnh trở lại, chẳng qua là đem thứ tự một vài cái đảo lộn mà thôi, phát sinh thêm một người mà thôi, làm mọi người bất ngờ mà thôi.

"Tiểu Mạt." Tất Tử Th ần theo bản năng mà gọi số của cô, suốt cả một đêm, cũng không có người nghe điện thoại, mặc dù sau đó mẹ anh gọi điện thoại tới nói Tiểu Mạt ăn cơm ăn canh cảm xúc rất bình thường r ầm đi ngủ, anh vẫn không yên lòng, đầy trong đầu đầu là giọng nói uất ức của cô.

Tất Tử Th ần rất ảo não, cho dù cô xảy ra chuyện gì anh cũng không phải là người thứ nhất xuất hiện tại bên cạnh cô, loại nhận thức này làm cho anh cảm thấy rất thất bại, rất thất bại. Cho dù là trên diễn TV, xảy ra bên cạnh anh, phụ nữ đã hoài thai, luôn muốn cùng người đàn ông họ yêu chia sẻ trước tiên, mà anh, trừ càng không ngừng gọi cái số điện thoại đã tắt máy này không còn cách nào khác. Anh nghĩ hận không được trước tiên bay đến bên cạnh cô, nhưng không được, cũng không thể trừ từng từng chữ đem nhớ nhung quan tâm của mình trở thành tin nhắn, anh không còn biện pháp khác.

Nhớ nhung giống như là dây leo có linh tính, vững vàng đem lòng của anh trói lại, từng cái góc, mỗi một chỗ trong đầu giống như đầu có bóng dáng của cô, một cái nhăn mày một nụ cười càng ngày càng rõ ràng.

Lúc nhận được điện thoại của ba già vừa đúng anh từ trong võ trường xuống, gần đây Mã Ki ều và Phó Kiệt dẫn tổ ba tổ biểu hiện không tệ, đại hội tỷ võ nửa năm sau, xem ra rất có hi vọng.

"Ba và lý trưởng của con đã nói, cho con ba ngày nghỉ, r ầm nhanh trở lại cho ba." Tất Trọng Tường trước sau trực tiếp như trước, không có lý do gì,

không có giải thích gì, chỉ có ra lệnh, không biết, ai sẽ biết đây là cha con chứ?

Tất Tử Thần không có kháng cự giống thường ngày, trong quá khứ, lão đầu tử quyết định luôn không nằm trong phạm vi lo lắng của anh, nói anh tự phụ cũng được, nói anh thanh cao cũng tốt, tóm lại anh không muốn người khác nói anh dựa vào ba anh là quân trưởng, nhưng lần này, thế nhưng anh lại không thể không tán thành quyết định của lão gia tử, lúc này lập tức trở về mới được.

Nghỉ ngơi một ngày, đến thứ hai, Diệp Dĩ Mạt vẫn đi làm bình thường, chỉ là, vừa vào trong giờ học, sau lưng cái kia cái đuôi nhỏ, đuôi thế nào cũng đuôi không đi.

"Tử Nghiêu, em đi phòng học đi, chị không sao." Diệp Dĩ Mạt không thể làm gì, dì Lý rốt cuộc ra lệnh gì cho Tử Nghiêu? Tiểu nha đầu này, sau giờ học liền chạy đến phòng làm việc, buổi trưa cũng không cho cô đi phòng ăn, cứ phải đi mua đồ ăn về cho cô mới chịu. cô mang thai, không phải chân gãy mà.

"cô Diệp, mẹ em nói rồi, phòng ăn nhiều người rất trơn, tốt nhất cô không nên đi, nếu mà ngại phòng ăn thức ăn không ngon, mẹ em có thể cho nhân viên bảo vệ đưa tới." gương mặt Tất Tử Nghiêu nghiêm túc.

Diệp Dĩ Mạt ôm trán, nha đầu này, về sau nhất định là người chấp hành rất tốt mặc kệ là đúng hay sai, dù sao phải nói trước "Tử Nghiêu, không cần phiền toái như vậy, lần sau cô nhờ đồng nghiệp giúp mang về một tay là được rồi." Trong lòng Diệp Dĩ Mạt thở dài, còn may mà phòng làm việc không có ai, tất cả mọi người đều đi ăn rồi, nếu để cho người ta nghe như thế, cô còn có khiêm tốn được sao? Để nhân viên bảo vệ đưa cơm... Diệp Dĩ Mạt quân bách, đời này cô cũng chỉ bóc lột qua mình Tiểu Thụy, để cho anh mang giúp qua hai lần cơm, vẫn là cô lúc thi tốt nghiệp trung học.

"không được, mẹ nói rồi, em phải nhìn cô Diệp ăn cơm, không thể cháu nhỏ của em đói bụng rồi." Tất Tử Nghiêu hừ tưởng lúc mẹ dặn dò, hình như là có một cái này sao.

"...." Diệp Dĩ Mạt thất bại hoàn toàn, gặp phải cô em ch ồng thật tình, và lại nghe lời như thế, không phục cũng không được.

Đến lúc tan việc, Tất Tử Nghiêu cũng có nhiệm vụ, đó chính là tự mình cùng với chị dâu của mình chờ xe ở trước cổng, kiên quyết không thể để cho người khác đụng vào hoặc là đụng phải chị dâu cô. Mẹ nói r ấ, trong bụng chị dâu có cháu nhỏ còn là con gái nhỏ bây giờ còn rất yếu ớt, cho nên phải cực kỳ cẩn thận.

"Tử Nghiêu, hay là em về trước đi? Lát nữa ba chị đến đón chị." Cũng gần đến lúc ba cô tan việc đến đón r ấ, Tử Nghiêu cũng không cần phải cùng cô làm việc này mà, đã có nhiều học sinh trong lớp đi qua r ấ, mỗi một người đều dùng ánh mắt hiếu kỳ mà nhìn tổ hợp kỳ quái bọn họ, dù sao, bình thường ở trong ban, cô cùng Tử Nghiêu cũng không có thân cận nhiều, đột nhiên nha đầu này chọt cả ngày cũng dính lấy cô, ai cũng sẽ kỳ quái.

"cô Diệp, em sẽ cùng chờ với cô, dù sao đợi lát nữa anh Tiểu Phùng sẽ đến đón em r ấ." Vốn mẹ nói là để anh Tiểu Phùng đưa cô Diệp về nhà trước, nhưng mà ba cô nói r ấ, như vậy ảnh hưởng không tốt đối với cô Diệp, lúc này mẹ mới nghĩ ra biện pháp như vậy, để cô cùng với cô Diệp chờ xe của chú Diệp.

"Tiểu Mạt, Tử Nghiêu." một âm thanh quen thuộc ở phía sau vang lên, Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Nghiêu đồng thời quay đầu lại, dưới sắc chi ầu, người đàn ông điển trai toàn thân mặc quân trang cười dịu dàng, trong con ngươi đen nhánh cũng mang nụ cười, lúc ánh mắt rơi vào trên người cô, đáy mắt lưu luyến dịu dàng, hình như muốn hòa tan thời gian.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 47: Trước sau hôn nhân

"Tử Nghiêu, em trở về trước đi, anh với chị dâu của em có chút việc." Tất Tử Thần khẽ nhếch miệng, theo thói quen sờ sờ đầu của em gái một cái, tần mắt rơi vào người đứng sau lưng Tử Nghiêu, hình như so với hơn một tháng trước cô mập lên một ít, sắc mặt vẫn được coi là hồng hào, cuối cùng cũng để cho anh thở phào nhẹ nhõm.

"Vâng, em đi về trước đây ~" Tất Tử Nghiêu nghe lời mà cười cười với anh trai của mình, đưa tay đem của túi xách cô Diệp đưa cho cô.

Đúng, cô nhỏ này sẵn sàng đến nỗi không để cho cô cần túi xách nữa.

Tất Tử Nghiêu cũng không cần hỏi anh trai tại sao lại về vào lúc này, trăm phần trăm là vì chị dâu. Anh tra cô cả lễ mừng năm mới đầu không nhất định ở nhà lại như kỳ tích địa xuất hiện trước cổng trường học, cũng không thể là tới đón em gái là cô này về nhà chứ? Nói ra cô cũng sẽ không tin tưởng.

"Đi thôi, lên xe." Tất Tử Thần nhận lấy túi xách trong tay Diệp Dĩ Mạt, túi màu cà phê, rất hợp với áo khoác ngoài màu quả anh trên người cô, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú sáng ngời không ít.

Mở cửa xe, Tất Tử Thần khẽ khom người, vịn hông của cô, che chở cô ngồi vào ghế lái phụ.

"Bây giờ đi đâu?" Diệp Dĩ Mạt tùy ý giương mắt hỏi. Ngày hôm trước, thiếu chút nữa cô không kìm chế được nổi nóng, nói ra nhiều như vậy không đâu không đuôi với anh như vậy, hôm nay sau khi xa cách hơn một tháng, trong lòng tương tư vô số, gặp mặt lại, lại giống như chưa bao giờ ly biệt.

"Đi cục dân chính." Tất Tử Thần hất cái cầm lên, chỉ chỉ túi giấy để trước mặt. Bên trong đựng phê duyệt kết hôn của bọn họ còn có một chút tài liệu cần thiết.

Diệp Dĩ Mạt 'a' một tiếng, không nói lời gì, sớm đã có chuẩn bị không phải sao? Chỉ là, người này, anh cũng khôn muốn hỏi gì sao?

"Cái đó. . . . ." Tất Tử Thần phát hiện mình thế nhưng cà lăm rồi, ánh mắt luôn không tự chủ được rơi vào trên bụng của cô, nơi đó vẫn còn bằng phẳng, thế nhưng đã mang thai đứa bé của anh, bảo bối của cô và anh.

"Hả?" Âm thanh hơi cao Diệp Dĩ Mạt nhướng mày nghi.

"Tiểu Mạt, có thể để cho anh sờ sờ hay không?" Tất Tử Thần có chút khẩn trương ngưng mắt nhìn, nơi đó, là huyết mạch của anh, là kết tinh tình yêu của anh và cô, tới đột nhiên thế kia, vội vàng không kịp chuẩn bị như vậy, rồi lại làm cho lòng người sinh vui mừng.

Khóe miệng Diệp Dĩ Mạt mang nụ cười nhẹ nhẹ, đã nắm tay của anh, lòng bàn tay ấm áp lại vẫn có mồ hôi, nhẹ nhàng dán sát vào bụng của mình, cách lớp quần áo thật dày, nhiệt độ lòng bàn tay của anh vẫn có thể ủi da thịt của cô như cũ.

Tất Tử Thần lần đầu tiên phát hiện, thì ra là chuyện không kìm chế được nổi lòng như vậy cũng sẽ xảy ra ở trên người anh. Rõ ràng chỉ có hơn một tháng, không có nhịp tim, không có máy thai, bụng cũng chưa lộ bụng bầu, thế nhưng anh lại giống như là có thể cảm ứng được vậy, ở trong đó, dù rất nhỏ đến mấy vẫn nhảy lên, có lẽ, đây chính là cha con trời sinh, thần kỳ như chân với tay, không cách nào diễn tả bằng ngôn từ.

"Tiểu Mạt, nó đang đá anh, phải hay không?" Mặt mừng rỡ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt mỉm cười dịu dàng của cô, Tất Tử Thần chỉ cảm thấy, sau lưng ánh trời chiều, đã đem lòng của anh hóa thành một bãi nước, nu tình như nước.

"Đứa ngọc, nhỏ như vậy, làm sao có thể đá anh chứ?" Diệp Dĩ Mạt cười khẽ, nhìn anh ngây thơ mà vui mừng như vậy, làm cho tâm tình của cô

cũng không khỏi khá hơn, thật là khờ ghê gớm, nhỏ đậu nành nghiền như vậy, hơi sức ở đâu ra đuổi cánh tay chân đá?

"Bảo bối, ta là ba con." Tất Tử Thần đem xe dừng đến ven đường, cúi đầu, nhẹ nhàng dựa đến trên bụng của cô, cách áo khoác ngoài thật dày, anh cười đến như đưa ngọc.

Diệp Dĩ Mạt đưa tay xoa tóc ngắn ngắn trên đầu anh, có chút cứng rắn, nhưng rất thoải mái. "Nhỏ như vậy, sao có thể nghe được lời của anh chứ?" Khóe miệng cong lên độ cong mềm mại, trong lòng Diệp dĩ Mạt dần dần dâng lên ấm áp nhàn nhạt, một cái tay của anh vịn hông của cô, một cái tay khác che ở trên bụng của cô, trong mắt là ánh sáng vui mừng, như muốn hòa tan lòng cầu cô.

"Sao lại không nghe được gì chứ? Con gái của anh thông minh lắm đấy~" Tất Tử Thần ngẩng thẳng lên, không đồng ý nhìn cô một cái, đáy mắt rõ ràng là nụ cười, lại nhất định làm ra vẻ mặt 'em nói sai rồi'.

Diệp Dĩ Mạt cười đến nhe răng, giống như đồ đùa trẻ vỗ vỗ tay của anh, gật đầu liên tục: "Dạ dạ dạ, con gái anh thông minh nhất rồi, giống như anh, có thể không thông minh sao?" Đang nói chuyện, Diệp Dĩ Mạt lại cảm thấy không đúng: "Tại sao nhất định là con gái?" Vậy lỡ may là con trai, anh có thể không cần không?

Tất Tử Thần hừ hừ, "Sinh con trai thì sao, cũng chỉ biết đối nghịch cùng ba nó." Tất cả lời này đều là kinh nghiệm, trong nhà, lúc lão già đối mặt với Tử Nghiêu vẫn có vẻ mặt vui mừng, đối với con trai là anh, không cần súng đập hai cái đủ là khách khí. Lúc nhỏ, anh mà gây chuyện về nhà lão già tuyệt đối là đánh cho đến chết, ngăn cũng không ngăn được, mà Tử Nghiêu cãi nhau với con gái nhà người ta rồi khóc trở về, lão già nhất định là trước ôm dỗ sau đó la hét muốn tìm ông nội nhà người ta trường tính sổ, đây chính là chênh lệch mà!

Tất Tử Thần liếc nhìn muốn con gái, mềm mại ngọt ngào, ngỏ nhẹ gọi một tiếng ba, có thể đem tất cả tâm đầu thành nước rồi." Anh cảm thấy là con gái, sinh con gái cũng giống em thật tốt." Đem tay cô ôm trọn vào lòng bàn tay, Tất Tử Thần hôn gương mặt của cô một cái, "Chờ sau này con gái anh

trưởng thành, anh liền dạy nó bắn súng, xem hỗn tiểu tử nhà ai dám khi dễ con gái nhà ta!"

Diệp Dĩ Mạt hoàn toàn không thể nói gì, cái người này giác ngộ có phải hay không cũng cảm thấy quá sớm không? Ngộ ngộ là tên tiểu tử, anh còn đánh coi là để cho nó biến tính đi à? Còn nữa, ba vợ tương lai của anh vẫn chờ tìm anh tính sổ đấy, anh cũng đã nghĩ đến tìm con rể tương lai của anh gây phiền phức nữa à? Vẫn nên nghĩ đến hôm nay làm sao mà sống đi ra khỏi cửa đi~ nghe Lý Thụy nói, ba đã ở nhà chuẩn bị gia pháp tính toán đại hình phục vụ rồi~

"Cái đó, chúng ta không phải nên làm chuyện đứng đắn trước đi à?"

Rất không tình nguyện buông tay cô ra, mặc dù nghĩ vẫn cứ cần như vậy, nhưng Tiểu Mạt nói đúng, trước tiên để Tiểu Mạt trở thành người trên hộ khẩu nhà bọn họ mới là chuyện đứng đắn. A, con gái bảo bối, cha ba con vì cho con một thân phận hợp pháp mới không thể không buông mẹ con ra, chờ sau này con ra đời về nhất định phải nghe ba lời nói đấy ~

Dường như bọn họ đôi cuối cùng tới ghi danh trong ngày, còn là quân hôn, dì làm ở chỗ ghi danh cười đến cực kỳ hòa ái, còn tặng hai túi bánh kẹo cưới, cũng không biết là cặp đôi nào mới đưa.

"Được rồi." Giọng Tất Tử Thần nhẹ nhàng nói ra những lời này, ánh mắt rơi vào người bên cạnh, toàn cảnh là dịu dàng hóa thành tình yêu không tiếng động, nâng tay của cô, trên đốt ngón tay hàng năm cần phấn viết có vết chai.

Diệp Dĩ Mạt ngẩng đầu lên nhìn anh, ý cười nhẹ nhàng lúc thấy anh độ cong khéo miệng không khỏi sâu hơn, người đàn ông này, có muốn thể hiện rõ ràng như vậy hay không, gương mặt tuấn tú cười khúc khích hoàn toàn ngược lại bình thường, thật thà có thể thấy được.

"Đi, về nhà." Tất Tử Thần nắm tay của cô, nhẹ nhàng, cũng là mười ngón tay đan xen. Cứ như vậy, dắt tay của cô, đi cả đời.

"Được." Diệp Dĩ Mạt cười nhạt, tùy anh nắm cả hông của mình đi về phía xe. Chỉ là, cô muốn nói thế nào với anh, khi này nói anh tương lai là ông già, bây giờ chính xác là ông già, ở nhà tùy thời đều bày gia pháp chờ cái hỗn tiểu tử là anh tới cửa đấy?

Không nói một tiếng mà lừa gạt con gái nhà người ta chắc sẽ biết có kết cục gì rồi đấy. Diệp Dĩ Mạt nghĩ mà muốn cười, nếu như theo lời anh nói trong bụng cô là con gái, anh cũng một dạng đề phòng trông chừng con gái giống như ba cô sao? Còn nghĩ một chút còn muốn cười đây này!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 48: Trước sau hôn nhân

"Sao Tiểu Thụy và Tiểu Mạt vẫn còn chưa về?" Diệp Kiến Quốc đi lòng vòng ở trong phòng, hôm nay trong bát cảnh sát chỗ ông có chuyện, liền gọi điện thoại bảo Tiểu Thụy đi đón chị anh rồi, nhưng mà bây giờ cũng hơn sáu giờ rồi, hai người này sao còn chưa về? Không phải là xảy ra chuyện gì chứ? Mặc dù đối với trị an bên trong hạt mình quản vẫn rất có lòng tin, nhưng không chịu nổi nhiệt tình của tương lai ông ngoại, chuyện gì cũng có thể nghĩ phóng đại lên. Chẳng lẽ là trên đường bị kẹt xe rồi hả? Hay là tiểu tử Lý Thụy này lái xe quá không cẩn thận đụng phải nơi nào rồi?

Càng nghĩ tâm trạng Diệp Kiến Quốc càng gấp, sớm biết thế thì tự ông đi còn hơn, cái gì mà đại hội tổng kết hàng năm, sao cần phải mở vào lúc này chứ?

Ha ha, thật ra thì Lý Thụy đến đúng lúc chị anh mới vừa lên xe của anh Thành, chỉ là chỉ thấy cái đuôi chiếc xe Jeep quân đội màu xanh kia, chỉ có thể rất là đáng tiếc thở dài. Lúc của quẹo ngược lại thấy được học sinh của anh rồi, một mình Tất Tử Nghiêu đeo cặp sách đi trên đường.

Thân là em gái của anh rể tương lai và làm giáo viên dạy kèm ở nhà, Lý Thụy tự nhiên cũng không có đạo lý làm như không nhìn thấy trực tiếp lái đi. Nhấn còi một cái, Lý Thụy hạ cửa kính xe xuống, "Tử Nghiêu, muốn anh tiễn đưa em về không?"

Diệp Dĩ Mạt từ trong xe có thể thấy ban công nhà mình, ban công nhà người ta trồng hoa lan cũng rất có tình thú, chỉ có trên ban công nhà cô bày hai bồn cây vạn tuế rất khí phách, theo như lời cha cô nói, đi đâu này có thể trấn áp tà khí.

"Đi vào ng ấ đi." Diệp Dĩ Mạt xuống xe, mặc kệ mặt anh cẩn thận nhìn chăm chăm cô, trừ cười, cô cũng thật không biết nên nói cái gì.

"Tiểu Mạt, đã về ấ?" Vừa nghe đến tiếng cửa mở, Diệp Kiến Quốc liền không kịp chờ đợi đứng lên đi ra cửa, lúc mở cửa ra trong nháy mắt khóe miệng cứng ngắc mà thôi, thật, chỉ là cứng ngắc hạ xuống, nếu như bỏ qua quả đấm cứng ngắc ông cụ nắm lên lại hại xuống đó.

Hỗn tiểu tử cần túi xách của Tiểu Mạt, một cái móng vuốt còn nắm cả hông của Tiểu Mạt, thật muốn, thật muốn cắt đứt mà.

"Trở lại à?" Diệp Kiến Quốc rất miễn cưỡng giật giật khóe miệng, giống như là giận dữ đoạt lấy túi xách trong tay Tất Tử Thần, lúc con gái không thấy được hai mắt vẫn không quên hung hăng trừng anh. Đầu là do tiểu tử thói này, chẳng những muốn bắt cóc con gái bảo bối của ông, ba của anh còn muốn cùng ông giành cháu trai, cháu gái nữa!

Ngược lại Tất Tử Thần thản nhiên, thái độ cười cười, lộ ra hàm răng chính tề trắng nõn: "Ba, con đã tới."

Diệp Kiến Quốc trừng mắt nhìn anh, kêu loạn cái gì chứ?

Diệp Dĩ Mạt mắt liếc vào phòng bếp một cái, liền lập tức rút lui khỏi chiến trường, "Con đi phụ dì Tr ần." Bực này sẽ có thể bộc phát chiến tranh thế giới lần thứ 3 đi, xem chừng cô không có cái năng lực gánh vác chuyện này, vẫn nên thức thời tranh thủ thời gian đi xa một chút thôi.

"Ba, vừa r ấ con và Tiểu Mạt đi lấy giấy chứng nhận r ấ, lúc nào thì làm rượu, còn muốn nghe ý kiến của ba và dì nữa." Tất Tử Thần không phải là không có thấy sắc mặt kia của ông cụ, nhưng coi như phía trước núi đao biển lửa anh cũng không thể lui bước được, vợ con vẫn còn ở trong vòng phạm vi quản hạt của người ta đấy.

Diệp Kiến Quốc chỉ có cảm giác mình muốn phun một búng máu giấu ở trái tim ra, nhả ra cũng không xong, nuốt xuống cũng không được, hoàn toàn nội thương. Cái gì gọi là con và Tiểu Mạt đã đi lấy giấy chứng nhận chứ? ? ? ! ! Có muốn không nghe lời người lớn như vậy hay không ? Bỏ

qua cái gì biết không? Không có lời mới mai theo lệnh của cha mẹ còn chưa tính, tại sao đến cả thông báo cũng không biết thông báo một tiếng chứ?

Cả đời Diệp Kiến Quốc không có đánh con trai, vì sao hiện tại ông kích động muốn đánh tiểu tử này một trận như vậy chứ? Nhưng mà, uất ức nhất chính là ông không thể làm như vậy được, mặc dù người ta rất vô lương mà đem con gái ông bắt cóc rồi, nhưng mà con gái ông sau này sẽ là người của người ta, nếu ông già như ông mà quản quá nhiều, không chừng li hôn ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng người ta sau này, vì hạnh phúc của con gái, ông cũng không thể kích động.

"Tính toán lúc nào thì làm chuyện kế tiếp?" Diệp Kiến Quốc sắp xếp lại suy nghĩ, bày ra dáng vẻ ông già.

Tất Tử Thần tính tình dễ chịu giải thích: "Bởi vì con chỉ có ba ngày nghỉ, cho nên cũng không kịp làm cái gì, định trước tiên đi lấy giấy chứng nhận, ảnh cưới và tiệc rượu có thể đợi đến khi Tiểu Mạt sinh xong đưa bé lại nói."

Diệp Kiến Quốc coi như hài lòng gật đầu một cái, tối thiểu biết bản khoản thân thể của Tiểu Mạt. Nha đầu này vẫn ăn không mập, ông còn lo lắng là khi cô có bầu đứa bé ở trong bụng mẹ sẽ để lại tật xấu, bây giờ nhìn lại, có lẽ là thể chất có vấn đề, ăn nhiều không mập mà thôi. Chỉ là cũng không thể khinh thường, phụ nữ có con, li hôn yếu ớt giống như búp bê, phải chăm sóc cẩn thận.

"Những thứ khác thì làm sao đây?"

"Còn lại nhờ ba và lão gia tử nhà con cùng nhau thương lượng một chút, định ngày nhất định, còn phát thiệp mời nữa." Tuyên cáo với toàn thế giới cô là vợ của anh, chuyện này anh đã nghĩ rất lâu rồi. Tựa như sư tử thích tuyên cáo lãnh địa của mình vậy, đàn ông cũng thích tuyên cáo chủ quyền của mình như vậy.

Dừng một chút, Tất Tử Thần lại nói tiếp: "Chúng con mua căn hộ ở Nam Kinh cũng rộng, khoảng hai tháng nữa li hôn sửa xong rồi, hiện giờ

trước tiên Tiểu Mạt có thể ở trong phòng được phân đã, chờ tất cả đều chuẩn bị xong rồi dời đi cũng được."

Nghe xong lời này, Diệp Kiến Quốc lập tức xụ mặt xuống: "Ta không đồng ý, bây giờ Tiểu Mạt phải ở nhà." Cùng anh đi Nam Kinh? Chuyện cười! Tiểu Mạt không có đứa bé mà đi ông cũng không vui, huống chi bây giờ cô còn ôm đứa bé? Đến Nam Kinh, nói không chừng anh có cái nhiệm vụ mười ngày nửa tháng đầu không ở nhà, chẳng lẽ muốn một mình Tiểu Mạt lớn bụng ở nhà sao?

Tất Tử Thần sưng sốt, không phải cưới xong rồi là có thể ở chung sao? Tại sao ông cụ lại không đồng ý? Hai người đàn ông tôi nhìn anh...anh nhìn tôi không nói câu nào, nhưng không khí dần dần khẩn trương, ngay cả hai người phụ nữ trong phòng bếp cũng cảm giác được không đúng.

"Tiểu Mạt, con đi ra xem coi ba con có nói cái gì không hay hay không?" Từ lúc lão già nói sẽ giới thiệu cho Tiểu Mạt mấy tên con trai trong cục, Trần Hạnh đối với ông liền 120 cái không yên lòng, khi này Tiểu Mạt đã nói với bà, hai người mới vừa đi lấy giấy chứng nhận, thật đúng là bà sợ lão già bị kích thích nói lời khó nghe gì đấy.

Diệp Dĩ Mạt le lưỡi, nhô đầu ra phòng khách thăm dò chút, trừ TV âm thanh, thật đúng là không nghe thấy giọng nói của bọn họ.

Trong lòng Diệp Dĩ Mạt lo sợ, không phải là ba cảm giác quyền uy gia trưởng của mình bị khiêu chiến chứ? Nhưng mà, từ lúc cô mười tám tuổi về sau liền bị truyền thụ quan niệm chuyện của mình phải tự quyết định, chủ yếu nhất là, chuyện của cô và Tử Thần, không phải là ba cô nên sớm có chuẩn bị sao?

Quả thật, Diệp Kiến Quốc sớm đã chuẩn bị tốt chuyện con gái bảo bối của mình sẽ trở thành con dâu của người khác, nhưng mà, ông không có ý định để con gái bé bỏng của ông một mình đi xa như vậy! Tất Tử Thần là một đấng mày râu, có thể tự chăm sóc mình cũng không tệ rồi, sao có thể trông cậy vào anh chăm sóc tốt cho Tiểu Mạt và đứa nhỏ trong bụng?

Sau này đưa bé ra đời, ở cữ, chăm sóc bảo bối, cái nào không tốn tâm tư tốn tinh lực chứ? Anh là một đấng mày râu, có thể chu đáo được sao?

Mặt gườm gườm, Diệp Kiến Quốc hít một hơi thật sâu: "Chuyện này không có thương lượng, các con lấy chứng chỉ ta mặc kệ, nhưng mà bây giờ Tiểu Mạt chắc chắn sẽ không đi theo cậu đến Nam Kinh."

Tất Tử Thần thu lại nụ cười, ngẩng ở trên ghế sa lon không nói một lời, hưng phấn vừa rồi đã dần dần bị dập tắt, không khí dần dần giăng co.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 49: Trước sau hôn nhân

Đang không muốn biết nói gì, chuông cửa vang lên. Thì ra là, Lý Thụy đưa Tử Nghiêu về nhà, Tử Nghiêu liền nói chuyện anh trai đi cùng cô Diệp nói cho ba mẹ.

Lý Mân không cần nghĩ cũng biết đợi lát nữa nhất định là phải đưa Tiểu Mạt về nhà trước, vì vậy liền lôi kéo lão già đến nhà thông gia tương lai. Kỳ thật sau này Tiểu Mạt đến nhà bọn họ thật vẫn rất thuận tiện, hai nhà cách nhau không xa, lúc ăn cơm tất niên lễ mừng năm mới cũng có thể cùng nhau.

"Ba, mẹ, mọi người đã tới à." Tất Tử Thần đứng lên, nhàn nhạt gật đầu với ba mẹ. Trong lòng không thể không nói là thở phào nhẹ nhõm, tối thiểu người lớn hai nhà đối nói chuyện, vẫn tính là địa vị ngang hàng, anh là con rể nếu mà dám cùng ba vợ khiêu chiến, anh sợ cuộc sống sau này sẽ sống trong nước sôi lửa bỏng rồi, ngộ nữa ba vợ muốn xử anh, hoàn toàn không cần một chút kỹ xảo nào.

"Lớp trưởng cũ. Chị dâu." Diệp Kiến Quốc cũng miễn cưỡng mang khuôn mặt tươi cười, ban đầu chính là lãnh đạo cũ bạn bè cũ, bây giờ còn là thông gia, nên không thể bỏ lễ tiết.

"Lão Diệp người khách khí cái gì chứ, chúng ta chính là tới thăm Tiểu Mạt một chút." Tất Trọng Tường cười vỗ vỗ vai Diệp Kiến Quốc, liếc mắt nhìn con trai của mình đứng ở một bên, không nói lời gì.

Ngược lại Lý Mân rất vui vẻ đến phòng bếp tìm bà thông gia và con dâu, phụ nữ mà, tới chỗ nào cũng có thể nói chuyện.

"Ba, con và Tiểu Mạt đã đi lấy giấy hôn thú rồi." Tất Tử Thần không biến sắc nháy mắt với lão gia tử nhà mình, mau thay con trai của ông mang

vợ về nhà đi.

"Đây là chuyện tốt mà." Tất Trọng Tường cười nói với Diệp Kiến Quốc: " Hai đứa cũng không nhỏ, không phải lần trước chúng ta còn thương lượng lúc nào thì để cho bọn họ mau chóng tính chuyện này sao?"

Diệp Kiến Quốc hòng ghen, ông là nghĩ tới như vậy, nhưng không có nghĩa là ông li hôn để ý con gái cứ như thế mà đi theo đi theo quân đâu, quân tàu rất khổ, chẳng lẽ Tử Thần không biết?"Lớp trưởng cũ, Tử Thần nói muốn Tiểu Mạt đi theo nó đi Nam Kinh, tôi để ý chuyện này được hay sao ?" lý do của Diệp Kiến Quốc cũng rất đầy đủ, cũng không sợ lớp trưởng cũ giúp đỡ con trai nói chuyện, con gái là của ông, ai còn có thể cướp đi hay sao?

Tất Trọng Tường nghe lời này, ngược lại không nói chuyện nữa, con người hơi tối lại, âm thầm suy tư.

Mấy người phụ nữ trong phòng bếp cũng đã nghe mấy lời nói đó, Diệp Dĩ Mạt âm thầm cắn cắn môi, có chút khó xử. Dĩ nhiên là muốn ở bên cạnh anh, mỗi ngày tỉnh lại, nếu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ấm áp của anh, đó chính hạnh phúc nhất mà cô nghĩ tới chứ? Chỉ là, bản khoản của ba cũng không phải là không có đạo lý, coi như mấy tháng trước còn có thể hành động tự nhiên, đợi đến khi bụng thật lớn rồi, các loại phiền toái cũng li hôn theo nhau mà tới, quan trọng nhất là chẳng lẽ bây giờ cô li hôn từ chức sao? Lớp mười hai cô đang dạy thì làm thế nào? Tạm thời đổi giáo viên, đối với học sinh sắp tốt nghiệp mà nói, không chỉ là động đất mạnh.

Trần Hạnh và Lý Mân hình như cũng rơi vào trầm tư, trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh chỉ còn lại âm thanh thanh thúy của cô dân chương trình trong TV, không có gì hơn ngoài tin Trung Quốc lại đi nơi nào biểu diễn hình tượng tốt đẹp đi.

"Tôi cảm thấy được lão Diệp nói đúng, lúc này Tiểu Mạt không thể đi theo Tử Thần đi Nam Kinh được." Lý Mân chột mở miệng, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Trấn an mà gật đầu với con trai một cái, Lý Mân cười nói: "Bây giờ Tiểu Mạt có đứa bé, đương nhiên là cần người chăm sóc."

Tất Tử Thần muốn phản bác, cũng không nói đến, anh không có biện pháp bảo đảm có thể thời khác ở bên người cô, không phải sao? Nếu như có nhiệm vụ, đi ra ngoài mười ngày nửa tháng vậy cũng là bình thường, nếu gặp phải nhiệm vụ cấp trên giao, thân là một quân nhân, anh không có quyền nói không.

Tất Tử Thần nắm thật chặt quyền, tâm tình từng điểm từng điểm xuống thấp, giống như rơi vào vách đá vạn trượng vậy, chưa kết thúc dĩ nhiên đã thấy kết cục.

"Chỉ là," Lý Mân chợt nói lời xoay chuyển, "Tiểu Mạt nếu ở nhà nữa cũng không dễ dàng." Ánh mắt rơi vào trên bụng Tiểu Mạt còn chưa đội lên, Lý Mân cười đến rất là đoan trang dịu dàng: "Tôi thật lòng xem Tiểu Mạt là con gái, qua đó ở Tiểu Mạt, tôi và chị Vương nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Mạt thỏa đáng, ông bà thông gia nếu mà nhớ Tiểu Mạt cứ tới đây, chúng ta cũng một tiệc bữa cơm ăn, dù sao cũng gần mà." Tiểu Mạt nếu lớn bụng còn ở nhà mẹ đẻ, người không biết chuyện sợ là sẽ không tránh được nói xấu. Bây giờ biện pháp tốt nhất, chính là làm trước hai bàn tiệc rượu đơn giản làm nghi thức căn bản đã, người nên biết cũng thông báo đến, liền coi thông báo thiên hạ, Tiểu Mạt chính là con dâu Tất gia chúng ta.

"Tôi cũng nghĩ vậy, tháng sau, lúc Tiểu Mạt đã ổn định, trước tiên làm tiệc rượu, chúng ta cũng không mời nhiều người, chỉ mời mấy bạn bè thân thiết, náo nhiệt một chút coi như xong." Lý Mân cười lôi kéo tay Diệp Dĩ Mạt, ánh mắt quét qua mọi người trong nhà, tiếp tục nói: "Tử Thần ở trong bộ đội, phát bánh kẹo cưới trước đã, cũng coi là cho mọi người biết, còn tiệc rượu sẽ chờ vè sau này sắp xếp. Như vậy, mọi người xem có được không?" Tháng sau, bụng Tiểu Mạt cũng chưa lộ, so với bây giờ cũng ổn định nhiều lắm, chống đỡ cả một ngày làm mấy mâm tiệc rượu cũng không thành vấn đề chứ?

Tất Tử Thần còn muốn nói đi đâu gì, lại bị một ánh mắt của Diệp Dĩ Mạt ngăn lại: "Liền nghe theo dì thôi." Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng nói.

Lý Mân giận trừng mắt nhìn cô, cố làm không vui nói: "Lúc này còn gọi dì à?"

Diệp Dĩ Mạt mấp máy môi, nhăn nhó, mới đỏ mặt gọi một tiếng "mẹ", mừng đến Lý Mân luôn miệng kêu. một bên Trần Hạnh lặng lẽ xoa xoa khóe mắt, vừa định đứng dậy đi phòng bếp pha thêm trà cho mọi người, liền bị Diệp Dĩ Mạt kéo tay.

Diệp Dĩ Mạt nhìn dì Trần, nhiều năm như vậy, cô đã không nhớ rõ hình dáng của mẹ, dì Trần dịu dàng thiện lương đã đi vào cuộc đời cô chỗ trống tình thương của mẹ: "Mẹ..." một tiếng gọi này, thật ra thì ngay trong lòng cô luyện qua trăm lần, nhưng vẫn không có dũng khí kêu ra miệng, nếu không phải hôm nay Lý Mân nói chuyện, cô sợ là còn không biết bao lâu nữa mới dám gọi dì Trần một tiếng mẹ,

thật ra thì cô rất nhát gan, nhát gan đến sợ thay đổi tất cả quen thuộc. Từ lúc dì Trần bắt đầu cái gia đình này, từ ban đầu bài xích phản kháng càng về sau càng tiếp nhận sự hòa thuận, ở trong lòng cô sớm đã đem dì Trần làm người nhà thân nhất, lại chưa từng có dũng khí thổ lộ tất cả, cho dù cô và dì Trần đã như tình mẹ con.

"Tốt... Đứa bé ngoan..." Trần Hạnh nghiêng mặt đi, lặng lẽ gạt lệ, Lý Mân ngồi bên cạnh, an ủi vỗ mu bàn tay của bà.

"Tốt lắm, Lý Mân nói không sai, căn nhà chỗ Tử Thần, dù là sửa xong rồi cũng không thể lập tức vào ở đi, hay là Tiểu Mạt cứ ở trong nhà thì tốt hơn." Tất Trọng Tường ra tổng kết cuối cùng, căn nhà mới vừa trùng tu xong, đối với phụ nữ có thai là cực kỳ bất lợi, chỉ một điểm này, ông cũng đồng ý Tiểu Mạt không đi Nam Kinh vào lúc này.

Tất Tử Thần thế đơn lực bạc, muốn nói cái gì, lại không tìm được lý do phản bác, đúng vậy, chẳng lẽ anh thật muốn để một mình Tiểu Mạt lớn bụng ở nhà? Ngày sau, không nói khám thai kiểm tra thai cái gì, chính là mỗi

ngày ra ra vào vào, anh yên tâm để Tiểu Mạt một mình sao? Ba mẹ nói đúng, bây giờ Tiểu Mạt ở nhà nhất định là biện pháp tốt nhất.

Tất Tử Thần mấp máy môi, nhìn cô gái ngồi ở bên cạnh mình, trong lòng một mảnh mềm mại. trên khuôn mặt thanh tú mang theo nét cười ôn hòa, tóc dài đơn giản thả trên đầu vai, ánh mắt trong suốt cực kỳ ấm nhu (ấm áp nhu tình). Lặng lẽ đem lấy tay nhỏ bé của cô giữ trong lòng bàn tay, không lạnh, nhưng là cũng không ấm. Đây cũng là người anh muốn cần tay cả đời.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 50: Trước sau hôn nhân

"Vậy thì theo như lớp trưởng cũ nói mà làm." Diệp Kiến Quốc gật đầu đồng ý một cái, "Làm tiệc rượu trước, Tiểu Mạt còn ở nhà đợi đến khi mọi việc làm xong, Tiểu Mạt liền dọn vào đại viện ở đi." Chẳng những có danh phận, hơn nữa còn có hình thức nữa. Cái nào làm cha không hy vọng mình nâng niu trong lòng bàn tay tiểu công chúa thuận lợi vui vẻ lập gia đình? Cái nào phụ thân không hy vọng con gái của mình có thể được đến hạnh phúc? Bỏ ra tử thần cùng tiểu mạt cự ly, tử thần đứa nhỏ này thật sự chính là đáng giá phó thác cả đời, đã như vậy, như vậy hẳn cái này làm ba , dĩ nhiên là muốn đưa thượng chúc phúc.

"Ta ngày mai sẽ tìm người chọn ngày lành, thiệp mời cũng để tôi chuẩn bị." Lý Mân cười nói: "Bên này có họ hàng thân thích nào muốn, cũng viết ra, sau đó tôi sẽ viết hết thiệp mời, chúng ta cũng thừa dịp hôn sự của hai đứa nhỏ này, làm náo nhiệt một chút." Trong nhà bao lâu không có làm đám cưới? Lý Mân và Tất Trọng Tường liếc mắt nhìn nhau, đều là nụ cười hoà thuận vui vẻ, đem chuyện này quyết định xong xuôi.

"Đây cũng là ý kiến hay, " Diệp Kiến Quốc ánh mắt sáng lên, hướng về phía Tất Trọng Tường nói: "Lớp trưởng cũ, hoặc là chúng mời tất cả đồng đội năm xưa đến chứ?" Năm đó mấy chiến hữu cùng ngủ chung, hôm nay cũng đều không biết ở đâu, ngẫm lại xem, thời gian thật sự là qua thật nhanh, tiểu tử bức đồng năm đó, hôm nay cũng muốn làm ông nội ông ngoại hết cả rồi.

Mỗi lần chuyển chủ đề, không khí liền dễ chịu hơn. Hai bà mẹ lôi kéo nhau thương lượng muốn mời người nào, muốn làm tiệc rượu gì, hai ba lại bàn về năm tháng tuổi trẻ của bọn họ, nói dễ dàng thấy được niềm vui trong lời.

"Có mệt hay không? Anh đỡ em vào phòng nghỉ ngơi chút?" Tất Tử Thần cúi đầu, nhẹ giọng nói ở bên tai Diệp Dĩ Mạt.

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt nhìn ba mẹ hai bên đang hào hứng bưng bưng, khẽ gật đầu một cái: "Chúng ta vào phòng đi." Đúng là có chút mệt mỏi, mặc dù hôm nay chỉ có hai tiết học, cũng đi giày đế bằng, nhưng mà lên trường một ngày, tóm lại cũng có chút mệt mỏi, cộng thêm lại cảm xúc phập phồng lúc đi lĩnh giấy hôn thú, vào lúc này liên tục kỳ mệt nhọc.

"Ba mẹ, con đỡ Tiểu Mạt vào trong phòng nghỉ ngơi." Tất Tử Thần rất nghiêm túc báo cáo, cha mẹ vợ ở trên cao, một đứa con rể chân lông nhỏ nhỏ như anh không dám tự tiện làm chủ. Thấy người lớn bắt đầu gật đầu một cái, Tất Tử Thần mới cong lên khoe miệng đỡ vợ mình đứng lên, lúc cô đứng đến cảm của anh là độ cao anh thích nhất.

Vào phòng, đóng cửa, Tất Tử Thần mới dám thở mạnh, cặp mắt phía sau kia, xem chừng là hận không thể ném anh ra cửa mới cam tâm đây nè. Đầu nói cha mẹ vợ nhìn con rể là càng nhìn càng thích, người ba chọ này nhìn con rể, chẳng lẽ chính là càng nhìn càng ghét? Thật đúng là làm cho người ta buồn bực rồi.

"Nằm ngủ một lát nhé?" Tất Tử Thần cúi đầu, mỉm cười đối diện với ánh mắt của cô, nhẹ giọng hỏi.

"Không cần đâu, em nằm nghỉ một lát là được." Diệp Dĩ Mạt đỡ eo tựa vào giường, thân thể vui ở trong cái chăn mềm mại, không khỏi thoải mái mà than nhẹ một tiếng, gian phòng nhỏ của mình vẫn là tốt nhỉ.

"Thế nào? Đau bụng rồi hả?" Tất Tử Thần khẩn trương nhìn cô chăm chăm, giống như cô mà nói ra một chữ 'ừm', là anh có thể đem cái chăn này hủy đi vậy.

"Không có gì, em chỉ cảm thấy ở nhà thoải mái nhất thôi." Diệp Dĩ Mạt cười khẽ, người này sao lại khẩn trương như vậy chứ? Làm như cô yếu ớt giống như búp bê vậy.

"Tiểu Mạt, sau này mỗi tháng anh sẽ cố gắng về nhà." Tất Tử Thần nắm tay của cô, nhẹ nhàng hôn hai cái, ngưng mắt nhìn cô, khóe mắt mặc dù vẫn tươi cười như cũ, nhưng cũng có thể nhìn ra sự nghiêm túc trong đó.

Diệp Dĩ Mạt thấy ấm áp trong lòng, chống đỡ cái trán của anh, khóe miệng từ từ nâng lên nụ cười: "Được, em và con sẽ ở nhà chờ anh."

Em và con, ở nhà chờ anh. Một câu nói đơn giản như vậy, nghe vào trong tai Tất Tử Thần, so với bất kỳ lời nói hùng hồn nào cũng làm cho lòng người dâng trào hơn, vợ của anh, đứa bé của anh, người đi cùng anh cả đời, huyết mạch kéo dài của anh, khi họ ở trong nhà, chờ anh, đợi chúng của cô, chờ ba của nó, về nhà.

Nơi đâu có họ nơi đó mới là nhà của anh.

Diệp Dĩ Mạt bởi vì nôn nghén, xin nghỉ hai ngày, Tất Tử Thần ở nhà cùng cô hai ngày. Nhìn cô ăn không vô, thậm chí bởi vì một chút xú mùi tanh dãi mỡ khuôn mặt nhỏ nhắn liền trắng bệch muốn nôn mửa, Tất Tử Thần đau lòng tới cực điểm, ngược lại Lý Mân và Trần Hạnh thì lại an ủi anh, nói phụ nữ sinh con ai cũng phải qua cửa ải này, chưa tới một hai tháng là may.

Tất Tử Thần chau mày lại, cứ ới hai tháng như vậy? Ăn không vô không nói, cả canh cũng uống không vô, vậy làm sao được? Suy nghĩ mọi biện pháp, cuối cùng vẫn là Trần Hạnh làm cháo cua ăn với dưa chua, sảng khoái, Diệp Dĩ Mạt bất đắc dĩ uống được một chén đi, Tất Tử Thần mừng đến muốn cảm tạ tổ quốc cảm tạ đảng đi.

"Mẹ, Tiểu Mạt như vậy, con nghĩ hôn lễ hay là không nên làm vào lúc này nữa?" Tất Tử Thần đau lòng vợ mình, mặc dù chuyện hôn lễ có người lớn hai nhà lo liệu, anh và Tiểu Mạt chỉ chờ đến ngày cử hành hôn lễ có mặt là được, nhưng mà anh vẫn có chút lo lắng, Tiểu Mạt như vậy, đến hôn lễ ngày đó có thể kiên trì được sao?

Trần Hạnh cười khẽ, Tử Thần này thật đúng là xem Tiểu Mạt là bảo bối, một chút xú khổ cũng không để cô phải chịu, hai ngày nay, vừa nhìn thấy Tiểu Mạt ói liền hận không được tự mình thay thế, trừ vây quanh Tiểu Mạt

chính là hết chạy vào lại chạy ra mua đồ ăn cho cô, thật ra khiến sắc mặt lão đầu tử dễ nhìn không ít.

"Không có chuyện gì, hôn lễ vào một tháng sau, đến lúc đó Tiểu Mạt cũng ổn định, tình trạng nôn nghén cũng không còn nghiêm trọng như bây giờ rồi." Trần Hạnh lấy thân phận của người đi trước giải thích cho con rể, "Có phụ nữ có thai mấy tháng trước phản ứng không lớn, nhưng cũng có người giống như Tiểu Mạt như vậy, chỉ là thời gian cũng sẽ không lâu."

"Mẹ, sao Tiểu Mạt không thích ăn đồ gì vậy?" Anh thấy trong sách của phụ nữ có thai có giới thiệu, mua nhiều đồ ăn thích hợp cho phụ nữ có thai, cũng làm phiền mẹ và chị Vương hân nhiều thuốc bổ như vậy, nhưng Tiểu Mạt cũng không nhìn một cái~ đây không phải là cấp chết người sao?

"Mấy ngày nữa là tốt thôi ~" Trần Hạnh dờ khóc dờ cười, tiểu tử này bình thường nhìn thật thông minh, sao vừa gặp phải chuyện của vợ mình và đứa nhỏ liền ngớ ngẩn như vậy chứ? Trong lúc phụ nữ có thai nôn nghén, đương nhiên là ăn không vô đồ ăn mà, cái này thì có cái gì kỳ quái chứ?

"Như vậy ạ." Tất Tử Thần có chút đáng tiếc nhìn sữa bột cho phụ nữ có thai trong tay mình, xem ra là mua công toi rồi." Mẹ à, nếu Tiểu Nạt có muốn ăn muốn uống cái gì, còn phải làm phiền mẹ mua giúp con." Tất Tử Thần có chút ngượng ngùng mở miệng, ngày mai anh lại phải rời đi, trước hôn lễ Tiểu Mạt tạm thời ở trong nhà, anh cũng chỉ có thể làm phiền ba mẹ vợ thôi.

"Được, Tiểu Mạt là con gái của mẹ, mẹ còn có thể ngược đãi nó hay sao?" Trần Hạnh tức giận trách, mặc dù bà là mẹ ghẻ, nhưng cũng không phải mẹ ghẻ của công chúa Bạch Tuyết! Đứa nhỏ này, lo lắng vợ vẫn cái gì chứ?

"Vậy thì con cảm ơn mẹ." Tất Tử Thần toét miệng cười, không lạ không biết xấu hổ gãi gãi cái ót: "Mẹ, con vào phòng xem sao đã ~ Tiểu Mạt cũng nên tỉnh ngủ rồi." Vừa nhìn thời gian, đã ba giờ chiều rồi, trải qua kinh nghiệm hai ngày nay mà nói, bình thường đến thời điểm này Tiểu Mạt cũng tỉnh ngủ rồi.

"Đi đi đi đi." Trần Hạnh buồn cười nhìn thì ra là cơ trí trăn trăn của đấng mày râu biến thành khờ khờ là chính xác, người đàn ông này để ý đối với vợ con mới là chuyện tốt.

Nói như vậy, Tiểu Mạt tỉnh lại cũng muốn uống chén nước ấm, Tất Tử Thần đã sớm rót xong ly nước đặt ở trên tủ đầu giường, cả người nhẹ nhàng ngả ở mép giường, nhìn kỹ mặt mũi của cô, bởi vì mang thai mà da thịt càng thêm tinh tế, lông mi thật dài ở nơi mí mắt buông xuống bóng mờ nhàn nhạt, không biết thế nào, trong lòng liền dâng lên thỏa mãn vô cùng, thì ra là cứ nhìn một người như vậy, cũng có thể cảm thấy mừng rỡ vô cùng.

"Đã tỉnh rồi hả?" Thấy lông mi của cô khẽ run, thì Tất Tử Thần biết rõ rất nhanh cô sẽ tỉnh, quả nhiên, một hồi sau cô mới chầm chậm mở mắt ra.

Nhìn thấy anh ngả ở bên giường, Diệp Dĩ Mạt nâng lên khuôn mặt tươi cười mềm mại: "Chờ em lâu chưa?" Lúc cô ngủ trưa, hình như anh rất ưa thích coi chừng, chỉ là, vừa tỉnh lại có thể nhìn thấy anh, tâm tình hình như cũng rất tốt.

"Không có, mới vừa vào thì em liền tỉnh." Tất Tử Thần đem gối đầu lót đến sau lưng cô, đưa tay đem tóc xoắn ra của cô vén ra sau tai, "Có muốn ăn một chút gì hay không?"

"Cũng may, không đói bụng." Diệp Dĩ Mạt bắt tay anh đỡ eo ếch của cô lại, ngẩng đầu lên một chút: "Buổi tối anh phải trở về đơn vị à?" Chỉ có ba ngày nghỉ, cô đã sớm biết, trừ về nhà một chuyến, giống như là một tắc anh cũng bên người cô không rời.

"Ừm, chờ đến hôn lễ anh sẽ về." Giọng Tất Tử Thần nhàn nhạt, làm như rất không muốn nói cái vấn đề này.

Chia ly, vợ chồng tân hôn phải chia ly, chuyện như vậy, người nào lại có cảm giác dễ chịu chứ? Anh đã nói với mẹ rồi, em muốn ăn cái gì hãy nói với mẹ, hoặc là gọi điện thoại cho mẹ, bà nhất định sẽ vui lòng mua cho con dâu tài giỏi này." Mẹ trong miệng Tất Tử Thần, dĩ nhiên là chỉ dì Trần, mà một tiếng mẹ kia, mới là bà mẹ vô tư của anh.

"Anh yên tâm đi, không có chuyện gì đâu." Diệp Dĩ Mạt cười an ủi anh, con người cong cong, dán sát mặt ở cổ anh: "Nhớ gọi điện thoại cho em đây."

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 51: Trước sau hôn nhân

Ngày trong cơn nhớ nhưng sẽ trôi qua chậm như rùa.

Diệp Dĩ Mạt mỗi ngày vẫn đi làm bình thường như cũ, mặc dù có lúc nghe thấy được mùi vị kỳ quái còn sẽ ghê tởm, nhưng mà dì Trần đặc biệt làm trà gừng và gừng miếng cho cô, lúc nào mà thấy ghê tởm thời uống một hớp hoặc là ngâm một miếng, ngược lại hiệu quả chống nôn cũng không t ồi.

Cô nhỏ rất tần trách, buổi trưa mỗi ngày cũng đều đưa cơm đến phòng làm việc của cô rất sớm, mặc dù Diệp Dĩ Mạt nói mấy lần không cần cô nhỏ phải phiền toái như vậy, ai ngờ cô nhóc Tử Nghiêu này cũng rất bướng bỉnh, nói là đã đồng ý mẹ và anh trai, phải chăm sóc chị dâu cẩn thận, lì lợm không thể nuốt lời.

Như thế, dưới ánh mắt quỷ dị của mọi người ở trong văn phòng, Diệp Dĩ Mạt không thể làm gì khác hơn là tươi cười ngại ngùng, lôi kéo Tử Nghiêu giới thiệu: "Đây là em gái của bạn trai tôi."

Tại lúc cảm mọi người cũng đều đã rơi xuống, Tất Tử Nghiêu rất vô tội nháy mắt: "Chị dâu, chị và anh em không phải đã đi lấy giấy chứng nhận r ồi ý nghĩa là vợ chồng theo pháp luật hay sao?"

Diệp Dĩ Mạt yên lặng vỗ trán, vị cô chồng này đến tột cùng là ngây thơ hay là phúc hắc đây? Thầy giáo Lương trong phòng làm việc có chút ý tứ với cô cô cũng biết, nhưng mà người ta không tỏ vẻ, cô cũng không tiện nói gì, Tử Nghiêu nói như vậy thật đúng là giải quyết triệt để vấn đề.

"Vốn định mấy ngày nữa sẽ gửi thiệp mời, bây giờ mọi người đều biết, như vậy vẫn nên phát bây giờ luôn thôi." Thở nhẹ một hơi, Diệp Dĩ Mạt lấy ra thiệp mời từ trong túi sách mà sáng nay dì Tr ần nhét vào, may mà

sáng nay dì Tr ần bảo cô gửi thiệp mời cho các đ ồng nghiệp, vốn là cô chỉ định mời Tiểu Hàm, Tư Tư và th ầy Từ.

"Tiểu Mạt muốn kết hôn à?" Chị lớn trong phòng làm việc phản ứng đầu tiên, khuôn mặt tươi cười chúc mừng, "Chúc mừng, phòng làm việc chúng ta cũng rất lâu rồi cũng không có ai cưới hỏi cả~" Tiểu Lương không vui thôi.

Th ầy lớn tuổi cùng dạy lịch sử Diệp Dĩ Mạt cũng từ từ thò đầu ra từ phía sau tờ báo: "Diệp nha đầu muốn kết hôn à? Con cái nhà nào vậy?"

Diệp Dĩ Mạt mím môi có chút ngượng ngùng: "Là con trai chiến hữu cũ của ba em ạ, cũng là quân nhân."

"A ~" mọi người sáng tỏ cười một tiếng, ánh mắt cũng có chút đ ồng tình liếc về hướng khuôn mặt với nụ cười cứng ngắc của th ầy giáo Lương, ra đời ai không nhanh thì chết trước, ai, tiểu tử nén bi thương, chân trời chỗ nào không cỏ thơm, tại cậu xuống tay chậm hơn so với người ta mà.

Phát thiệp mời xong, tin tức cô giáo Diệp sẽ lập tức kết hôn li ền như mọc thêm cánh mà truyền ra, đưa bé mười bảy mười tám tuổi, nên hiểu đầu hiểu rồi, những nam sinh thường ngày hay nghịch ngợm nhất hôm nay cũng đều yên tĩnh, vừa đến giờ của Diệp Dĩ Mạt, từng người một tất cả đều ngoan giống như như mèo nhỏ, mấy học sinh nói liên tục và nói lớn nhất cũng đều giống như giọng nói của mấy cô vợ nhỏ, cũng phải làm cho người ta khó chịu thay bọn họ.

"Tử Nghiêu, em có biết lớp em gần đây bị gì không?" Chẳng lẽ là áp lực quá lớn, rối loạn thần kinh? Diệp Dĩ Mạt 囧.

"Không có gì ạ. Rất bình thường mà ~" Tất Tử Nghiêu trừng mắt nhìn, bày tỏ không hiểu.

"Vậy làm sao khi đi học mỗi một người đều không có làm ần vậy?" Bình thường trên lớp lịch sử mọi người không phải huyền não cực kỳ sao?

Tất Tử Nghiêu cong cong khoe miệng: "Chị dâu, chẳng lẽ chị quên có một lần chị đang dạy học chạy đến nhà c ầu đi nôn sao?"

Diệp Dĩ Mạt vuốt ve cằm Ấc, chẳng lẽ là lúc ban đầu cô bị nôn ghen lợi hại nhất sao? Khi cô đi dạy đầu rất tận lực không chể, muốn nôn liền uống một hớp trà gừng, nhưng mà cũng có lúc áp chế không nổi, có một lần thiếu chút nữa nôn ở trên lớp, may mà phòng học cách toilet không xa, cũng may không gây thành ‘thảm kịch’.

"Bạn học lớp em tất cả đầu nói, vì để cho cô giáo Diệp sinh một em bé khỏe mạnh, tất cả mọi người muốn đồng tâm hiệp lực, dù sao, chúng em đầu làm chú và dì của nó mà ~" Tất Tử Nghiêu rất kiêu ngạo, cô sắp trở thành cô cô, các bạn học đầu đồng lứa với cô, tự nhiên đầu là chú dì mà.

"Bây giờ đứa trẻ không có trưởng thành sớm như vậy chứ?" Diệp Dĩ Mạt xấu hổ, chẳng lẽ cũng bởi vì một lần như vậy, những đứa bé này lại có thể biết là cô mang thai? Chẳng lẽ cũng không nghĩ là ăn gì bị đau bụng sao?

Tất Tử Nghiêu le lưỡi một cái: "Chị dâu, chúng em cũng không nhỏ nữa mà ~" hơn nửa năm nữa mọi người đầu sẽ cử hành nghi thức trưởng thành rồi mà, sao người lớn và các thầy cô còn thích coi bọn cô như đứa bé vậy? Chuyện như vậy, coi như không phải tận mắt thấy qua, diễn trên ti vi cũng có rất nhiều mà, tùy tiện đoán một chút cũng có thể đoán được, huống chi trước đó chị dâu lại xin nghỉ vài ngày như vậy, mọi người đã sớm suy đoán nguyên nhân, rốt cuộc là vì cái gì, khiến cô giáo Diệp vẫn luôn chuyên cần phải xin nghỉ chứ.

Lại nói, còn có mấy ngày nữa chính là hôn lễ của anh trai và chị dâu, mẹ đã sớm bố trí tân phòng cho anh chị rồi, không chỉ là cái này, mẹ còn đặc biệt sửa phòng làm việc nhỏ ban đầu của anh trai thành phòng trẻ con rồi, mua thật là nhiều món đồ chơi và đồ cho trẻ, bày đầy cả gian phòng. Tầng hai biệt thự nhà cô, từ sau khi anh trai cô đi lính, cũng là lần đầu tiên có đông người như vậy.

Trong phòng làm việc, Thẩm Bân nhạo báng nhìn Tất Tử Th ần ở trước mặt: "Lão Tất, cái người này làm sao lại không mang ảnh cưới đến cho

chúng tôi xem một chút? Làm sao lại phát hai hộp bánh kẹo cưới à? Thật không có suy nghĩ ~"

Tất Tử Thần bất đắc dĩ cười, doanh trưởng đã biết rõ còn hỏi, "Doanh trưởng, tiệc rượu này về sau nhất định bố túc, anh thông cảm cho~" trạng thái bây giờ của Tiểu Mạt, chụp hình cưới sợ là không được, thứ nhất thân thể không chịu nổi, thứ hai phụ nữ luôn muốn lưu lại hình ảnh mình đẹp nhất, hai ngày trước trong điện thoại Tiểu Mạt có nói, bây giờ trên mặt cô bắt đầu phát triển r ỗ, đang rối rắm đấy.

"Đúng vậy tiểu tử cậu! Cô gái xinh đẹp như vậy làm vợ cậu, cũng không thể khi dễ người ta được ~" lời nói không cần nói rõ anh cũng biết, nhất định là tiểu tử này lên trước thuyên mua vé bố sung sau r ỗ, nếu không, sao có thể ảnh cưới cũng không chụp, tiệc rượu trong bộ đội cũng không bày chỉ phát hai hộp bánh kẹo cưới chứ? Không từ mà biết, còn danh tiếng quân trưởng của ba anh nữa đấy, cũng không biết có bao nhiêu người đến uống rượu mừng này đấy.

"Doanh trưởng các anh thông cảm cho, Tiểu Mạt thân thể không được tốt, chờ sau này nhất định sẽ bố sung~" Tất Tử Thần ở trước mặt doanh trưởng vẫn luôn tâm phục khẩu phục, năm anh từ trường quân đội tốt nghiệp thì doanh trưởng cũng đúng là gần bốn mươi tuổi, cùng nhau làm việc, người anh này đã dạy cho anh rất nhiều đi ầu.

"Nói với tôi có một cái rắc sao? Bọn lính dưới trướng của cậu, không phải ầu chờ ăn rượu mừng của cậu sao?" Chính ủy Triệu xem như đợi cơ hội tuyên truyền ‘ ta tham gia quân ngũ, cũng nên có một cái nhà ’ lý luận r ỗ, đến cả trại phó Tất độc thân nhiều năm ầu đã cưới vợ r ỗ, bọn lỗ mãng các cậu, chẳng lẽ còn không thấy ánh sáng à? Nhanh chóng tìm nàng dâu cho tôi đi! Cái gì mà bạn học cũ, hàng xóm sát vách, có cơ hội thì không thể bỏ qua!

Cho ba ngày nghỉ, doanh trưởng cũng coi là hào phóng r ỗ, một vai gánh cả công việc của ông và Tất Tử Thần, cũng vì để Tất Tử Thần yên tâm chuẩn bị hôn lễ của mình.

"Tử th ần, sao cậu vẫn còn ở nơi này? Còn không nhanh đi đón Tiểu Mạt?" Lý Mân nhéo lông mày con trai mình kêu, này đến lúc nào r ồi chứ? Tử Th ần sao không vội vậy? Đợi lát nữa qua giờ lành, là không xong r ồi.

Tất Tử Th ần bất đắc dĩ hô một tiếng: "Mẹ, con đã sớm chuẩn bị tốt r ồi, đang chờ tài xế." Minh kết hôn, mình cũng không thể làm tài xế đi đón cô dâu chứ? Làm tài xế chính là mấy người kia? Ha hả, tất cả đều là anh em cõng tru ồng lớn lên với Tất Tử Th ần trong đại viện, vừa nghe nói Tất lão đại muốn kết hôn. Ngũ H ồ Tứ Hải đều trở lại, hơn nữa vỗ tay quyết tâm muốn làm thay chút chuyện, ngày kết hôn chuyện quan trọng nhất là gì? Là đón cô dâu mới!

Lý Mân nghe xong lời này, cũng bất đắc dĩ, khi tài xế là mấy đứa tiểu tử này, đứa nào không phải là người bạn r ộn? Giới chính trị, giới quân nhân, thương giới, mấy tên tiểu tử này ngày xưa náo nhiệt làm ấm ì, lúc này Th ần kết hôn bọn họ tất cả đều chạy về, đó cũng là xem ở làm việc nhỏ nhất, may mà hôn lễ lần này không mời người ngoài, chỉ mời bạn bè thân cận thân thích, nếu không, riêng mấy tiểu tử này vừa lộ mặt, li ền đủ làm thành phố rung chuyển, khoan hãy nói đến mấy người chiến hữu cũ và bạn nối khố của lão Tất r ồi.

"Tới r ồi tới r ồi" phù r ẽ Mã Ki ều nhanh chóng chạy vào: "Đoàn xe tới" người tốt, toàn là xe nổi tiếng, Ferrari chỉ có thể làm chụp ảnh xe! Doanh trưởng sao lại che giấu kỹ vậy chứ? Bình thường thấy doanh trưởng cười híp mắt như người hi ền lành với họ, lúc hướng về phía chị dâu cùng là dụ dỗ yêu thương, làm cho bọn họ còn tưởng rằng trại phó xuất thân từ t ầng lớp trung lưu hay nông dân chứ!

"đi" Tất Tử Th ần vung tay lên, đi đón cô dâu mới! thật sự cho rằng anh không vội à? Ngày kết hôn thật vui vẻ, người nào vui lòng gặp phải chút gì chuyện chứ? Mấy tiểu tử kia nếu là ở hôm nay làm cho anh như xe tuột xích, nhìn xem anh thu thập bọn họ thế nào! Dù là chủ tịch công ty, lãnh đạo thành phố thì như thế nào? Còn không phải đều gọi anh là anh sao?

"Chị dâu chị dâu mở cửa nhanh" Tất Tử Th ần chọn mấy tên tiểu nháo lên cũng lợi hại, ngoài miệng kêu mở cửa, t ần số đập cửa cũng không tăng

nhANH, rõ ràng là muốn nhìn kịch hay mà.

Phải nói bọn họ cũng rất hiếu kì, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, bọn họ dĩ nhiên cũng biết Tất Tử Thần không giống bọn họ, mặc dù cùng lớn lên trong đại viện, nhưng mà Tử Thần luôn luôn là khinh thường với cái này, cho dù là khi còn bé hay sau này tất cả mọi người đã trưởng thành, cái gì anh đều mơ tưởng thứ nhất, cũng không như bọn họ, chỉ cần đạt tới đủ xứng với thân phận bọn họ, Tử Thần, anh chỉ là muốn chứng minh mình.

Người như bọn họ, nghĩ muốn phụ nữ nào mà không có, cố tình chỉ có mình Tử Thần, nhắm mắt theo đuôi mà đi theo những năm tháng làm thanh niên tốt, dù là năm đó có quen mấy người bạn gái, cũng không mang về giới thiệu với bọn họ, chỉ nói không dám khẳng định có thể đi tới cuối cùng hay không, không muốn trì hoãn con gái nhà người ta.

Đúng vậy, theo kiến thức của bọn họ, nữ cô gái đó, còn cam lòng rời đi sao? Tử Thần như vậy, thay vì nói không muốn con gái nhà người ta bởi vì thân phận của anh mà thích anh, chẳng bằng phải nói không muốn hủy diệt một phần hồn nhiên.

Cho nên nói, bọn họ ngược lại đối với cô dâu mới này rất tò mò, chẳng những làm cho Tử Thần cam tâm tình nguyện cưới cô, đến cả bác trai Tất, dì Lý cũng đều đồng ý cuộc hôn nhân này, cái này không tầm thường rồi. Bác trai Tất mặc dù so sánh với cha mẹ của bọn họ, càng thêm không coi trọng gia thế nhà người ta, nhưng mà thân thế to lớn cũng không quá vui lòng con trai mình tùy tiện cưới một người phụ nữ, gia đình bọn họ như vậy, con dâu không chỉ là đặt riêng ở trong nhà nhìn.

“Tiểu Mạt, mở cửa” Tất Tử Thần đẩy một người ra, tự mình lên trước gõ cửa. Dâu phụ trong nhà Tiểu Mạt, đã sớm đi vào một căn phòng khác rồi, đúng, họ nhường cho Tử Nghiêu làm phù dâu cho chị dâu đi. “Tử Nghiêu, nhanh mở cửa cho anh em đi” người bên đội ngũ đón dâu bên cạnh xem trò vui không nhịn được đối với người em gái nhìn từ nhỏ mà lớn lên mà lên tiếng giục.

“Anh, cô giáo Trần nói rồi, muốn em mở cửa cho anh, về sau thành tích số học của em mỗi lần phải tăng dần!” Tử Nghiêu rất uất ức, tại sao

những dâu phụ khác của chị dâu đầu là giáo viên trong trường học của cô? Hơn nữa còn có giáo viên môn số học mới đổi lớp mười hai của cô nữa chứ? Ô ô ô ô, bị chính cô giáo của mình uy hiếp, thật lòng hăm hại không nổi r ấ!

“Ta đi!” Ngoài cửa một mảnh tiếng ngã xuống đất.

“Doanh trường Tất, nhanh nhét bao ti ền lì xì đi!” Người phía sau không nhìn nổi r ấ, chống chèo chống chèo, nghĩ ra kế chủ ý. Ai, bọn họ bình thường làm gương sang cho người khác, một khi điên lên, so với ai khác cũng có thể náo!

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 52: Trước sau hôn nhân

"Chị dâu chị dâu nhanh mở cửa đi ~ nếu không mở cửa, anh Thần của bọn em sẽ bắt chúng em làm bia đỡ trút giận mất~" Ngưu Lập Thần có quan hệ tốt nhất với Tất Tử Thần nằm ở trên cửa kêu lấy lòng, cho dù ai cũng nhìn không ra người đàn ông cười híp mắt dán lên cánh cửa đồng này sẽ là một ông chủ của một công ty lớn trên thị trường.

"Đúng vậy, chị dâu, chị mau đi theo anh Thần của bọn em đi, nếu không, anh Thần sẽ bắt anh em chúng em đánh trút giận đấy~"

Ngoài phòng một mảnh cợt nhã hòa cùng, trong phòng các cô gái toàn bộ nghe được xem thường cuồng lật, đám người kia, thật đúng là từng người một đầu quét mặt ngoài miệng, cả chị dâu tốt cũng gọi r ối, thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn t ỉ t ệ nào.

"Anh, cô Trần cô Vương cô Lý nói r ối, anh phải trả lời ba vấn đề mới được ~ nếu không nhét có bao nhiêu bao ti ền lì xì cũng không được ~" Tất Tử Nghiêu kêu gọi đầu hàng nói. Các anh ấy đầu không thiếu ti ền, bao ti ền lì xì mỗi một người đầu căng ph ồng, cũng thiếu chút nữa không đút được vào trong khe cửa.

"Yes Sir ~ các em hỏi đi, anh Thần của bọn anh nhất định trả lời được ~~" mấy vị tài xế ‘nghiep dư’ so với phù r ẻ còn hăng say, từng người một vươn cổ dài muốn nhìn chị dâu tương lại.

"Thứ nhất, Tiểu Mạt nhà chúng tôi thích ăn hay không thích ăn cái gì ?"

Tất Tử Thần giương nhẹ dưới lông mày, cái vấn đề này quá đơn giản chứ? "Tiểu Mạt thích ăn sườn chua ngọt, thịt bò nấu tỏi, khoai tây miếng nấu với thịt gà không bỏ ớt xanh, tất cả rau dưa trừ cà rốt. Trái cây thì không ăn s ầu riêng bởi vì quá thúi."

"Coi như anh đáp đúng, câu tiếp theo. Trên người cô dâu nốt ruồi lớn nhất nằm ở nơi nào?" Cái vấn đề này thật sự xảo trá, có lẽ không được Diệp Dĩ Mạt đồng ý, trong nhà một đùa giỡn âm ỉ, còn có thể nghe được cô vừa xấu hổ lại tức giận trách một tiếng, ngoài phòng tất cả đều là một mảnh ồn ào.

Tất Tử Thần không vội trả lời, nghe tiếng ồn ào bên trong, nhíu nhíu mày, vội vàng vỗ vài cái lên cửa, dẫn dò em gái nói: "Tử Nghiêu, em chăm sóc chị dâu em cẩn thận, đừng để cô ấy bị vấp gặp ~!" Mặc áo cưới, đi bộ cũng phải cẩn thận, nếu không cẩn thận dẫm lên làn váy, vậy thì không phải là đùa giỡn rồi.

Tử Nghiêu tần chức tần trách làm xong công việc dâu phụ, một tay giới túi xách lên, một tay che chở chị dâu, cũng may người trong phòng cũng đều biết đúng mực, không biết nói những thứ gì, chỉ nói mấy câu đã trấn an được cô dâu rồi. lát sau chỉ nghe thấy bên trong truyền tới một giọng nữ dương dương tự đắc: "Chú rể nhanh chóng trả lời đi ~ nếu không không mở cửa đâu~"

"Nhanh trả lời đi ~" vào lúc này, những phù rể ở ngoài cửa cũng phản bội rồi, toàn tâm toàn ý gây náo nhiệt. Tất Tử Thần nhăn lông mày, giống như là nhớ lại hồi còn nhỏ vậy, mọi người hi hi ha ha, không có gì cố kỵ, nói thật, bọn họ cũng thật muốn biết, cái Tất lão đại luôn có bộ mặt phớt tỉnh này, đến tận cùng là sẽ trả lời cái vấn đề này thế nào đây, cũng không biết sau này chị dâu lại giáo huấn anh ta thế nào nữa, ha ha.

Tất Tử Thần lại xem giờ tổ chức, mấy người trong phòng còn không chịu nhả ra, Tất Tử Thần không khỏi cười khổ, việc đón vợ này. Quả nhiên không phải cứ tùy tiện đón mà được. "Tiểu Mạt, vậy anh sẽ nói nhé ~" phút cuối cùng, Tất Tử Thần cũng không quên báo cáo trước, phải biết, hôm nay về sau, anh đã có thủ trưởng, thủ trưởng nếu là không muốn anh tốt hơn, anh dù là tốt hơn cũng phải giả bộ không để chịu.

"Cái đó, cô giáo Diệp trên người nốt ruồi rõ ràng nhất là lòng bàn chân bên phải." May là thân kinh bách chiến, Tất Tử Thần mặt mày cũng

không khỏi có chút hờn, dù sao cũng đứng trước đám đông nói những việc này, cũng may mà người ở bên trong nghĩ ra được vấn đề khó hơn.

"A ~ nâng lòng bàn chân lên ... ~" trong nhà ngoài nhà trăm miệng một lời ứng tiếng, khiến cô dâu chú rể đều đỏ mặt, cái thời đại này, Động Phòng Hoa Chúc đầu đêm ngược lại thành hiếm, người trẻ tuổi, cũng chỉ là tham gia náo nhiệt, vấn đề quá đáng hơn cũng còn không có hỏi ra đấy.

"Ai nha Tử Nghiêu vẫn còn ở bên trong !" Cũng không biết là người nào nói một tiếng, nhất thời tất cả mọi người có một nhận thức, ở trước mặt em chững nói loại vấn đề này, đây không phải là dạy hư đứa trẻ sao?

Câu cuối cùng, hỏi vấn đề cũng rất tùy ý, cũng chỉ là hỏi bọn họ làm sao quen biết lần đầu gặp mặt thế nào thôi.

Nhận cô dâu mới, chuyện kế tiếp thì ngược lại đơn giản. Diệp Dĩ Mạt nhất định là không thể uống rượu, cũng chỉ là lúc mời rượu trưởng bối nhấp vài hớp nước trái cây, nhóm bạn của Tất Tử Thần và phù rể cũng đều không phải ăn cơm khô, không phải ở trong đại viện bị rót lớn hay là ở trong quân doanh luyện ra được tử lượng, ứng phó cũng là dư dả, bảo đảm có thể để cho chú rể tỉnh táo vào động phòng là được.

Mang thai vốn là dễ dàng mệt mỏi, vừa đến hai giờ chiều, Lý Mân để cho con dâu đi về nghỉ, việc đón tiếp khách, giao cho bà và Trần Hạnh là được, họ là hai bà mẹ, cũng không thể ăn mà không làm.

Bụng Diệp Dĩ Mạt còn chưa lộ, nhưng nhìn tình hình này, trong lòng mọi người cũng đều hiểu, cô dâu mới rượu mời không uống rượu, trừ lúc mặc sườn xám đi giày cao gót một lát, còn lại đều là đi giày đế bằng, cái này vẫn chưa thể nói rõ chút gì sao? Tất cả mọi người không phải người ngu, mấy ngày nay tâm tình quân trưởng Tất khó có khi tốt như vậy, người có lòng dĩ nhiên sẽ phát hiện.

Như vậy, tiếng mọi người chúc mừng càng thêm hơn nữa, Lý Mân và Trần Hạnh dĩ nhiên là mau để cho Tiểu Mạt rút lui, chuyện cười, nếu đứng chờ tất cả tân khách đều đi về hết, Tiểu Mạt còn đứng được sao?

Dâu phụ hơn phân nửa cũng ở lại hiện trường hôn lễ giúp một tay ứng phó cục diện, chỉ có Tử Nghiêu và Tư Tư ở lại cùng cô dâu. Trở về phòng, Diệp Dĩ Mật liền không kịp chờ đợi mà thay quần áo, lễ phục đẹp mắt mặc rất đẹp, nhưng không thoải mái như đồ T-shirt.

Tử Nghiêu đã là tiểu đại nhân, nghiêm trang phân phó chị dâu nghỉ ngơi thật tốt sau đó liền thay cô đóng cửa, cô giáo Lý chăm sóc còn cô phải đi lấy chút thức ăn cho chị dâu ăn một chút rồi ngủ tiếp, may mà chị Vương trong nhà đã chuẩn bị xong, cô chỉ cần bùng đi lên là được.

Lúc Tất Tử Thần trở lại, Diệp Dĩ Mật đã ngủ một giấc rồi. Nhóm người kia còn ồn ào đòi náo động phòng, đầu bị võ lực của anh trấn áp rồi, chị dâu các cậu mệt mỏi một ngày, các người khỏe như vậy lại muốn đi quấy rầy sao? Còn như vậy, chờ sau này cháu gái các cậu ra đời, tôi không để cho nó kêu chú đâu! Nếu hôm nay mà phối hợp, đến lúc đó vinh dự nhận được chức cha nuôi!

Đây chính là điển hình uy hiếp dụ dỗ mà!

"Đã tỉnh rồi hả?" Nhìn cô mở mắt, Tất Tử Thần cong cong lông mi cười nói, bàn tay xoa bụng của cô, mặt mày dịu dàng giống như gió như nước, "Có mệt hay không?" Mặc dù nói hôn lễ cần không thể miễn, muốn mời tân khách cũng đã tận lực giảm bớt, nhưng là Tất gia nhiều năm như vậy căn cơ còn đó, anh lại là trưởng tôn đời này của nhà họ Tất, hôn lễ của anh, tất nhiên không thiếu được những người khác đến chúc mừng rồi.

"Cũng may, chỉ có chân có chút đau." Diệp Dĩ Mật ngẩng dậy, tựa vào trên giường, khẽ mỉm cười nhìn anh.

Tất Tử Thần cởi nút áo ngực, lễ phục kết hôn vẫn là một thân quân trang thẳng thớm, so với tây trang càng thêm nổi bật lên tinh thần. Dem một đôi chân mảnh khảnh gác lên đùi mình, Tất Tử Thần nhẹ nhàng vuốt ve, "Hôm nay nên nghỉ ngơi sớm một chút, buổi tối cũng không có gì chuyện đâu."

"Vâng." Nhẹ nhàng đáp một tiếng, Diệp Dĩ Mật chợt liếc mắt. Không phải là chưa từng thân mật như vậy, nhưng khi nhìn anh không hề

ngăn cách như vậy, cô vẫn nhìn không được mặt hồng tim đập. Đầu nói một người đàn ông nếu mà thích một người phụ nữ, anh ta sẽ bớt làm cao vì cô làm mọi chuyện, Diệp Dĩ Mạt không biết nên làm sao sao hình dung loại tâm tình này, khi thấy anh cứ rũ thấp mi mắt, nhẹ nhàng xoa bóp lòng bàn chân thay cô như vậy.

Chân của cô thật ra thì đáng dấp khó coi, chân cỡ 37, đối với phụ nữ đã không coi là nhỏ, bởi vì mang giày cao gót mà để lại vết chai, khi cảm thụ lòng bàn tay ấm áp của anh, tâm chột li ền mềm mại thành một mảnh.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 53: Trước sau hôn nhân

Tất Tử Thần đi về đơn vị đã hơn hai tuần rồi, Diệp Dĩ Mạt nhìn lịch ngày trên bàn một chút, nơi khoe mắt là nụ cười nhẹ nhàng.

Bảo bảo đã hơn ba tháng rồi, ngày mai sẽ đi khám thai, mỗi lần đều là mẹ chồng hoặc là dì Trăn đi cùng với cô, có lúc Lý Thụy cũng đi cùng.

Mẹ chồng cô và dì Trăn đều say mê công việc chụp ảnh, dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua việc ghi chép sinh mệnh nhỏ từ phôi thai phát triển đến ra đời rồi quá trình lớn lên, hơn nữa đây cháu nội cháu ngoại của họ, càng thêm có giá trị kỷ niệm. Vì vậy, mỗi lần cô đi khám thai, cũng làm như là đi chụp hình phim phóng sự.

"Lão Mã, bây giờ có phải là có thể thấy hình dạng bảo bảo không?" Lý Mân giống như học sinh giỏi, vợ vã cuống cuống hỏi ông bạn lâu năm.

Bác sĩ Mã nhìn bạn học cũ là quân trưởng phu nhân của mình, một ít ban trong đám bạn học, năm đó thấy bà rất quật cường, nhiều người theo đuổi như vậy, cố tình coi trọng cái người tiểu trung đội trưởng tính khí kia vừa thối vừa cứng còn nói không biết nói vài câu mật ngọt kia chứ, nhưng ai có thể biết thời gian thấm thoát thoi đưa, vợ chồng bọn họ chẳng những tình cảm chắc chắn, hơn nữa đã nhiều năm như vậy, năm đó tiểu trung đội trưởng hôm nay đã sớm thành quân trưởng.

"Đợi lát nữa có thể thấy bảo bảo rồi." Bác sĩ Mã cười gật đầu một cái, đứa nhỏ Tử Thần này lúc kết hôn ông cũng tham dự, chẳng qua là lúc đó quá nhiều người, bọn họ người trẻ tuổi lại làm ồn ào, ông liếc nhìn xa xa liếc nhìn, cô dâu rất thanh tú, lúc cười lên trên má trái có một lúm đồng tiền nhân nhật, cùng chú rể cao lớn đứng chung một chỗ, rất xứng đôi. Hắn biết Lý Mân đối với hôn sự này rất là hài lòng, bà vốn cũng không phải là

người coi trọng môn đăng hộ đối, nhớ năm đó, bà là một con gái thị trưởng, lúc đó cũng biết thân phận Tất Trọng Tường không có gia cảnh gì, mà lúc đó, ở trong mắt tất cả mọi người, Tất Trọng Tường cũng chỉ là một tiểu trung đội trưởng không có tiền đồ gì mà thôi.

"Tiểu Mạt nhà chúng ta gần đây rất tham ăn, bảo bảo trong bụng chắc cũng rất khỏe mạnh chứ?" Lý Mân cười lôi kéo tay con dâu, cười đến gương mặt ôn hòa. Mấy ngày nay, Tiểu Mạt cũng không nghe thấy được mùi vị gì liền ỏi nữa rồi, chỉ là khẩu vị cũng tốt hơn rất nhiều, thường thường nửa đêm cũng muốn ăn cái gì, bà bảo chị Vương chuẩn bị trước các loại thức ăn, để trong bình giữ nhiệt, đặt ở đầu giường của cô, muốn ăn cái gì cũng dễ dàng.

Bụng Tiểu Mạt đã bắt đầu dần dần hiện ra, có lẽ là bởi vì ăn được nhiều, gần đây ngược lại nhìn mập hơn một vòng, sắc mặt cũng hồng nhuận rất nhiều. Cũng bởi vì cái này, bà không đồng ý Tiểu Mạt mỗi ngày còn khổ cực soạn bài như vậy, đi dạy, chỉ là Tiểu Mạt không muốn nữa đường xin nghỉ dài hạn, đợt này lớp mười hai còn không tới 3 tháng nữa là kết thúc học, cô không muốn bỏ dở nửa chừng.

Lý Mân đại khái có thể hiểu được loại tâm tình này của cô, dạy học sinh cần có loại cảm giác đó, không muốn là người nuốt lời... Kiên trì, năm đó bà đã từng từng có.

"Lão Mã, ông có thể cho tôi hình bảo bối nhà chúng tôi được không?"

"Được." Bác sĩ Mã cười lên tiếng.

Kết quả kiểm tra rất nhanh đã có. Lý Mân mặt khiếp sợ nhìn chằm chằm màn ảnh, tay run run chỉ chỉ hai điểm nhỏ: "Hai, hai?"

Bác sĩ Mã khẳng định gật đầu một cái: "Đúng, hai." Sinh đôi cũng không hiềm thấy, đối với một gia đình mà nói, lập tức nghênh đón hai sinh mệnh nhỏ, trong đó vui mừng, có thể nghĩ.

"Tiểu Mạt, con thật lợi hại!" Lý Mân vui mừng giống như đứa bé, trên gương mặt thường ngày dịu dàng đoan trang mang đầy nụ cười không dám

tin: "Phải nhanh báo cho Tử Thần, nhất định nó sẽ mừng như điên!" Nhà bọn họ bao lâu rồi không có sinh mạng mới ra đời? Lúc này vừa có đã là hai! Đợi lát nữa về nhà nói cho lão già, thật muốn xem vẻ mặt già của ông sẽ nứt ra như thế nào! Ha ha ha, vừa nghĩ liền không nhịn được buồn cười đấy.

"Mẹ." Diệp Dĩ Mạt vội vàng kéo mẹ chồng, nhịp tim kích động dần dần có xu thế chậm lại, không nghĩ tới lần này khám thai thế nhưng mang nhiều bất ngờ như vậy, hai bảo bảo giống nhau như đúc? Diệp Dĩ Mạt vuốt ngực, trong đầu thậm chí có một cái chớp mắt trống không. "Mẹ, con muốn tự mình nói cho Tử Thần." Diệp Dĩ Mạt có chút ngượng ngùng kéo kéo ống tay áo, trên mặt ửng đỏ có chút ngượng ngùng, bảo bảo nhà cô, không đúng, là các bảo bảo nhà cô, bây giờ đang lớn lên ở trong thân thể của cô, từng ngày từng ngày lớn lên, rất nhanh, sẽ rất nhanh cùng bọn họ gặp mặt.

"Được, được, mẹ không nói, con tự mình nói cho Tử Thần ~" Lý Mân bày tỏ nháy mắt mấy cái, vợ chồng mới cưới nha, tóm lại là muốn có chút tình thú nhỏ nhỏ mà, huống chi con trai bà còn không chiếm thiên thời địa lợi, nếu lại không có nhân hòa, nó là chồng, không khỏi cũng quá thất bại đi. Cho nên, bà làm mẹ, nên ủng hộ con trai và con dâu bởi dưỡng tình cảm vô điều kiện.

Từ bệnh viện ra ngoài, Lý Mân vẫn luôn trong trạng thái như đang trên mây, thật nhiều năm rồi bà chưa có vui vẻ như vậy nữa, nhìn một chút, mấy ngày nay, con trai kết hôn, Tiểu Mạt mang thai, hôm nay còn biết, Tiểu Mạt lại sẽ sinh đôi. Không phải bà nên tự hào sao? Con trai bà quá tỉ mỉ rồi!

Sao trước kia bà lại còn lo lắng Tử Thần không tìm được vợ chứ? Chỉ bằng ngoại hình và trí tuệ của Tử Thần nhà bọn họ, tìm một nàng dâu hoàn toàn không khó mà! Không phải vậy sao, chưa tới nửa năm, nàng dâu có, đứa bé cũng có, hơn nữa còn là song sinh, chặc chặc, rốt cuộc con trai bà còn mạnh hơn ba nó, năm đó cha anh dùng một năm rưỡi mới theo đuổi được bà.

Diệp Dĩ Mạt ng ồi ở phía sau chỗ tài xế ng ồi, đôi tay vẫn nhẹ nhàng xoa ở trên bụng, nơi đó, đã có thể cảm thấy nhịp tim của bảo bảo, từng nhịp từng nhịp, yếu ớt đến cơ hồ không cách nào cảm thụ. Có lẽ là mẹ con thiên tính, huyết mạch tương liên để cho cô không cách nào bỏ qua biến hóa hơi yếu này, từng điểm từng điểm, bọn nó ở lớn lên, ở trong bụng mẹ lớn lên.

Về đến nhà, trở lại tân phòng của cô và anh, đây đã từng là gian phòng anh ở hơn hai mươi năm, khắp nơi đều là bóng dáng và mùi của anh. Bọn cô còn không có chụp hình đám cưới, treo trên tường chính là hình bọn cô chụp chung lúc ở Nam Kinh, chàng trai mặc áo trắng sắc mặt ôn hòa, khóe miệng mang nụ cười thản nhiên, bên cạnh cô gái khẽ tựa vào trên người anh, ánh mắt trong sáng, sau lưng trời chỉ đều đem bóng dáng của hai người kéo thật dài rất dài.

"Alo, Tử Th ần." Diệp Dĩ Mạt miễn cưỡng tựa vào trên giường, dùng điện thoại bàn ở trên tủ đầu giường gọi điện thoại cho anh. Bởi vì mang thai, máy vi tính và điện thoại trong phòng cô cũng sớm đã bị tịch thu, ngay cả bình thường soạn bài, tất cả đều là cô tự viết tay cả, do mẹ chồng cô giúp một tay đánh máy vi tính, cho nên nói, có một mẹ chồng biết dùng máy vi tính thật rất quan trọng. =

"Tiểu mạt, hôm nay thân thể còn tốt đó chứ? Có khó chịu hay không?" âm thanh trong trẻo của Tất Tử Th ần từ trong điện thoại truyền đến, nghe giọng của anh, hôm nay chắc là không vội vàng.

"Cũng may, hôm nay mẹ theo em đi khám thai rồi." Diệp Dĩ Mạt đem điện thoại đổi sang lỗ tai khác: "Tử Th ần, chừng nào thì anh về nhà?" Kể từ sau hôn lễ, mỗi ngày chỉ liên lạc bằng điện thoại, một dây điện thoại tinh tế, kết nối hai đầu tương tư.

"Bác sỹ nói thế nào?" Tất Tử Th ần ng ồi thẳng lên, trong ánh mắt có một ít khẩn trương. Đệ tài mỗi ngày của bọn họ, càng ngày vây quanh đứa bé càng nhiều, hình như người làm cha mẹ đều như vậy, đứa bé từ từ chiếm cứ trọng tâm sinh hoạt, giống như bọn họ ở mẹ trong bụng mỗi ngày đều đang trưởng thành, bọn họ chiếm phân lượng ở lòng cha mẹ, cũng càng ngày càng nặng.

Diệp Dĩ Mạt mím môi cười, ngón tay từng cái từng cái xoa trên vải tơ mềm, vải lụa mát lạnh như thấm vào tận trong lòng, làm cho người ta cảm thấy thoải mái mát mẻ. "Bác sỹ nói rồi, các bảo bảo rất khỏe mạnh ~~"

Tất Tử Thần cười thẫn, nụ cười cứng ngắc sau hai giây, làm như không thể tin được, trong tiếng nói thậm chí mang theo chút run rẩy: "Em nói, các bảo bảo?" Tất Tử Thần cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Đúng vậy, các bảo bảo ~" Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng cười, tâm tình vui vẻ: "Bác sỹ nói rồi, là sinh đôi, đại khái anh phải làm ba trước một hai tháng."

"Tiểu Mạt. . . . ." Tất Tử Thần chột không thốt nên lời. Tiểu Mạt của anh, một người mang thai hai đứa bé của bọn họ, kết tinh tình yêu của bọn họ, anh lại không thể ở bên cạnh, trừ mỗi ngày gọi một cú điện thoại, thậm chí ngay cả giống như một người chồng bình thường làm chân chạy mua đồ ăn cho cô anh cũng không làm được.

Bọn họ biết được, mấy người bạn tốt của tiểu mạt, anh trừ gặp qua Trần Tư Tư, cũng chính là ở hôn lễ gặp qua mấy vị đồng nghiệp của cô, mà giống như việc đưa đón đi làm cái gì, càng thêm chưa từng có. Có lúc, Tiểu Mạt thỉnh thoảng cũng sẽ bức tức, nói anh Chu nhà Tiểu Hàm mỗi ngày đều đưa đón đúng giờ, Chủ nhật còn bỏ tiểu sữa hai người cùng nhau trải qua thế giới hai người, còn cô muốn gặp anh cũng khó khăn như vậy.

Cô gái nhỏ lúc nói lời này giống như đang làm nũng, vừa giống như ở phát giận, giọng nói thật thấp mà nhu nhược, không được dễ nghe. Cách điện thoại, anh không nhìn thấy nét mặt của cô, lại có thể tưởng tượng ra cô bĩu môi cố ý liếc mắt nhìn anh, nửa hé con ngươi ở chỗ sâu nhất định cất giấu nụ cười giảo hoạt.

Triệu Chấn Kỳ từ nhỏ cùng anh cời truồng lớn lên đã từng hỏi anh, đến tột cùng anh thích phụ nữ như thế nào. Anh cũng đã tự hỏi mình, đến tột cùng là anh thích kiểu phụ nữ gì. Từ lúc anh biết nam nữ khác biệt tới nay, trừ lúc vào trại lính mấy năm này, bên cạnh anh cũng có không ít mỹ nữ. Vô luận là trong đại viện hay ngoài đại viện, cứ như bọn bạn anh, bên cạnh cũng không khả năng không có một chút động tĩnh.

Anh cũng thử lui tới qua với mấy người phụ nữ, hoa khôi của trường hoa khôi của hệ cũng không phải là không có, xinh đẹp hơn so với Tiểu Mạt cũng có, chỉ cần nói tên Tất Tử Thần, cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ nguyện ý dính sát. Nhưng mà, cho dù là mối tình đầu mà mọi người cảm thấy khó quên nhất, đã biến mất từ lâu ở trong trí nhớ hành lang gấp khúc của anh, thậm chí anh không nhớ nổi nữ cô gái kia trông như thế nào, chỉ biết là hình như có tóc dài .

Nếu mà sớm mấy năm, lúc Tất Tử Thần anh thực sự muốn chứng minh mình, người thanh tú có thừa vẻ thù mị giống như Tiểu Mạt vậy, sợ thật đúng là không thể làm cho anh dừng chân.Đàn ông, tóm lại là ưa thích cô gái xinh đẹp, nhất là anh như vậy, cái gì đầu mơ tưởng là người đứng đầu.

Lại cứ, khi anh muốn dẹp yên, gặp được cô. Con người cong cong, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, tướng mạo thanh tú, ăn mặc đơn giản hào phóng, còn có trên người nhàn nhạt hương bưởi, đầu giống như một bàn tay vô hình, từng chút từng chút bắt được lòng của anh. Giống như ánh mặt trời rực rỡ, một cái nháy mắt một nụ cười của cô, đầu làm động tới tâm tình của anh.

Anh còn nhớ rõ lúc anh đi trạm xe đón cô một lần kia, lúc cô nâng lên con người cười với anh, một nháy mắt đôi mắt sạch sẽ trong suốt nhìn hướng tới anh, nhanh chóng lướt qua nụ cười ngược ngùng, rõ ràng không phải nữ sinh rồi, thế nhưng nụ cười tinh khiết mà đơn giản xuất hiện tại trên mặt cô, lại tuyệt không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, ngược lại có một loại thanh lệ khiến người động lòng.

Anh nghĩ, chắc là vào thời điểm đó anh đã để ý tới cô nhóc này? Tại cái đó ánh nắng mặt trời rực rỡ sau giữa trưa.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 54: Trước sau hôn nhân

Diệp Dĩ Mạt đã bắt đầu mặc đồ phòng phóng xạ. Vốn là Lý Mân và Trần Hạnh cũng đã không có ý định để cô tiếp tục công việc, dù sao cũng là sinh đôi, khẳng định so với thai một càng phải chú ý hơn, chỉ là gần đây trạng thái của Diệp Dĩ Mạt rất tốt, trừ ăn ra khá hơn, những phản ứng khác cũng không có, bác sỹ cũng nói, nếu mà không vận động, sau này khi sinh bảo bảo cũng không tốt, hai người làm mẹ mới xem như cho đi.

Chỉ là cho đi cũng có đi đâu kiện, thứ nhất, nhất định mỗi ngày Lý Mân sẽ bảo chị Vương chuẩn bị cơm trưa cho người mang đến cho cô, người lớn nói một câu ‘con đẻ cháu của mẹ bị đói bụng thì làm thế nào’, câu đầu tiên đã đem con của cô ra chặn miệng rồi, thức ăn ở trường học, có lúc thật sự chính là khó có thể nuốt xuống; thứ hai, đi làm do nhân viên bảo vệ đưa đón cũng đã thành định luật, điểm này Diệp Dĩ Mạt thật vẫn không có gì phản đối, người ta đâu là chồng, bạn trai đưa đón đi làm, cô chồng không có bên cạnh, cô cũng không kiêu cách đến nỗi nhất định tự lực cánh sinh, huống chi nhân viên bảo vệ lái xe hơi gia dụng, đủ khiêm tốn. Thật ra thì, nếu không phải là ba cô không cho phép, nàng thật vẫn muốn tự mình lái xe

"Tiểu Mạt, hôm nay ăn cái gì vậy?" điện thoại của doanh trường Tất đến đúng giờ, bây giờ anh càng ngày càng giống bà mẹ, từ ăn cái gì đến mấy giờ ngủ, tất cả đều muốn xen vào, nếu mà không vừa ý của anh, nói không chừng còn có thể giáo huấn cả buổi sáng qua điện thoại.

Diệp Dĩ Mạt bất đắc dĩ cười: "Mẹ chuẩn bị canh chim bồ câu. . . .
."Đầy chất béo, cũng uống đến bụng nôn rồi. Nhưng mà nỗi khổ tâm của người lớn, nói bà năm đó mang thai Tử Trần muốn uống cũng không có, bây giờ có đi đâu kiện, nhất định phải tâm bổ cho con dâu.

Thật ra Diệp Dĩ Mạt có chút ai oán, lúc cô giáo Điềm trong phòng làm việc sinh đứa trẻ, chông của cô ấy cũng mập hơn mười cân, không vì cái gì khác, cũng bởi vì cô giáo Điềm không thích ăn đồ, toàn bộ vào bụng của chông cô ấy. Nhưng cô tốt hơn, muốn tìm cái ‘thùng rác’ cũng không tìm được. ‘Thùng rác’, mỗi ngày chỉ có thể từ trong điện thoại làm vai trò người ba.

Còn nhớ rõ lúc cô nói với anh bảo bảo sẽ đá người, người nọ ở bên đầu điện thoại kia ngu nửa ngày, một hồi lâu mới nghe được tiếng anh lắp bắp: "Đúng, đúng không phải giống đánh chuột đất sao?" Diệp Dĩ Mạt giận đến muốn đập người, có ví dụ này sao?

Tháng sáu vừa qua, Diệp Dĩ Mạt cũng giống như là trở lại lớp mười hai, cô bắt đầu kỳ nghỉ hè dài đến ba tháng, mà lần này, có lẽ cô người cuối cùng nghỉ hè.

Tử Nghiêu thi tốt nghiệp trung học xong, xem chừng có chút không vui đối với thực tế, cả ngày vây quanh chị dâu, cùng bạn học đi ra ngoài dạo phố, mua vớ cũng là váy mềm mại khả ái, Diệp Dĩ Mạt nhìn thật là dở khóc dở cười, cô nhỏ này sao cũng mong đợi cô sinh con gái chứ?

Nghĩ đến Tất Tử Thần nghiêm trang bảo cô đem điện thoại dán bụng để nói chuyện, Diệp Dĩ Mạt lại không nhịn được cười, người đàn ông này, có muốn ngây ngốc hay không như vậy? Cách điện thoại, anh nói từng chữ từng câu: "Bảo bảo à, ta là ba ~b-a-ba, ba ~"

Đầu tháng bảy, Tất Tử Thần trở về nhà một lần. Khi đó, Diệp Dĩ Mạt đang ưỡn bụng ở lương thấp buổi sáng ngủ, trên bụng đặt một cái chăn thật mỏng, tóc dài đã cắt đi, lộ ra lỗ tai trắng nuột.

Tất Tử Thần nhẹ nhàng đi vào phòng, hơn ba tháng không có gặp, bụng của cô đã rất rõ ràng, nghe tiếng cô hít thở nhẹ nhẹ, người đàn ông cho dù lúc bị thương cũng không rơi lệ đáy mắt chột lì ần chưa xót.

Thích cô là ngoài ý muốn.

Chính anh đã hơn 30 tuổi, chỉ là muốn tìm đối tượng thích hợp để kết hôn mà thôi. Ông ý lão già đi xem mắt, chỉ là không muốn vào thời điểm kia cùng ông ấy giận dỗi mà thôi, dù sao, khi đó lão già mới vừa xuất viện.

Ngồi ở trong quán cà phê, thật ra là anh đến trước giờ hẹn. Ngày đó không có mặc quân trang, toàn thân anh rất khó chịu. Lúc nhỏ, đối với quân trang là ngưỡng mộ, cũng là căm hận, bởi vì, thân quân trang chưa bao giờ sẽ ở trong nhà quá ba ngày, mỗi lần ông ấy rời đi, mắt mẹ đâu sẽ đỏ hừng.

Sau lại, dần dần lớn lên, đã trải qua tuổi trẻ khinh cuồng phong lưu, anh cũng đến tuổi thu hoạch ý nghĩ bay xa. Mấy năm cuộc sống quân đội, thậm chí làm anh quên mất ban đầu cùng nhóm phát tiêu cùng nhau nhảy hip-hop sung sướng, quá mức nghiêm cẩn kỷ luật, đã sớm sâu tận xương tủy.

Lần đó xem mắt, thật ra thì không phải lần đầu tiên anh thấy cô. Lần Chu Mặc kết hôn, cô và một cô gái khác, cười hì hì tới mời rượu, ngoài miệng mở miệng kêu một tiếng sư công, khiến Chu Mặc dở khóc dở cười. Khi đó Chu Mặc đã bị chuốc say lắm rồi, anh là phù rể, chuyện đương nhiên thay chú rể uống mời rượu của mấy cô nhóc kia.

Thật ra thì thời điểm đó ấn tượng cũng chỉ như vậy, một đầu tóc thẳng đen bóng, trên gương mặt thanh tú nở nụ cười thoải mái, lúc mắt to thỉnh thoảng nheo lại giống như lưỡi biếng và giáo hoạt.

Sau lại gặp lại cô, một thân váy yếu điệu, dày cao gót màu xanh dương tôn lên cả người thanh lịch thanh lệ. Thấy hướng anh ngoắc cô, cô nhóc kia vẫn còn rất bất khả tự nghị dụi dụi con mắt, thì anh biết rõ bản tính cô nhóc này, tuyệt sẽ không thực nữ giống bộ váy trên người cô.

Sau này sao lại từng điểm từng điểm yêu đây? Đúng vậy, yêu. Anh vốn cho là, có lẽ chỉ có một ngày, anh sẽ bị nước mắt của mẹ quán hoặc bị lão đầu tử ra lệnh, cùng một cô gái môn đăng hộ đối kết hôn, có lẽ anh sẽ không ghét cô, nhưng mà, anh tuyệt đối cũng sẽ không hận không được mỗi thời mỗi khắc ở bên người cô tâm tình như lúc này, đúng, hận không thể giấu cô ở trong túi, lúc muốn cô liền lấy ra nhìn một cái, loại tâm tình này, đến tột cùng là làm sao mà có đây?

Ở Nam Kinh hơn mười ngày, hẳn là cuộc sống anh đời này khoái hoạt nhất. Còn nhớ rõ lúc ở khách sạn lần đầu tiên anh hôn cô, bộ dạng không lưu loát như vậy, lông mi thật dài khăn trương run lên một cái, làm cho anh hận không thể thế về cô vào trong lòng mà thương yêu.

Thật ra thì anh rất ưa thích nhìn vẻ cô tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng đến căng căng, môi đỏ mọng khê cong lên, một đôi mắt to tròn vo loạn chuyển chung quanh, chính là giận dữ không chịu nhìn anh một cái, bộ dáng kia, thật là ngây thơ cực kỳ. Cô tức giận, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, anh đâu không biết được là cô làm sao làm được, tại sao có thể một giây trước còn đang tức giận, một giây kế tiếp liền nháy mắt tội nghiệp theo sát anh nói cô đói bụng?

Anh thích cưng chiều cô, lúc nhìn mặt cô vui vẻ nhảy tới đây ôm cổ anh muốn anh ôm, thật sự là con người sắt đá tâm cũng có thể hóa thành ngón tay mềm. Ở trước mặt Mã Kiều Phóng Kiệt, cô vĩnh viễn sẽ mỉm cười thân thiện, khóe miệng hơi vênh, gò má trái có má lúm đồng tiền liền tự nhiên mà hiện ra, khóe mắt cô trời sinh có xêch xuống phía dưới, thế nào đâu là bộ dáng cười mỉ mỉ, doanh trường Liên đã nói, vợ anh ở trong doanh được hoan nghênh đến trình độ tuyệt đối không thấp hơn doanh trường anh.

Chỉ là, ở trước mặt anh, cô sẽ không khách khí như thế, ăn cơm thích cùng anh cướp thức ăn, anh gấp cái gì, mỳ thanh tú mỳ thanh tú của cô liền trườn, tự nhiên anh chỉ có thể ngoan ngoãn gấp đến trong chén của cô. Nhưng cố tình người này lại rất thích xem anh ăn cơm, chính mình tự ăn no rồi, liền cười cười nâng cằm lên ngẩng đối diện nhìn anh ăn, cần phải nhìn anh ăn hết sạch đồ ăn mới thôi, nếu không là cô có thể kéo một đồng 'con người phải biết quý trọng thức ăn', có lúc, đến cả có lỗi với đảng, thật xin lỗi nhân dân cũng có thể nói ra, thật đúng là ăn của cô không dễ

Có tiến một bước quan hệ, nhìn ra được, cô càng thích dính lấy anh. Chỉ là, thực tế chung quy là thực tế, anh không thể nào không hề làm gì chỉ ở cùng với cô, cô cũng không thể nào bỏ lại tất cả đi tìm anh. Cho nên, đoạn thời gian đó, có thể nói là thời điểm gian nan nhất của bọn họ. Có lúc, thật sự nhớ cô không ngủ được, anh phải đi chạy bộ, chạy một vòng lại một vòng, cho đến khi sức cùng lực kiệt, vừa nằm xuống liền ngủ mất mới

thôi. Thế nhưng cũng không phải là hết, trong mộng, cô nước mắt lả chả nhìn anh, ủy khuất đỏ ửng mũi, làm cho trong lòng anh vừa chua vừa chát, thật hận không được bỏ lại tất cả mọi thứ trong tay đi tìm cô.

Có lúc, anh thật may mắn, mình ở thời gian không còn sớm không muộn gặp được cô. Tiểu Mạt của anh, thỉnh thoảng sẽ tùy hứng, cũng không phải là không biết rõ đạo lý làm người. Nếu không phải lần đó anh ở lại, có lẽ vĩnh viễn anh cũng không biết, thì ra là cô vẫn nở nụ cười rực rỡ, cũng sẽ khóc đến đau lòng như vậy. Nắm lấy vạt áo anh thật chặt, cô vừa kéo vừa kéo khóc, kể cả cái trái tim kia, cũng bị cô khóc thành nước.

Mỗi lần đều là cười tạm biệt anh, tuyệt không nói một câu ‘gặp lại’, giống như đã thành thói quen của bọn họ. Có một lần anh hỏi cô, cô cắn ngón tay của anh nói, nói gặp lại, chỉ sợ cũng không gặp lại, cho nên không muốn nói.

Thì ra là, trong lòng anh, anh cũng không thể bỏ lỡ cô. Như vậy, thật tốt.

Nhận được điện thoại của cô là lúc anh mới vừa cho các Đại đội trưởng bố trí tốt nhiệm vụ tháng sau, đang nằm ở trên giường nghỉ ngơi, cô điên cuồng nói một câu "Tất Tử Thần, anh mà không trở lại, anh cũng đừng mong gặp được con trai anh", trong nháy mắt đảo loạn tim của anh. Cái gì cũng bất chấp, anh vội vã gọi về, nhưng cô lại vẫn trong trạng thái tắt máy.

Vẫn gọi mười lần, cô vẫn không hận, không có cách nào, anh chỉ biết gọi điện thoại về nhà cho mẹ, dặn đi dặn lại nhất định mẹ anh phải tự mình đi xem Tiểu Mạt một chút, anh biết cô không phải là cô gái yếu ớt như vậy, nhưng rốt cuộc không dám khinh thường, không thể làm gì khác hơn là năn nỉ mẹ nửa đêm canh ba đi một chuyến, cũng may mẹ anh cũng là người sáng suốt, một cái liềm đoán được mấu chốt của vấn đề, không nói hai lời liềm chạy đến tìm con dâu rồi.

Bị chú Diệp làm khó anh đã sớm đoán được, lúc Lý Thụy nói với anh chú Diệp định giới thiệu cho Tiểu Mạt mấy cậu thanh niên trong đơn vị của ông thì anh đã chuẩn bị tâm tư, chỉ là không có nghĩ đến, tất cả đều dễ dàng qua cửa thế. Chú Diệp chỉ tìm anh nói chuyện một lần.

Ông nói, Tiểu Mạt là một cô gái, từ nhỏ cũng không chịu khổ cực gì, tôi chỉ muốn cho nó nửa đời sau cũng an an nhàn nhàn, nhưng mà nó một lòng đi theo cậu, tôi cũng không làm chuyện chia rẽ uyên ương được, tôi chỉ nói một câu, nếu mà cậu khiến Tiểu Mạt chịu đau khổ, tôi không quản cậu là con trai quân trưởng hay là con trai tư lệnh, tôi sẽ đánh không tha.

Tất Tử Thần không có hoài nghi tính chân thật trong lời nói của ông, bởi vì anh tin tưởng, nếu như ông ấy muốn đánh anh, cái ba quân trưởng của anh nói không chừng sẽ vội giúp đưa cây gậy đấy, tuyệt đối tình cảm hai người chiến hữu cách mạng cũ tùy tiện nói một chút là được sao?

Lý Thụy phản bội lâu như vậy, rốt cuộc trước khi chết của anh xuất giá cũng tìm anh rể là anh ôn chuyện rồi. Lúc tên nhóc này thu hồi gương mặt cột nhả, vẫn còn rất giống như đám phán vậy.

"Anh Thần, không đúng, anh rể, chị em tính khí kém rất thích khi dễ người, nhiều tuổi như vậy còn luôn cho là mình như thủy thông(ai giải thích giùm t với), sau này anh cũng đừng chấp nhặt với chị ấy, nếu mà chị ấy chọc giận anh, anh hãy nói với em, ngàn vạn đừng tự mình động thủ, để em thay anh dạy bảo chị ấy." Quả đấm của người kia nếu mà đập lên người chị anh, anh sợ xảy ra án mạng, những lời này, Lý Thụy không dám nói. Lý Thụy rất có cốt khí mà nghĩ, chị của mình, dù là bị chị ấy lấn áp vô điều kiện hơn hai mươi năm, anh vẫn không vui khi thấy cô bị người khác khi dễ, nếu quả thật có người khi dễ chị của anh, nói không chừng anh sẽ liều mạng, thật.

"Được, em quản tốt em là được rồi, về sau chị em giao cho anh." Tất Tử Thần cười vỗ vỗ bả vai em vợ, gây yếu, nhưng mà không yếu đuối." Tính khí chị em anh hiểu biết rõ, tức giận cũng chỉ hai phút, hai phút này, anh không nói lời nào chọc giận cô ấy là được." Nói xong lời này, hai người đàn ông cũng cười.

Quả thật, tính khí của Diệp Dĩ Mạt, thời gian tức giận sẽ không ra quá hai giờ, nói không chừng đang tức giận, liền quay đầu quên, sau đó còn ngây ngốc quên mất lần nữa: "Sao em không để ý tới anh chứ? Có phải là anh chọc em tức giận hay không?" Chuyện này, cô nàng này thật vẫn làm

được. Đầu nói lịch sử có thể sáng suốt, cố tình cô nhóc trí thông minh cũng chỉ có một nửa, lúc thông minh lên làm cho người ta Lục Bất Tòng Tâm, ngu , cũng có thể làm cho người ta dậm chân cần rắng.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 55: Tả Tả Hữu Hữu ra đời

Khóe miệng Tất Tử Thần vẫn nở nụ cười thản nhiên, nhẹ nhàng ngẩng vào trên mép giường, Tất Tử Thần đưa tay kéo chăn lên cho cô, đắp cánh tay bị lộ ở bên ngoài.

Có lẽ là bởi vì là sinh đôi, bụng của cô so với phụ nữ mang thai bình thường lớn hơn rất nhiều. Ánh mắt rơi vào bụng đã to lên, nụ cười nơi khóe miệng của Tất Tử Thần càng thêm dịu dàng.

Nghe mẹ nói, Tiểu Mạt nửa đêm thường ngủ không yên ổn, bây giờ Tử Nghiêu đã thi tốt nghiệp trung học xong, liền tiếp nhận trọng trách ngủ trên chiếc giường nhỏ trong phòng chị dâu này, chị dâu muốn uống nước hay ăn cái gì, tất cả đều là trách nhiệm của cô rồi.

Tất Tử Thần cười khẽ, nha đầu Tử Nghiêu này, nhất định là cậy mạnh, chỉ là cô yêu ngủ như vậy, hơn nửa đêm có thể giúp cái gì? Nghĩ đến cũng đúng là Tiểu Mạt không muốn mẹ mệt nhọc mới có thể đồng ý đề nghị của Tử Nghiêu thế này. Vậy cũng khiến ba mẹ yên tâm đi, dù sao có người ở cùng, mặc dù nhìn chung quanh đều không đáng tin.

"Tử Thần?" Diệp Dĩ Mạt mơ hồ mở mắt, giống như là vô ý thức, vươn tay kéo vạt áo người đàn ông bên giường lại.

Khóe môi Tất Tử Thần nhếch lên cười cưng chiều, nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của cô: "Đã tỉnh rồi hả? Mẹ bảo anh lên gọi em xuống ăn cơm tối."

"Nha." Diệp Dĩ Mạt đáp một tiếng, ánh mắt lại vừa lần nữa nhắm lại, trong miệng còn nói lầm bầm: "Lại mơ nữa à." Lại mơ thấy anh, mỗi ngày đều có thể ở trong mộng gặp nhau, có lẽ đã không tệ chứ? Diệp Dĩ Mạt mơ hồ, trong lòng êm ả mà nghĩ, người khác mang thai chèn họ đều cưng

chiều giống như bảo bối, cô thì cả mặt chầng cũng không thấy, chớ nói chi là bảo chầng cô đi mua đồ ăn cho cô nữa.

Tất Tử Thần thấy tức cười, nhưng mà trong lòng lại thêm khó chịu— cô nhóc này, còn tưởng là ở trong mơ nữa— cho là chỉ có ở trong mơ, mới nhìn thấy anh. "Tiểu Mạt, đứng lên ăn cơm tối. Hay là anh bưng lên cho em ăn?" Ngắt gương mặt ngày càng đầy đặn của cô, trong bụng Tất Tử Thần càng thêm mền mại, cảm giác có thật tốt hơn nhiều.

"Nha." Diệp Dĩ Mạt nhẹ giọng hô một tiếng, đưa tay vuốt ve tay của anh: "Anh về lúc nào?" Trở về cũng không nói với cô một tiếng, chơi đột nhiên tập kích rất thích sao? Người này, hoặc là vẫn không xuất hiện, hoặc chính là xuất quỷ nhập thần.

"Vừa đến nhà đã nhanh chóng lên đây mời vợ đại nhân đi ăn cơm rồi~" Tất Tử Thần mỉm cười, nghiêng người sang đỡ cô dậy, "Em ngủ mơ thấy gì thế?" Cả trong lúc ngủ mơ đều thấy cười.

Diệp Dĩ Mạt vuốt ve huyết Thái Dương, nhấp môi dưới, có chút không hiểu ngẩng lên đầu nhìn anh, mơ cái gì?

"Có phải đang mơ về anh hay không?" Tất Tử Thần chống đỡ trán của cô, giọng mang cười khê: "Kể cho anh nghe một chút, có phải con gái nhà chúng ta kêu ba hay không." Nói xong, lỗ tai đã dán bụng của cô, cảm thấy bên trong vật nhỏ có động tĩnh, doanh trưởng Tất luôn trấn định tự nhiên hướng đại pháo súng máy về phía quân địch thế nhưng cũng cà lăm: "Động, động!"

Diệp Dĩ Mạt dở khóc dở cười, cái này thì có cái gì kỳ quái chứ, hai tên nhóc trong bụng này, về sau nhất định là rất tinh nghịch, có lúc thật là cô hát có chút thôi chúng đã xuất ra ý tứ, một cái tiếp một cái mà đá bụng cô, thật là giống như ba bọn nó nói, đánh chuột đất đấy.

"Con gái của anh thông minh! Cũng biết ba bọn chúng tới ~" Tất Tử Thần vuốt lỗ mũi cười đến mặt thỏa mãn, Diệp Dĩ Mạt thấy cũng không nhịn được mà cố ý đả kích anh: "Ngộ nhỡ cả hai đều là con trai thì làm thế nào? Anh có không muốn ba mẹ con chúng em không?"

Tất Tử Thần chột nhú mày: "Đây là bào thai song sinh mà, thế nào cũng nên có một bé gái chứ?"

Diệp Dĩ Mạt không nhịn được cười anh ngu, một bào thai xác suất sinh con gái là 1/2, chẳng lẽ anh cảm thấy sinh đôi thì tỷ lệ sinh con gái sẽ cao hơn hả ? Thế mà anh còn xuất thân là thạc sĩ kinh tế học đấy.

Tất Tử Thần chỉ thấy cô cười, thật ra thì sinh con gái thì có cái quan hệ gì đâu? Chỉ cần anh cùng cô và đứa bé thì cái gì cũng đều tốt cả. Nghĩ tới đứa trẻ mềm mại chạy hấp ta hấp tấp phía sau, Tất Tử Thần đã cảm thấy cuộc sống tràn đầy động lực.

Nhận được điện thoại của Chu Mặc, anh có chút kinh ngạc, người này nghĩ như thế nào lại gọi điện thoại cho anh rồi hả? Người này không phải vội vàng ở nhà làm ngựa cho con gái anh ta cưới sao?

"Tử Thần, tôi chính thức thông báo với cậu...cậu được tiếp nhận trở thành hội viên mới của hiệp hội ‘con gái là bảo bối’, mau chạy ra đây mời chúng ta những hội viên cũ ăn cơm." Chu Mặc tùy tiện tiện ở nơi đó gõ ngón tay: "Nhanh, qua thôn này sẽ không còn tiệm này đâu."

Tất Tử Thần lặng yên một lát, tỉnh táo hỏi thăm địa chỉ: "Đến đâu?"

Chu Mặc cười ha ha: "Thành bắc Mặc Hương Cư, cũng đừng để chúng tôi đợi lâu ~ nếu không cậu không có tư cách VIP đâu ~"

Tất Tử Thần âm thầm cắn răng, Mặc Hương Cư, club tư nhân mới mở, lấy đẳng cấp phục vụ siêu cao làm khẩu hiệu. Bọn người sa đọa này.

Chu Mặc thật đúng là không lừa anh, đến giờ này không phải ành anh có con gái, Lộ Tuấn chồng của Trần Tư Tư cũng ở đây, trong ngực còn vội vàng trêu chọc Tiểu Bình Quả nhà bọn họ.

Chỉ là, tại sao Chu Triển Nguyên cũng ở đây? Tất Tử Thần sử dụng ánh mắt hỏi thăm Chu Mặc, Chu Triển Nguyên không phải chỉ có một con trai thôi sao?

Chu Triển Nguyên giống như là biết vấn đề của anh vậy, phất phất bảng hiệu nhỏ trong tay, cười híp mắt nói: "Tôi đây là hội viên dự định, thời hạn có hiệu lực hai năm." Không thể không nói, anh Chu quả thật có tư cách làm đầu tư, đợi đến sau này anh không thể long trọng ôm cô con gái trà sữa nhỏ, Tất Tử Thần chỉ có thể cắn răng, bởi vì khi đó bên cạnh anh rõ ràng là có hai con khỉ con.

Tất Tử Thần vỗ trán thở dài, đến tột cùng là anh làm rồi mới có thể gia nhập cái hiệp hội ‘con gái là bảo bối’ này? Chưa nói qua hội viên này còn có thể bị đá đổ!

Đúng, tư cách VIP của anh bị thủ tiêu bởi vì hai con khỉ con nhà anh ra đời vào ngày hôm sau. Hai con khỉ con nho nhỏ nhíu nếp nhăn, cứ như vậy ngoan ngoãn nằm ở trong lòng kính, một chút cũng không thể nhìn ra về sau hai tên nhóc này sẽ hủy đi trời hủy đi đất.

Tiểu Mạt nửa đêm bắt đầu đau bụng, cũng may còn chưa tới ngày sinh dự tính cô liền bị đưa vào bệnh viện, vừa đến lúc sắp sinh, trực tiếp liền vào phòng sinh, không có chút nào trì hoãn.

Lúc con dâu được đưa vào phòng sinh thì Lý Mân gọi điện thoại cho con trai, đêm hôm khuya khoắt, anh không để ý tới việc mặc cái áo khoác liền vội vàng lên xe jeep chạy trở về, chỉ kịp xin nghỉ với doanh trưởng.

Lúc đến bệnh viện, Tiểu Mạt vẫn còn ở trong phòng sinh. Sinh con, có lúc, một ngày một đêm cũng là bình thường.

Anh đợi ở bên cũng nóng nãy, đã không nhớ rõ, anh chỉ nhớ anh chỉ tới kịp liếc mắt nhìn y tá ôm đứa bé, liền không kịp chờ đợi vọt vào phòng sinh. Cô cả người ướt một thân mồ hôi, cứ như vậy nhẹ nhàng nằm ở nơi đó, suy yếu đến mức cũng không mở ra được. Tóc dài quá vai dính vào trên gò má của cô, anh đi tới, nhẹ nhàng cầm tay của cô, mềm mại, nho nhỏ.

Hôn nhẹ nhàng trên môi của cô, anh nghe thấy mình nói, ‘cám ơn’, cảm ơn cô mang thai kết tinh của bọn họ, cảm ơn cô mang lại cho anh cảm giác

kỳ diệu mà hạnh phúc như thế, cảm ơn cô nguyện ý đi cùng với anh cả đời này.

Mãi cho đến khi hộ lý đưa Tiểu Mạt ra khỏi phòng sinh, Tất Tử Thần mới nhớ hỏi giới tính của hai đứa trẻ mới sinh. Đại khái, có một bé gái chứ? Anh không nhớ rõ, mới vừa r ấ y tá nói sinh ra r ấ, anh chỉ nghĩ tới nhanh đi nhìn Tiểu Mạt, anh không có để ý nghe lời y tá nói.

Anh vẫn luôn muốn có một bé gái giống như đức, m ền mại gọi anh là ba, anh nguyện ý đem con gác gác ở trên cổ, mang con bé đi vườn thú, sau đó một trái một phải dắt hai mẹ con xinh đẹp như vậy, tiếp nhận ánh mắt hâm mộ của người khác.

A, Tất Tử Thần anh cũng là người ham hư vinh, anh cũng hi vọng người khác hâm mộ anh, hâm mộ anh có một cô vợ m ền mại xinh đẹp như vậy, còn có con gái đáng yêu m ền mại như vậy.

Chỉ là, đợi đến lúc hai bà mẹ, một trái một phải ôm con nít cười không khép miệng được mà đi vào phòng bệnh, chỉ thò tay đẩy ra tã, nhìn trái một mắt, nhìn phải một mắt, trong nháy mắt Tất Tử Thần li ền phát hiện mình bị thống r ấ, su này anh có được hai đứa con trai cùng giống anh.

Ở trong tích tắc đấy, doanh trưởng Tất mới vừa vinh dự trở thành cha, chợt đã cảm thấy 30 năm này mình thật sự xin lỗi lão già r ấ. Đoán chừng, năm đó lúc lão già ôm anh, nghĩ cũng c ần phải thương yêu đứa con trai này, chỉ là không có nghĩ đến, không thù không phải cha con, anh đứa con trai này, trừ cùng ông làm ngược, giống như sẽ không thể nào hiếu thuận với ông. Cho nên, đây là báo ứng chứ? Lấy hai tình địch để chinh anh.

Đúng, đầu nói con gái là người tình kiếp trước của ba, như vậy tương tự, con gái cũng không phải là người tình kiếp trước của mẹ sao? Kiếp trước của Tiểu Mạt nhà bọn họ có rất nhiều người hoan nghênh đấy, người tình một lần mà tới hai người.

Lý Mân thấy vẻ mặt đau khổ của con trai, sợ bà thông gia hiểu lầm, vội vàng mở miệng nói: "Tử Thần, có muốn bế đứa nhỏ hay không?" Tên nhóc này, Tiểu Mạt sinh cho anh hai đứa con trai, sao anh không thể biểu hiện

vui vẻ lên chút? Bộ dạng bây giờ tính là cái ý tứ gì chứ? Làm cho bà thông gia nhìn thấy, cho là anh không hài lòng thì sao?

Cảm thấy đứa nhỏ mềm nhũn trong ngực, toàn thân Tất Tử Thần cũng cứng lại, thật sự là mềm thành một vũng nước, cảm giác giống như anh hơi dùng sức một chút là có thể đem nó bóp vỡ. Mặc dù không phải là con gái mà anh chờ đợi đã lâu, nhưng mà huyết mạch nhân duyên chính là kỳ lạ ở chỗ này, con trai mới vừa r ồi còn khẽ nấc "ô a ô a", ở trong ngực cứng rắn của ba, mân dưới miệng, yên tĩnh nhắm mắt ngủ, Tất Tử Thần nhìn thấy lòng cũng muốn hòa tan. thật ra thì, về sau có hai con trai giống anh hình như cũng không t ồi chứ? Tối thiểu không cần lo lắng sẽ bị tiểu tử nhà người ta không nói tiếng nào mà bắt cóc chứ?

Lý Mân tức giận nhìn chằm chằm mặt con trai cười khúc khích, bình thường nhìn thật cơ trí, lúc này sao cứ ngu ngu vậy? không biết nói hai câu dễ nghe sao? "Tử Thần, con và Tiểu Mạt có nghĩ tới tên của bọn trẻ chưa?"

Tất Tử Thần miễn cưỡng giật giật khóe miệng, trong lòng run lên, suy nghĩ, đương nhiên là có chỉ là anh nghĩ đầu là tên con gái thôi: "Mẹ, con cảm thấy tên hãy để cho cha đặt thì tốt hơn, con và Tiểu Mạt đặt nữ danh là được r ồi" Đúng, khiến lão già phí đầu óc đi.

Trần Hạnh cười lại g ần: "Vậy các người nghĩ kỹ tên nữ danh gì không?"

Tất Tử Thần ra vẻ trầm tư đứng đối diện với cha mẹ vợ nói: "Con cảm thấy gọi Tả Tả Hữu Hữu không tệ." Cha mẹ vợ đứng bên trái ôm một, mẹ đứng bên phải ôm một, tên thật hay, lại đơn giản lại dễ nhớ.

Lý Mân Mân và Trần Hạnh chìm con người suy nghĩ một chút, cuối cùng không hện mà cùng ngừng đầu lên nói: "Quả thật vô cùng tốt, vừa nghe chính là sinh đôi."

Tất Tử Thần lặng yên, nhất định anh không thể nói cho mẹ cùng cha mẹ vợ, nghĩ tới hai tên này tổng cộng anh tốn không tới một phút. Nhớ ngày đó, lúc nghĩ nữ danh của con gái, anh dùng toàn bộ một trang giấy, cuối cùng PK tới PK đi, chỉ để lại một đôi, Đường Đường, Quả Quả.

Nhiều tên khả ái, vừa nghĩ tới đã cảm thấy ngọt thơm ngào ngạt, người khác vừa nghe cũng biết anh có hai con gái mềm mại khả ái.

Đều là người yêu thích chụp ảnh Ly Mân không quên nói với Trần Hạnh: "Đợi bảo Tiểu Phùng đem máy chụp ảnh trong nhà mang đến, tôi phải chụp vài bức cho cháu trai mới được." Lưu làm kỷ niệm, về sau chờ bọn nó trưởng thành, cho bọn nó xem bọn họ hình cưới trượng, thật tốt.

Trần Hạnh cũng tán đồng gật đầu: "Chụp nhiều vài bức, đến lúc đó rửa cho tôi mấy tờ, tôi lấy đến đơn vị cho các đồng nghiệp xem một chút." Sinh đôi, không phải ai cũng có thể sinh đôi, Ngải Trân trong phòng làm việc của bà, đoạn thời gian trước con dâu của bà sinh cho bà cháu trai bà ấy giống như cái đuôi vểnh lên cả ngày, thấy ai cũng đều nói cháu trai của bà ấy đáng yêu thông minh, hừ, Tiểu Mạt nhà bà mới lợi hại, một lần liền sinh đôi.

Cho nên nói, nơi có phụ nữ sẽ có ganh đua so sánh, bất luận tuổi chủng tộc màu da.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 56: Trước sau hôn nhân

Tả Tả Hữu Hữu đáng thương, đến cả cái tên đầu là ba bọn họ tạm thời nghĩ ra, còn chưa động não. Mẹ bọn họ suy nghĩ nhiều tên hay từ cổ kim nội ngoại như vậy, cũng còn chưa kịp nói. Chỉ là cũng may cô giáo Diệp ở vấn đề trọng đại vẫn để doanh trưởng Tất làm chủ, cho nên khi hai người bạn nhỏ Tả Tả Hữu Hữu bắt đầu hiểu được phản kháng, nghênh đón chính là hai tầng chèn ép của cha mẹ.

"Tả Tả Hữu Hữu này tên thật hay, đối xứng đó." Đây là cô giáo Diệp trả lời.

"Nếu không, đổi thành từ trên xuống dưới?" Đây là doanh trưởng Tất sờ cằm dường như đang trầm tư.

Đáng thương hai người bạn nhỏ đang nghe ‘từ trên xuống dưới’ càng thêm đau lòng vệtên, không thể làm gì khác hơn là tay trong tay chấp nhận trở về phòng ngủ chầm chầm hõm góc tường vẽ vòng vòng đi.

Dĩ nhiên, đây đều là chuyện thật lâu về sau rồi.

Diệp Dĩ Mạt ngủ thật lâu, sinh đứa bé xong, hơi sức toàn thân đều giống như bị rút đi, sau đó là tê liệt đau đớn kéo dài. Trong mơ, có một vùng biển màu xanh dương, bình tĩnh vô trên mặt biển, là một chiếc thuyền nho nhỏ, không thấy rõ, sương mù tràn ngập che cản tầm mắt của cô, trong nháy mắt cô mở mắt lần nữa, phát hiện trên mặt biển sóng lớn gào thét mà đến. . . . .

Cảm giác bị áp bức sắp hít thở không thông, Diệp Dĩ Mạt biết mình đang ở trong mơ, tuy nhiên thế nào cũng không cách nào tỉnh lại, vô lực đến mở mí mắt đều không thể động một cái, chỉ có thể mặc cho mình bị nước biển ùn ùn kéo đến bao phủ. . . . .

"Tiểu Mạt. . . . . Tiểu Mạt. . . . ." Ngập trong nước biển, cô nghe có người nào đang kêu cô, âm thanh quen thuộc như vậy, giọng điệu dịu dàng như vậy.

"Tử Thần. . . . ." Khó khăn mở mắt ra, Diệp Dĩ Mạt hình như bị ánh mặt trời ngoài cửa sổ làm chói mắt, mắt không tự chủ được lại muốn đóng chặt.

"Tiểu Mạt, đã tỉnh rồi hả?" Lúc Tất Tử Thần thấy cô mở mắt, trên mặt vẻ thuận tiện biến thành cười ôn hòa: "Bác sỹ nói em sẽ tỉnh vào lúc này." Nói xong, cầnnhảy lên bông băng thấm một hầinước, nhẹ nhàng thấm ướt môi của cô: "Hơi làm trơn môi, bây giờ còn không tham ăn đồ."

"Có nơi nào không thoải mái hay không? Anh đi kêu bác sỹ tới đây?"

"Không có việc gì. . . . ." Diệp Dĩ Mạt mở miệng, âm thanh so với bình thường nhỏ hơn nầunhau."Con đâu rồi?" Chỉ tới kịp nhìn con một cái, cô liềnmơ màng ngủ, vào lúc này tỉnh lại, chuyện thứ nhất dĩ nhiên là xem đứa bé mới vừa ra đời một chút.

Tất Tử Thần không dám để cho cô dậy, vội vàng đề cô xuống: "Bảo bảo ở phòng sơ sinh, bác sỹ tự kiểm tra." Mẹ vợ và ba vợ chông chừng ở đó, mẹ và chị Vương vềnhà chuẩn bị đồ ăn cho Tiểu Mạt, vềphần ba già, chắc còn đang trên máy bay đi về.

"Xem qua đứa bé chưa?" Diệp Dĩ Mạt miễn cưỡng mở miệng, cổ họng rất đau, nói một câu đầu giống như tất cả hơi sức của cô.

"Đi xem qua, hai tiểu tử rất bầnnhau." Tất Tử Thần cười cầnnhảy tay của cô, anh trai ba cân chín lợng, em trai bốn cân hai lợng, mặc dù so sánh với thai đơn nhỏ một chút, nhưng mà bác sỹ cũng nói, sinh đôi như thế tuyệt đối là khỏe mạnh. Thật không nghĩ tới, cuộc sống này mới bắt đầu, thì ngược lại em trai chiếm thượng phong.(ở TQ1 cân = 0,5 kg)

Diệp Dĩ Mạt cong con người cười cười, đáy mắt chói lọi dễ hiểu, so với kia phía ngoài mặt trời còn chói mắt hơn. Khó trách đầu nói phụ nữ chỉ có làm mẹ mới hoàn chỉnh, vừa nghĩ tới bảo bối ở trong bụng lâu như vậy,

trong sự tha thiết chờ đợi của mọi người dần dần lớn lên, sẽ học được kêu ba mẹ, biết làm nũng sẽ ăn vạ, biết khóc biết cười sẽ chơi, cứ như thế, tên nhóc lớn lên tuần tú sánh vai với cô gái khác, loại tâm tình này, chỉ có người làm mẹ người làm cha mới có thể thể nghiệm.

Tất Tử Thần cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, âm thanh nhẹ đến cơ hồ không nghe được. Anh nói, Tiểu Mạt, anh yêu em.

Anh yêu em, yêu em cười, yêu em khóc, yêu em giận, yêu em lúc tâm tình xấu sẽ tùy hứng, cũng yêu em biết rõ đạo lý ẩn nhẫn cầu toàn, yêu em dịu dàng mỉm cười như ánh mặt trời rực rỡ, cũng yêu em khẽ buồn bã lúc uất ức nhu nhược.

Yêu em, chỉ vì là em.

Diệp Dĩ Mạt làm bộ như vô tình nghiêng mặt đi, khóe mắt ngấn nước lại bán đứng lòng của cô lúc này. Cô từ trạng thái mờ hồ chảy rờn rờn trong mơ tỉnh lại, toàn thân cao thấp cũng đều dính dính, đến cô cũng có chút không chịu nổi, thế nhưng anh lại không chút nào ghét bỏ, từ đầu đến cuối không có buông tay cô ra, đáy mắt thỏa mãn và dịu dàng, sáng như ánh sao sáng trên vai anh.

Chỉ chốc lát sau đứa bé liền được ôm trở lại. Diệp Dĩ Mạt có chút hơi khó nhìn hai đứa trẻ giống nhau như đúc, không khỏi đem ánh mắt cầu cứu hướng tới cha đứa bé, đây rốt cuộc ai là anh ai là em chứ?

Tất Tử Thần hả hê nhướng nhướng mày, nhẹ nhàng lật ống tay áo của con trai lên, chỉ dây đỏ nho nhỏ tinh tế trên cổ tay. Tất Tử Thần giải thích: "Anh sợ lẫn lộn nên đeo dây đỏ bên tay trái của anh trai bên tay phải của em trai, như vậy cũng sẽ không nhận sai rồi." Anh trai Tả Tả, em trai Hữu Hữu làm sao có thể nhận sai được?

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt, vô lực phì cười, người cha này đủ lười biếng, ngộ nhỡ lúc đứa bé tắm lấy dây đỏ xuống thì sao?

Lý Mân không nói nhìn con trai một cái, cuối cùng vẫn là mình giải thích: "Tiểu Mạt, con xem này trên tay trái của đứa lớn có cái nốt ruồi,

thấy không?" Lật lên tay áo của cháu trai, Lý Mân chỉ cho con dâu nhìn.

Bởi vì sinh con tự nhiên, Diệp Dĩ Mạt chỉ ở bệnh viện một tuần rồi về nhà, về phần chuyện ở cũ, tất là do hai bà mẹ lo liệu, còn có một cô cô nhỏ yêu thêm phiền thỉnh thoảng chạy tới thấy đi đâu thú vị chọc cười, ngày trôi qua cũng vui vẻ, chỉ là thỉnh thoảng sẽ có chút nhớ nhung anh thôi.

Không có cách nào, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, bộ đội gọi tới một cú điện thoại, Tất Tử Thần không muốn đi cũng phải đi.

Chỉ là doanh trưởng Tất không nghĩ tới, đi lần này, cách biệt sẽ là hơn nửa năm.

Diệp Dĩ Mạt thường xuyên nghĩ, mình rốt cuộc là nhìn trúng anh ở chỗ nào? Ngoại hình? Mặc dù dáng dấp coi như anh tuấn, nhưng cũng không tính là đẹp trai cực kỳ đến nỗi không phải anh thì không lấy. Tính tình? Mặc dù chợt nhìn lại người này là một thân sĩ, nhưng mà từ lúc bọn họ biết nhau đến lúc cô mang thai Tả Tả Hữu Hữu, người này chính là sói đuôi dài khoác áo da dê, tuyệt đối.

Tính cách của cô, nói dễ nghe là bình thản chịu đựng gian khổ, nói khó nghe một chút nếu là có chí hướng, chỉ muốn bình bình đạm đạm trôi qua cuộc sống gia đình tạm ổn, cô đã từng nghĩ tới, cô sẽ gả cho một người thật giàu hoàng, không có quá nhiều tiền, nhưng mà cuộc sống gia đình tạm ổn không có trở ngại, không có quá nhiều lãng mạn, nhưng cũng không mất vui thú sinh hoạt.

Cô không thích nấu cơm, cô cũng có nghĩ qua, nhất định phải tìm người đàn ông biết làm cơm, củi gạo dầu muối tương dấm trà, tất cả đều giao cho anh; thỉnh thoảng cô sẽ đi du lịch trong ngày nghỉ, cô cũng nghĩ tới, đại khái cô sẽ tìm một bạn trai trong hội chơi máy ảnh, như vậy lúc đi chơi cô có thể chỉ để ý hưởng thụ thức ăn ngon lành rồi, thậm chí, cô có nghĩ qua, cô cũng cho phép sẽ tới cuối cùng không kéo dài được nữa, tìm một gia thế đơn giản, tính tình hoà thuận li hôn gả đi, người nào quy định hôn nhân phải có tình yêu tạo thành đây? Tình yêu chói lọi, cuối cùng cũng sẽ bị gia trưởng làm tiêu tan trong thời gian ngắn hầu như không còn chất phác tự nhiên thân tình nữa?

Nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc trong trứng nước, Diệp Dĩ Mạt nở nụ cười nhạt nhòa, còn muốn nhiều như vậy làm gì? Cả người là của anh, con trai cũng sinh cho anh, chẳng lẽ lúc này còn muốn trả lại hàng hay sao?

Diệp Dĩ Mạt uốn lên miệng cười, cô đâu có thể tưởng tượng ra nếu mà anh biết cô có cái ý nghĩ này, nhất định là cười như không cười nhìn cô, đến lúc thấy cô phải gờ tay đầu hàng mới thôi, không đánh mà thắng, anh vẫn là hạng nhất đấy.

Mặc dù có mẹ chồng và Vương giúp một tay, nhưng mà Diệp Dĩ Mạt rốt cuộc vẫn không yên lòng hai đứa con trai, học kỳ mới trước khi vào học, cuối cùng cô vẫn xin nghỉ việc. Đáng tiếc và tiếc nuối là tất nhiên, chỉ là cá và chân gấu không thể kiêm được, đạo lý này cô vẫn hiểu rõ, nếu mà muốn tham dự vào trong quá trình phát triển của con trai, cô nhất định là phải buông tay những thứ gì khác.

Cũng may sự nghiệp bỏ qua, cô còn có phần nghề phụ làm một chút. Thịnh thoảng thừa dịp các con ngủ say sáng tác tiểu thuyết, cách 2-3 tuần lễ ra một tập ngắn, những ngày sau này thật cũng không nhàm chán.

Bên này Diệp Dĩ Mạt trừu chăm sóc con trai đã nỗ lực tìm cho mình việc làm, bên kia Tất Tử Thần chính là thật bận đến không thể tách rời. Chuyện bộ đội bận rộn, chuyện phòng ốc cũng không thể trì hoãn. Vì muốn nhanh chóng đoàn tụ cùng vợ con, doanh trưởng Tất thật sự là vội đến sút đầu bể trán.

Mỗi tháng nếu có chút thời gian về nhà một chuyến, nhất định là ông trời mở mắt cộng thêm đoàn trường đại nhân có lòng từ bi.

Tất Trọng Tường và Diệp Kiến Quốc cũng không giống như thỏa thuận lúc ban đầu, ông chăm sóc cháu trai ba ngày, tôi chăm sóc cháu ngoại bốn ngày, hiện tại ra cửa, hai chiến hữu cũ này, một người trên vai gánh một, còn cố ý cho đứa bé mặc vào quân trang và đồng phục cảnh sát nhỏ nhỏ, gánh tại trên vai, rất có thần khí rồi.

Trong đại viện lão thủ trưởng về hưu không ít, mỗi lần nhìn thấy hai người Tất Trọng Tường và Diệp Kiến Quốc này một người là quân trưởng một người là cục trưởng cục cảnh sát, trên vai khiêng cháu trai mặc cùng hệ đồng phục, mọi người liền không nhận được cười.

Hai người này, nghiêm túc cả đời, giờ lại làm ra chuyện làm cho người ta dở khóc dở cười như vậy.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 57: Trước sau hôn nhân

Đây là lần thứ ba Tất Tử Thần thương lượng với vợ việc chuyển nhà r ấ. Căn nhà ở Nam Kinh đã sớm sửa xong r ấ, dùng vật liệu tất cả đều là màu xanh lá cây bảo vệ môi trường, mà cũng hơn một năm r ấ, cho dù có mùi cũng đã sớm tiêu mất. Hai lần trước thương lượng, tất cả đều bởi vì Tả Tả Hữu Hữu còn chưa có đầy tuổi bị người lớn trong nhà đuổi trở về, lần này, anh nói thế nào cũng phải mang theo vợ con đi đoàn tụ.

Cũng hơn một năm r ấ, Tả Tả Hữu Hữu cũng biết đi r ấ, mỗi lần ở trong điện thoại nghe được con trai m ền mại gọi ‘nằm sấp nằm sấp’, anh rất muốn dùng râu ria đi cù hai đứa nhỏ này, hai ông già cố tình giành con trai với anh này anh còn không đắc tội nổi, một là cha anh, một là ba vợ của anh.

"Tiểu Mạt, ở Nam Kinh anh đâu đã dọn xong, hoặc là qua một thời gian ngắn nữa em và con dọn qua đi thôi." Tất Tử Thần xoay người hướng về phía vợ mình đang đọc sách nói. Tiểu Mạt đã xin nghỉ dạy ở trường học, bây giờ chuyên tâm ở nhà chăm sóc con trai, không còn phải lo lắng vấn đề công việc, lại nói, mình anh nuôi cả nhà cũng nuôi nổi.

Diệp Dĩ Mạt đang đọc tạp chí, , 《Bích Vân Gian》, Hướng Dương mấy lần muốn mời cô gia nhập liên minh tạp chí."Anh nói cái gì?" Diệp Dĩ Mạt không có chú ý nghe, ngẩng đầu hỏi.

Tất Tử Thần cũng không biết nên tức hay nên cười, kết hôn hơn một năm, con trai cũng hơn một tuổi r ấ, anh ở cùng cô thời gian nhiều nhất chỉ là hai tháng, cô tốt hơn, không nháo không làm khó, anh cũng không biết nên vui mừng cô biết rõ đạo lý đâu cần phải trêu tức là cô không quan tâm. Sinh con trai, toàn tâm li ền bị hai đứa nhỏ này hấp dẫn, mỗi lần anh về nhà, mẹ cũng rất tốt bụng mà ôm hai tên nhóc vào trong phòng mình

ngủ, cô còn tốt hơn, đêm hôm khuya khoắc không ngủ được, nói đúng không có con trai bên người cô ngủ không ngon.

Doanh trưởng Tất rất ấm ức, con trai chính là tình địch đời trước của cha. Con gái mới tốt!

"Anh nói, căn nhà ở Nam Kinh đã dọn xong, hoặc là tìm thời gian, anh nói với ba mẹ một tiếng, em mang theo Tả Tả Hữu Hữu dọn qua đó thôi." Vợ chững tắn hôn ở riêng lâu dài sao có thể được? Trước kia nói bởi vì Tiểu Mạt mang thai ở cũ không thể không có người chăm sóc, như vậy bây giờ Tả Tả Hữu Hữu cũng đâu đã biết đi biết nói rồi, cũng nên nói tới vấn đề này rồi chứ. Nếu như lo lắng Tiểu Mạt một người chăm sóc không nổi hai đứa con trai, anh cũng có thể nhờ dì giúp một tay. Tất Tử Thần tính toán rất tốt, thế nào cũng phải đem vợ ở bên cạnh mình, người ta về nhà cũng có món ăn nóng canh nóng đâu giường lò sưởi, anh thì tốt rồi, vẫn còn ở trong ký túc xá bộ đội, doanh trưởng Liên cũng sắp không nhìn nổi rồi.

Diệp Dĩ Mạt không nói gì tiếp, tiếp tục lật tạp chí trong tay, trong lòng cũng đang suy nghĩ, nếu như dọn đi Nam Kinh, như vậy chờ Tả Tả Hữu Hữu lớn hơn một chút nữa, không phải là cô có thể đi đến tòa soạn của Hướng Dương thử một lần sao? Lúc học đại học, cô rất thích cảm giác vung bút tung hoành.

"Tiểu Mạt?" Tất Tử Thần rút tạp chí trong tay cô, có chút không vui, anh đang thương lượng chuyện đứng đắn với cô sao cô lại không thể chuyên tâm chút?

"À? Em nghe rồi." Diệp Dĩ Mạt nhún vai một cái, nhích lại gần trong ngực anh: "Mấy ngày nay đều là mẹ và dì Trăn cùng nhau giúp em chăm sóc Tả Tả Hữu Hữu, em sợ một mình em không chăm sóc được . . . . ." Giọng Diệp Dĩ Mạt có chút nhỏ, đầu ngón tay dài nhỏ cào móng tay của anh một cái: "Em sợ em chăm sóc Tả Tả Hữu Hữu không tốt. . . . ." Chính cô từ nhỏ cũng ăn sung mặc sướng, sau khi sinh đứa bé, rất nhiều chuyện đều là mẹ và dì Trăn cùng nhau dạy cô, hai đứa nhỏ lại cực kỳ bướng bỉnh, lúc nháo lên có thể khiến đầu óc người ta nổ tung.

Không có người vợ nào nguyện ý ở riêng xa chồng, nhất là tân hôn, cảm giác muốn gặp mà không thấy được thật kinh khủng. Muốn con trai kêu ba, vậy mà chỉ có thể cặm hình cho bọn nó nhận thức. Mặc dù nói hai nơi chỉ mất ba giờ đường xe, nhưng Tả Tả Hữu Hữu nhỏ như vậy, cô sao có thể cam lòng để cho bọn nó bôn ba trên đường chứ, cho nên một năm cô chưa một lần nào đi đến Nam Kinh, đầu là anh tranh thủ chút thời gian về nhà thăm nhà một chút, thời gian dài nhất cũng chính là lễ mừng năm mới được nghỉ 5 ngày, suy nghĩ một chút lòng liền chua xót.

Tất Tử Thần thấy cô mang vẻ mặt uất ức, giọng nói không khỏi ôn hòa chút, hôn một cái lên trán của cô, ôm hông của cô nói: "Anh sẽ lo liệu tốt, ba mẹ bên kia anh đi nói." Ông cụ và ba vợ rất thương hai đứa cháu trai này, toàn bộ người trong đại viện đều biết rõ, sư trưởng Triệu lần trước còn vui vẻ theo sát anh nói, nhìn hai ông cụ nhà anh bây giờ ngậm kẹo đùa cháu rất vui vẻ khỏe mạnh, ông cũng gấp bảo Triệu Nhị nhà ông sinh cháu trai cho ông vui đùa một chút.

Vừa nghĩ tới không lâu nữa là có thể cùng vợ con đoàn tụ, tâm lý Tất Tử Thần liền yên tâm hơn phân nửa, người ta kết hôn cũng giống như người chưa kết hôn mỗi ngày đều ở trong ký túc xá bộ đội, suy nghĩ một chút cuộc sống này cũng quá uất ức.

Kết hôn rồi, rất nhiều việc đều không cần nói rõ. Giống như lúc này, vợ chồng nhỏ đã lâu không gặp, dĩ nhiên là muốn bồi dưỡng tình cảm vợ chồng.

"Tiểu Mạt..." Tất Tử Thần một tay nắm nơi nào đó của vợ mình sau khi sinh con lớn hơn không ít, tâm tình đang nhộn nhạo. Diệp Dĩ Mạt bị anh vừa hôn quật như vậy một phát, cả người cũng mềm nhũn đi, không thể làm gì khác hơn là mặc anh ở trên người làm xằng làm bậy.

Nhưng mà, đang lúc hai người đang đùa giỡn muốn đi vào, bên ngoài vang lên một hồi rầm rầm tiếng gõ cửa, còn có âm thanh súng đồ chơi "lộc cộc lộc cộc lộc cộc." Ngay sau đó là âm thanh Lý Mân dở khóc dở cười: "Tiểu tổ tông, sao lại chạy ra đây? Nhanh về đi ngủ!" Cũng khuya rồi, quấy rầy ba mẹ các con là không xong đâu! không phải là bà vừa mới đi vệ sinh

thôi sao, hai đứa nhỏ này làm sao lại tinh như vậy chứ, đẩy cửa phòng khép hờ ra liền đi tìm phòng ba mẹ!

không biết đâu là Tả Tả đâu là Hữu Hữu, nắm súng máy "lộc cộc lộc cộc lộc cộc" nhắm vào cửa phòng đóng chặt, một đôi mắt trong sáng nhìn chằm chằm cửa phòng, trong miệng mơ hồ không rõ hô to: "Người xấu! Người xấu! Cảnh sát pí po bắt người xấu!"

một người khác trên người treo súng, tay nhỏ bé vỗ cửa phòng "ba ba", trong miệng kêu: "Ma ma~ ma ma~ Tả Tả tới cứu ma ma~"

Đôi tay Tất Tử Thần nắm quyên, vùi đầu trước ngực vợ, thở hổn hển hững hờ hững hờ, hai đứa nhỏ này, là muốn tạo phản phải không? Khó được khi anh về nhà một lần, dễ dàng lắm sao? thật vất vả cùng vợ yêu thân mật một lần, sao lại tới quấy rối như vậy chứ?"

À? Anh là người xấu? không có cái tên xấu xa này, có hai đứa nhỏ nó sao? Tất Tử Thần sắp nội thương, lần trước nhà Tiểu Hàm và Trần Tư Tư tới nhà chơi, anh vừa về đến nhà, cùng bọn họ đi vào. Kết quả thì sao? Hai đứa nhỏ này, một nhào vào trong ngực Chu Triển Nguyên kêu Chu nằm sắp, một nhào vào trong ngực Lộ Tuấn kêu Lộ nằm sắp nằm sắp, không có ai để ý tới anh, địa vị người ba của anh thì đặt ở đâu chứ?

Còn có một lần, Mã Kiều và anh cùng đi họp, thuận tiện trong nhà ăn một bữa cơm, hai đứa nhỏ này chạy ra liền gọi Mã Kiều là ba, làm cho Mã Kiều xấu hổ chết rồi, đến đâu cũng không dám ngẩng lên. Nghe nói, tất cả đều di chứng do hai bà cầm hình ba mặc quân trang cho bọn nó nhìn, trong lòng Tả Tả Hữu Hữu, người mặc trang phục màu xanh lục chính là ba.

Doanh trường Tất thật sắp học máu, cho nên anh kiên quyết không thể đợi nữa rồi, phải đem hai đứa nhỏ này đến bên cạnh, để cho bọn nó cảm thụ một chút phong thái tuấn lãng của cha bọn nó.

Diệp Dĩ Mạt vô lực đẩy người bên trên một cái, oán niệm nói: "Còn không đi xem một chút?" Con trai đều xem anh là người xấu, anh là cha, cũng coi là bản lãnh.

Tất Tử Thần thở hỗn hển một hồi, cuối cùng bình tĩnh lại, tung chăn ra, đắp kín thân thể sáng loáng của vợ, tự mình mặc áo đi mở cửa.

Lý Mân và Tử Nghiêu vội vàng chạy tới một người ôm lấy một tiểu tử tông, vừa muốn rút lui, hai đứa bé chỉ thấy cha bọn họ mặt đen lại đứng ở cửa, trong lòng Lý Mân biết không được, vội vàng cười làm lành : "Tử Thần à, còn chưa có nghỉ ngơi sao? Mau đi ngủ đi, cũng không còn sớm nữa." nói xong, vẫn không quên nháy mắt cho con gái, đi nhanh lên đi, anh con muốn nổi đóa rồi. Nhiều năm như vậy, xem như bà cũng nhìn thấy con trai không kìm chế được nổi lòng một lần rồi, cuộc sống cũng coi là hạnh phúc.

Tất Tử Thần nhìn bước chân lão đạo của mẹ và em gái, còn có hai đứa con trai nằm ở trên vai vẫn không quên nháy lên, hít một hơi thật sâu, an ủi mình đây là quá trình mỗi người làm cha cũng sẽ trải qua, chưa thỏa mãn dục vọng cái gì, rất bình thường...

Vừa muốn vào nhà, đến khúc quanh, Tử Nghiêu không nhẹ không nặng nói một câu bay vào trong lỗ tai: "Mẹ, anh con không phải chính là bị người làm lỡ chuyện tốt trong truyền thuyết à? Có thể xảy ra vấn đề gì hay không? Muốn đi bệnh viện hay không?"

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 58: Trước sau hôn nhân

Như dự đoán, Tất Tử Thần vừa nhắc tới muốn dẫn ba mẹ con đi Nam Kinh, Lý Mân và Tất Trọng Tường liền phản đối đầu tiên, dĩ nhiên, hai vị trưởng bối cũng không tuyệt tình như vậy, rất sắc sảo nói Tiểu Mạt có thể đi theo Tử Thần cùng đi Nam Kinh, nhưng mà Tả Tả Hữu Hữu ở lại bên cạnh để ông bà chăm sóc.

Lý do của hai người này cũng rất đầy đủ, các con bận rộn công việc như vậy, coi như Tiểu Mạt không đi làm, cũng không nhất định chăm sóc tốt được cả hai đứa, hơn nữa hai đứa bé đầu lớn lên bên cạnh ông bà từ nhỏ, có vấn đề gì đâu? Nhiêu cặp vợ chồng đâu cần cha mẹ trông đứa bé giúp, bọn họ làm cha mẹ, chủ động yêu cầu giúp chăm sóc đứa bé, không phải vừa đúng sao?

Cuối cùng có vợ chồng Diệp Kiến Quốc có cháu ngoại không cần con gái cũng gia nhập vào, bốn vị trưởng bối cùng một thái độ, không ảnh hưởng vợ chồng các con đoàn tụ, hôm nay Tiểu Mạt có thể thu dọn đồ đạc đi Nam Kinh cùng Tử Thần, nhưng Tả Tả Hữu Hữu phải ở lại, bốn người già bọn họ trách chăm sóc.

Tất Tử Thần vượt mũi, Tả Tả Hữu Hữu nếu mà đi theo ông bà nội, Ông Ngoại & Bà Ngoại lớn lên, anh dám cam đoan, này hai đứa nhỏ về sau lớn lên nhất định là không sợ trời không sợ đất. Bốn vị này đối với hai nhỏ cũng chỉ là vô cùng, muốn gì có vậy??, còn tất cả đều cho tốt nhất. Tả Tả Hữu Hữu đi tiểu một bãi trên cổ bọn họ, bọn họ cũng sẽ cười nói cháu ngoan thật là lợi hại. Cứ như vậy, anh dám yên tâm?

Bây giờ Tả Tả miệng đầy ‘Giải Phóng Quân ục ục mở ục ục’, Hữu Hữu cả ngày chính là ‘cảnh sát pí po bắt kẻ xấu’, Tất Tử Thần sờ sờ bàn, một cặp nghề nghiệp tương lai đại khái rất hiểu rõ. Nội thương mất, Ba vợ

từ lúc cháu ngoại chưa biết nói cả ngày nói cho nó ‘một hai chuyện đờng chí cảnh sát vì nhân dân phục vụ’, ông cụ lúc cháu ngoại mới có biết đi thì mua cho các loại súng đồ chơi và món xe tăng đồ chơi, đây là thứ yêu để b ố dưỡng được hai người cháu trai yêu dân yêu nước.

"Cha, mẹ, Tả Tả Hữu Hữu con có thể tìm đi giúp việc chăm sóc, hơn nữa bọn nó biết đi rồi, chăm sóc bọn nó cũng sẽ không mệt mỏi như trước kia nữa đi?" Tất Tử Thần khuyến khích chưa đủ, vừa nhìn tên nhóc này cũng không phải hạng người lương thiện, ngộ nhỡ gây nháo, anh cũng không nhất định có biện pháp trấn át được bọn chúng. Con khỉ này, dĩ nhiên là phải Như Lai Phật Tổ tới trấn áp, nhiều lắm thì anh được xem là Địa Tàng vương, hù dọa bọn nó một chút đâu không nhất định có thể làm được.

Diệp Dĩ Mạt ng ồi ở vừa đang c ần chén cơm không nói lời nào, Lý Mân giống như không có nghe được gì cả gấp thức ăn cho con trai, umh, bà phải ăn cho nhanh, đợi lát nữa Tả Tả Hữu Hữu tỉnh ngủ, bà còn phải cho cháu trai ăn cơm đấy.

"Người biết chút gì?" Tất Trọng Tường trợn mắt, đứa bé này biết đi mới có nhiều mệt mỏi, chạy loạn đây đấy, con không thể không để tâm đem chúng nó vứt bỏ cho người ta, "Con chưa chăm sóc đứa trẻ nên không biết khổ cực, đừng nói để như vậy, nếu một mình Tiểu Mạt khẳng định chăm sóc không được." Tất Trọng Tường lúc này giáo huấn con trai đặc biệt có khí phách, thấy Lý Mân mắt trợn trắng lên với ông, nhớ năm đó, ông cũng không có ôm con trai mấy lần

"Đúng vậy, Tiểu Mạt." Lý Mân đi con đường dịu dàng, tươi cười m ềm mại về phía con dâu: "Một mình con chăm sóc bọn trẻ khẳng định không chăm nổi, những đi giúp việc kia con cũng không thể yên tâm được, dạo này rất nhiều người ngược đãi trẻ em đấy." Lý Mân nói rất trôi chảy, Diệp Dĩ Mạt nghe được đỡ m ờ m ờ một.

Tất Tử Thần còn muốn nói điều gì, liền nghe Tất Trọng Tường giải quyết dứt khoát: "Đứa bé để lại chúng ta chăm sóc cho các con, bảo đảm sẽ chăm sóc tốt nhất, chu toàn đi?"

Ông cụ đầu nói như vậy rồi, nếu Tất Tử Thần lại nói gì chính là không tin tưởng đối với cha mẹ rồi. Cái gì? Con cảm giác con trai của mình để cho cha mẹ cảm sóc không yên lòng? Con không yên tâm cái gì? Sợ cha mẹ con ngược đãi con trai của con hay là sợ cha mẹ bán con trai của con chứ? Vào lúc này không thể nào tiếp tục nói chuyện này được.

Cuối cùng, Diệp Dĩ Mạt cũng không đi theo Tất Tử Thần trở về Nam Kinh. Lúc Tất Tử Thần lên xe, đôi mắt nhỏ uất ức, đứa bé mang không đi, vợ không chịu cùng anh đi, thật con mẹ nó uất ức!

Diệp Dĩ Mạt ở trong phòng gấp quần áo trẻ con mới vừa phơi khô, mền nhũn, thơm ngát, làm cho cô nghĩ đến khuôn mặt nhỏ bé mền mại bóng loáng của các con.

Tần số Tất Tử Thần về nhà không cao, một tháng có thể trở về một lần coi như tốt rồi, chỉ là cũng may hiện tại Internet phát triển, lớn nhỏ anh cũng coi là người sĩ quan, coi cái gì đó còn chưa bị hạn chế.

Diệp Dĩ Mạt thường vào lúc năm sáu giờ buổi chiều dỗ con trai ngủ, sau đó đại khái đợi đến hơn mười giờ lúc bọn nó muốn uống sữa bột sẽ thuận tiện kêu bọn nó tỉnh dậy, cũng là muốn cho các con nhìn thấy ba chúng nó.

Tất Tử Thần rất nhức đầu, chính là các con nhìn thấy anh trên mạng, tuyệt đối là vui mừng mở miệng kêu ba một tiếng, nhưng mà, chờ tới khi anh về nhà, lúc thật sự xuất hiện trước mặt tại hai tên nhóc kia, hai con khi này liền đeo nhỏ súng bên người coi anh như kẻ địch, mấy lần liền chân ngắn nhỏ ‘ba ba’ chạy vội tới cửa, ‘bùm’ một cái đóng cửa lại không cho anh vào gian, sau lưng Lý Thụy và Tử Nghiêu xem cuộc vui đầu nhìn đến chán ngán rồi.

"Mở cửa ra, ta là ba con." Tất Tử Thần bất đắc dĩ đập cửa, bị chính con trai của mình nhốt ở bên ngoài, mấy lần đầu doanh trưởng Tất nội thương sau đó liền luyện được độc nhất vô nhị ‘Cần Khôn Đại Na Di’, "Tả Tả Hữu Hữu, ba mang cho các con mô hình xe tăng này ~" dùng món đồ chơi dụ dỗ, đây là chiêu thứ nhất.

Bên trong truyên đến không biết là âm thanh của Tả Tả hay Hữu Hữu: "Đừng! Cậu mới mua cho r ồi !" Tất Tử Th ần lập tức quay đầu lại trừng Lý Thụy, Lý Thụy chột dạ nghiêng đầu.

"Mở cửa có được hay không? Ba mang các con đi khu vui chơi ~" Tất Tử Th ần lập tức đổi một chiêu.

Bên trong phát ra âm thanh nho nhỏ bị thương rất nặng: "Không tin. . . . Ghét ba! Ba nói chuyện không tính toán gì hết! Cô cô mới giữ lời!"

Tất Tử Th ần ghen, trong lòng cũng có chút ê ẩm, lần trước đồng ý dẫn bọn nó đi khu vui chơi, nhưng mà tạm thời nhận được nhiệm vụ, không thể làm gì khác hơn là chạy trở về, ai biết hai đứa nhỏ này thật vẫn mang thù r ồi. Nghe nói sau khi anh đi Tả Tả Hữu Hữu khóc đến trời đen kịt, dù dỗ thế nào cũng không được, cuối cùng vẫn là Tử Nghiêu và Lý Thụy ra tay, một người ôm một bế, đi đến khu vui chơi xem một vòng sau đó lại đi khu vui chơi thiếu nhi Khổng Đức Cơ chơi một buổi chiều, mới xem như dụ dỗ được hai Tiểu Tổ Tông.

Tất Tử Th ần có chút đau lòng, âm thanh đập cửa cũng nhẹ rất nhiều, mới vừa r ồi âm thanh còn có chút nóng nảy lại dịu dàng xuống: "Mở cửa đi, lần này ba nói lời giữ lời, ba mang bọn con đi bắn súng có được hay không?"

Lời này còn chưa nói hết, cửa li ền mở ra. Sảng khoái mở cửa như vậy tự nhiên không phải là sinh đôi, mà là mẹ của sinh đôi. Diệp Dĩ Mạt trừng mắt nhìn anh: "Đứa bé nhỏ như vậy, anh li ền định dạy bọn nó bắn súng à?"

Tất Tử Th ần ngượng ngừng cười, đối với vợ mình luôn luôn không có gì sức chống cự: "Lúc anh còn nhỏ cũng như vậy, trong đại viện bé trai nào không phải vượt súng lớn lên chứ?" Vừa nói, còn vừa nháy mắt cho em gái.

Tất Tử Nghiêu lập tức hiểu ngầm trong lòng, hướng về phía chị dâu lấy lòng nói: "Chị dâu là thật đấy ạ, ngay cả bọn em còn nhỏ cũng đi bắn bắn bia bắn súng đấy." Sau lưng Lý Thụy yếu ớt xoay mặt: "Khó trách anh đánh không lại em. . . . ." Đây là nỗi nhục lớn nhất của đáng mày râu.

Tất Tử Nghiêu húc khuỷu tay sở trường vào người anh, giận hảy anh một cái, vội vàng giúp chị dâu ôm cháu nhỏ đi, hôm nay gần sang năm mới, nói việc này làm gì.

Giao thừa của Tất gia rất náo nhiệt, mặc dù ông bà nội của Tất Tử Thần đã không ai rồi, nhưng mà đời cha vinh ấm, các địa phương cũng có thể nhìn thấy bóng dáng người của Tất gia, bình thường mọi người bận rộn trên cương vị của mình, đến lễ mừng năm mới mới có thời gian tụ họp.

Hơn hai năm ở trong nhà, Diệp Dĩ Mạt cũng trải qua mấy lần cảnh tượng như vậy, mùa xuân hàng năm là không tránh khỏi, còn có năm ngoái chính là đại thọ 66 tuổi của quân trưởng Tất, lúc ấy, trừ người Tất gia, còn có nhiều người mà bình thường chỉ ở thấy trên TV và qua báo chí xuất hiện tại trước mặt cô.

Gia cảnh nhà Diệp Dĩ Mạt chỉ thường thường bậc trung, mặc dù ba cô là cục trưởng một cục, nhưng mà bình thường trừ quan hệ tốt với mấy cảnh sát kia ra thật đúng là không có đặc quyền gì khác, lúc lần đầu tiên tham gia tụ họp gia tộc như vậy, Tất Tử Thần sợ hù dọa cô, suốt một ngày trước đó, cẩn thận nói với cô những người đó có thể thân cận những người chỉ cần trên mặt không có trở ngại là được rồi.

Cũng may mặc dù cô không thích trường hợp như vậy, nhưng mà làm gì thì cô cũng là giáo viên, biểu hiện trên mặt cũng không có chút nào mờ hồ, cộng thêm trưởng tôn của gia trưởng Tất gia ở đây, Tất Tử Nghiêu cũng giúp đỡ, cũng không có vấn đề lớn lao gì, dù sao ai cũng không ngu đến nỗi đi làm khó cô, gia trưởng Tất gia cũng hài lòng con dâu.

Vì vậy, một đêm cô chỉ có thể bày khuôn mặt tươi cười ứng phó, chỉ là qua buổi tối da mặt ê ẩm không nhìn được, ưmh, lúc tối, doanh trưởng Tất dĩ nhiên là lấy lòng nhiều hơn, ‘xoa bóp xoa bóp’ cho vợ yêu thật tốt.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 59: Trước sau hôn nhân

Nói như vậy, gia đình Tất gia tụ hội là đêm 30, dù có chuyện quan trọng hơn nữa, con cháu Tất gia cũng phải trở về, đây là quy củ hai trưởng bối cao nhất truyền xuống, nghe nói là bởi vì năm đó lúc ông nội của Tất Trọng Tường bị bệnh nặng, muốn gặp con trai du học bên ngoài, kết quả bởi vì nhiều năm không có liên lạc, thế nào cũng không tìm được đứa con trai này, lão nhân gia cuối cùng ôm hận mà chết. Lúc đó, gia trưởng Tất gia kế tiếp nhiệm liên định ra rồi quy củ này, con cháu Tất gia cho dù là đi đâu, lễ mừng năm mới nhất định phải về nhà một chuyến, để người trong nhà biết người đi chỗ nào.

Tất gia và Diệp gia cùng ăn cơm tất niên. Vốn là đầu năm mừng một nên là con gái con rể đi bái phỏng nhà mẹ vợ, nhưng mà hai nhà đã nói rồi, nhất định phải cùng nhau ăn bữa cơm tất niên ở cùng nhau cả đêm, có lúc là ở Diệp gia, có lúc là ở Tất gia, cũng có lúc đi bên ngoài ăn, đều xem tâm tình hai bà mẹ.

Tiếp theo chính đi thăm bạn bè và người thân rồi, Tất gia trừ thân thích nhà mình, hàng xóm trong đại viện cũng phải cần bái phỏng, không chỉ là vấn đề hàng xóm mấy chục năm, việc này rất phức tạp không phải nói một chút là có thể hiểu rõ.

Nhưng mà đầu năm thứ ba, người Tất gia cùng nhau đến nhà tư lệnh Hách chúc tết. tư lệnh Hách là cấp trên cũ của Tất Trọng Tường, là người ngay thẳng, nghỉ hưu rất nhiều năm rồi, chỉ là ở trong lòng đám người Tất Trọng Tường lão thủ trưởng vẫn lão thủ trưởng, hàng năm thăm viếng đều là không thể thiếu được.

Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Nghiêu một người ôm một bé, Tả Tả Hữu Hữu rất hiểu chuyện, ra cửa liên hoan cực kỳ, gặp người liên nháy mắt to sáng

nước lên nhìn, để cho bọn họ kêu người.

Ngày hôm đó tới nhà tư lệnh Hách chúc tết có không ít người, phần lớn là cộng sự và đồng chí của Tất Trọng Tường, bây giờ đã trải qua tuổi sáu mươi, nam nữ cũng đều già đi, lại nói về chuyện cũ cũng có chút cảm thán. Tất Trọng Tường luôn luôn là vui vẻ khoe khoang với người khác cháu trai sinh đôi của mình, cùng các chiến hữu nói không tới mấy câu kên đi dặt cháu trai tới, Tả Tả Hữu Hữu cũng khéo léo, mở miệng một tiếng ông, đem những người cho dù bị họng súng đầu pháo chia vào cũng không mở miệng đến mức nói không ngậm miệng được, từng người một vỗ tay nói lão Tất ông mạnh khỏe có phúc khí, có hai cháu trai khéo léo hiểu chuyện.

Tả Tả Hữu Hữu ngẩng lên trên đầu gối Tất Trọng Tường vươn cổ tò mò nhìn những ông già tóc bạc, chỉ chốc lát liền bắt đầu kên nói nhỏ với ông nội mình: "Ông nội ông nội, chúng con muốn đi ăn kẹo đường ~~" ở nhà ăn mẹ không cho bọn họ kẹo đường, nhưng mà người khác cho bọn chúng ăn mẹ sẽ mặc kệ, hắc hắc.

Tất Trọng Tường nghe lời này, cười ha ha, hướng về phía tư lệnh Hách nói: "Lão thủ trưởng, xem ra cháu trai nhà tôi là tới ăn kẹo đường nhà ông đó!"

Tư lệnh Hách cũng vui vẻ cười, vốn là gần sang năm mới, chiến hữu cũ gặp mặt liền vui mừng, bây giờ nhìn bọn nhỏ cũng lớn như vậy, dĩ nhiên thì càng vui mừng, hơn nữa hai cháu trai nhà lão Tất này thật là đáng yêu, sau này tên nhóc này lớn lên nhất định so với ba chúng nó còn anh tuấn hơn. "Đi đi đi đi, với các con đi nói dì Hách, kẹo đường ở đây." Hách Mộ Nhiên, con gái tư lệnh Hách, lớn hơn Tất Tử Thần sáu tuổi, đang bận chiêu đãi khách nữ.

Ánh mắt Diệp Dĩ Mạt vẫn luôn vây quanh con trai, thấy hai bọn họ từ trên đầu gối ông nội leo xuống chạy tới nơi này, vội vàng đứng lên. "Tả Tả Hữu Hữu, đến đây với mẹ."

Tả Tả Hữu Hữu vừa nghe thấy tiếng mẹ mình, cái miệng nhỏ nhắn một phát, chân ngắn bước càng vui sướng: "Mẹ, ông nội Hách bảo chúng con đi

đến lấy kẹo đường ~" nói xong, còn khoe khoang giống như mở tròng hai mắt, giống như được thánh chỉ, dương dương hả hê.

Diệp Dĩ Mạt im lặng, diễn hình được tiện nghi còn ra vẻ, ăn thì ăn đi, còn cố ý nói ra, xem ra cô phải đem hộp kẹo que mới mua này thu lại, vốn là còn tính coi là quà tặng đưa cho bọn nó khi năm mới.

"Chạy chậm chút ~" Lý Mân thấy cháu trai tới đây, uốn lên lông mày cười: "Đến đây với bà nội."

Tất Tử Nghiêu giống như đang cùng bạn chơi khi còn bé nói chuyện, một cô gái tuổi gần xấp xỉ cô, chỉ là so với Tất Tử Nghiêu mi thanh mục tú, người ta liền rõ ràng điểm lệ hơn rất nhiều, gọn tóc quăn thật to lười biếng thả trên đầu vai, áo khoác nỉ bên ngoài màu đỏ và giày gót nhọn phong tình vạn chủng, trên mặt trang điểm tinh xảo cũng làm cho người xem qua khó quên.

Tả Tả Hữu Hữu mẹ trong ngực, lấy lòng hôn hai cái, mềm mại hỏi: "Mẹ, ai là dì Hách vậy? Chúng con muốn kẹo đường~"

Diệp Dĩ Mạt buồn cười vuốt lỗ mũi con trai, giả vờ không vui nói: "Mẹ nói gì rồi hả? Luôn ăn kẹo sẽ sâu răng, hội trưởng sâu răng." Răng lớn chừng hạt đậu nhỏ mới vừa dài đủ, liền muốn răng sâu?

Tất Tử Thần cùng mấy vị ngang hàng hàn huyên một hồi liền không nhận được tìm kiếm bóng dáng vợ mình, bị mấy người này dừng lại cười nhạo, nói anh nhân sĩ đã kết hôn, mới thật là nhân sĩ đã kết hôn.

Không giống như bọn họ vậy, kết hôn có như không, nếu không phải là kết thân môn đăng hộ đối không có nhiều tình cảm, thì căn bản là lười phải kết hôn tìm phiến toái cho mình, dù là lúc ban đầu bởi vì trúng ý mà kết hôn, như vậy sau mấy năm cũng liền tiêu tan nhiệt tình lúc tân hôn, không giống như Tử Thần vậy kết hôn hơn hai năm còn tình yêu cuồng nhiệt, thật vẫn hiếm thấy.

Mọi người theo ánh mắt của anh nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đang ngồi ở trên ghế sa lon, tóc chải thật

chỉnh tề, lộ ra cái trán trơn bóng trắng nõn, áo màu đen bị lộ ra bên trong áo lông màu xanh lá cây, dáng người yếu điệu tự không cần phải nói, hấp dẫn người khác nhất ước chừng là nụ cười dịu dàng điềm tĩnh trên mặt cô, trên đầu gối có hai đứa bé giống nhau như đúc, mẹ con ba người không biết ở nói những gì, đằng loạt vui mừng ra tiếng, hai đứa bé ôm cổ mẹ hôn vang dội ở mẹ hai bên má lưu lại nụ hôn ấm ướt, trong mắt người phụ nữ toát ra hạnh phúc, khiến người nào nhìn cũng cảm thấy ấm áp.

Triệu Nhị Bảo chưa xót mà dùng cùi chỏ huých người khác, hướng về phía Tất Tử Thần nói: "Anh Thần, chị dâu có chị em không vậy?" Nếu mà có vợ như vậy, anh vẫn nguyện ý bị nhốt, hình ảnh mẫu tử tử hiếu này, sao chính anh lại ước ao ghen tị như vậy!

Mấy người kia cũng đều mong đợi nhìn Tất Tử Thần, bọn họ cũng đều còn chưa có vợ dâu, người già trong nhà thúc giục gấp, mỗi ngày liền lấy con trai của nhà lão Tất này làm ví dụ để giáo huấn bọn họ, cái gì mà cháu trai nhà lão Tất hôm nay gọi ông một tiếng ông nội... cái gì mà cháu trai nhà lão Tất hôm nay len lén đưa cho ông một viên kẹo á..., cái gì mà cháu trai nhà lão Tất hôm nay tới xem bọn ông đánh cờ á... tóm lại, cháu trai nhà lão Tất cũng sắp thành minh tinh trong đại viện, người nào được hai tiểu tử này gọi một tiếng ông nội trên mặt giống như đặc biệt có ánh sáng vậy.

nói thật, xem qua trần khóm hoa vẫn có chút mệt mỏi. Nhìn Tất Tử Thần bây giờ rất hạnh phúc, thật vẫn làm cho người ta không nhịn được ghen tỵ. Các vị này lại chuyển hướng nhìn đối với mẹ con nhà họ, trong lòng thở dài một tiếng, cô gái tốt cũng đã là vợ của người khác rồi.

Tất Tử Thần bĩu môi, mấy người này, đừng tưởng rằng anh không biết bọn họ có chủ ý gì.

Triệu Nhị Bảo thấy Tất Tử Thần không đáp, lại hỏi một lần nữa: "Anh Thần, chị dâu có chị em không? Chị em họ cũng được."

Tất Tử Thần sâu kín nhìn anh: "Tiểu Mạt có một em trai, cậu có muốn nhìn thử một chút không?" Căn thân Tử Nghiêu nhà tôi đem cậu giết chết có tin hay không?

Triệu Nhị Bảo giống như nuốt phải con ruồi, vội vàng khoát tay: "Được rồi được rồi...." Chọc cho mọi người cười ha ha.

Diệp Dĩ Mạt nghe được tiếng cười, gương mặt nhìn về hướng bọn họ, thấy ánh mắt từ chính diện nóng bỏng nhìn bọn cô không hề cười dịu dàng một tiếng, con người trong sáng dí dỏm chớp chớp, vội vàng bảo con trai trong ngực chào hỏi với ba.

Tả Tả Hữu Hữu vừa nhấc mắt thấy nhĩ nhĩ 'ba' như vậy, mắt đều hoa rồi, chỉ là đứa trẻ nhỏ mới không cần quan tâm nhĩ nhĩ, mẹ bảo kêu li nhĩ vội vàng kêu người, cũng không biết hướng về phía người nào li nhĩ vừa thông suốt phát tay loạn kêu: "Ba ba~~"

"Gào khóc gào khóc ngao ~" Trong nhóm Tất Tử Thần mỗi một người đều đổ kị được nổi điên, đáng yêu như vậy đứa bé gào khóc ngao! "Lão Thần cậu đi xa một chút nhanh lên, chớ ở lại chỗ này chướng mắt!"

Tất Tử Thần đắc chí hàm súc mà cười, mặt ngoài hàm súc nội tâm đắc chí, "Tôi đi sang đó đây, con tôi gọi tôi đây ~" Cái phút chốc xoay người kia, doanh trưởng Tất quyết định, phải vội vàng đem vợ con nhận lấy, loại quan hệ cha con này, người ta muốn có còn không có đâu, tại sao anh muốn lãng phí vô ích chứ?

Tất Tử Thần đi tới, bế Tả Tả lên, nâng lên thật cao, cười nói: "Con trai, cùng ba đi bộ đội có được hay không?"

Tả Tả nháy mắt mang mắt to, tò mò hỏi: "Ở bộ đội có thể bắn súng ngắn sao?" Ông nội và ông ngoại luôn theo chân bọn họ nói bắn súng, bộ đội, huấn luyện, như vậy cậu không phải có thể bắn súng máy ở bộ đội sao? Rõ ràng, súng máy là cậu nhỏ mua cho cậu đấy.

Doan trưởng Tất ghen chẹn họng, vội vàng trả lời: "Có thể, trong bộ đội có thể bắn súng còn có thể đi xe tăng."

Hữu Hữu nằm ở trên đùi gói mẹ ghen, li nhĩ lăn một vòng lay vạt áo ba: "Ba ba, Hữu Hữu muốn đi ~ Hữu Hữu muốn đi bộ đội!" Ba và anh trai không thể ném con lại!

Diệp Dĩ Mạt vội vàng ôm lấy con trai, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Được rồi, được rồi, Hữu Hữu cũng đi cùng ba." nói xong, vẫn không quên liếc anh một cái, lúc này nói cái này làm gì, lát nữa lại muốn chọc ba mẹ mất hứng sao.

Tất Tử Thần vừa muốn nói chuyện, liền phát hiện đã có người đến gần, vừa nhìn, không khỏi cau mày, người tới mặt tươi cười, trên mặt trang điểm tinh xảo tràn ngập vui mừng: "Anh Tử Thần!"

Người tới chính là người mặc áo đỏ mới vừa cùng Tử Nghiêu nói chuyện trời đất, con gái nhà chính ủy Mạc, cùng tuổi với Tử Nghiêu tên là Mạc Tiểu Mẫn. Nghe nói cô ra nước ngoài nhiều năm rồi, năm nay tại sao trở lại? Mạc Tiểu Mẫn tuổi so với bọn anh nhỏ hơn rất nhiều lúc bọn họ rời đi đại viện cô còn là cô bé ghim bím tóc sừng dê, cho nên ấn tượng không sâu, nhưng là bây giờ nhìn lại, cô nhóc này cũng lớn lên từng ngày.

Bởi vì là em gái của Mạc Tiểu Diệu, mặc dù Tất Tử Thần đối với cô đã không có bao nhiêu ấn tượng, nhưng là vẫn lễ phép cười cười: "Là Tiểu Mẫn à, trở về nước lúc nào vậy?"

Mạc Tiểu Mẫn vén vén tóc ra sau tai, một đôi mắt xếch đẹp nhẹ nhàng khơi lên, có vẻ cực kỳ quyến rũ: "Mới vừa trở về nước, tính toán ở lại." nói xong, lại thích giống như đã trải qua tang thương: "Rốt cuộc ở trong nhà vẫn tốt hơn, bên ngoài khá hơn nữa cũng không gặp được người như anh Tử Thần đây nè."

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 60: Trước sau hôn nhân

Lời nói này li ền có chút mập mờ, Diệp Dĩ Mạt không khỏi nhẹ nhàng cau lại lông mày. Tất Tử Th ần cũng có chút lúng túng, chỉ xem như cảm xúc của cô ta khi về nhà, cũng không để ở trong lòng, cười một tiếng bảo Tả Tả ở trong ngực kêu di một tiếng.

Tả Tả ngoan ngoãn kêu một tiếng, Hữu Hữu lôi kéo tay mẹ, ngừng đầu yếu ớt hỏi: "Mẹ, Hữu Hữu cũng phải gọi sao?"

Diệp Dĩ Mạt cười vuốt vuốt đầu con trai, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là phải gọi chứ, đây là lễ phép."

Hữu Hữu chạy tới, lôi kéo tay của ba, ngừng đầu lên cười ngọt ngào: "Dì mạnh khỏe ~"

Mạc Tiểu Mẫn trừng lớn cặp mắt, ngạc nhiên nói: "Bé con nhà ai vậy? Đáng yêu như thế ~ chỉ là, các em phải gọi chị là chị, không nên gọi là dì~"

Tất Tử Th ần ho một tiếng, giải thích: "Đây là con trai của anh." Suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu: "Sinh đôi, anh gọi là Tả Tả, em gọi bên là Hữu Hữu."

Mạc Tiểu Mẫn giống như là nghe được việc gì khó tin vậy, mặt khiếp sợ: "Anh Tử Th ần, anh kết hôn?"

Lúc này Diệp Dĩ Mạt coi như là hoàn toàn nghe không nổi nữa, tiến lên hai bước, nắm cánh tay Tất Tử Th ần, nở nụ cười vừa đúng chuẩn mực, giọng nói dịu dàng nói: "Tử Th ần, cô gái này là ai vậy?"

Tất Tử Th ần cũng thấy không thích hợp, vội vàng ôm eo vợ mình, vẫn không quên sờ sờ thay cô sửa lại tóc trên trán nói: "Đây là vợ anh, Diệp

Dĩ Mạt, em gọi chị dâu giống như Tử Nghiêu là được." Nói xong, lại khẽ cúi đầu, đến gần bên tai vợ nói: "Đây là bạn học trước kia của Tử Nghiêu, cũng ở trong đại viện của chúng ta, là em gái của Mạc Tiểu Diệu vừa này, Mạc Tiểu Mẫn, người kêu tiểu Mẫn là tốt."

Diệp Dĩ Mạt thoải mái vươn tay, "Tiểu Mẫn vừa trở về nước à?"

Thái độ của Mạc Tiểu Mẫn tất nhiên không thể dễ nhìn, miễn cưỡng cười: "Đúng vậy, vừa mới trở về, định không đi nữa."

Trong lòng Tất Tử Thần mắng mẹ nó một tiếng, gọi cái quái gì vậy hả. Vừa nghe đến anh kết hôn liền thay đổi mặt, trước kia sao anh không phát hiện Tiểu Mẫn có tình cảm đối với anh chứ? Tiểu Mạt không thể tính sổ anh được! Anh về nhà có năm ngày, cũng không phải là tới gây gổ.

"Về là tốt rồi, về sau nếu có chuyện gì cũng có thể giúp được nhau, không nên khách khí, mở miệng là được, anh Thần của em không rãnh, gọi chị cũng được." Diệp Dĩ Mạt trêu chọc con trai trong ngực của chồng mình, cười nói: "Chờ Tả Tả Hữu Hữu đi nhà trẻ, chị sẽ được giải phóng rồi, nếu em và Tử Nghiêu có muốn đi dạo phố, cũng đừng quên gọi chị đấy."

Diệp Dĩ Mạt cũng không phải sợ Tất Tử Thần có cái gì khác, chỉ có lúc, cô chính là người sợ phiền toái, loại tiết mục tình cảm nhất là thanh mai trúc mã này, bình thường cô đâu không thêm đẽ ý, nhưng mà đối với chồng của mình thì là mười vạn hỏa lực cũng phải chia lên.

"Tiểu Mẫn đáng đẹp xinh đẹp như vậy, có bạn trai chưa?" Diệp Dĩ Mạt cười yếu ớt hỏi, rất giống bộ nếu cô nói là còn chưa có bạn trai thì liền giới thiệu cho cô mấy người có gia thế.

Mạc Tiểu Mẫn lắc đầu một cái, có chút mất hồn nói: "Nói mấy chuyện ấy, trong nhà không đồng ý, sẽ không thành."

Diệp Dĩ Mạt tỏ vẻ đáng tiếc, giống như chị cả tri tâm cười: "Không có chuyện gì, Tiểu Mẫn còn trẻ, không sợ không tìm được đối tượng tốt, chị cũng mãi hai mươi bảy tuổi mới gặp được anh Thần của em, chuyện như

vậy không thể gặp được." Nói xong, trợn mắt nhìn chòng mình một cái, "Tử Thần, anh nói có phải không?"

Tất Tử Thần vội vàng hòa cùng: "Đúng vậy đúng vậy, chuyện như vậy không vội. Anh với chị dâu em cũng là duyên phận đến mới quen."

Mặt của Mạc Tiểu Mẫn giống như bị đá kích, không còn hơi sức cười cười: "Em cũng chờ duyên phận thôi." Nói xong, nhìn Tử Nghiêu cách đó không xa, nói cáo biệt: "Anh Tử Thần, chị dâu, em đi tìm Tử Nghiêu đây."

"Được, đi đi, người trẻ tuổi các em luôn có lời để nói." Diệp Dĩ Mạt sắc sảo nói. Đợi đến khi Mạc Tiểu Mẫn xoay người, Diệp Dĩ Mạt lập tức liếc nhìn về phía Tất Tử Thần cười như không cười, trong lòng đại doanh trưởng Tất nổi hết gai ốc, trực giác tối nay có chút chuyện.

Từ nhà tư lệnh Hách ra ngoài đã là hơn mười giờ đêm rồi, Lý Mân và Tất Trọng Tường ôm cháu trai, trực tiếp trở về gian phòng của họ, Diệp Dĩ Mạt bỏ rơi cũng chưa bỏ rơi Tất Tử Thần, trực tiếp đi phòng tắm tắm.

Tất Tử Thần cảm giác mình rất oan uổng, khi còn bé cũng không cùng Mạc Tiểu Mẫn có dính dấp cái gì, lúc anh học đại học cô nhóc này và Tử Nghiêu còn chỉ biết chơi bòn dĩnh, làm sao lại gây ra chút chuyện như thế chứ.

Nhìn cửa phòng tắm không có động tĩnh gì, Tất Tử Thần không sống được rồi, anh về nhà cũng không phải là vì cùng vợ gây gỗ, hơn hai năm này hai người cũng không có nhiều thời gian ở chung, khó được có một ngày nghỉ, đương nhiên là muốn cùng vợ yêu thân thân mật mật, sao lại ăn dấm như thế được chứ?

"Tiểu Mạt, tắm xong chưa?" Tất Tử Thần gõ cửa, đi vào cũng hơn nửa canh giờ, tại sao vẫn chưa ra? Tình huống như thế, thật lâu không có xảy ra rồi.

Bên trong không trả lời, chỉ có tiếng nước chảy ào ào. Tất Tử Thần không khỏi lại gia tăng âm thanh: "Tiểu Mạt, còn bao lâu nữa?"

Vừa mới dứt lời, cửa liềm mở ra. Diệp Dĩ Mạt mặc áo choàng tấm màu trắng đi ra, vừa đi vừa dùng khăn tắm lau tóc ẩm ướt. Tất Tử Thần vội vàng nhận lấy khăn tắm trong tay cô, lôi kéo cô ngồi vào trên giường, tỉ mỉ lau tóc cho cô.

Hai người cũng không nói chuyện, Diệp Dĩ Mạt miễn cưỡng tựa vào trên người anh, trong nhà mở ra máy điều hòa không khí, chỉ là cô vẫn cảm thấy có chút lạnh, lại mở chăn đắp đến trên người, quả nhiên, trong chăn cũng sớm đã ấm. Chỉ cần anh trở lại, nhất định là trước tiên đem chăn ủ ấm mới để cho cô tiến vào.

"Tiểu Mạt." Tất Tử Thần thử dò xét tính mở miệng: "Thật sự anh xem Tiểu Mẫn như là em gái thôi, em đừng suy nghĩ nhiều."

"Em suy nghĩ nhiều lúc nào?" Diệp Dĩ Mạt ngẩng đầu lên, con người mơ màng lười biếng nhìn anh, đã nhiều năm như vậy, trên người cô trừ nhiều phần dịu dàng người làm mẹ và phong thái quyến rũ thì không có biến hóa khác, da thịt trắng nõn trơn mịn mịn mịn giống như trước kia, vóc người sau khi sinh có chút biến dạng dưới sự nỗ lực một năm của cô cũng đã khôi phục dáng vẻ trước kia, thậm chí càng thêm đầy đặn người.

Con người Tất Tử Thần rơi vào hai khối mịn mịn qua cổ áo choàng tắm, như ẩn như hiện cực kỳ quyến rũ ánh mắt, Tất Tử Thần mất tiếng, ném khăn tắm xuống, từ phía sau ôm lấy cô: "Vợ à, em phải tin tưởng, anh đối với em đó là một nghìn một vạn lòng trung thành, anh hướng về phía cờ đảng thôi đấy!"

Diệp Dĩ Mạt đưa ra ngón tay thon dài tạo ra khoảng cách của hai người, miễn cưỡng cười: "Em nói anh không trung tâm khi nào? Em chính là từ đầu tới đuôi cũng không nói một câu."

Trong lòng Tất Tử Thần hừ hừ, cũng là bởi vì không lên tiếng mới đáng sợ, vợ của anh mặc dù xinh đẹp, nhưng giống như trời sinh có nhiệm vụ làm thầy chủ nhiệm, rõ ràng là quyến rũ mà cười, cũng có thể để anh nhìn ra khoảng trời riêng.

Câu cổ áo của anh, Diệp Dĩ Mạt nhẹ nhàng thò người ra, hơi thở thơm như hoa lan: "Chờng à, Lý Thụy bảo em ngày mai đi chiêu đãi bạn học của nó, anh xem thế nào?"

Trên mặt Tất Tử Thần không chút cử động, vẫn tỉnh táo như cũ: "Nam hay nữ vậy?"

Diệp Dĩ Mạt cười khúc khích, tay nhỏ bé xanh mơn mại đặt tại bộ ngực của anh, tức giận nói: "Lý Thụy cũng so với em nhỏ hơn tám tuổi rồi, bạn học của nó, dù là nam thì thế nào?"

Tất Tử Thần giận dữ lên bần: "Nam thì không được. . . . . Tuổi còn nhỏ cũng không thể được. . . . ." Với tướng mạo của vợ anh, nơi nào giống như là người ba mươi tuổi chứ? Da này, vóc người này, nói là 25 mới bình thường. Đừng tưởng rằng anh không biết, hôm nay trong đám người kia còn có người nhìn vợ anh sau đó hô to hối hận, hận không được có thể xuống tay trước anh, ra tay trước thì chiếm được lợi thế. Nghĩ như vậy, Tất Tử Thần lại có điểm hài lòng, nhìn anh xuống tay mau - rất - chính xác, sau khi xác định mục tiêu nửa năm liền đem người ta về nhà, còn có thêm hai con thỏ nhỏ kia.

Diệp Dĩ Mạt buồn cười nhìn anh tự dưng ăn dấm khô, lật người từ trên người anh ngẩng dậy, cũng không quay đầu lại nói: "Giúp em sấy tóc với..., hôm nay em mệt chết."

Tất Tử Thần vui vẻ làm loại chuyện lật vạt này, tóc của cô trơn bóng linh lợi, sờ ở trong tay đặc biệt thoải mái, nhìn cô khéo léo ngẩng ở bên giường cúi đầu mặc anh làm, nói có bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người.

Thối khô tới tám phần, doanh trưởng Tất cũng đã không nhịn được, ném máy sấy một cái, liền ôm vợ lên giường, hai ngày trước hai Tiểu Tổ Tông này dụ dỗ thế nào cũng không chịu đi sang phòng ngủ của ông bà nội, hôm nay thật vất vả chơi mệt rồi trực tiếp ngủ bị ôm đi, anh còn có thể không nắm chặt cơ hội?

"Nhẹ một chút nhẹ một chút á. . . . ." Diệp Dĩ Mạt nhìn bộ dạng anh gấp gáp, không nhìn được chụp anh, sao giống như tám trăm năm chưa từng thấy phụ nữ vậy.

Tất Tử Thần nếu mà biết trong lòng cô nghĩ cái gì, nhất định phải trả lời anh như vậy, anh cũng không như là tám trăm năm không thấy được phụ nữ sao? Vợ anh ở nhà, anh thì ở trong bộ đội, đây chính là phiên bản hiện đại của câu hỏi trước gặp gỡ khó khăn sao?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 61: Kết cục hoàn mỹ

Ngày hôm sau, Diệp Dĩ Mạt và Tất Tử Thần cùng đi ra sân bay đón người, bạn học của Lý Thụy, thật ra thì nói là bạn bè đúng hơn, một tiểu tử nước Pháp. Năm trước Lý Thụy đi nước Pháp làm sinh viên trao đổi hơn nửa năm, tiểu hỏa nước Pháp này chính là bạn cùng phòng của anh, nghe nói vóc người anh tuấn, chỉ là lúc nhìn thấy người thật, Diệp Dĩ Mạt thiếu chút nữa phun cười, một chàng trai cực kỳ khôi ngô tuấn tú nước Pháp mặc một thân trang phục truyền thống Trung quốc, vừa thấy Diệp Dĩ Mạt liềên một nước dán mặt hôn kiểu Pháp, Tất Tử Thần ở một bên nhìn cũng đen mặt, liềên kéo vợ mình qua, dùng tiếng Pháp lưu loát chào hỏi cùng cậu ta, lời đạo đầu như chủ tịch Trung Quốc tiếp kiến Tổng Thống nước Pháp vậy, trực tiếp đem cậu thanh niên nước Pháp đứng hình, mặt ngốc trệ.

Diệp Dĩ Mạt không nói lời kéo ch ồng mình, dùng Anh ngữ trao đổi: "Xin chào, tôi là chị của Lý Thụy Diệp Dĩ Mạt, mấy ngày nay công ty của nó tương đối bận rộn, để cho tôi chiêu đãi giúp một chút, mong cậu đừng chê trách."

Tiểu hỏa nước Pháp cũng là dùng Trung văn không được tự nhiên đáp: "Xin chào, tên tiếng Trung của em là Lý Tường, tên nước Pháp là Phonnix, anh chị có thể nói tiếng Trung với em, em theo Thụy học đã lâu rồi. . . . ."

Diệp Dix Mạt nở nụ cười, thế nhưng cũng họ Lý ai, không phải là Tiểu Thụy lấy tên cho cậu ta chứ?"Xin chào, Lý Tường, đây là ch ồng tôi Tất Tử Thần, cậu có thể gọi anh ấy. . . . ."

Lời còn chưa nói hết, người nước ngoài đã ầm ầm ỉ ỉ: "Anh Th ần anh Th ần! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu ngưỡng mộ đại danh đã lâu! !"

Diệp Dĩ Mạt ngạc nhiên, danh hiệu của đại doanh trưởng Tất thật vang dội a, vì sao truyền tới tận nước Pháp chứ? Chỉ là, chàng trai người nước ngoài đã giải thích nguyên nhân.

"Thụy nói với em cậu ấy rất bội phục anh Thần của cậu ấy, Thụy nói nhất định là lời thật!" gương mặt Lý Tường nghiêm chỉnh.

Tất Tử Thần giựt giựt khoe miệng, bình tĩnh rút tay về "Cái này đừng chỉ Lý Tường, chúng ta đi ăn cơm trưa trước đi." Mặc dù biết người Pháp thiên tính lãng mạn không kềm chế được, nhưng mà doanh trưởng Tất vẫn không vui lòng người ta vừa thấy mặt đã thân mật với vợ mình. Đây không phải là tìm đánh sao.

Đọc theo đường đi, Tất Tử Thần lái xe, Diệp Dĩ Mạt ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Lý Tường một mình ngồi ở ghế sau, riu ra riu rít dùng tiếng Trung vẫn còn chưa sôi nói chuyện, khi biết được Diệp Dĩ Mạt trước kia là giáo viên dạy lịch sử, bạn nhỏ Lý Tường vẫn sùng bái văn hóa Trung Quốc nhất thời mắt sáng lên, còn kềm nhào tới ôm lấy thần tượng trong truyền thuyết : "Chị. . . . . Không, Diệp sư phụ, ngài nhất định phải thu em làm đồ đệ! Dạy em Hàng Long Thập Bát Chương và Lục Mạch Thần Kiếm trong truyền thuyết, !"

Diệp Dĩ Mạt đỡ mồ hôi, Tiểu Thụy à, rốt cuộc em dạy cái gì cho bạn của em vậy chứ? Cái gì mà Hàng Long Thập Bát Chương và Lục Mạch Thần Kiếm, chứ, cô còn Cửu Âm Chân Kinh và Cửu Dương Thần Công, đây nè. Còn nữa, ai nói giáo viên lịch sử là biết võ công à? Trong truyền thuyết kungfu Trung Quốc, dễ học như vậy sao?

Kế tiếp hai ngày, bởi vì Tất Tử Thần có chuyện, cho nên Diệp Dĩ Mạt và Lý Thụy li hôn làm chủ nhà, Lý Thụy mang theo anh em nước Pháp ăn vặt ở Hàng Châu, lại dẫn cậu ta đi Tây Hồ Linh Ẩn lượn một vòng, ở bên Đoạn Kiêu nói câu chuyện tình yêu Bạch nương tử cùng Hứa Tiên, đem chàng trai lãng mạn nước Pháp cảm động đến rơi nước mắt, ý vị nói mù à mù à, tại sao có thể có người như vậy chứ.

Không cần hoài nghi, đây tuyệt đối là Lý Thụy dạy. Tác dụng đồng hoá của người Trung Quốc tương đối vĩ đại. Không phải có một câu nói đùa ư,

Trung Quốc nếu là muốn xưng bá thế giới, chỉ cần dùng sức di dân qua các quốc gia khác trên thế giới là được rồi.

Diệp Dĩ Mạt bởi vì bình thường phải chăm sóc con trai, cộng thêm còn có ông chồng hẹp hòi, cho nên cậu ta chỉ ở đến ngày thứ ba rồi đến bên nhà bố mẹ cô làm một bữa cơm, muốn mời tiểu hỏa nước Pháp nếm món ăn.

Lúc cơm nước xong Tất Tử Thần liền lái xe tới đón người, buổi tối Lý Thụy muốn dẫn anh em đi thử nghiệm một buổi tối vui vẻ ở Trung quốc, tự nhiên không thể để chị gái mệt mỏi, nếu không anh sẽ tiêu diệt anh mất.

Hôm nay Tất Tử Thần mặc một cái áo khoác ngoài dài màu xám tro, bên trong là áo len màu đen, cả người cũng có vẻ văn nhã tuấn lãng. Lý Tưởng ước chừng bị cao lương mỹ vị và rượu ngon Trung Quốc hun đúc cho, lưu luyến ôm lấy thần tượng hiệp nữ trong cảm nhận của anh, nhất kích động, trong miệng liền nhả ra một chuỗi tiếng Pháp, Diệp Dĩ Mạt nghe mà một lời cũng không hiểu, lại làm Tất Tử Thần cho quen thuộc tiếng Pháp nghe được gương mặt tuấn tú càng ngày càng đen.

Cái gì gọi là vượt qua quốc giới, cậu rốt cuộc tìm được tình yêu chân thực? Cái gì gọi là ngay cả tiền tình nháp nhô bất bình, cậu ta cũng sẽ không buông tha?

Đây là trăn trụi giành vợ đấy! Xối đất! Khích lệ hòng hạnh xuất tường đấy! !! Doanh trưởng Tất nổi giận! Đây không phải là đem người sống sờ sờ như anh làm cái cái rắm sao? Không đúng, cái rắm còn có thể có tiếng vang!

May mà vợ anh nghe không hiểu tiếng Pháp! Ánh mắt nhẹ nhàng rơi vào trên người cậu em vợ đang định phiên dịch cho chị gái, doanh trưởng Tất cứ thế đem người em vợ làm cho một câu cũng không dám nói.

“không có gì, chính là cảm ơn tối nay em đã chiêu đãi.” Tất Tử Thần kéo vợ qua phía mình, trợn mắt nhìn em vợ một cái, người nước ngoài cái gì, sau này tới tự mình chiêu đãi đi! Làm mất cậu, cùng lắm thì anh giới

thiệu người khác cho Tử Nghiêu thôi, nhưng mà vứt bỏ vợ anh, anh sẽ cùng người li lâu mạng!

“A a ~” Diệp Dĩ Mạt ngẩng mặt lên, hướng về phía Lý Tường khẽ cười: “không có gì, chơi vui vẻ là tốt rồi ~” chính là dùng Anh ngữ.

Rất dễ nhận thấy, ông nói gà bà nói vịt. Cậu bé Lý Tường có chút mê mang, mắt to con người màu xanh lam nháy mắt lại nháy mắt, cuối cùng bị Lý Thụy kéo vào taxi: “Anh rể, chị, chúng em đi trước ~” ngu ngốc, không đi, không sợ anh rể tôi xơi cậu nữa à?

Tất Tử Thần rất giận, vừa có một người nước Pháp không biết nhô ra từ chỗ nào, vừa có một Mạc Tiểu Mẫn giống như em gái, đây rốt cuộc là thế nào? Ông trời xem bọn họ những ngày sau này quá thuận lợi nên quyết định kích thích sao? Vậy cũng không nên như vậy ! Thà phá mười ngọn miếu, không làm hư một việc cưới! Là chân lý mãi mãi!

Cuộc sống sau này không có cách nào tiếp tục như vậy, ai biết lúc anh không có ở đây, có nhiều con ruồi chạy lên cửa như vậy không chứ? Liếc mắt nhìn Tiểu Mạt an tĩnh ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tất Tử Thần nắm chặt tay lái. cô gái trước mắt này anh quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn được rồi, tóc dài thả tùy ý, mấy lọn rơi sau tai, lười biếng mà phong tình, áo khoác màu nâu nhạt thêm giày thấp màu đen, đơn giản mát mẻ, nếu nói là không ai thêm thuồng vợ anh, anh mới không tin đấy!

không được không được, lần này trở về, nhất định phải mang theo vợ con cùng đi!

Về đến nhà, Diệp Dĩ Mạt trở về phòng chơi cùng con trai, Tất Tử Thần một mình đi tìm mẹ mình.

Tất nhiên anh không thể nói ‘mẹ à có người ở thêm thuồng vợ của con trai mẹ’ như vậy được, nhưng mà hậu quả mấy lần đấu tranh mang vợ con đi cùng kia vẫn còn thấy rõ.

“Mẹ, con và Tiểu Mạt cũng kết hôn lâu như vậy, đến bây giờ cũng chưa làm tiệc rượu trong bộ đội, không thể cứ để như vậy được? Trước kia Tả

Tả Hữu Hữu còn nhỏ, con cũng không bỏ được bọn họ đi ra ngoài lặc lự, hiện tại này hai đứa nhỏ da căng đầy lấm, dẫn đi cho các chiến hữu xem một chút, cũng không phải là vừa đúng sao?”

Lý Mân bị nói có chút động lòng, năm đó lúc Tả Tả Hữu Hữu ra đời được nửa năm bọn họ tính toán đi bộ đội làm một cuộc tiệc rượu, ai biết Hữu Hữu chợt phát sốt, Tiểu Mạt bị sợ đến nửa bước cũng không dám rời đi, từ đó tiệc rượu này bị hoãn lại, cho tới bây giờ lãnh đạo trong bộ đội và chiến hữu của Tử Thần cũng chỉ có ăn mấy bao bánh kẹo cưới thôi, quả thật không nói được.

“Hơn nữa mẹ à, bộ đội không phải mỗi năm đều có tổ chức quân huấn con cái của quân nhân sao, con ý để hai tiểu tử này cũng đi luyện một chút.” Tất Tử Thần nói nghiêm trang, giống như con trai anh năm nay đã mười ba tuổi, mà không phải ba tuổi.

Khóe miệng Lý Mân giật giật, đây là không phải quá sớm sao? Cháu trai bảo bối của bà có thể theo được kịp sao? Bộ đội tổ chức quân huấn rất nghiêm khắc đấy.

Tất Tử Thần thờ ơ liếc nhìn con trai đang chơi đùa ở trong phòng khách, gật đầu nói: “Muốn từ con nít nắm lên, đây là ông cụ thường nói mà.” nói xong, hướng hai tiểu tử đang chơi xe lửa gọi: “Tả Tả Hữu Hữu, có muốn cùng ba đi đến bộ đội bắn súng nhìn xe tăng không?” Tối hôm qua anh đã dẫn hai Tiểu Tổ Tông một phen.

Tả Tả thả đầu xe lửa trong tay xuống, đầu tiên là mê mang nâng lên mắt, suy nghĩ kỹ một hồi, đại khái mới suy nghĩ ra cái gì là bộ đội, bắn súng, xe tăng, lúc chờ tỉnh lại, đã không kịp chờ đợi chạy tới: “Tả Tả muốn đi kéo! Tả Tả muốn đi bắn súng súng! Lái xe tăng!”

Hữu Hữu cũng liền vội đuổi theo: “Còn có Hữu Hữu cùng đi nữa!” Tuyệt đối không thể vứt bỏ Hữu Hữu!

“Chuyện này bà con phải thương lượng với ba các con một chút.” Lý Mân do dự nói, “Dù sao Tả Tả Hữu Hữu cũng còn phải chuẩn bị đến vườn trẻ nữa.”

Tất Tử Thần gật đầu một cái: “Ngày nghỉ Tả Tả Hữu Hữu có thể trở về b ấ ông bà nội.” Cái cách này toàn vẹn đi? Cách xa nhà, anh chỉ sợ ông cụ và mẹ còn có cha mẹ vợ đem hai tiểu tử này làm hư r ấ, về sau vô pháp vô thiên, như vậy thì hối tiếc không kịp.

Tác giả có lời muốn nói: đoán một chút đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Dù sao Viên Nghệ không thích chơi cái gì hai nam hai nữ, các vị không cần ghét Tiểu Mẫn và Lý Tường.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 62: Kết cục hoàn mỹ

Đang nói chuyện, anh em Mạc Tiếu Diệu và Mạc Tiếu Mẫn đến. Lý Mân để cho chị Vương pha trà.

"Ba mẹ các con thân thể có khỏe không?" Lý Mân thân thiết hỏi, anh em Mạc gia coi như là bà nhìn lớn lên, lúc nhỏ Mạc Tiếu Diệu và Tử Thần luôn chơi với nhau, sau này lại học trung học cơ sở còn chung một lớp, nhưng mà cậu ấy không có đầu quân, lại đi học ở nước Mỹ, mãi cho đến mấy năm trước mới trở về, Mạc Tiếu Mẫn cũng thế, nha đầu này khi còn bé và Tử Nghiêu đánh nhau, ai biết trưởng thành cũng thành bạn tốt, lễ mừng năm mới trước vẫn tìm đến Tử Nghiêu đang nghỉ đông theo cô đi dạo phố đi.

Cha mẹ Mạc gia đầu không ở nhà, sư trưởng Mạc thân thể không được khỏe, đi viện dưỡng lão Cổ Lăng nghỉ ngơi đi đầu trị, mẹ Mạc dĩ nhiên cũng đi cùng, lần này việc chuẩn bị cho năm mới tất cả đầu là hai anh em này lo liệu cả. Lại nói, bọn trẻ này bà nhìn chúng lớn lên từ nhỏ, đến tận bây giờ bất tri bất giác có thể một mình đảm đương một phía rồi, ai, bọn họ già rồi.

Bây giờ Tất Tử Thần vừa nhìn thấy Mạc Tiếu Mẫn liền nhức đầu, tiếp theo nhìn Mạc Tiếu Diệu cũng không thoải mái. Mạc Tiếu Mẫn cũng không nói gì không ổn, nhưng mỗi lần nhìn ánh mắt của anh, làm sao lại u oán như vậy chứ? Anh cũng không nhớ tự mình có hủy bỏ ước định cưới hỏi gì cả cùng cô em gái kém mình nhiều tuổi như vậy mà.

"Anh Tử Thần, chị dâu đâu?" Mạc Tiếu Mẫn vừa mở miệng nói chuyện, Tất Tử Thần đã cảm thấy toàn thân nổi da gà, một cô gái thanh thuần dịu dàng, sẽ không bôi son môi đỏ như vậy, như Tử Nghiêu nhà anh vậy rất nhẹ nhàng thoải mái ~

"Chị dâu của em ở trong phòng chăm sóc đứa trẻ rồi, Tả Tả Hữu Hữu chơi một rỗi đang ngủ." Lúc Tất Tử Thần nói lời này, đường cong khóe miệng không có lý do mà sâu hơn. Tả Tả Hữu Hữu rất đánh mẹ, mỗi ngày đều cần phải mẹ dụ dỗ mới có thể ngủ, dù là ngủ cùng ông bà nội cũng vậy, nhất định là phải mẹ kể xong câu chuyện xưa con thỏ nhỏ mới bằng lòng an tĩnh chui vào chăn, điểm này tuyệt đối là câu chuyện chiến đấu ngày xưa của ông nội không cách nào so sánh được.

Mạc Tiểu Diệu nhìn bạn tốt của mình ở nhà rất có phong thái đàn ông tốt, thật muốn đấm anh, chẳng lẽ anh không biết mình vẫn còn độc thân luôn bị khổ ép xem mắt sao? nghe nói Tử Thần xem mắt mới quen vợ anh ta, bọn họ thường ngày tránh xem mắt để sống độc thân cho thoải mái, bây giờ ai cũng đều cầu ông nội bà nội trưởng bối trong nhà an bài mai mối cho bọn họ, hơn nữa đều chọn con gái chiến hữu cũ của ông cụ trong nhà, liên muốn cũng có thể có cái phúc khí nhanh chóng tìm được một nàng dâu giống nàng dâu ở nhà này.

Tất Tử Thần sao có thể không nhìn ra ý tứ của đám bạn chứ, đám người kia chính là ghen tỵ với anh, hừ. Anh em cùng nhau lớn lên trong đại viện, mặc dù không thể nói ly kinh bạn đạo (có lẽ là tình bạn không thể tách rời), nhưng mà đại khái là không muốn để gia tộc an bài tất cả của mình, nhất là hôn nhân. Nhìn mấy người chấp nhận được an bài kết thân, nhìn lại Tất Tử Thần tình cảm với vợ một chút, bọn họ giống như đều điên lên, không thể tự do yêu, nhưng là xem mắt cũng có thể đi! Ông cụ cũng rất coi trọng tình cảm, nhất là đối với chiến hữu cũ, vừa nghe tiểu tử trong nhà muốn xem mắt với con gái chiến hữu cũ của mình, gia thế cái gì trước để một bên, tối thiểu yên tâm chiến hữu cũ dạy dỗ con gái, mỗi một người đều mừng rỡ nhanh đi tìm số điện thoại gọi điện thoại đi, xem mắt có được hay không không nói, chiến hữu cũ tụ hội ngược lại đã làm vài tràng.

diễn ♪ đàn ♪ lê ♪ quý ♪ đôn

"Tốt lắm anh cả, chừng nào thì anh cũng tìm cho em một chị dâu giống như chị dâu của Tử Nghiêu chứ, ba mẹ khẳng định sẽ vui chết." Mạc Tiểu Mẫn che miệng cười, nói không có gì không đúng, nhưng là nghe vào trong lỗ tai Tất Tử Thần cũng không quá thoải mái, cái gì gọi là chị dâu giống

như chị dâu của Tử Nghiêu chứ? Tiểu Mạt của anh toàn thế giới chỉ có một, dĩ nhiên là không có một người khác giống nhau như đúc.

Tất Tử Thần tùy ý hơi cong môi một cái, giọng nói nhàn nhạt nói sang chuyện khác: "Diệu tử, chừng nào thì cậu đi Bắc Kinh? Giúp tôi chào hỏi với lão Tứ, qua ít ngày tôi sẽ đi Bắc Kinh một chuyến, đến lúc đó mọi người cùng tụ họp."

Mạc Tiểu Diệu nói: "Sao cậu không tự mình gọi điện thoại cho cậu ta? Một mình cậu điện thoại đến, cậu ta không thể vui mừng mà chuẩn bị à?"

Tất Tử Thần nhấp một ngụm trà: "Tôi đi làm việc công, không có phương tiện."

Mạc Tiểu Diệu cũng biết anh không tự do giống bọn họ, dù sao đang ở trại lính, rất nhiều việc cũng nên chú ý. Mấy tiểu tử kia đi phương Bắc phát triển sau này liền ít trở về lần trước lúc Tử Thần kết hôn mấy anh em cùng nhau về giúp làm tài xế, thời gian còn lại, muốn gặp bọn họ, so với lên trời còn khó hơn.

"Được, đến lúc đó tôi sẽ chào hỏi với mấy người lão Tứ lão Ngũ, chừng nào cậu đến để tôi bảo bọn họ rảnh thời gian ." Mạc Tiểu Diệu vỗ đùi: "Không nói nhiều lời với cậu nữa, thay tôi chào hỏi chú Tất và dì Lý, tôi phải nhanh chóng đi gặp con gái lão trung đội trưởng của ba tôi~" anh phải nhanh chóng đi xem mắt ~

Tất Tử Thần chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhìn dạng đặc chí này, không biết còn tưởng rằng bây giờ cậu ta muốn đi động phòng hoa chúc rồi đấy, không phải đi xem mắt sao! Có được hay không còn là một vấn đề đấy!

"Anh, chúng ta ng ẩ tĩ nữa đi ~ anh Tử Thần khó được trở về một lần ~" Mạc Tiểu Mẫn lôi kéo cánh tay của anh trai làm nũng nói.

Mạc Tiểu Diệu cười ngất lỗ mũi: "Tiểu nha đầu phải có mắt nhìn chứ? Anh Tử Thần của em khó được về nhà một lần, vào lúc này muốn đi b ấ vợ con nữa chứ ~"

Mạc Tiểu Mẫn vẫn còn không phục lần b ầu: "Vậ em cũng khó được mới trở lại, anh Tử Th ần sao không b ầu em chứ?"

Trái tim Tất Tử Th ần li ền ‘đắng’ phát tr ầm xuống. Nói chuyện, cũng không phải là tiểu nha đầu mười hai mười ba tuổi, mà là một cô gái 23-24 tuổi đấy.

Trở v ề phòng, Tả Tả Hữu Hữu đang ngủ say, cô đang đeo tai nghe trên mạng.

Tất Tử Th ần bưng ly sữa bò đi vào, thuận tay đặt ở bên tay phải của cô. Nhẹ cúi □, ôm cô vào trong ngực, từ phía sau nhìn cô viết chữ. Tay của cô không coi là nhỏ, nhưng mà mảnh khảnh thon dài, nhất là đầu ngón tay, thoải mái vót nhọn, rất là đẹp mắt. Quá khứ là bởi vì thói quen nghề nghiệp, bây giờ là sợ thương tổn được đứa bé, cô luôn luôn không thích để móng tay dài, cắt đi chỉ còn lại một chút màu trắng, sạch sẽ sáng ngời.

Lúc cô viết văn, mười ngón tay bay múa thật nhanh ở trên bàn phím, linh động khác thường.

Anh biết, cô thích viết một chút chuyện xưa đơn giản, cho dù quá trình gian khổ cỡ nào, cuối cùng cô rất thích cho bọn họ một kết cục tốt đẹp, mặc dù rất nhiều lần cô đều ở trước mặt anh giương nanh múa vuốt, nói là bị người khác ngược nhiều nước mắt như vậy, lần sau mình cũng nhất định viết một chuyện ngược người khác, nhưng đến cuối cùng, cô luôn mềm lòng, nói là sợ bị độc giả mắng.

Hít hà gáy cô, vài sợi tóc rơi cong cong làm cho chóp mũi anh ngứa ngáy. Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn dùng sữa tắm hương bưởi, hương vị thanh thanh nhè nhẹ, không thành thực không quyến rũ, vẫn như năm đó.

Anh còn nhớ rõ, lúc anh hỏi cô cái vấn đề này, cô híp mắt cười đến giống như chó Sdamoye vô tội, cô nói, bởi vì em không có gặp phải tình huống gì làm cho em thay đổi hiện trạng.

Anh hiểu. Theo như tính tình của cô, bình thân chịu đựng gian khổ, nếu không phải biến cố, hết sức không thích thay đổi hiện trạng. Anh cũng không muốn cô thay đổi. Tiểu Mạt của anh, trong vài năm nay tính tình càng thêm thân nhiên, an tâm ở nhà chăm sóc hai đứa trẻ, mặc dù không tránh được có chút xã giao, nhưng là bây giờ có mẹ ứng phó giúp một tay, cô chỉ cần an tâm chăm sóc trong nhà tốt là được.

"Đang viết gì vậy?" Tất Tử Thần vô cùng thích ôm cô từ phía sau, đôi tay che ở trên bụng mềm nhũn, nghĩ đến nơi đây đã từng mang thai hai đứa bé cho anh, anh liền không nhịn được nhịp tim đập nhanh hơn, đứa bé của bọn họ, hiện tại đang an tĩnh ngủ say ở bên người, hô hấp chọt nhẹ chọt cạn, để cho anh an lòng.

"Nói chuyện phiếm." Diệp Dĩ Mạt hơi hơi nghiêng mặt, cong lên khoe miệng đáp: "Lý Tường hỏi em mấy vấn đề về lịch sử Trung Quốc."

Vừa nghe đáp, ánh mắt Tất Tử Thần lập tức rơi vào trên màn hình, mới vừa rồi anh không có chú ý nhìn, hôm nay nhìn lên, quả nhiên, bên cạnh văn bản đang đánh, đang mở ra một hộp thoại.

Nhìn chú chim cánh cụt nhỏ này, lòng Tất Tử Thần tràn đầy khó chịu vạch đen đầy đầu, người Pháp cũng học người Trung Quốc chơi QQ rồi hả? Có vấn đề không biết tìm người khác đi, làm sao lại tìm vợ anh chứ? Vừa nghĩ tới Lý Tường, Tất Tử Thần liền nghĩ đến lúc anh mặt tiếc rẻ đối với vợ của mình nói gì tìm được tình yêu lại gín nan vất vả, thật là một hợp máu giầu ở trái tim.

"Vợ, không để ý tới anh, chúng ta ra ngoài đi dạo có được không?" Tất Tử Thần dùng cằm vuốt ve cổ của cô, biết cô sợ nhột, nhất định là sẽ đồng ý.

"Được được!" Diệp Dĩ Mạt vừa tránh vừa trả lời: "Để em nói với cậu ta một tiếng."

Một câu 'see you next time' gửi đi, khiến trong lòng doanh trưởng có hai tầng lửa băng, còn có lần sau? Thứ người như thế, rõ ràng là muốn bị ăn đánh mà.

"Tiểu Mạt, cái người nước Pháp đó thường tìm em sao?" Tất Tử Thần dặt tay vợ mình, làm bộ vô tình hỏi.

"Cũng may, chỉ hỏi em mấy lần về vấn đề lịch sử." Diệp Dĩ Mạt giương mắt nhìn anh, giương nhẹ khóe miệng: "Không phải ghen chứ?" Nói xong, giống như là phản bác mình: "Làm sao có thể á..., cậu ta cùng tuổi với Lý Thụy mà 诶." Ước chừng nhỏ hơn cô bảy tám tuổi, Tử Thần muốn ăn dấm cũng không thể ăn trên người cậu ta được, nhưng mà, vậy tại sao mỗi lần Tử Thần nhắc tới Lý Tường cũng giống như khổ đại cừu thâm vậy?

Tất Tử Thần dừng bước, ánh mắt lạnh lạnh chăm chú mà nhìn cô, gần từng chữ: "Dạ, ghen." Lúc anh ở nhà vốn là không nhiều, cố tình bởi vì bạn học của Lý Thụy này, muốn cô đi đón máy bay, còn phải làm chủ nhà, quá đáng hơn, Lý Tường dù là không có xuất hiện, cũng sẽ âm thầm bất tán! Bây giờ đến chim cánh cụt cũng xuất hiện cậu ta! Không phải là hơn bảy tám tuổi sao? Nhìn Tiểu Mạt, sao có thể nhìn ra so với bọn hắn lớn hơn nhiều tuổi như vậy chứ? Còn nữa, người ngoại quốc sẽ chú trọng những thứ này sao? Vừa nghĩ tới Lý Tường đã từng dùng tiếng Pháp nói đối với Tiểu Mạt là tình yêu chân chính của cuộc đời này, anh có kích động muốn đem tiểu tử này bóp chết.

"Cậu ta là bạn học của Lý Thụy, để cho cậu ta tự mình tiếp đãi đi, sao lại làm phiền vợ anh chứ?" Tất Tử Thần khoác vai của cô, ôn hòa cười yếu ớt.

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt: "Em không mệt, Lý Thụy bận rộn việc công ty như vậy, giúp chiêu đãi một tay chiêu đãi thôi, dù sao cũng chỉ ăn một bữa cơm." Tất Tử Thần không nói thêm gì nữa, dặt tay của cô đi trong hoa viên, thỉnh thoảng đi ngang qua mấy ông lão, nhìn thấy vợ chồng bọn họ tản bộ cũng không nhìn được cười.

Tất gia đối với cặp cháu trai sinh đôi ở trong đại viện đã có tiếng, nhà ai cũng đều hâm mộ, đều nói Tử Thần có phúc khí, chẳng những cưới được vợ tốt, lại sinh được hai đứa con trai ngoan. Bây giờ mấy người trưởng thành cũng bị kích thích nữa, cầu trong nhà giới thiệu nàng dâu,

mấy ông bà già của họ mừng rỡ gật đầu liên tục, chỉ cần chịu kết hôn, con gái có cả bố lớn!

"Tử Thần, cùng vợ đi tản bộ à?"

Tất Tử Thần trả lời: "Đúng vậy, cùng vợ đi tản bộ ạ." Đuôi lông mày thượng mang theo vài phần cười, thấy thế nào cũng đều là hình tượng người đàn ông tốt trong gia đình.

"Ai Tử Thần à, vậy thì ba mẹ cậu rất có phúc khí đó, con cháu đầy cả sảnh đường." Người tới cười ha ha, tóc bạc trắng tinh thần sáng láng.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 63: Kết cục hoàn mỹ

Sau khi tạm biệt ông cụ, Tất Tử Thần tiếp tục dắt cô đi, đi không nhiều lắm, liền không nhận được cau mày. Mới vừa rồi tay còn ấm, bây giờ đã lạnh thấu xương, năm nay mấy ngày lễ mừng năm mới thì thời tiết so năm trước đâu tốt hơn, mấy ngày nay đâu là ánh nắng mặt trời rực rỡ, chính giữa trưa nắng ở bên dưới mặt trời còn có thể đổ mồ hôi. Sau khi cô sinh Tả Tả Hữu Hữu về sau tật xấu thể hàn hình như cũng khá hơn một chút, không giống như trước hôn nhân nữa, vừa đến mùa đông thì giống như tảng băng vậy, còn không thích mặc nhiều quần áo. Chỉ là rốt cuộc không thể so với anh, mới ở bên ngoài một hồi, cô đã thấy không còn khí ấm rồi.

Đưa tay đem lấy hàu cánh tay cô ôm cánh tay anh bỏ vào túi áo bành tô của anh, anh mới tiếp tục nói: "Anh đã nói với mẹ rồi, lần này em đi cùng anh, chúng ta cùng bổ sung tiệc rượu kết hôn."

"Còn Tả Tả Hữu Hữu thì sao?" Diệp Dĩ Mạt khẩn trương hỏi.

"Theo chúng ta cùng đi." Tất Tử Thần cười nhìn cô một cái: "Chờ sau này Tả Tả Hữu Hữu đi học, đến ngày nghỉ sẽ cho bọn nó về chơi với ông bà nội ông bà ngoại, em thấy như vậy có được không?"

"Được." Diệp Dĩ Mạt suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn gật đầu, như vậy là phương án giải quyết tốt nhất đi. Nói thật, mấy ngày nay trong lòng cô thật ra thì thật vẫn có chút vướng mắc, Mạc Tiểu Mẫn kia, không có việc gì cũng sẽ tới tìm Tử Nghiêu chơi, sau đó có thể ở trong nhà cô cả một ngày, thấy Tử Thần liền vây quanh anh, mở miệng một tiếng anh Tử Thần, điển hình là con gái nhìn thấy thần tượng.

Lần trước Tử Thần uống đến say khướt về nhà, là do Mạc Tiểu Mẫn và anh trai của cô ấy Mạc Tiểu Diệu đi về, mặc dù biết Tử Thần cùng anh

em trong hội đi uống rượu, nhưng mà trong lòng cô vẫn có chút không thoải mái. Nhưng người ta mở miệng một tiếng kêu chị dâu, cô cũng không thể không đồng ý được chứ? Nơi này ngại mặt mũi, tất cả đều phải toàn vẹn.

Bên này hai vợ chồng đang tản bộ, bên kia hai mẹ con cũng đang xem tivi nói chuyện phiếm. "Ai mẹ, con đã nói với mẹ rồi, qua năm Tiểu Mẫn đã có thể đi Nam Kinh rồi, cô ấy còn bảo con nối với anh trai về sau nhờ chiếu cố cô ấy đấy."

Lý Mân nhú nhú mày, Tử Thần ở trong bộ đội, sao chiếu cố con bé đó được? Nha đầu này, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ngược lại đã học được người ta. "Sao con bé đó lại muốn đi Nam Kinh chứ? Anh trai của nó không phải ở Bắc Kinh sao?"

"Con làm sao biết được?" Tất Tử Nghiêu ôm cánh tay mẹ: "Cô ấy nói không muốn dựa vào anh trai của cô ấy, cho nên không muốn đi Bắc Kinh, nhưng mà con đã nói ở lại Hàng Châu cũng được, làm gì cần phải đi Nam Kinh." Tử Nghiêu cười khanh khách hai tiếng, nhìn như vô ý nói đùa: "Không phải là cô ấy muốn đến cùng chỗ với anh con chứ? 诶? Lần trước Tiểu Mẫn nói thật hối hận mình không có sinh ra sớm mấy năm. . . . ."

Lý Mân đã sớm không có tâm tình xem tivi, ý đồ của Tiểu Mẫn bà không khó nhìn ra, cô gái trẻ mà tóm lại là có chút nhỏ mọn, nhưng nếu mà con bé này ý tấn công con trai bà bà cũng không vui lòng rồi.

Tử Nghiêu vẫn còn nói: "诶, lại nói anh con và chị dâu cũng kết hôn nhiều năm đi? Nhớ năm đó, lúc chị dâu kết hôn, giáo viên địa lý lớp con và giáo viên số học lớp bên cạnh uống đến say mềm, cuối cùng cũng không đi dạy được. . . . ."

Trong lòng Lý Mân nói thầm gia đình bình an, ngoài miệng cũng giáo huấn con gái: "Chuyện như vậy có thể nói lung tung à? Nhanh đi xem một chút, anh trai với chị dâu con đi đâu rồi, nên trở về ăn cơm thôi." Ai u, bà đây là lớn tuổi ý tưởng cũng chậm à? Vợ chồng tiểu tử này ở riêng, cũng không dễ dàng gặp chuyện không may? Tả Tả Hữu Hữu nhà bọn họ thật đúng nhỏ như vậy mà đáng thương, sao có thể không có ba mẹ chứ? Vừa

nghe tới ngày hôm qua trên TV có tiết mục thăm hỏi, bởi vì cha mẹ ly dị mà đứa bé kia bị vứt bỏ, tâm can Lý Mân rồi cả lên, trong đầu thoáng một cái, vậy mà đứa bé đáng tự nhiên biến thành cháu nội ngoan của bà!

"Lão già, tôi đã nói với ông rồi, tôi nghĩ lần này sẽ để cho Tiểu Mạt và Tử Thần cùng đi, tiệc rượu còn chưa có làm, đứa bé cũng lớn như vậy, không nói được." Đến tối Lý Mân nói với lão già như vậy.

Tất Trọng Tường từ phía sau tờ báo nhô đầu ra, kỳ quái liếc mắt nhìn bà vợ mình, sao hôm nay lại đổi ý rồi?" Tiểu Mạt muốn đi thì đi chứ, cháu trai phải ở lại."

Trong lòng Lý Mân ai yêu một tiếng, chưa nghe nói qua đứa bé là chất xúc tác cho tình cảm của cha mẹ à? Tử Thần cả ngày sống ở trong bộ đội, Tiểu Mạt một mình ở nhà, có cái gì níu giữ chứ? Có được đứa bé ở chính giữa làm ràng buộc!

"Tử Thần nói rồi, đứa bé nghỉ liễn về nhà, lúc đi học lại đưa trở về, ông xem như vậy được không?"

"Tôi nói bà già này con trai cho bà ăn thuốc gì à? Sao hôm nay tận lực giúp đỡ bọn họ nói chuyện vậy?" Tất Trọng Tường thấy kỳ quái.

"Còn không phải là vì đứa bé sao?" Lý Mân tức giận trừng mắt nhìn ông, biết nói mát, sao không suy nghĩ một chút nhiều năm như vậy vợ chồng bọn nó ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều trong lòng có chua xót chứ? Năm đó bà ném cả nỗi khổ tương tư, tư vị kia, thật sự là không dễ chịu, cũng chỉ có mấy người đàn ông các ông không có tim không có phổi, có lúc bà nhìn Tiểu Mạt một mình nhìn hình tử thần ngẩn người, trong lòng cũng chua đây nè.

"Được được được, dù sao nghĩ sẽ về nhà, ba ngày cũng phải trở lại!" Tất Trọng Tường nhất nhượng bộ làm lớn, ông vừa nhìn thấy vợ mình muốn rơi lệ cũng biết bà lại nghĩ tới năm đó rồi, năm đó là ông có lỗi với bà, để cho bà mười năm sống như quả phụ, những năm tháng cực khổ nhất trong cuộc sống, phải dựa vào một mình bà vừa chăm sóc đứa bé còn phải chăm sóc cha mẹ già bệnh nặng, thật khó cho bà.

"Vậy thì tốt, lần này Tử Thần muốn dẫn Tiểu Mạt và con trai đi, ông cũng không thể nói lời gì tức giận đây." Quan hệ cha con bọn họ, từ lúc Tả Tả Hữu Hữu sinh ra được trong mấy năm này hòa hoãn chút, không có vừa thấy mặt đã mặt lạnh, bà cũng không muốn lúc này lại vì cháu trai mà hai cha con đánh nhau.

"Là Tử Thần bảo bà nói vậy à?" Tất Trọng Tường gấp tờ báo lại, lấy mắt kiếng xuống hỏi.

"Không có, tự tôi nghĩ, Tả Tả Hữu Hữu cũng lớn như vậy rồi, vợ chồng bọn chúng ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều như vậy cũng không phải là chuyện tốt." Lý Mẫn xếp quần áo, nghiêng mặt sang bên không để cho ông nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt của mình, mới vừa nói xong, bà vẫn rất khó chịu, Tử Thần vừa mới sinh được mấy năm, chính là thời điểm quốc gia không ổn định, Tất gia bị đi đầu xuống cơ sở, mất chức, khi đó Trọng Tường vừa lúc ở biên cương, mấy năm cũng không về tới một lần, một mình bà chăm sóc Tử Thần, còn phải chăm sóc cha chồng bệnh nặng, bây giờ nghĩ lại, cũng không nhịn được muốn rơi lệ.

"Được rồi, toàn bộ nghe lời bà~" Tất Trọng Tường vội vàng đi tới nắm vai vợ mình, mặc dù ông cả đời chinh chiến, lại không nhìn được nhất khi thấy bà vợ mình rơi nước mắt. Lúc bà đi theo ông, mới đầu hai mươi, xinh đẹp như hoa, nổi danh dịu dàng, vừa là con gái của thị trưởng, người theo đuổi nhiều không kể xiết, nhưng cố tình bà lại xác định ở bên ông, quyết một lòng theo sát ông nhiều năm như vậy, phải nói người mà Tất Trọng Tường ông đời này cảm thấy có lỗi nhất, vậy thì nhất định là vợ mình rồi.

"không cho mắng Tử Thần, cũng không được nói không cho nó mang Tả Tả Hữu Hữu đi." Lý Mẫn xoa xoa khóe mắt: "Ông nói không cho phép Tả Tả Hữu Hữu đi cùng, khẳng định Tiểu Mạt cũng không yên tâm con trai mà đi một mình, đến lúc đó vợ chồng bọn nó vẫn xa cách hai nơi, tôi với ông gấp." Tính tình Tiểu Mạt rất tốt, ôn hòa nhưng không mềm yếu, nó thật lòng yêu thương, đương nhiên là nó mong muốn vợ chồng hòa thuận. Mới vừa rồi Tử Nghê nói như vậy, trong lòng bà vẫn rất sợ sệt, con trai mình đẹp trai chẳng lẽ bà không biết? Thói hư tật xấu của đàn ông, thật không thể nói!

Cho nên, vì gia đình hòa thuận, biện pháp tốt nhất chính là để cho vợ chồng bọn nó anh anh em em, hòa hòa thuận thuận, như vậy cũng không sợ thì cái gì mà Ngưu Quỷ Xà Thần (yêu ma quỷ quái) r ấ. Đúng r ấ, còn phải nói với Tử Nghêu một tiếng, v ềsau để cho cô ở trước mặt Tiểu Mạn nói nhi ều một chút chuyện tình cảm của anh trai và chị dâu của nó. Cái này gọi là biết - khó khăn - mà lui.

Ngày hôm sau, Tất Tử Th ần còn chưa kịp cùng ba mẹ thương lượng, cái ông cụ này li ền lên tiếng: “L ần này con trở v ề, mang theo Tiểu Mạn và Tả Tả Hữu Hữu đi cùng, dì giúp việc mẹ sẽ giúp con tìm kĩ, trong bộ đội nơi nên chú ý cũng chú ý, đừng có vợ con li ền quên chính sự.”

Tất Tử Th ần gật đầu một cái, đàn ông có điểm không giống như bình thường của hắn. Chỉ là ở chỗ ông cụ không thấy, thế nhưng anh lại cảm kích hướng mẹ nháy mắt, anh biết, ông cụ có thể nhả ra, nhất định là công lao của mẹ anh.

Con trai, con dâu, cả cháu nội vừa hết năm cũng phải đi, bên ngoài Tất Trọng Tường mặc dù không quan tâm, nhưng mà trong nội tâm lại là không thôi, nhất là nhìn cháu nội chạy tới chạy lui ở trong phòng, cái tâm ý bên trong thì càng không có cảm giác r ấ. Aizz, chỉ có an ủi mình, cháu trai này lập tức li ền đi nhà trẻ, vừa lên vườn trẻ, hàng năm thì có nghỉ đông nghỉ hè, nghỉ đông nghỉ hè, cháu nội sẽ v ềmình.

Mà đầu kia hai anh em Tất Tử Th ần, Tất Tử Nghêu cũng đang tiến hành trao đổi trước khi ly biệt.

Gương mặt Tất Tử Nghêu lấy lòng, lôi cánh tay anh trai, li ều mạng hoảng hốt: “Anh, anh, anh đừng tức giận... em cũng không phải là chỉ vì anh và chị dâu sao...” cô cũng biết chuyện xấu, mới vừa r ấ lúc báo tin cho Lý Thụy nên chú ý, tại sao có thể để anh cô nghe được điện thoại của bọn cô đây?

“Vì anh với chị dâu em?” Tất Tử Th ần hừ lạnh, giả bộ tức giận cốc cái trán em gái một cái: “Được vì anh với chị dâu em, em tìm bạn diễn trò tới quán anh à?” Anh nói mà, Mạc Tiểu Mẫn ở nước ngoài nhi ều năm như

vậy, sao vừa trở lại lại thành oán phụ chứ? Trước kia cũng không thấy con bé như vậy! thì ra tất cả đều là nha đầu này giờ trò quỷ!

“Anh...” Tất Tử Nghêu tự biết đuối lý, không thể làm gì khác hơn là ăn vạ: “thật sự là em có ý tốt! Em thề em chính là muốn giúp anh và chị dâu” nhưng thật ra là lúc cô và Lý Thụy nói chuyện trời đất lại nói, đời này anh muốn cô cùng chị dâu đoàn tụ tối thiểu phải chờ mấy năm nữa. Lý Thụy đau lòng, chị gái cô đau lòng anh trai, hai người li hôn hợp tác, tiếp theo chính là điểm quan trọng từng từng lớp lớp rã.

Tiểu Mẫn là cứu binh cô mời tới, thật ra thì Tiểu Mẫn có một bạn trai Nam Phi, chỉ là trong nhà không đồng ý, đang náo loạn, vừa nghe cô yêu cầu cô ấy giúp một tay, Tiểu Mẫn không nói hai lời li hôn đồng ý. Trước lúc đi, Tiểu Mẫn có một bạn trai Nhật Bản, bị phần tử cách mạng trong nhà kiên quyết đập chết, sau lại tìm người nước Mỹ, còn nói đế quốc Mỹ không đáng tin, lại bị đập chết. Lần này dưới cơn nóng giận cô tìm người Nam Phi, lòng nói, các người không phải nói muốn trợ giúp Châu Phi ư, cô cũng trợ giúp Châu Phi đi! Lúc này đánh chết cô cũng không chịu nhượng bộ với người trong nhà rồi, cũng may bạn trai Tiểu Mẫn khai thác kim cương cũng có chút phương pháp giống như ngày hôm qua hai người chạy đến Hạ Môn đi tìm ông cụ nhà cô ấy thuyết tình đi. Mặc Tiểu Mẫn lúc này mới gọi điện thoại cho cô là không giúp cô được nữa.

Về phần Lý Tường, vậy thật chính là trời xui đất khiến, người ta ngày đó nói tìm được tình yêu chân thành, chỉ là văn hóa Trung Quốc, về phần câu tiếu đồng hấp nhô kia, nhưng mà cũng chỉ là học tập văn hóa Trung Quốc khó khăn thôi, nhưng cố tình lại bị anh cô xem là tình địch mà đối đãi, trai đẹp nước Pháp này cũng đủ bị kịch.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 64: Kết cục hoàn mỹ

Tất Tử Thần sờ sờ đầu em gái, tiểu nha đầu tốt bụng cũng không có làm chuyện xấu, chỉ là sau này cũng không làm như vậy nữa, nếu trái tim cậu anh cô không đủ kiên định chịu đựng không được, nếu có Tiểu Mẫn Tiểu Hoa nào đó, anh phải ngủ trên sàn nhà đấy?" Về sau không thể chơi như vậy nữa ~ trong lòng chị dâu em không thoải mái mấy ngày rồi đấy." Tất Tử Thần lần nữa chăm sóc nói. Tiểu Mạt ngoài miệng mặc dù không nói ra, nhưng anh có thể nhìn ra, mỗi lần Tiểu Mẫn và anh trai cô ấy đến nhà, tâm tình Tiểu Mạt đều không phải là rất tốt, đều là chủ ý cù bấp của nha đầu này gây ra.

Tất Tử Nghiêu chợt dạ ôm đầu kêu rên: "Em cũng không dám nữa!" Cô vì muốn mẹ không yên lòng mới dám nói Tiểu Mẫn chạy đi Nam Kinh chỗ anh trai nhà.

"Cái người này có khiêu phá hư đoàn kết gia đình, biết không?" Tất Tử Thần lão thần khắp nơi, trong lòng lại cười ngất, tiểu nha đầu coi như là làm được chuyện tốt, nếu không mẹ sao có thể nhanh như vậy nhả ra? Bà già nhà, lớn tuổi như vậy rồi, li hôn muốn trong gia đình hòa thuận, cộng thêm bình thường xem phim truyền hình cầu huyết đã thấy nhiều, cái gì Tiểu Tam cái gì ly hôn, vừa nghe Tử Nghiêu nói lập lòe nước đôi, bà già li hôn nóng nảy, lúc này mới thúc giục anh mang theo vợ con đi cùng.

"Anh ~~" Tất Tử Thần liếm mặt cười: "Em đây cũng coi như trên bản chất vì nội bộ chúng ta hài hòa sao ~~" hơn nữa, chị dâu cũng không có náo loạn với anh mà? Ngài li hôn đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, bỏ qua cho tiểu nhân đi ~

Tất Tử Thần ngừng cười, vỗ vỗ đầu em gái: "Về sau không cho chơi như vậy nữa, nếu mà ngày nào đó chị dâu em tức giận thật, anh li hôn đánh

Lý Thụy."

Tất Tử Nghiêu nhen lời, mạnh miệng mà nghĩ một câu, chuyện anh đánh Lý Thụy liên quan gì tới em chứ? Nhưng vừa nhìn thấy mặt của anh trai, cô liền mềm nhũn: "Được rồi được rồi~ em biết rồi ~" yêu đánh không đánh, một câu cuối cùng Tử Nghiêu chỉ dám nói thề.

Nghỉ đông xong, rốt cuộc Tất Tử Thề cũng hoàn thành được hươc nguyện, mang theo vợ con cùng nhau trở về Nam Kinh.

Dì giúp chăm sóc đứa bé Lý Mân đã sớm tìm kĩ, họ Lục, là vợ của một vị quân nhân giải ngũ, từ nông thôn tới, không có nghề nghiệp, phải dựa vào tiều làm bảo mẫu phụ cấp gia đình, là người đàn ông hảo hảo đáng, đây mới là điều khiến Lý Mân yên tâm.

Diệp Dĩ Mạt vừa đến Nam Kinh liền dứt khoát mua sắm hân hoi không ít thứ, phòng ốc mặc dù là đã sớm sửa chữa xong, nhưng mà hàng năm Tử Thề ở trong ký túc xá, trong nhà này vẫn thiếu đi hơi người, rất nhiều thứ cũng còn thiếu. Nhất là phòng bếp, củi gạo dầu muối tương dấm trà, loại nào cũng phải mua cả?

Phòng của Tả Tả Hữu Hữu sát vách phòng bọn họ, ban đầu định dùng để làm thư phòng nhỏ bây giờ bị mở rộng ra thành phòng trò chơi của bọn trẻ, thím Lục mỗi đêm đều về nhà, cũng không cần thay bà ấy chuẩn bị gian phòng.

"Tử Thề, nước tắm xong rồi, anh mau tới đây tắm đi~" Diệp Dĩ Mạt từ trong phòng tắm đi ra, nước trên tay còn chưa hết nhỏ giọt: "Nhanh đi, nếu không nước lạnh mất." Diệp Dĩ Mạt đi tới, đẩy một cái máy vi tính đối diện chềng mình.

Tất Tử Thề trở tay ôm lấy hông của cô, ngẩng mặt lên cười đến rất đáng đánh đòn: "Vợ à, nếu không chúng ta cùng nhau tắm đi? Hai người tách ra tắm thật lãng phí nước à?"

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt lên, đưa tay chụp anh: "Nói nhăng gì đấy? Nhanh đi." Ngoài miệng là hung, trên mặt đỏ ửng cũng càng ngày càng rõ ràng,

Tất Tử Thần nhìn thấy tâm thần nhộn nhạo.

Tối hôm qua, anh cũng như vậy, mặt dày mày dạn muốn cô cùng nhau tắm, kết quả? Bình thường anh tắm chỉ cần mười phút, không phải là hơn một giờ mới ra ngoài, mà khi đó cô đã sớm mệt lả, bị anh dùng khăn tắm bọc, trực tiếp ôm ra khỏi phòng tắm. Nghĩ đến những vết đỏ trên người mấy ngày không hết thì Diệp Dĩ Mạt có kích động muốn bầm anh, người đàn ông này, làm sao lại không biết tiết chế như vậy? Có vợ ở bên người, cũng không thể ngày ngày đánh vào như vậy!

"Vợ à, anh bảo đảm hôm nay không xằng bậy, có được hay không?" Cánh tay dài của Tất Tử Thần duỗi một cái, đem cả người vợ ôm lên trên đùi, hôn khước miệng của cô một cái, mới lại nói: "Anh thề với ông trời, hôm nay nhất định sẽ tắm nghiêm chỉnh."

Diệp Dĩ Mạt tròn trắng mắt lên, nghĩ đến một câu thoại, lời nói của đàn ông nếu mà có thể tin tưởng được, heo mẹ là có thể lên cây rưỡi.

"Tắm đi ~" Diệp Dĩ Mạt lấy tay khế chống, chân thành đứng lên, đi tới cửa vẫn không quên ngoái đầu nhìn lại cười yếu ớt: "Giặt xong nhớ đem phòng tắm thu thập ~ Em đi kể chuyện xưa cho con trai đây ~" ban đầu Tả Tả Hữu Hữu ngủ cùng mẹ, kết quả sau khi đến Nam Kinh, cha bọn họ nói là muốn rèn luyện bọn họ, chết sống không để cho bọn họ ngủ cùng ba mẹ, còn đặc biệt đi mua một chiếc giường tầng, nói là trong bộ đội đầu là giường tầng, trước hết để cho bọn họ quen thuộc.

Lúc Diệp Dĩ Mạt nghe nói như vậy, khước miệng giật giật. Giống như hàng năm lúc nghỉ hè, bộ đội có tổ chức hoạt động quân huấn cho con cái quân nhân, nhưng nếu mà anh tính toán để cho hai đứa bé bốn tuổi mụ, có thể làm cho lãnh đạo thêm phiền hay không?

Tất Tử Thần lúc nói lời này lý do rất đầy đủ, nửa năm sau này hai nhỏ cũng nên đi nhà trẻ rưỡi, lúc này không rèn luyện cho bọn nó năng lực tự lập, chẳng lẽ đến vườn trẻ còn muốn cô giáo giúp chùi dít sao?

Điểm này ngược lại không có nói sai, Tất Trọng Tường và Diệp Kiến Quốc mặc dù thương cháu trai, nhưng luôn luôn coi trọng bồi dưỡng năng

lực đưa bé, Tả Tả Hữu Hữu mới vừa biết đi liền bắt đầu để cho bọn nó học tuej mình ăn cơm mặc quần áo, đến bây giờ cũng có khuôn khổ rồi.

Doanh trưởng Tất tắm xong, vợ anh còn chưa có trở về phòng, trong lòng doanh trưởng đại nhân khó chịu rồi, hai tiểu tử thú này vừa sinh ra đã giành vợ với anh rồi!

Rón rén đi vào phòng của con trai, quả nhiên.

Mặc dù là giường tầng, nhưng là hai Tiểu Bất Diễm vẫn ưa thích cùng nhau chen chúc ở giường dưới, vào lúc này đang đầu đung tới đầu ngủ say sưa, mà Tiểu Mạt lệch ra tựa vào giường nhỏ nơi thang giường, cũng đã ngủ gật. Mẹ con ba người vẻ mặt giống nhau như đúc, tất cả đều mím môi sưng mặt lên, nói đáng yêu bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu đáng yêu.

Nhẹ nhàng ôm ngang vợ mình lên, mặt mày Tất Tử Thần đầu là ôn hòa. Hiện tại, mỗi ngày một thân mệt mỏi trở lại, chờ đợi anh là một bàn thức ăn ngon, còn có cô cười nhẹ nhàng, hai Tiểu Bất Diễm, mỗi lần vây quanh anh muốn chơi nâng thật cao, coi như mệt mỏi nữa anh cũng nguyện ý.

Tất cả hình như cũng đạt tới trình độ hoàn mỹ nhất. Về đến nhà, có thể ăn thức ăn, nước tắm có ấm áp, còn có tiếng cười vui mừng hoạt bát của con trai, có lúc Tất Tử Thần sẽ nghĩ, thì ra là con người khi còn sống, theo đuổi điều thật không nhiều lắm, trong lòng sở niệm, đơn giản đúng là như vậy.

Thật ra thì anh vừa đi vào phòng, cô liền tỉnh, chỉ là lười phải mở mắt, mặc anh ôm cô trở về phòng. Ở Nam Kinh cũng hơn một tháng, Tả Tả Hữu Hữu không có ông bà nội che chở, bị ba nó chinh tằm, lập quy củ không ít, lập trừng phạt cũng không ít. Ví như, không có ba mẹ phân phó không thể vào phòng của ba mẹ..., buổi tối phải ngủ trong phòng của chính mình tắt đèn không cần thiết đi..., ăn cơm không cho phép để thừa nếu không sẽ không ăn nữa..., dù sao chính là loại chuyện không lớn không nhỏ này, Tất Tử Thần viết hết một trang giấy.

Lại nói cũng thương cảm, hai đứa trẻ không có núi dựa, bị uất ức muốn gào thét, cha bọn họ liền cười híp mắt nhìn bọn họ, cũng không hung, cũng

không mắng, đôi tay chống eo, cầm chỉ chỉ hoa viên của chung cư: "Mỗi người chạy 20 vòng, nhanh đi ~" hoàn mỹ kỳ danh viết rèn luyện thân thể. Hai đứa trẻ gọi điện thoại cho ông nội đâm thọc, nhưng không ngờ ông nội lại vẫn nói ba làm đúng! Đứa bé nên rèn luyện thân thể từ nhỏ! ! !

Người đàn ông này quá đáng sợ! ! ! Tả Tả Hữu Hữu chạy trốn chết.

"Mẹ mẹ, chúng con muốn trốn nhà đi!"

Nhìn vẻ mặt con trai oán giận, khoe mắt Diệp Dĩ Mạt cũng giật giật, hai người các con con nhỏ đáng chết kia, đã đem áo gối tới túi máy bay xe tăng của các con rồi! ! ! ! Còn có, đó là cây chổi không phải đinh ba, không thể làm vũ khí! Tây Du ký đã có thêm hai người các con đi! Đứa trẻ nhà người ta cũng sùng bái Tôn Ngộ Không, chính là hai hoa tuyệt thế các con sùng bái Nhị sư Huynh !(trừ bát giới đó ạ)

"Đi đi đi đi, đừng đến phiền mẹ." Diệp Dĩ Mạt bình tĩnh liếc mắt nhìn, sau đó yên lặng xoay người vào phòng bếp. Cô cũng biết sẽ như vậy, mỗi tuần đầu một lần, cô không muốn bình tĩnh cũng không được rồi. Con đường căn bản là như vậy, phòng từ chính bọn nó đi tới phòng khách, sau đó quẹo phải, đi vào phòng trò chơi, chui vào 'trụ sở bí mật' của bọn họ, đó chính là tuyến đường bọn nó rời nhà ra đi. =

"Tả Tả Hữu Hữu đâu?" Tất Tử Thần về đến nhà, không nghe thấy âm thanh của con trai, không khỏi có chút kỳ quái.

Diệp Dĩ Mạt tức giận nói: "Bị anh bức rời nhà đi ra ngoài rồi." "

". . . . ." Tất Tử Thần đánh trúng tay áo, lập tức tỉnh tâm đi đến phòng trò chơi. Ở đó anh có mua lâu về, dựng lên để cho bọn nhỏ chơi trốn tìm, chỉ là không ngờ, hiện tại biến thành căn cứ 'rời nhà trốn đi' của bọn nhỏ.

"Tả Tả Hữu Hữu, ăn cơm thôi." Tất Tử Thần đứng ở cửa miệng ôn tồn mà nói với hai tên nhóc đang 'tránh' trong nhà.

"Không nghe không nghe! Chúng con rời nhà đi ra ngoài! Muốn đánh sấn mình đấy!" Từ trong lâu trại phát ra âm thanh chống cự hơi yếu.

"Không ăn à? Mẹ hôm nay chuẩn bị thịt giò d'ân tương, còn có thịt bò ngũ vị hương, ưmh, còn giống như mai có món ăn thịt hấp ~~" Tất Tử Thầ cười đến ghen.

"Anh anh. . . . . Nếu không chúng ta ăn xong hãy rời nhà trốn đi chứ?" Hữu Hữu rất do dự thương lượng với anh trai. Dáng vẻ Tả Tả rất có cốt khí: "Không được, ông nội nói r'ãi, duy trì cách mạng sẽ phải có chí khí! Chúng ta bây giờ là muốn phản kháng Bạo Quân!"

Bạo Quân? Anh thành Bạo Quân r'ãi à? Tất Tử Thầ tiến lên hai bước, kéo khóa l'ầu kéo, ng'ãi ch'ồm hồm □, hướng v'ề phía bên trong nói: "Nếu không ra là không có ăn đâu ~ mẹ con chỉ chuẩn bị thức ăn cho một người các con thôi ~"

Còn không thành công sao? ! Vừa dứt lời, li'ền nhìn đến trong l'ầu phía sau tiếp trước leo ra hai nhãi con, chân ngắn nhỏ nhẩn bước thật nhanh, người tranh ta đập chạy đến chỗ bàn ăn, chỉ sợ đi trễ không có đ'ồ ăn.

Tất Tử Thầ ở phía sau đắc chí mà cười, cùng anh đấu? Đời này bọn họ cũng không thắng được! Xoay người nhìn l'ầu nhỏ này một chút, doanh trưởng Tất suy nghĩ, có muốn đổi cái lớn hơn chút hay không? Tránh cho bọn họ l'ần sau rời nhà trốn đi không có nơi để đi ~~

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 65: Kết cục hoàn mỹ

"Tiểu Mạt, ngày mai mang Tả Tả Hữu Hữu đi tập hai lối hình hồ sơ đi." Tất Tử Thần vừa nhìn con trai giành ăn, vừa nói với vợ mình. Rất tốt, còn biết cá lớn nuốt cá bé, nói rõ còn chưa có sa đọa về đến nhà." Quân huấn cần ghi danh, sẽ cần có hình."

Diệp Dĩ Mạt nhú mào, mặt lộ vẻ cười yếu ớt: "Thật tính toán để cho bọn họ đi à?" Tuổi sẽ có nhỏ quá hay không? Đứa bé nhỏ như vậy đi quân huấn, có thể làm cho bộ đội thêm phiến toái hay không?

Tất Tử Thần làm như biết cô sầu lo, mở miệng an ủi: "Lần này phụ trách quân huấn của bọn trẻ chính là một trung đội trưởng ban đầu là cấp dưới của anh, đến lúc đó anh nói với cậu ta một tiếng là được, nếu thật sự không tiếp tục kiên trì được nữa sẽ để cho bọn nhỏ trở về" Nói là nói như vậy, nhưng mà Tất Tử Thần cũng chỉ là an ủi vợ mình thôi, chờ đến lúc thật sự vào trong sân huấn luyện, anh nhất định là sẽ không làm việc vì tình riêng, nhất là hai tiểu tử này hôm nay rất thích ăn đòn, anh ước gì mượn lò luyện của bộ đội mà dạy bảo hai thằng nhãi con không biết lớn nhỏ này cho tốt đấy. Anh là bạo quân? Vậy thì bạo quân cho bọn nó nhìn!

"Được, vậy sáng sớm ngày mai em sẽ dẫn bọn nhỏ đi chụp hình." Diệp Dĩ Mạt gấp một khối sườn chua ngọt vào trong chén của chồng, nhẹ nhàng cười một tiếng: "Ăn nhiều một chút, còn có rất nhiều đấy." Bình thường huấn luyện khổ cực như vậy, dinh dưỡng dĩ nhiên là phải đầy đủ.

Tất Tử Thần hí hửng cười, có vợ thương chính là không giống nhau, doanh trưởng Tất đã nói, bây giờ anh có thể yên tâm làm việc ở bên ngoài tất cả đều là công lao của vợ đại nhân ~

"Tả Tả Hữu Hữu, cơm nước xong muốn làm gì vậy?" Tất Tử Thần thu thập xong bàn ăn, ng ồi ở trên ghế sa lon hướng về phía hai đứa con trai đứng thẳng tắp trước mặt nói.

Tả Tả quật cường xoay mặt, mặc dù mới vừa r ồi cậu thua là do thức ăn ngon của mẹ công chiếm, nhưng mà không có nghĩa là cậu sẽ đầu hàng người xấu đâu! Ông nội nói r ồi, không thể bỏ qua bất kỳ một người xấu nào! Cái cái người xấu này sẽ cùng cậu giành mẹ!

"Ba. . . . ." Hữu Hữu cúi thấp đầu, len lén liếc mắt nhìn anh trai, lại len lén liếc mắt nhìn ba, tình thế khó xử, một khuôn mặt nhỏ nhắn nhả nhả ba thành đoàn, hẳn muốn làm thế nào đây? Ba sẽ nâng thật cao, ca ca sẽ cùng hẳn chơi bắn súng súng. . . . . Hẳn muốn làm thế nào à?

"Hữu Hữu, có phải có lời muốn cùng ba nói hay không?" Tất Tử Thần tuy nói vinh dự trở ba này đã hơn ba năm, nhưng mà chân chính thực hiện trách nhiệm của người cha lại ít hơn ba tháng, cho nên nói, bây giờ anh trong giai đoạn học hỏi, rốt cuộc làm sao để sống chung cùn hai đứa nhỏ này, thật ra thì anh cũng cảm thấy phi ền não.

"Ba. . . . ." Hữu Hữu do dự mở miệng: "Cơm nước xong nên ăn trái cây r ồi. . . . ." Ánh mắt rơi vào trên người mẹ đang cắt trái cây, Hữu Hữu lấy dũng khí nói ra đáp án của mình.

Doanh trưởng Tất thiếu chút nữa sặc một ngụm nước miếng của mình, không ngờ anh lại sinh ra một đứa ham ăn như thế? Nhìn lại nhìn lại! Lại nhìn quả cam trong tay mẹ cậu li ền muốn ăn!

"Hữu Hữu. . . . ." Tất Tử Thần kéo con trai qua, ôm cậu ng ồi vào trên đầu gối mình: "Cơm nước xong, có phải nên giúp mẹ làm chút chuyện hay không?" Doanh trưởng Tất ân c ần dụ dỗ: "Nói thí dụ như, giúp mẹ rửa chén, giúp mẹ lau bàn . . . . . Phải không?" Chờ các con dọn dẹp bàn ăn r ồi, người làm cha nhuwanh có thể về hưu. . . . . = mỗi ngày luân lạc rửa chén lau bàn doanh trưởng Tất nghĩ như vậy.

Diệp Dĩ Mạt ở một bên nghe cha con bọn họ đối thoại, càng nghe càng không đối đầu, cuối cùng không nhịn được khước miệng co giật, Tả Tả Hữu

Hữu có cao bằng bàn ăn sao? Có cao bằng bồn rửa sao? Anh đã để bọn họ đi rửa chén lau bàn à? Không phải là ngược đãi trẻ nhỏ sao ~

"Đến đây, Tả Tả Hữu Hữu tới đây ăn trái cây ~" Diệp Dĩ Mạt giận liếc chòng một cái, sử dụng ánh mắt ám hiệu anh câm miệng, chuyện giáo dục đứa bé này, vẫn nên giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp là cô đây, doanh trưởng đại nhân ngài còn là trở về huấn luyện Binh của ngài đi ~

"Tả Tả Hữu Hữu, người cực khổ nhất trong nhà là ai à?" Diệp Dĩ Mạt bưng đĩa trái cây, cười với con trai nói: "Là ai làm ra tiền cho Tả Tả Hữu Hữu mua súng đồ chơi mua quần trang nhỏ và lều nhỏ đó?"

Hữu Hữu giơ tay vui vẻ giành đáp: "Ba!" Tả Tả nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không tình không nguyện nói nhỏ: "Ba. . . . ."

"Vậy ăn trái cây có phải cho ba ăn trước hay không? Ba cực khổ nhất mà ~" Diệp Dĩ Mạt ngẩng chồm hồm □ , ánh mắt nhìn thẳng các con, khoe mắt khom thành độ cong nhu hòa: "Tả Tả Hữu Hữu đều là đứa bé ngoan hiểu chuyện, biết phải làm sao sao?"

Hai tiểu tử nhìn nhau một cái, cuối cùng do dự một chút, một người từ trong đĩa trái cây cầm một miếng cam, chân ngắn rất có lực chạy mấy bước, chạy đến trước mặt ba, ngẩng đầu lên nói: "Ba, ăn trái cây ~"

Tất Tử Thần nhú mày, tán thưởng nhìn vợ mình một cái, từ trong tay con trai nhận lấy quả cam, tưởng thưởng mỗi người một cái mồm sói: "Ng ngoan a ~ trong nhà là ai nấu cơm giặt giũ cho Tả Tả Hữu Hữu?"

Hai bảo bối vào lúc này không cần người dạy rồi, động tác lưu loát chạy trở lại trước mặt mẹ, từ trong đĩa trái cây chọn hai miếng cam lớn nhất, giơ lên trước mặt mẹ, trằm miệng một lời nói: "Mẹ, ăn!" Hai đứa trẻ thanh thế to lớn, trên mặt lại nghiêm túc, cũng không để người ta từ chối, Diệp Dĩ Mạt dở khóc dở cười.

Ăn trái cây xong, Tất Tử Thần lại ôm con trai đi tắm, cha con ba người ở trong phòng tắm chơi hơn nửa giờ mới xem như tắm cho thỏa thích, đem

hai này Tiểu Tổ Tông trở về phòng của chúng, doanh trưởng Tất cuối cùng là có thể an tĩnh.

"Tiểu Mạt, sau này nói không chừng con trai mình có thể làm ca sĩ." Âm thanh này vang lên, sau này không tham gia đoàn văn công thật sự là lãng phí nhân tài.

Diệp Dĩ Mạt xem ti vi trong phòng lớn đầu trí Tiểu Tam, không nghĩ mà nói: "Vậy thì đi chứ sao." Bọn họ thích làm gì thì làm, dù sao cô không có ý định tham dự, chỉ cần không làm chuyện phạm pháp loạn kỷ cương, cô mặc kệ.

"Vậy không được, con anh sau này tại sao có thể không có tiền đi ca hát đây?" Tất Tử Thần lập tức lại đổi ý rồi, đầu nói hồ phụ vô khuyến tử, anh với ông cụ mặc dù không hợp, nhưng là tối thiểu cũng không ném mặt mũi của lão gia tử, hai đứa nhỏ này, cũng không thể ném mặt mũi của người làm cha là anh đây được, coi như không làm lính, cũng không thể dựa vào mặt dựa vào giọng hát mà ăn cơm được.

"Anh trông nom nhiều như vậy làm gì, tối thiểu còn có thời gian hai mươi năm cho anh suy tính chuyện này." Diệp Dĩ Mạt không có áp lực gì, từ trên gốc rễ mà nói, Tả Tả Hữu Hữu coi như là hoàn toàn có huyết thống cách mạng, ông nội ông ngoại đều là lão binh, trước mắt thì ba chúng nó, căn bản không có cơ hội chuyển nghề, đại khái cũng phải cần cả đời ăn cơm bộ đội rồi. Ông cụ trong nhà mặc dù thương đứa bé cũng không phải không có nguyên tắc thương, nên dạy cũng có người cai quản, cũng không có tham dự việc người làm mẹ như cô quản giáo con trai, trong gia đình giáo dục cứ đứa bé như vậy, mười phần □ sẽ không đi lệch ra, coi như đi sai lệch, ước chừng cũng sẽ có người dùng báng súng chĩa vào nó bắt đi trở về chính đạo .

"Ba tuổi nhìn tướng, bảy giờ bọn trẻ có cái dạng gì, về sau trưởng thành cũng cơ bản cũng là dạng đó." Tất Tử Thần nằm xuống, vừa dùng lực liền đem vợ mình kéo vào trong lòng, bàn tay không an phận ở trên bụng vợ vẽ vòng, giọng nói mang vẻ tiếu nuốt: "Em nói ban đầu Đường Đường và Quả

Quả làm sao lại không có ti ền đ ồng như vậy đây? Làm sao lại dài hơn ít đ ồng đây?"

Diệp Dĩ Mạt d ờ khóc d ờ cười, tức giận vuốt ve tay của anh: "An cho rằng sinh con gái là tùy tiện sinh à? Em thấy con trai rất tốt, sau này cũng không cần lo lắng sẽ bị nhà người ta bắt cóc." Sinh con gái, vậy mới tốn tâm tư. Muốn nuôi con gái phải giàu có, đây là nguyên tắc tu ần hoàn năm đó của ba Diệp, chỉ có như vậy, đem t ần mất con gái nuôi cao, sau này con gái mới sẽ không bởi vì chỗ tốt một chút sẽ cuf g người ta chạy, đây là ba Diệp giải thích.

Diệp Dĩ Mạt luôn chấp nhận, nếu không phải t ần mất của cô cao, vẫn thà thiếu vẫn không ầu, cuối cùng mới có thể gặp được cái người đang giở trò lưu manh với cô đây sao? Cô giáo Diệp đỏ mặt rụt v ề người này, tay không thể thấp hơn à! Ai này!

Tất Tử Th ần ôm eo vợ mình, thỏa mãn than nhẹ. Hông của Tiểu Mạt của không phải loại nhỏ không đ ầy một nắm tay kia..., ngược lại có chút thịt, m ềm mại, cảm xúc cực tốt, lay hai cái, anh li ền đem người trong ngực cởi hết trơn, đầu mùa hè Nam Kinh đã sớm mát mẻ, người trong ngực vẫn da thịt thấm lạnh như tuyết như cũ, lúc ôm không nhận được làm cho người ta càng thêm g ần sát một chút, hận không được có thể cùng cô hòa làm một thể.

"Tiểu Mạt, anh rất muốn có con gái. . . . ." Tất Tử Th ần dịu dàng lâm bầm, hơi thở ấm áp phun bên tai của cô, làm cho cô từng h ồi tê dại một.

Hậu quả cả đêm tưng dục chính là ngày hôm sau cô hoàn toàn là bị tiếng các con đập cửa đánh thức. Người bên cạnh đã sớm không có ở đây, trên tủ đầu giường dán giấy ghi chú tiện lợi màu h ồng: "Điểm tâm mua xong r ồi, nhớ ăn. Hôm nay hãy dẫn các con đi chụp hình, không nên quên. Còn nữa, nhớ nghĩ tới anh."

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt lên, vợ ch ồng, sáng sớm còn bu ồm nôn ~

Rửa mặt xong, đi tới phòng khách, quả nhiên thấy được cháo trứng muối thịt nạc cô thích nhất cùng dưa muối Trương thị, có thêm dấm gạo,

chua chua, vừa nghe cũng làm người ta rất có khẩu vị.

"Tả Tả Hữu Hữu ăn điếm tâm chưa?"

"Ăn rồi ạ~ ăn cùng ba ~ chỉ có mẹ mới có thể ngủ nướng 诶~" hai anh em đồng thời then thùng, bày tỏ mình dậy sớm rất đắc chí. Vừa dùng lực, hai người đồng thời leo lên cái ghế, nâng má nhìn mẹ ăn điếm tâm.

Diệp Dĩ Mạt âm thầm cắn răng, một đầu sờ gáy chuyện thế nhưng mình cô thu thập, để mình cô bị con trai cười nhạo!"Vậy chờ mẹ ăn xong điếm tâm mang Tả Tả Hữu Hữu đi chụp hình nhé~" may mà ra khỏi chung cư đi một con đường thì có một tiệm chụp hình, lần trước lúc đi tiệm sách có thấy.

"Dạ dạ ~" ngoan ngoãn gật đầu, hai anh em đồng loạt cười híp mắt đem túi dưa muối đẩy tới trước mặt mẹ: "Mẹ, ba nói muốn nhìn mẹ t ăn hết oản bộ ~" nếu không trở về ba sẽ cho bọn họ chạy vòng vòng! Mười vòng! Ô ô ô ô. . . . .

Diệp Dĩ Mạt sờ sờ đầu con trai, gương mặt vui mừng, ba tuổi nhìn tướng, tối thiểu con trai của cô sau này cũng rất hiếu thuận ~ đáng khen ngợi ~

Mang đứa trẻ chụp hình vốn là sự tình phiền phức nhất rồi. Đứa trẻ vốn có lòng hiếu kỳ rất lớn, vấn đề nhiều còn chưa tính, cố tình còn thích lộn xộn, chỉ là Diệp Dĩ Mạt không có cái phiền não này, từ lúc đi vào tiệm chụp hình đến lúc chụp ảnh xong rửa xong hình, trước sau không quá nửa giờ.

Buổi tối Tất Tử Thần trở về, nhìn hai tấm giống nhau như đúc, làm khó: "Vợ à, cái này làm sao anh đoán được người nào là Tả Tả người nào là Hữu Hữu, không phải làm khó anh sao?" Hai anh em này vốn là không khác nhau nhiều, hôm nay đi chụp hình còn mặc trang phục giống nhau. . . .
..

Ai? Không đúng, buổi sáng rõ ràng anh nhìn bọn trẻ một mặc xanh lá một mặc lam mà, thế nào trong hình tất cả đều mặc áo lam?

"Nhìn ra không đúng chỗ nào?" Diệp Dĩ Mạt bất đắc dĩ lấy tấm hình từ trong tay chõng mình, buông buông tay nói: " Ngày hôm qua còn nói bọn trẻ thích hợp đi làm nghệ thuật, em thấy con cả nhất định sau này rõ ràng là người làm ăn, tinh khôn vô cùng." Tả Tả vừa đi vào tiệm chụp hình thế nhưng nói với thợ chụp ảnh, chỉ chụp một mình nó là được, em trai không cần chụp.

Diệp Dĩ Mạt tự nhiên muốn hỏi tại sao, ai biết tiểu tử này nghiêm trang nói với cô, "Mẹ, dù sao con và em trai đều giống nhau, chụp một người không phải có thể tiết kiệm tiền à?" Diệp Dĩ Mạt và thợ chụp ảnh tất cả đều hóa đá, không chơi như vậy sẽ tiết kiệm tiền cho ba mẹ đó lật bàn!

Hữu Hữu cũng ở đây vừa tán đồng gật đầu: "Ba làm ra tiền mệt chết đi rất mệt mỏi, mỗi ngày đều phải ăn rất nhiều trái cây mới có thể bù lại đấy! Con và anh trai muốn tiết kiệm tiền!"

Diệp Dĩ Mạt đầu tựa vào trên vai chõng mình, sừng mặt lên phát điên: "Em không có keo kiệt không có ngược đãi bọn trẻ, bọn trẻ sao biết được đi đâu này!"

Tất Tử Thần vỗ vỗ đầu vợ mình, tỏ ra hiểu rõ."Vợ à, anh cảm thấy em nên tìm em trai em hỏi một chút. . . . ." Cậu em vợ đang trong thời kỳ đầu gây dựng sự nghiệp, gần đây không phải luôn gọi điện thoại cháu ngoại sao? Gọi cậu ta mới có thể cho bọn anh đáp án chứ?

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 66: Kết cục hoàn mỹ

"Được rồi Tả Tả Hữu Hữu, hôm nay sẽ cùng ba đi bộ đội, cũng không thể ăn ỉ, biết không?" Diệp Dĩ Mạt ngẩng xồm, thay con trai sửa sang lại cổ áo. Thật ra thì không phải lần đầu tiên Tả Tả Hữu Hữu đi bộ đội, lần trước lúc bọn họ làm tiệc rượu, hai đứa nhỏ này cũng đã mỗi bắt qua một lần rồi, được kêu là một kinh ngạc tuyệt luân, hai anh em giống nhau như đúc, mặt khéo léo chạy đến trước mặt đoàn trưởng, cười một tiếng liền lộ ra hai chiếc răng nanh, mở miệng cũng làm người ta buồn bực: "Ông nội đoàn trưởng, hai con ta ai là anh trai ai là em trai?"

Đoàn trưởng làm sao biết bọn trẻ ai là anh ai là em chứ? Lần đầu tiên gặp mặt mà! Hơn nữa, hai người lại vẫn mặc giống nhau như đúc! Đoàn trưởng rất tức giận trợn mắt nhìn Tất Tử Thần một cái, cậu không biết phải làm cho cặp con trai sinh đôi của cậu có một cái điểm đặc biệt rõ rệt à? Nói thí dụ như một trên trang phục thêu một người, một trên y phục thêu hai người à? Đây không phải là cố ý bêu xấu ông già ông sao!

Tất Tử Thần rất vô tội, hai đứa bé này hôm nay nhất định mặc trang phục giống nhau, anh có biện pháp gì? Hơn nữa, vừa nhìn trang phục cũng biết là sinh đôi, không phải cũng tốt vô cùng sao. . . . .

"Hôm nay không thể chơi trò chơi ai là anh ai là em, biết không?" Tất Tử Thần không yên tâm lần nữa chăm sóc một câu, anh cũng không muốn để cho đoàn trưởng chém gọt lần nữa.

"Biết!" Hai anh em đồng thời giơ tay, kính một quân lễ không quá tiêu chuẩn: "Tất cả hành động nghe chỉ huy! Ba đã nói qua rất nhiều thiết nhiều lần rồi!" Tối ngày hôm qua ba trực tiếp đem bọn họ nói đến ngủ thiếp đi!

"Vậy thì tốt, lấy ba lô hành quân, lên đường!"

Oai phong hùng dũng khí phách hiên ngang, chúng ta chính thức xuất phát!

Đến bộ đội, không ít con cái quân nhân cũng đã đến, có người còn ngồi xe lửa tới, chỉ là liếc nhìn lại, sinh đôi có lẽ là nhỏ nhất rồi. Vệ Khang, cũng chính là trung đội trưởng phụ trách quân huấn lần này, nhìn thấy doanh trưởng Tất, vội vàng tới đây chào: "Doanh trưởng Tất, đây chính là cặp sinh đôi nhà anh chứ?" Chị dâu cũng thật yên tâm, để đứa bé nhỏ như vậy tới chịu ma luyện.

"Uh, cậu giúp tôi trong chúng nó, không cho bọn nó nghịch ngợm gây sự! Nếu mà dám không nghe theo chỉ huy, xử theo quân pháp!" Tất Tử Thần cúi đầu đe dọa hai tiểu tử tông không sợ trời không sợ đất: "Đi theo trung đội trưởng Vệ, biết không? Nếu không nghe lời, về sau mẹ cũng không nấu cơm cho các con ăn!" Vợ anh sinh được con trai ham ăn, doanh trưởng Tất rất vô lực, không sợ không đánh sợ mắng, chỉ sợ không có cơm ăn, cái quái gì vậy hả?

"Tuân lệnh!" Hai anh em hưng phấn hai mắt loạn chuyển, đứng rất thẳng kính quân lễ cho cha, Vệ Khang nhìn tấm tắc lấy làm kỳ, quả nhiên là con em quân nhân, vừa nhìn cũng rất có khuôn cách quân nhân!

"Tốt lắm tốt lắm, mọi người xếp hàng từ cao xuống thấp!" Hàng năm vào lúc này, đầu là thời gian bọn nhỏ được nghỉ hè, mà thân là quân nhân, tự nhiên không có nhiều thời giờ ở nhà bố mẹ đưa bé như vậy, nhiều quân nhân, đến thời gian về nhà thăm một cái cũng không có. Cho nên, cũng không biết là bắt đầu từ năm nào, nghỉ hè hàng năm, bộ đội đầu sẽ triệu tập con cái quân nhân đến bộ đội, để cho bọn họ thể nghiệm cuộc sống quân đội, chủ yếu hơn chính là, để cho bọn họ có nhiều thời gian ở chung cùng cha hơn, thể nghiệm quang vinh và trách nhiệm của cha.

Sinh đôi hiếm thấy, sinh đôi đáng yêu như vậy càng hiếm thấy hơn. Chỉ chốc lát sau, thời gian nghỉ ngơi đến, Tả Tả Hữu Hữu liền bị huấn luyện và các anh chị vây quanh đến nước chảy không lọt.

"Ai người bạn nhỏ, tên của các em gọi là gì vậy?" Câu hỏi chính là con gái nhà Thẩm Bân 15 tuổi, Thẩm Mộng. Thẩm Mộng lớn tuổi nhất, thời

gian đi theo ba ở chỗ này hòa đồng cũng dài nhất, tập trên nơi sơn dã đã mấy lần, quân huấn lần này nàng hơi có điểm làm thủ tĩnh nhỏ. Thẩm Bân đã làm đến phó đoàn trưởng đi, bây giờ doanh trưởng doanh pháo binh trình sát, là Tất Tử Thần.

Tả Tả Hữu Hữu ghi nhớ lời ba dạy bảo, ở bộ đội không thể nói nhảm, cũng không thể quấy rối, nếu không sẽ không cơm ăn! Cho nên hai tiểu tử mím chặt miệng chỉ là ra sức lực lắc đầu, cái gì cũng không nói.

Thẩm Mộng hỏi mấy lần cũng hỏi không ra chút gì, đành phải thôi. Cô đã sớm biết nhà chú Tất có một cặp con trai sinh đôi, chỉ là không ngờ, hai đứa bé này, lại là buồn bực im miệng, thật là kỳ quái.

Giữ yên lặng hai ngày, Tả Tả Hữu Hữu rốt cuộc phát hiện, người khác ở trong bộ đội cũng nói, thế nào cũng có cơm ăn? Vì vậy, đã xảy ra là không thể ngăn cản, bản tính Tiểu Ma Vương lộ rõ.

"Ai ai, nói các cậu! Tất Hoài Nghị, Tất Hoài Lang!" Đối đầu, Tất Hoài Nghị chính là Tả Tả, Tất Hoài Lang chính là Hữu Hữu, lấy hài âm Tất Hoài Nhất, Tất Hoài Nhị. . . . . Đây là tên ông nội đặt ~ vì sao không gọi là Tất Hoài nhĩ (Tất Hoài Nhị)? Xem chừng là Tất Trọng Tường không hy vọng sau này cháu mình hận ông thôi. . . . .

Hai. . . . . Hai. . . . . Cả nhà người mới hai !

"Có!" Tả Tả Hữu Hữu đồng thời thét lên.

"Bước ra khỏi hàng!" Vệ Khang rất là khó xử, đây là con trai nhà doanh trưởng Tất đi, nhỏ tuổi nhất, mấy ngày đầu còn ngoan ngoãn khéo léo, làm cho anh âm thầm may mắn lần này không có tới hai Hồn Thế Ma Vương, nhưng không được mấy ngày liền lộ nguyên hình rồi, vừa đến thời gian nghỉ ngơi liền chạy đi đâu, còn ý vị thích chạy đến giáo trường huấn luyện bộ đội. Anh làm trung đội trưởng, cũng không thể giống như huấn tân binh mà dạy dỗ những tiểu tổ tông này chứ?

Những đứa bé này, nói dễ nghe là tới thụ huấn, nói khó nghe một chút chính là tới nghỉ hè. Mặc dù doanh trưởng Tất nói nếu không nghe lời liền

dựa theo quân pháp mà xử lý, nhưng anh nào dám làm thật?

"Tất Hoài Nghị, Tất Hoài Lang, hai người các cậu mới vừa r ồi ở trong hàng ngũ nói gì?" Vệ Khang cố làm hung ác, đây là lần đầu tiên anh huấn luyện nhỏ đưa bé nhỏ như thế này đây, vườn trẻ cũng chưa đi! Doanh trưởng Tất ngài đây là hành hạ con trai của ngài hay là hành hạ chúng tôi đây?

"Báo cáo trung đội trưởng, em trai nói nó đói bụng!" Tả Tả trung khí mười phần trả lời trung đội trưởng. Hai lần trước cậu đáp lời rất tốt, trung đội trưởng nhất định quát cậu 'Nói lớn lên! Nói lại cho to! ', cậu không hiểu, tại sao rõ ràng nghe thấy, còn lớn tiếng hơn đây?

Vệ Khang vô lực giựt giựt khóe miệng, hai đứa bé nhà doanh trưởng Tất, còn có một tật xấu, tham ăn, quá tham ăn! Người nhỏ như vậy, thế nhưng tham ăn ăn hết toàn bộ một chén cơm to! Thau cơm bộ đội, cũng không nhỏ! Nhìn tướng ăn của hai đứa nhỏ, người không biết còn tưởng rằng ở nhà cha mẹ mặc kệ không cho ăn cơm!

rõ ràng là bộ dạng môi hồng răng trắng hai tiểu soái ca, lúc ăn cơm lại như là mấy trăm năm chưa từng ăn cơm, đây rốt cuộc là di truyền hay là biến dị? Chẳng lẽ bọn họ thấy ăn thức ăn thật thơm như vậy?

Diêm này Vệ Khang ngược lại suy nghĩ nhiều, Tả Tả Hữu Hữu đối với thức ăn căn tin không có bao nhiêu si mê, mẹ làm mới phải ăn đây. Người ta chỉ là bị cha uy hiếp sợ, mấy ngày nay bọn họ giống như ngày ngày cũng bị giáo huấn? Ba có thể hay không không cho bọn họ cơm ăn? Căn cứ ăn một bữa thiếu một phần nguyên tắc, hai anh em phát huy bản lãnh chính mình tự ăn lớn nhất, liều mạng nhét vào trong bụng, xem chừng còn tưởng rằng mình là kho lúa đâu r ồi, có thể chứa lương thực.

"còn có nửa giờ mới nghỉ ngơi ăn cơm, trong hàng ngũ không cho nói chuyện, có nghe hay không!"

"Nghe được!" Hai anh em cùng nhau rống. Nếu Tất Trọng Tương và Diệp Kiến Quốc mà nghe được tiếng hô của cháu trai, đoán chừng phải

cảm thán, cháu trai cũng lớn như vậy, bọn họ cũng không phải nên về hưu à?

Bây giờ Tả Tả Hữu Hữu rất ưa thích chị Thẩm Mộng, bởi vì chị Thẩm Mộng sẽ cho bọn họ ăn thịt. cô gái lên trung học, phần lớn là sẽ từ từ bắt đầu chú ý vóc người của mình, Thẩm Mộng hơi tròn phúng phính cũng không ngoại lệ, cô không thích ăn thịt, nhưng quy định lại không cho lãng phí, cho nên nhìn thấy bộ dáng tham ăn của Tả Tả Hữu Hữu cô nhóc liền đi nghĩ ra phương pháp giải quyết rồi, mỗi lần đều đem thịt lựa ra cho hai tên nhóc kia, còn có thể đổi lấy người ta nịnh hót vừa cảm kích một tiếng "cảm ơn chị Thẩm Mộng", có sao mà không làm?

Buổi chiều trời còn tốt, nhưng vừa đến gần tối, thế nhưng bắt đầu mưa, cách giờ kết thúc huấn luyện không tới nửa giờ.

Cũng không biết do mấy ngày nay huấn luyện ở dưới ánh mặt trời bị mệt mỏi, những đứa bé này thế nhưng đối với trời mưa bất thành linh nhẹ nhàng khoan khoái. Hạ Vũ cực kỳ vui mừng, mỗi một người đều mừng rỡ nhảy lên ở trong mưa, thế nào kêu cũng kêu không ngừng.

"Huấn luyện kết thúc! Tất cả mau chóng trở về cho tôi!" Đợi lát nữa cảm mạo nóng sốt rồi, còn đến mức nào!

"Ồ ồ ồa ~ trời mưa sao ~~~ " kêu lớn tiếng nhất chính là mấy đứa bé trai bình thường chắc cũng bị trong nhà làm thành bảo bối, vừa bắt đầu đặc biệt không phục trông nom, sau lại bị giáo huấn mấy ngày, mới xem như có chút đàng hoàng, chỉ là bướng bỉnh từ trong xương vẫn không đổi được.

Vệ Khang nhìn những đứa bé vui mừng ở trong mưa, đầu đầu to ra rồi. "Nghe theo chỉ huy! Tất cả mau chóng trở lại, xếp thành hàng!" Kêu hai lần, cuối cùng chỉ có hai đứa bé nhỏ nhỏ đến hắt bấp đùi và mấy cô bé Thẩm Mộng nghe lời trở lại.

Tả Tả Hữu Hữu lấy lòng cười: "Huấn luyện viên, chúng ta trở lại!" Bọn họ rất nghe lời, cho nên không muốn không cơm ăn, Hai người này thuần túy là bị đói bụng kêu gọi trở về, lập tức sẽ đến giờ cơm....

Thẩm Mộng cắn môi, nghĩ kêu mấy người vẫn còn ở vọc nước trở lại, nhưng khi nhìn mặt của huấn luyện viên xanh mét, lại không có lá gan.

"trên người cậu có chuyện gì xảy ra à?" Vệ Khang liếc mắt nhìn nước bùn khắp người Hữu Hữu, cau mày hỏi.

"Con... Con chính là chơi mệt rồi nên nằm trên mặt đất...." Hữu Hữu bĩu môi, lễ thẳng khí hùng. thật ra thì cậu bị vấp ngã, nhưng mà chuyện mất mặt như vậy, tại sao có thể nói ra đây?

Vệ Khang thật là dở khóc dở cười, bọn tiểu tử tông này, đừng rước lấy thêm phiền phức cho anh! "Doanh trưởng!" Thấy Tất Tử Thần tới đây, Vệ Khang giống như thấy mẹ ruột thân thiết, liên tục không ngừng cầu cứu.

Tất Tử Thần nhìn con trai ướt đầm đẫm một cái, chột thổ lên cái còi: "Toàn thể đều có! Bắt đầu chạy bộ! Lượn quanh bãi tập 2000m!"

Lần này toàn thể cũng ngu. Vệ Khang cũng ngu. Đồ mưa to rồi, để cho bọn họ chạy bộ?

"không phải muốn nghịch mưa sao? Vậy thì chơi cho đủ!" Tất Tử Thần dẫn đầu ở trước mặt chạy, những đứa bé không cam tâm tình nguyện cũng phải chấp nhận theo sát ở phía sau, từng bước một dấu chân chạy.

Tả Tả Hữu Hữu tuổi mặc dù nhỏ, nhưng mà từ nhỏ bị phạt chạy vòng mà lớn lên, cho nên đuổi theo ba đặc biệt thả chậm bước chân của thật cũng không khó khăn. Chỉ là khổ cho mấy cô nhóc Thẩm Mộng, vô duyên vô cớ bị tội, tự nhiên không thiếu được xem thường đối với mấy tên đầu sỏ gây chuyện.

Vệ Khang nghe theo doanh trưởng ra lệnh, nhanh chóng bảo ban cấp dưới chuẩn bị canh gừng, đợi cho bọn tiểu tử tông trở lại, từng người một liều mạng uống hai chén canh nóng mới tính xong việc.

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 67: Kết cục hoàn mỹ

"Nếu bọn nhỏ đầu ngã bệnh thì làm thế nào?" Diệp Dĩ Mạt cũng nghe nói chuyện xảy ra lúc huấn luyện rồi, thủ đoạn của Tử Thần làm cho cô chắc lưỡi một hồi. Người này, thật đúng là không suy tính hậu quả, mưa lớn như thế, ngộ nhỡ bọn nhỏ trở về sinh bệnh thì sao? Phụ huynh không tìm tới cửa à?

"Đây là quân huấn, không phải tới chơi. Có thưởng có phạt, không đúng chỗ nào rồi hả?" Tất Tử Thần nằm lý ở trên giường, mặc cho vợ mình nắn vai, tay nghề xoa bóp của vợ anh càng ngày càng tốt, ai yêu rất thoải mái!

Diệp Dĩ Mạt liếc mắt xem thường, muốn phản bác lại không tìm được lời nói. Lời này của Tử Thần cũng không sai, là bọn nhỏ không nghe quân lệnh trước, anh theo lý trừng phạt sau, huống chi ngay cả Tả Tả Hữu Hữu nhỏ nhất cũng đi theo phạt, người khác nghĩ có lời gì cũng khó nói rồi? Chỉ là -- "Anh không sợ con trai ngã bệnh à?" Diệp Dĩ Mạt ấm anh.

"Hai tiểu tử này da dày sao có thể dễ dàng ngã bệnh như vậy được?" Tất Tử Thần nắm tay vợ mình, "Hai người bọn nó bình thường thì có chạy bộ rèn luyện thân thể, điểm này không coi vào đâu. Loại thời tiết này, mùa hè nóng, tắm cũng như vậy. Hơn nữa sau đó anh lại để cho mỗi người đều uống hai chén canh gừng lớn, tất cả đều chạy trở về tắm nước nóng, không thành vấn đề." Biết vợ mình đau lòng cho con trai, Tất Tử Thần cũng dùng lời nói tốt lại. Nếu đưa đến bộ đội huấn luyện, vậy sẽ phải có dáng vẻ huấn luyện, không nghe chỉ huy, đây là đại kỵ.

"Tháng Chín sẽ đưa bọn trẻ đi nhà trẻ rồi, em nghĩ muốn đưa đi đâu chưa?" Tất Tử Thần hỏi. Mặc dù ý tứ của anh là đưa đến vườn trẻ của thân nhân bộ đội đi, nhưng là rời nhà quá xa, mỗi ngày Tiểu Mạt không có

phương tiện đưa đón, cho nên vẫn là để Tiểu Mạt quyết định, cô cảm thấy đưa nơi nào dễ dàng thì sẽ đưa đến đó.

Tiểu Mạt đã hỏi anh, chờ sau này Tả Tả Hữu Hữu đi học, cũng không cần mỗi ngày phiên toái thím Lục rồi, cô tính toán cho thím Lục ba tháng tiền lương, coi như là cảm ơn khoảng thời gian này bà ấy giúp một tay. Công việc của Tiểu Mạt cũng tìm xong rồi, không phải công ty văn hóa của Hướng Dương, mà một tòa soạn phái nữ khác, đặc biệt mở ra một chuyên mục cho cô, viết về vấn đề tình cảm trong hôn nhân của phụ nữ.

Diệp Dĩ Mạt lựa chọn phần công tác này, chủ yếu cũng là nhìn trúng thời gian tự do, phần lớn thời gian cô đều chỉ cần ở nhà sáng tác là được, như vậy cũng có thể chăm sóc trong nhà, đứa bé cũng không có không ai mang.

Nói cho cùng, nghề chính của cô còn là bà chủ nhà, viết chuyên mục, ngược lại thành nghề phụ. "Tử Thần, anh cảm thấy là vườn trẻ song ngữ trong nội thành tốt hay là vườn trẻ nghệ thuật cách chung cư chúng ta gần nhất?" Diệp Dĩ Mạt đeo mắt kính, mở tấm quảng cáo chiêu sinh.

Tất Tử Thần tiện tay rút ra qua, người tốt, hiện tại vườn trẻ cũng hút hàng như vậy, chẳng những tiến hành cuộc thi cho những đứa bé muốn vào vườn trẻ còn phải khảo nghiệm phụ huynh? Đây tốt cùng là học vườn trẻ hay là học đại học chứ?

"Vậy làm sao còn có cuộc thi của phụ huynh chứ?" Tất Tử Thần không nói chỉ vào quảng cáo thu nhận học sinh, phía trên chữ phàm viết Thanh Thanh, cha mẹ cùng nhau tham gia khảo nghiệm.

"Cái này thì có cái gì? Không phải là khảo nghiệm độ ăn ý phụ huynh và đứa bé một chút sao?" Diệp Dĩ Mạt chuyên tâm đọc các loại quảng cáo vườn trẻ thu nhận học sinh, cũng không ngừng đầu lên đáp. "Anh là đối với chính mình không tin tưởng hay là đối với Tả Tả Hữu Hữu không tin hả?"

Tất Tử Thần ưỡn ngực: "Con em quân đội nhân dân, không sợ khảo nghiệm!"

"Đức hạnh ~" Diệp Dĩ Mạt giận anh, người này sao ở trước mặt cô sẽ không đứng đắn chứ? Ban đầu làm sao cô lại coi trọng anh? Còn tưởng rằng là một thân sĩ, ai biết là ngụy trang chứ? Ra về đạo mạo chỉ số lưu manh có thừa, chỉ cao hơn chứ không thấp hơn!

"Vợ à ~" Tất Tử Thần ném quảng cáo thu nhận học sinh xuống, cợt nhả ôm eo vợ mình không thả: "Khó được khi hai đứa nhỏ này không có nhà, chúng ta làm chút chuyện có ý nghĩa chứ?"

Diệp Dĩ Mạt đỏ mặt nhẹ nhàng từ chối, nói là giấy giụa, Tất Tử Thần xem ra, cũng là muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào hấp dẫn. . . . .

. . . . .

Diệp Dĩ Mạt cắn môi quay lưng lại, người này, ban ngày mà nổi ý xấu! Cái eo của cô!

"Vợ à. . . ." Người bên trên hô hấp lay động, cũng không biết là trong mộng hay tỉnh.

Diệp Dĩ Mạt xoay người, tựa vào trên mép giường thật chặt, cách cự ly ngắn nhìn anh. Năm tháng đối đãi anh không tệ, mặc dù gần bốn mươi tuổi,khoe mắt cũng bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, nhưng mà sức quyến rũ của người đàn ông này, chỉ theo thời gian trôi qua càng làm cho người ta lưu luyến. Màu da cánh tay phân tằm rõ ràng vẫn có lực như cũ, dễ dàng có thể đem hai đứa con trai đồng thời giờ quá đỉnh đầu. Lúc con trai không ở nhà, cô cũng thích để cho anh ôm cô đi về phòng. Anh luôn nói cô quá gầy, cô lại biết, anh cũng chỉ là yêu thương cô không phát triển.

Đầu nói đàn ông vừa đến bốn mươi liền dễ dàng phát phì, thế nhưng anh lại không có cái lo lắng này. Mỗi ngày lượng huấn luyện đủ cho anh giữ vững vóc người cơ bụng sáu múi của mình, bình thường về nhà còn thích mang theo con trai chạy vòng ở trong khu, mỗi lần đều làm cho các cô dì vây xem. . . . .

Cách khuôn mặt góc cạnh như vẽ của anh, Diệp Dĩ Mạt chột ngây ngốc nở nụ cười. Anh hoàn toàn đúng của một mình cô. Về Lý Tường chính là

hiều lần, sau đó anh cũng thừa nhận với cô rồi, anh nói lúc ấy anh thật rất muốn đem tiểu tử kia đánh một trận, cho dù cậu ta không mơ ước cô, nhiều lần cũng không được.

Anh giống như là muốn tỉnh, theo thói quen đưa cánh tay ra hướng bên cạnh bao quát, nhưng không có ôm đến người kia theo dự liệu, chợt mở mắt, chân mày nhíu chặt, mãi cho đến thấy khi thấy cô, lúc này mới dịch hai cái, đem lấy cả người cô ôm vào trong ngực, mới từ từ nhắm mắt lại.

Đáy mắt Diệp Dĩ Mạt chợt liền xông lên ghen tuông vô tận. Có một người đàn ông, dù là ngủ thiếp đi, cũng sẽ không quên đưa tay chân lạnh lẽo của cô bung bít vào trong ngực, có chăng như thế, còn có gì đòi hỏi?

"A, Tất Tử Thần, đời em nhất định là nhận định anh, chờ chúng ta bảy mươi tám mươi rồi, anh phải cùng em đi xem mặt trời mọc, biết không?" Diệp Dĩ Mạt gối dựa vào cánh tay của anh, nhẹ nhàng thì thào.

Người đàn ông vẻ mặt yên tĩnh, cầm chõng đỡ trên đầu vợ mình, cũng không biết có nghe thấy vợ mình lần đầu hay không.

——— — Hoàn chính văn ——— —

TRỌN ĐỜI CÓ DUYÊN

Viên Nghệ
dtv-ebook.com

Chương 68: Ngoại truyện

Chuyện cháu trai của Tất gia trưởng

Tất Hoài Nghị là anh trai, chỉ ra sớm hơn so với em trai 30 phút, nhưng mà anh vẫn là anh trai, đây là sau khi Tất Hoài Lang lớn lên dù thế nào cũng không phục, cũng không thể phủ nhận sự thật, mặc dù Tất Hoài Lang thường xuyên nói là trong bụng mẹ anh đẩy một cái, anh vốn phải làm em trai mới biến thành anh trai =nhưng mà, coi như tiểu tử này mới có ý kiến, anh cũng nhất định là anh trai.

Hoài Lang từ nhỏ đã nghe lời, nghe lời ba mẹ, nghe lời ông bà nội ông bà ngoại, nghe lời anh trai nói. Mà anh không giống vậy, anh không muốn đi đường cha đã đi qua.

" Hoài Lang, chuyện gì?" Lúc nhận được điện thoại của em trai, anh đang cùng khách hàng quan trọng ăn cơm.

"Anh, mẹ hỏi anh tuần này có trở về ăn cơm không, anh giành chút thời gian gọi điện thoại cho bà ấy thôi."

"Được, anh biết rồi." Cúp điện thoại, Tất Hoài Nghị đẩy cửa phòng ra, nơi đó ăn uống linh đình, là thế giới anh đã từng cảm thấy xa lạ. Vốn là anh cũng cho là anh sẽ giống như Hoài Lang, đi trên con đường của ba anh, chỉ là, Tất gia đã có một đứa con trai tốt nghiệp ưu tú trường quân đội rồi, tự nhiên không cần anh tới thêm gấm thêm hoa.

Lựa chọn con đường này, đại khái chịu ảnh hưởng tương đối lớn của cậu thôi. Cậu của anh, hoặc là nói chồng của cô nhỏ, làm lão tổng công ty trên thương trường, vốn là người lãnh đạo trẻ tuổi nhất công ty, năm đó oanh động toàn thành phố cầu hôn cô nhỏ, đã từng là câu chuyện mọi người ca tụng.

"Tất tổng Tất tổng, tôi mời ngài một ly, trước cạn vì kính ~" Chiêu Thương phó cục trưởng thành phố cung kính mời rượu trước. Thân là giám đốc ông ty năm ngoái đầu tư nhiều nhất, nghe nói xuất thân bất phàm, đến thị trường đầu muốn cho mấy phần mặt mũi, những người bọn họ mò mẫm lẫn lộn nhiều năm người, tự nhiên biết cái người gì không thể đắc tội.

Tất Hoài Nghị nhận lấy cái ly, uống một hơi cạn sạch. Tửu lượng của anh, là dùng đại hộp cơm bộ đội luyện ra được, rượu đỏ như vậy, bây giờ không thành vấn đề.

Sau bữa tiệc, tài xế đưa anh trở về, nơi khi còn bé anh đã ở qua —— ông bà đã sớm chuyển vào đại viện mới xây, Hoài Lang ở bộ đội, mà anh, lúc một thân toàn mùi rượu anh cũng không muốn về nhà để mẹ nhắc mãi, lão già nhà gần 60 tuổi vẫn nâng niu vợ trong lòng bàn tay như, công phu nói nhiều một năm so một năm lợi hại hơn, Hoài Lang đã không chịu nổi, tính toán đầu hàng, nghe theo lão mẹ an bài, đi gặp con gái của chú Mã Kiều.

Cũng không phải chung cư sang trọng cỡ nào, chỉ là mẹ vẫn không muốn bán đi nơi này, lão già dĩ nhiên là mặc kệ nó, như vậy cũng tốt, có thể làm nơi bình thường anh nghỉ ngơi. Anh có mấy căn nhà khác, bình thường cũng may, chỉ là lúc say chuẩn choáng, cảm giác quá mức lạnh lạnh, lạnh đến tận xương yên tĩnh.

Anh xuống xe, liền bảo tài xế đi về trước, hôm nay uống hơi nhiều, vẫn chưa đến mức say, chung cư cũ không có thang máy, may nhờ chỉ là lầu ba, còn không đến mức làm anh e sợ.

Vừa đi vào trung cư, liền thấy có một phụ nữ mặc đồng phục đi xuống, trong tay còn giơ lên một túi rác. Nói là phụ nữ, thật ra thì gọi cô gái hơn xác thực chút. Bình thường cũng không thường trở lại, chỉ có một lần gặp qua khi cửa đối diện mở ra, đi ra là một cô gái không lớn, đại khái là vừa hai mươi, trẻ trung có thể thấy được.

Cô gái nghiêng thân nhường đường, lúc anh sát qua bên người cô, có thể nghe thấy được chanh thơm ngọt, là hương sữa tắm. Mặc như thế này

này, ước chừng là mới vừa tắm xong thôi. Chỉ là con gái bây giờ, lá gan cũng lớn như vậy sao? Mặc đồ ngủ liền dám xuống tầng?

Tất Hoài Nghị không nghĩ quá nhiều, lão đảo tiếp tục lên trên.

Triệu Ngũ Phàm lần thứ hai thấy người đàn ông này, lần trước, là cô vội vàng đi phỏng vấn, vội vã ở trong hành lang gặp qua một lần, mới biết ở đối diện, là một người đàn ông anh tuấn như thế này. Coi như bây giờ khắp người anh toàn mùi rượu, nhưng cũng không thấy lụn bại chút nào, tuy là mắt say lơ đãng tỉnh táo, trực giác cô lại thấy, người đàn ông này cũng không đơn giản.

Đợi đến khi rút rác xong đi lên lầu, Triệu Ngũ Phàm lại phát hiện, người đàn ông kia ôm vai ngồi ở cửa đối diện. Thoáng lay động một cái, giống như là ngủ gật.

Do dự hồi lâu, Triệu Ngũ Phàm vẫn tựa trên cửa nhà mình hỏi "Vị tiên sinh kia, ngài tại sao không vào được?"

"Cái chìa khóa. . . . . Không mang. . . . ." Tất Hoài Nghị không có ngần ngại, thần trí mặc dù tỉnh táo, nhưng thân thể có chút mệt mỏi, mấy ngày liên tiếp vội vàng chuyện công trình, dù là người sắt cũng chịu đựng không được.

Triệu Ngũ Phàm không có hỏi nữa, đi vào phòng nhỏ của mình, từ trong mắt mèo nhìn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là cần môi mở cửa. Sẽ để cho anh ta ở trong phòng khách một đêm, cô đem cửa phòng khóa, cũng không có vấn đề chứ? Nhìn quần áo người đàn ông này, cũng sẽ không coi trọng những thứ đồ dùng hơi cũ trong nhà cô chứ?

Cô gái lớn lên ở trấn nhỏ Giang Nam, tâm cũng hình như cũng dịu dàng như nước, từ nhỏ cha cô đã giáo dục, giúp người trời giúp. Để cho cô nhìn một người chịu rét bên ngoài, cô thế nào cũng không cách nào yên tâm thoải mái .

"Tiên sinh, ngài đến trong nhà tôi nghỉ ngơi một chút đi. . . . ." Triệu Ngũ Phàm nói xong lời này, nhưng lại cảm thấy có chút nghĩa khác, đỏ mặt

vội vàng bổ sung: "Ngài ở trên sofa trong phòng khách nghỉ ngơi một đêm, tôi lấy cho ngài tắm chân dày chút." Cô một thân một mình, ngủ cùng người đàn ông xa lạ, tóm lại không ổn, Triệu Ngũ Phàm thậm chí nghĩ xong, muốn đi lên trên lầu của dì chủ cho thuê nhà ở nhờ một đêm hay không.

Tất Hoài Nghị lúc này mới ngẩng đầu, cô gái trước mặt tử, đi giày vải bông màu hồng, tóc ngắn ngang tai gọn gàng, một đôi con ngươi trong sáng lại cực kỳ trong suốt.

Nghiêng người hơi cong môi một cái, Tất Hoài Nghị chống vách tường đứng lên, đến gần nhìn, mới phát hiện nơi khoe miệng cô bé kia có một nốt ruồi mỹ nhân nhàn nhạt.

Tiến vào nhà nho nhỏ, anh không kịp nhìn một nửa trong phòng nhỏ nhất kia, lại bố trí rất ấm áp ấm áp. Trong phòng mở ra máy điều hòa không khí, vừa mới đi vào, cả người hình như liền bị khí ấm mềm nhũn hun đến chóng mặt, cảm giác say lúc này mới mãnh liệt hiện trên trán.

"Ngài tùy ý." Triệu Ngũ Phàm để lại gối đầu và chăn đắp, lại để một chén nước đặt ở trên khay trà, liền nhanh chóng trở về gian phòng của mình. Tất Hoài Nghị rõ ràng nghe được cửa phòng rơi khóa âm thanh.

Chống cái trán, Tất Hoài Nghị nhàn nhạt mà cười, dạo này, thật vẫn có người không biết người tốt kẻ xấu liền đem người ta mang vào trong nhà mình. Cánh cửa thật mỏng nếu anh muốn làm cái gì, căn bản không đủ để hai chân anh đạp. Vừa nhìn chính là cô nhóc kinh nghiệm sống chưa nhiều.

Có lẽ là bởi vì cảm giác say trên đầu, Tất Hoài Nghị ngủ giấc ngủ này rất sâu. Ngày hôm sau tỉnh lại, đã là mặt trời lên cao. Mà trong nhà tràn ngập mùi thơm, lại một lần lại anh tỉnh, tối hôm qua không có ăn bao nhiêu, đến bây giờ, đã sớm bụng đói kêu vang.

Đi tới, quả nhiên là cô nhóc kia ở trong phòng bếp bận rộn. Tạp dề màu xanh lá cây mặc ở trên người của cô, buộc quanh vòng eo thon. Tất Hoài Nghị sống ba mươi năm, vẫn là lần đầu tiên thấy con gái nấu cơm trừ trưởng bối trong nhà.

Cha mẹ của anh tình cảm nồng đậm, mẹ cũng không thích trong nhà có những bóng dáng của người khác, cho nên trừ lúc anh và Hoài Lang còn nhỏ thời có thuê bảo mẫu, thời điểm khác, tất cả nhà đều là mẹ lo liệu. Có lẽ là ấn tượng quá sâu đi, mỗi lần thấy đã là lão già phó tư lệnh quân khu chẳng biết xấu hổ theo sát mẹ làm nũng, trên mặt anh khinh thường, trong lòng đại khái là hâm mộ chứ? Có một người này làm bạn cả đời, cho dù là nghèo khó hay phú quý, cho dù sinh lão bệnh tử, gắn bó làm bạn cả đời.

Trong phòng bếp cô gái bản lĩnh sinh đẹp, vung tay áo lên bên dưới là một đoạn cổ tay trắng nõn, một cây chỉ đỏ tinh tế treo một chiếc chìa khóa, tối hôm qua đèn đường quá mờ mịt, anh cho là cô có tóc ngắn ngang tai, hôm nay mới phát hiện, đêm qua là cô buộc tất cả tóc lên, đèn đều có một búi tóc méo mó, theo động tác của cô mà hơi rung nhẹ.

Triệu Ngữ Phàm xoay người đi lấy trứng gà trong tủ lạnh, mới phát hiện có một người đứng phía sau, không khỏi nhẹ giọng ‘nha’ một tiếng, tối hôm qua cô mãi cho đến rạng sáng mới mơ màng ngủ, sáng nay lại tỉnh dậy sớm, nhẹ giọng mở cửa, nhìn thấy người đàn ông trong phòng khách vẫn còn ngủ say, trong lòng mới nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngài đã tỉnh rồi sao?" Triệu Ngữ Phàm làm bộ vén vén tóc sau tai, ngưng ngưng tránh ánh mắt của anh, rũ mắt xuống, nhẹ giọng hỏi: "Tôi nấu cháo, ngài muốn ăn một chút không?"

"Tôi họ Tất, Tất Hoài Nghị." Tất Hoài Nghị tựa vào cửa kiếng, chợt mở miệng.

"À? A, Tất tiên sinh, ngài muốn ăn cháo mới đi sao?"

Tất Hoài Nghị nghe ra trong lời nói của cô có ý tiễn khách, liền cũng không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Cô nấu cháo trứng muối thịt nạc. Nhà bọn họ thường xuyên xuất hiện điểm tâm này nhất. Chỉ vì mẹ thích, lão già liền mấy chục năm như một ngày này đem cháo liệt vào bữa ăn sáng cần phải chọn, anh và Hoài Lang kháng nghị bao nhiêu lần cũng vô ích.

Chỉ là, lâu rồi không được ăn, khó được ăn một lần, mùi vị ngược lại cũng không tã.

"Về sau không nên tùy tiện để đàn ông ngủ lại, nhất là đàn ông uống say." Tất Hoài Nghị lau miệng, lúc đứng lên nói một câu thế này.

Triệu Ngũ Phàm đầu tiên có chút uất ức, người này thế nhưng không biết tâm ý tốt, nhưng là một lát sau liền hiểu ý tốt của anh, nếu không phải gặp phải người xấu bụng, cô đến cả kêu cứu cũng không kịp ."Vậy tôi xem anh không giống người xấu mới như vậy chứ sao. . . . ."

Lúc Tất Hoài Nghị đi ra cửa, nghe được cô mang một ít uất ức lại mang một ít quật cường lên bả, nụ cười nơi khóe miệng liền sâu hơn.

HOÀN TOÀN VẮN